

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

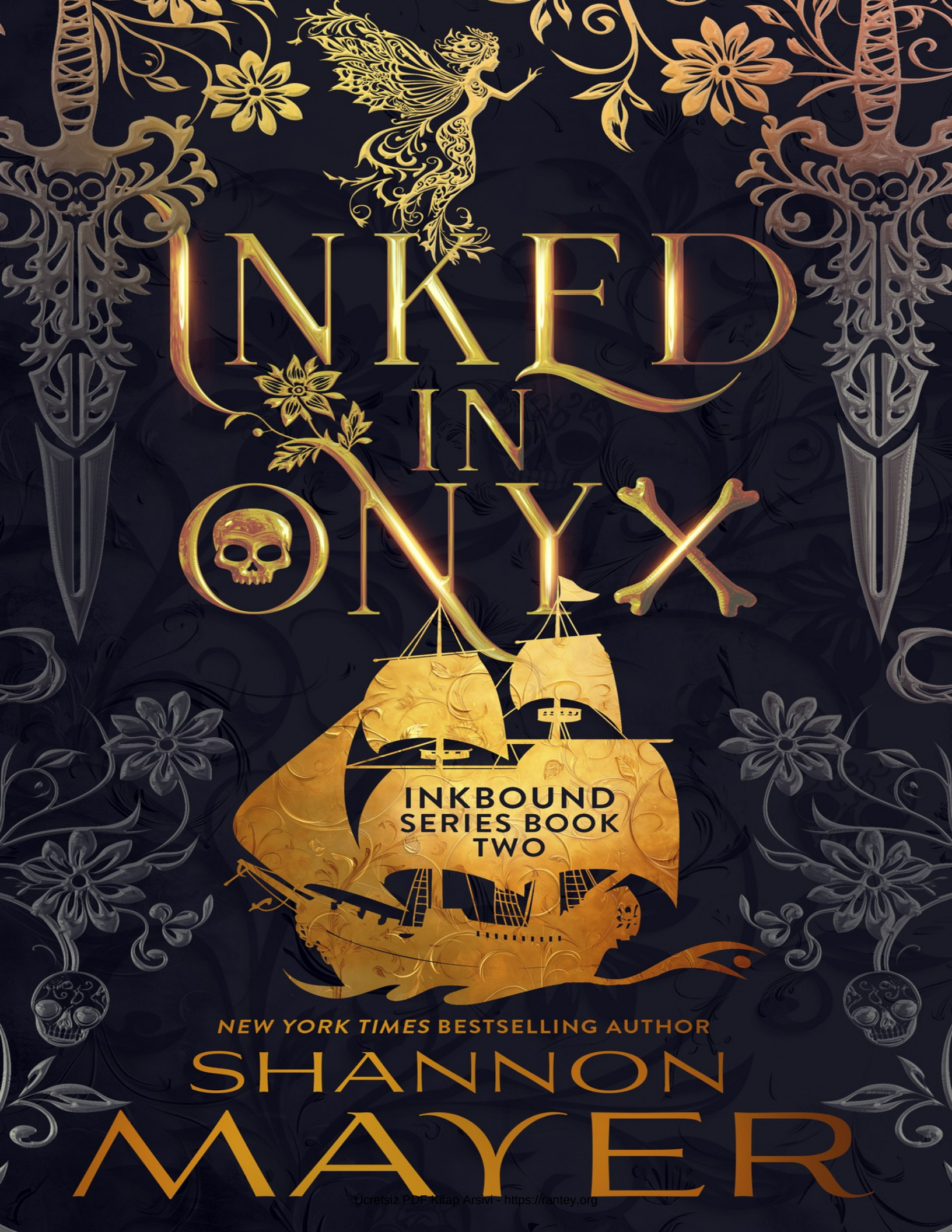
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNKED IN ONLYX

INKBOUND
SERIES BOOK
TWO

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SHANNON
MAYER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONYX İLE MÜREKKEP

INKBOUND, KİTAP 2

SHANNON MAYER

HIÇBİR SÜRÜMÜ KAÇIRMAYIN!

HABER BÜLTENİME KATILIN

her zaman bültenlerimden haberdar
olmak için. (Kendi kişisel Oracle'ınıza sahip
olmak gibi.)

İÇİNDEKİLER

Kitap 1 in _____
ÖzetİBölüm 1'
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37 Benimle
Bağlan Sıradaki
Neverthorn: Bölüm 1

Telif Hakkı© Shannon Mayer 2025, Inked In Onyx

Tüm hakları saklıdır

HiJinks Mürekkep Yayıncılık

www.shannonmayer.com

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem de yukarıdaki yayıncıların önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz veya tanıtılamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi veya başka bir şekilde) iletilemez.

Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Mayer, Shannon

Bu kitabın oluşturulmasında yapay zeka kullanılmamıştır ve bu kitap LLM/AI programlarını eğitmek için kullanılamaz

KITAP 1'İN ÖZETİ

Dört yaşındayken iyi kalpli bir demirci ve onun korkunç karısı tarafından evlat edinilen ve soylu başlangıcından habersiz olan Harmony, son 25 yılını The Hollow adlı yoksul bir köyde geçirmiştir. İki kötü üvey kardeşi ve üvey annesi hayatını cehenneme çevirmek için ellerinden geleni yaparken (ki zaten içinde bulundukları sefil koşullar düşünüldüğünde bu kısa bir yolculuktur), koyu saçlı bir yabancıнын rüyaları, bastırılmış anılar ve büyüden kaynaklanan baş ağrıları onu rahatsız etmiştir. Ama Harm bir savaşçıdır. Üstelik yanında icatları, en iyi arkadaşı Molly ve güvenilir şahini Fetch var. Çok fazla olmayabilir ama içinde bulundukları koşullardan kaçmanın bir yolunu bulana kadar dünyasına biraz olsun mutluluk getirmeye yetiyor.

Molly'nin ise bu konuda kendi planları vardır. Zengin bir kocanın peşinde, The Hollow'u Alabaster Şehri'nin zenginliğinden ayıran altın duvarın üzerinden son bir yasak yolculuğa çıktığında, felaket baş gösterir. Veliht Prens'in kollarında geçirdiği bir akşam şiddete dönüşür ve Molly'nin cam ayakkabısının ince topuğu göğsüne saplanır. Ölmüş olması gereken manyak bir kral, şeytani bir büyücü ve cam ayakkabıya uyan kadının peşindeki "çakal" adı verilen ölümsüz asker sürüsüyle duvarın yanlış tarafında sıkışıp kalan Harmony, kaçış planlarını yapana kadar Molly'yle birlikte saklanmak için zekâsına güvenmek zorunda kalacaktır. Ve bazen saklanmak için en iyi yer göz önündedir...

İkisi için de kılık değiştiren ve sarayda şahinci olarak işe başlayan Harmony, aralarında çekici ama ketum ikinci prens Duncan ve kaçmasına yardım etmektense onu parça parça satmayı tercih eden kaçakçı bir aile olan O'Donnelys'in de bulunduğu beklenmedik bir müttefik grubuna güvenmek zorunda kalır. Ancak tehlike her köşede pusuda beklemektedir. Fısıldayanlar -bir miktar büyüye sahip olanlar- Alabaster'da hâlâ mevcuttur ve kayıp stileto'lu kadını ortaya çıkarmak için güçlerini kullanmaktan çekinmezler. Duvarlar kapanmaya başladığında Harmony monarşinin en karanlık sırlarını ortaya çıkarır: Ölmüş olması gereken Veliht Prens aslında kara büyü yoluyla "hayatta" tutulmaktadır ve hem The Hollow hem de Alabaster Şehri'nin insanları, neredeyse bir asırdır kendisine iyi hizmet eden bir planı olan sadist bir büyücünün kontrolü altındaki kuklalarıdır...

Yoksulları büyüden arındırın, onları direnemeyecek kadar zayıf bırakın.

Zenginleri rahatsız etmeyecek kadar rahat tutun.

Devrimci ruhu ateşlenen Harm, sadece kendisini ve Molly'yi kurtaramayacağını fark eder. Tüm güç yapısını nasıl yıkacağını bulmak zorundadır. Bunu yapmak için de bir orduya ihtiyacı olacaktır. Prens Duncan yardım teklif ettiğinde ona güvenmek ister ama bir şeyler sakladığına şüphe yoktur.

Büyük bir şey.

İkili yakınlaştıkça ve Prens aşkını itiraf ettikçe, Harmony'nin karanlık, yakışıklı yabancı hakkındaki hayalleri daha da samimi hale gelir. Ancak, kendisini ve Moll'u korumak için herhangi bir şansı varsa, kafasını oyunda tutması gerekir. Bir dizi yanlış adım neredeyse yakalanmalarına neden olduktan sonra, Harmony ödünç zamanları olduğunu fark eder. O ve O'Donnely'ler, Moll'un "suçu" yüzünden haksız yere hapsedilenleri kurtarma operasyonu düzenler ve sonunda kaçmaya başlarlar. Ama büyücünün çakalları peşlerindedir. Prens Duncan yardımlarına gelir ve onun sırrını öğreniriz. Kendisi de bir Fısıltıdır ve hem fiziksel sağlığı hem de akıl sağlığı pahasına Viking çılgını gibi akılsız bir savaş makinesine dönüşme gibi şaşırtıcı ama korkunç bir yeteneğe sahiptir. Çakalları yener ve ünlü devrimci The Speaker ile güçlerini birleştirmek için kaçarlara. Tam olarak bir Bağırış değil ama bir Fısıltı'dan çok daha güçlü olan Konuşmacı'nın yetenekleri, büyücünün kendisinden sonra ikinci sıradadır. Ve zengini fakirden ayıran yaldızlı duvarı yıkmak ve büyüü insanlara geri getirmek için canını vermeye hazırdır.

Grup, Konuşmacı'nın çok uzakta, ağaç tepelerinde inşa ettiği ve darbe yapmak için Harmony'nin kehanet edilen gelişini bekleyen yüzlerce Fısıltı'nın bulunduğu bir köye gider. Konuşmacı ona büyülü bir kuyumcu büyüteç vererek, diğerlerinin göremediği şeylerin ve kalıpların iç işleyişini görebilen bir Tinker olarak büyüünün gerçek gücünü geliştirmesine yardımcı olur.

Ancak Tinker büyüüyle gerçek anlamda nasıl bağlantı kuracağını çözemediğinde ve dış dünyadan öfkeli bir cadı evrenlerinin dokusunu yok etmeye başladığında, bu zor bir ihtimal gibi görünüyor.

Savaş royale için büyücü ve çakallarıyla buluştuklarında işler daha da kasvetli bir hal alır. Çatışmalar kızışırken Konuşmacı, Harmony'nin işi bitirebilmesi için gitmesi konusunda ısrar eder ve sonunda tüm gerçeği açıklar. Kaderi burada ölmek ve kötü Büyücü'yü de beraberinde götürmektir. Harmony'nin kaderi ise üç büyülü eşya toplamak ve yolculuğunda onu yok etmeye kararlı düşmanı yenmesine yardımcı olacak değerli dersler öğrenmektir.

Hem içinde bulunduğu koşullar hakkında biraz bilgi edinmiş hem de daha da karmaşık icatlar yaratmak için dünyayı oluşturan sihir iplikçiklerini görmesini ve manipüle etmesini sağlayan sihirli bir kuyumcu büyüteçine sahip olmuştur. Alabaster'da yapabileceği her şeyi yapmıştır ve kaderini tamamlamak için "sayfayı çevirmesi" ve yoluna devam etmesi gerekmektedir.

Harmony, Molly ve Fetch, Gölge Uçurum'a yaklaşırken o da bir adım atması gerektiğini biliyor. Ancak bunu yapmak için hem bu dünyayı hem de Duncan'ı geride bırakmalı ve sayfayı çevirmelidir... kelimenin tam anlamıyla. Konuşmacı sevinçle canını verirken, Duncan onu düz "dünyalarının" köpek kulaklı kenarına atlamaya ve sayfayı çevirmeye teşvik eder, onu, Moll'u ve Fetch'i maceralarındaki bir sonraki hikayeye taşır ve Duncan'ı parçalanmış krallığını yeniden inşa etmek için geride bırakır...

BÖLÜM 1

"*Düşman sancak güvertesinde görüldü! Topları hazırlayın ve öldürmek için ateş edin!*"

Moll ve ben yaklaşmakta olan korsan gemisinden uzaklaşmak için umutsuz bir mücadele verirken havaya su sıçradı. Çılgınca çırpındım, akşam ufkunda ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir umut işareti ararken suya bastım, ancak tuzla parçalanmış gözlerimin görebildiği kadarıyla mavi bir denizden başka bir şey bulamadım.

Sadece birkaç dakika önce Büyücü Relyk'i ve ölümsüz savaşçılardan oluşan grubunu savaşta yenmiştik ve bu her nasılsa tehlike açısından onu geçti. Belki de sayfayı geri çevirmenin bir yolu vardı? Ama bunu düşünürken bile bunun mümkün olmadığını biliyordum. En azından şimdi. Kulağa ne kadar gülünç gelse de, kesin olarak bildiğim bir şey vardı:

Burada olmam gerekiyordu.

Kız, tink, korsan, büyücü.

İnsan büyüklüğünde bir şekil görüş alanımdan hızla geçerken Fetch şiddetli bir çığlık attı ve ben gözümü kırptığımda kayboldu.

"Bu ne lan!" Durma noktasına geldiğimde Moll'un bacağını çekiştirdim.

Ergen bir uçan peygamber devesi mi?

Bir topun gürlemesiyle kalbim tekledi, gök gürültülü çatırtı kemiklerime kadar yankılandı. İçgüdüsel olarak yüzümü örtmek için kollarımı kaldırdım ve Moll boğuk bir ses çıkarırken suya daldım.

İlk yayılım ateşi sona erdiğinde çılgınca kolumu çekti. "İlerlemeye devam etmeliyiz!"

Bağırdım ama topların gürültüsünden duyulmuyordu.

Öleceğiz. Farkına varmamız bir kalp atışı kadar kısa sürdü, artık bir soru gibi gelmiyordu. Ve başardığımız onca şeyden sonra nasıl bir yerde bitecekti.

En azından Duncan da gelmemişti. Daha iyi bir Alabaster hayali ölmeyecekti. Bugün ölmeyecekti.

Top mermilerinden ilki bizden sadece on metre ötede güçlü bir sıçramayla suya çarptığında içimi bir huzur kapladı.

"Seni seviyorum Harm!" Moll feryat etti, tutuşunu sıkılaştırdı ve beni kendine

çekti. "Ben de seni seviyorum, dostum."

Küçük bir dua etmek için gözlerimi kapattığımda göz kapaklarımın arkasında mor bir ışık parladı. Gözlerimi açtım ve bizi bir kalkan gibi çevreleyen, kalyonu görüş alanından çıkaran renk dalgalarına doğru gözlerimi kısıtım. Başımı kaldırıp, başımızın üstündeki kalyona çarpan güllerin, tuğla duvara çarpan çakıl taşları gibi zararsız bir şekilde sekmeden önce sessiz bir *çınlamayla* çarpıştığını gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi.

Fetch bir kez daha çığlık atarak dikkatimi yarım saniye geç yukarı çekti ve ince bir figür yukarıdan üzerime çullandı. Ben tepki veremeden parmaklar omzuma saplandı ve yukarıya, suyun dışına doğru çekilirken yumuşak, erkeksi bir homurtu duydum.

"Hayır!"

Gökyüzüne doğru fırladığımda karnım guruldadı, dar bir kol şimdi orta bölgeme sarılmıştı.

"Seni güvenli bir yere götüreceğiz. Kıpırdama, lanet olsun!" diye mırıldandı alçak ses. Genç bir adam... nasıl yapılacağını bilen

Uç

ma "Ama, dostum-" Ben başladım, o arkamızı işaret edince kestim.

k İkinci bir figür hemen arkamızdaydı ve kıpır kıpır, çığlık atan Molly'yi de yanında sürüklüyordu. Ve, diğerinin mi? aksine

Beni yakalayan adam, bu bir dişiydi... Kanatları ipek gibiydi. Sedefli renkleri hareket ettikçe pembeden şeftaliye ve parlak yeşile dönüşüyordu.

"Bir peri mi?" Nefes aldım, beynim ayak uydurmaya çalışırken topaç gibi

dönüyordu. "Birinde tahmin ettin." Göz kırpmak için bana baktı.

Bir çığlık geceyi delip geçerken ve başka bir form bize doğru savrulurken kalbim göğsümde güm güm attı. Fetch'ti ve savaş yolundaydı.

Hay sikeyim.

"Hayır! Ona zarar vermeyin!" Peri elini kaldırdığında ve parmak uçlarından altın tozu fışkırdığında yeterince hızlı olduğuma dua ederek bağırdım.

Şahin yavaşladı ve perinin kaşları çatıldı. "Onu incittin mi?" dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Bunu hayal bile edemezdim."

Elinin içine üfledi, toz Fetch'e doğru kıvrıldı ve kaybolmadan önce etrafını sardı.

Muhtemelen çok daha büyük bir kuş olduğunu düşündüğü şeyin pençelerinden beni korumaya hazırdı. Ama şimdi başı gevşemişti ve pike yaparken sımsıkı tuttuğu kanatları, başının hemen üzerinde kolay bir ritim tutturarak açılmıştı.

"Ne yaptın?" Diye sordum, dehşetin etkisi azalmış, ağzımda metalik bir tat kalmıştı.

"Onu yatıştırdım," diye seslendi, arkasına bakmadan parmaklarını çırpı. "Şimdi gevezeliği *sonraya* saklayalım. buradan sağ salım çıkacağız."

Bir top atışı daha sözlerine aciliyet kattı ve hızını bir kademe daha artırırken adamın tutuşu yanımda sıkılaştı. Dişlerimi sıktım ama beklediğim sürüklenme hiç gelmedi. Bacaklarım rüzgârda arkamızda sallanıyordu ama beni aşağı çeken hiçbir şey yoktu. Yerçekimine *karşı* savaşmak yerine, sanki onun üzerimizdeki etkisini tamamen kesmiş gibiydi.

En az bunun kadar inanılmaz olan şey ise altımızda çalkalanan uçsuz bucaksız denizdi. Elbette resimler görmüş ve hikâyeler duymuştum ama bu boyut hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi. İnanması ne kadar zor olsa da, gerçekten de Gölge Uçurumu'ndan başka bir dünyaya düşmüştük. Okyanusu, korsanları ve perileri olan bir dünyaya.

Bu düşünce beni bunaltmakla tehdit ediyordu ama yaklaşan panikle savaştım.

Her şeyden önce bir plana ihtiyacımız vardı. Büyülü bir müdahale ya da kendi kehanetleri nedeniyle bizi beklemedikleri sürece, eninde sonunda nereden geldiğimizi soracaklardı. Onlara gerçeği söylemeden önce Moll'u kesmek umuduyla hazır bir cevabım olduğundan emin olmalıydım.

Ne söyleyeceğime dair bir fikir edindikten sonra, planın ikinci kısmına geçtim; kurtarıcılarımız hakkında biraz bilgi toplayarak arazinin yapısını öğrenecektim.

"*Kimsin* sen?" Sormak için daha kibar bir yol bulmaya çalışarak birkaç dakika geçirdikten sonra sordum. Mor büyü duvarı ortadan kaybolmuştu ve artık top menzilin çok dışında gibiydik. "Ve yardıma ihtiyacımız olduğunu nereden biliyorsun?"

"Peter Pan ve Tinkerbelle. Bize Pan ve Tink diyebilirsiniz," dedi adam, sanki bir un çuvalından biraz daha ağırmışım gibi beni daha güvenli bir pozisyona çekerek. "Ve yardıma ihtiyacın olduğunu bilmiyorduk. Sadece şanslıydın."

"Peki ya o gemi? İki rastgele yüzücü için top kullanmak aşırıya kaçmak gibi görünüyor."

Başını eğerek şöyle bir baktı. Sonra, farkına vardığında bir kahkaha attı. "Ah, sana ateş ettiklerini mi sandın?"

Bir utanç dalgasını bastırarak cevap vermek için ağzımı açtım. "Öyle değil miydi?"

"Hayır. Bunlar Hook ve tayfası," dedi ciddiyetle. "Korsanlar ve içlerinde en kötüler. Yıllardır peşimizdeler."

"Savaşmak zorunda kalsaydınız, toprakla bile onları yenebilirdiniz. Uçabiliyorsunuz. Ve daha önce yaptığınız o sihirli duvar inanılmazdı."

"Hook'un kendine göre bir sürü numarası var. Şimdilik bir çıkmazdayız. Ama daha fazla konuşmak yok, neredeyse eve geldik ve burada her zaman biraz türbülans olur. Konsantre olmalıyım."

Bunu söylediği anda bir rüzgâr esti ve aşağıya bakarken bir nefesi bastırdım. Altımızda sanki havadan küçük bir ada belirmişti. Yeşil kara parçasına doğru hızla ilerlerken rüzgâr kulaklarımı tırmalıyordu. Normal bir günde olsa bu dehşet verici olurdu ama yaşadığımız onca şeyden sonra içimde biriktirebileceğim tüm korkuyu tükettiğimi ve boşa koştüğümü hissediyordum.

Birkaç dakika sonra geniş bir açıklığa indik. Yerçekimi beni yeniden etkisi altına aldığına dizlerim titredi ve onunla savaşmak yerine homurdanarak altına düştüm. Tink bir saniye sonra Moll'u yanıma yere bıraktı ve Fetch omzuma yapışırken gün boyunca ilk kez kendimi tamamen rahatlattım.

"Başardık." Moll ayağa kalkmama yardım etmek için bana yaklaştığında gülümsedim, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Rahatlamış bir nefes verirken kolunu omzuma doladı. "Sağ salım."

"Nasıl oldu da kendini suyun içinde buldun?" Pan kaşlarını çatarak sordu. "Kilometrelerce uzakta kara yok..."

"Sadece balık tutmaya gidiyorduk." Moll ağzını açmadan önce uydurduğum hikayeyi anlatmak için acele ettim, "ve gelgit bizi beklediğimizden daha uzağa çekti. Sonra bir dalga çarptı... Rogue. Büyük bir dalga." Konuyu iyice vurgulamak için ellerimi yukarı ve genişçe açtım. "Küçük teknemizi suyla doldurdu ve her şey sona erdi. İyi ki geldiniz. Saatlerdir yüzüyormuşuz gibi hissediyorduk." Konuyu nasıl değiştireceğimi düşünürken alt dudağımı kemirdim. "Neredeyiz biz?" Alabaster'daki herhangi bir yaz kadar sıcak olan ılıman havayı ilk kez fark ettim.

"Varolmayan Ülke'ye hoş geldiniz," dedi Pan, Tink kanat çırpıp yanında dururken etrafını işaret ederek. İlk kez bir peri gördüğüm, hatta var olduklarını bildiğim için bakmamaya çalıştım, ki bu çok zordu. Ufak tefekti, boyu 1.80'den birkaç santim uzundu ama kıvrımları onun yetişkin bir kadın olduğunu gizlemiyordu. Onun

Geniş, menekşe rengi gözleri gür, koyu kirpiklerle çerçevelenmişti ve altın sarısı saçları, Pan'ın pazusuna yasladığı başının tepesinde b i r kuyruk halinde toplanmıştı.

Yani onlar bir çift miydi?

İlginç.

Aralarında bir uyumsuzluk var gibiydi. Tam olarak ondan daha yaşlı görüldüğü söylenemezdi. Ama Pan'ın yumuşak sesi ve kumral saçlarının üzerine tünemiş çocuksu yeşil şapkası ona onda olmayan bir gençlik masumiyeti havası veriyordu.

Yine de bunun üzerinde durmaya fırsat olmadı, çünkü bir an sonra Pan kaşlarını çatarak arkasını dönüyordu.

"Şimdi, kaba olma riskini göze alarak, Tink ve benim hala ilgilenmemiz gereken bir konu var. Yine de endişelenmeyin. Tink'in büyüü Varolmayan Ülke'yi yabancıların görmesini imkansız kılıyor, yani burada olduğunuz sürece başınız belaya girmeyecek."

Arkasındaki büyük, saz çatılı evin kapısı gıcırdayarak açıldığında, yedi ya da sekiz yaşından büyük olmayan solgun, zayıf bir çocuk ortaya çıkınca sözünü kesti. "Ah, mükemmel. Caleb, neden sen ve diğerleri Tink ve ben dönene kadar misafirlerimize biraz misafirperverlik göstermiyorsunuz?"

Pan uzanıp siyah saçlarını karıştırırken çocuk gülümseyerek başını salladı. "Onlara ne gösterelim?"

"Üstlerini değiştirmeleri gerekiyor, o yüzden bununla başlayalım. Misafir odasından biraz alabilirsiniz. Uzun sürmez; az önce Kanca ile karşılaştık ve nereye gittiğini kontrol etmemiz gerekiyor."

Caleb'in yüzü Hook'un adını duyunca karardı ve sertçe başını salladı. "İyi şanslar." Bakışları bana ve Moll'a doğru kaydı, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

"Bu biraz utangaç olabilir," dedi Pan, çocuğu bize doğru iterken kıkırdayarak. "Gerçi diğer ikisi için aynı şeyi söyleyemem..."

"Diğer ikisi mi?"

"Her an burada olabilirler, eminim. Kargaşayı mutlaka duymuşlardır ve bunu görmezden gelemeyecek kadar meraklıdır." Kulübeye doğru son bir bakış attı. "Biz yokken kendinizi evinizde hissedebilirsiniz. Çocukların da bildiği gibi, sadece bizim yatak odamız yasak bölge." Kaşlarını salladı ve bunu söylerken Tink'e döndü.

Gözlerini devirerek onu şakacı bir şekilde itti. "Kes şunu, Peter!"

Çift, bize doğru bir kez daha bakmadan bir anda gökyüzüne yükseldi ve akşam gökyüzünde süzülüşlerini huşu içinde izledim.

"Merhaba Caleb," dedi Moll, geride bıraktıkları iri gözlü küçük çocuğa parmaklarını sallayarak. "Ben Molly, tanıştığımıza memnun oldum."

Ben de kendimi tanıtmak için ağzımı açtım ama onun arkasındaki kulübeden çıkan küçük kıızı görünce nefesim boğazımda düğümlendi. Yüzünde çiller vardı ve dağınık, beyaz-sarı saçları koşarken ılık esintide dalgalanıyordu.

"Merhaba!" diye seslendi selamlamak için elini kaldırırken, Caleb'in kaburgalarına dirsek atmak için durakladı. "Beni tanıştıracak mısın yoksa dilini mi yuttun?"

Sadece görünüşünden bile kim olduğu belliydi ama bu ses anlaşmayı mühürledi. "Cissy?"

Yüzümdeki şoku belli etmemeye çalışarak mırıldandım.

İmkânsız görünüyordu ama karşımdaki çocuk The Hollow'daki komşumuz Cissy Petway'den başkası değildi.

BÖLÜM 2

"Olamaz," diye fısıldadı Molly.

Ama kesinlikle öyleydi. Kızı bir hafta kadar önce The Hollow'un Arnavut kaldırımlı sokaklarında görmüştüm... gözlerimin önünde uçan bir peygamber devesi tarafından kaçırılışını izlemiştim. Onu canavarın pençelerinden düşerken yakalamıştım.

Peki Gölge Uçurum'un diğer tarafında ne işi vardı? Bizim gibi uçurumun kenarından atlamadıysa tabii.

Cissy'nin yüzü kaşlarını çatarak durdu ve başını eğdi. "Adımı nereden biliyorsun?"

O zaman bizim Cissy değildi, ya da öyleyse bile bizi hatırlamıyordu.

"Pan daha önce bahsetmişti," diye yalan söyledim ve fırsattan istifade yüzünü daha yakından inceledim. Sağ kaşının üzerinde bir yara izi olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Birkaç yıl önce kasabadaki çocuklardan biriyle yaptığı tedbirsiz bir sapan atışı savaşı sırasında almıştı ve onun için diktigimi çok net hatırlıyordum. Ona yukarıdan aşağıya doğru baktığımda, birkaç kilo daha ağır olduğu da açıktı. Yanakları o çukur görünümünü kaybetmişti ve omuzları elbise askısına daha az benziyordu. Burada her ne oluyorsa, o açıkça aynı Cissy Petway değildi.

Bir şekilde, kız aynı anda her iki dünyada da var oldu.

Ama nasıl? Gerçekliğin dokusundaki o korkunç, siyah boşluklardan beni buraya getiren kehanetin ipuçlarına kadar, hayatımda kavramaya bile başlayamadığım daha büyük güçler olduğu giderek daha açık hale geliyordu. Eğer bir şey varsa, bu bu tür olayların *en az* tuhaf olanlarından biriydi ve eğer kendimi bu tavşan deliğine bırakırsam, asla çıkabileceğimden emin değildim.

Konuyu bir kenara ittim ve önümdeki sahneye yeniden odaklandım.

Cissy, Caleb'i de yanına alarak bizi eve doğru götürdü. "Gelin Tristan'la tanışın. Varolmayan Ülke'ye en son gelen Kayıp Çocuk o."

"Kendinize böyle mi diyorsunuz? Kayıp Çocuklar mı?"

Cissy başıyla onayladı. "Evet."

"Hepiniz erkek olmadığınıza göre adınızı Kayıp Çocuklar ya da başka bir şey olarak değiştirmeniz gerekmez mi?"

Moll sordu.

Cissy omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Buraya geldiğimde zaten bu ismi taşıyordu." Ön kapıyı iterek açtı ve Caleb peşinde olduğu halde hızla içeri girdi. "Tristan?!"

Kapıda durakladım, kumla kaplanmış pantolonuma ve ıslak botlarıma bir göz attım.

Moll yanıma sokuldu ve başka bir çocuğun Cissy'ye doğru mutfağa girmesini izledik. Diğer ikisinden biraz daha büyüktü, belki on bir ya da on iki yaşındaydı ve ciddi şekilde sinirli görünüyordu.

"Sana ilgilenmediğimi söylediğimi sanıyordum. Kitaplığımı yapıyorum, beni rahatsız etmeyi bırak."

"Evet, ama şimdiye kadar fikrini değiştirmişsindir diye düşündüm," diye neşeyle cevap verdi. "Hadi, Pan bu ikisine etrafı göstermemizi istiyor."

Tristan kaşlarını çatı ama sonra dikkatini bize çevirdi ve bakışları Fetch'e kilitlenince durakladı. "İyi... her neyse."

Cissy sırtıttı ve sonra Moll ve bana doğru baktı. "Önce neyi görmek istersiniz? Ateş çukurumuzu mu? Ooh! Belki de balık tuttuğumuz yerdir?"

"Kıyafetlerimizi değiştirmekle başlasak nasıl olur?" Deniz suyuyla vücuduma yapışan gömleğimin eteklerini çekiştirdim.

Cissy, Caleb'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Bunu onlar için almayacak mıydın?" Caleb kızardı,

cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama Cissy bir el hareketiyle onun sözünü kesti.

"Önemli bir şey değil." Moll ve bana doğru döndü. "Size misafir odalarından birini göstereyim."

Pırıl pırıl parlayan ahşap zemine bir bakış attım ve yüzümü buruşturdum. "Belki önce bir havlu? Kum ve deniz suyunu içeri sürüklemekten nefret ederim..."

Cissy bir homurtu çıkardı. "Bunun için endişelenme. Tink ona biraz peri tozu atabilir ve *puf* diye yok olur!" Elinin içine üfledi ve sonra genişçe açtı. Cissy'nin burnu kırışarak ona doğru eğildi ve

sesini alçalttı. "Sana söylediğimi ona söyleme ama sihrini kullanmak varken neden bize bu kadar sıkıcı işler yaptırıyor anlamıyorum."

"Bunun 'sponsorluğu' öğrenmemize ve karakterimizi geliştirmemize yardımcı olacağını söylüyor." Caleb'in peri adına gücendiği belliydi.

Tristan gözlerini devirerek "Sorumluluk," diye düzeltti. "Ve evet, söylediği bu, ama *onun* karakterini geliştirmek için yerleri fırçaladığını görmüyorum."

"Belki de zaten yeterince karakteri vardır?" Cissy düşünceli görünerek önerdi. Bir homurtu çıkardı. "Pek olası değil."

"Geri al onu!" Caleb Tristan'a ters ters baktı, küçük yumrukları iki yanında toplanmıştı. "Almazsam ne yapacaksın?"

"Saklambaç oynamayı sever misiniz?" Moll durup dururken araya girdi.

Cissy ve Caleb birbirlerine baktılar ve Caleb yumruklarını açarak başını salladı. "Evet, neden?"

"Ben de oynamak istiyordum ama..." Hüzünlü bir iç geçirdi ve başını salladı. "Bu tuzlu giysiler içinde çok kaşınıyorum ve-"

Caleb öne çıktı ve onun elini tuttu. "Haydi!"

Moll için Tanrılara şükürler olsun - küçüklerle nasıl başa çıkılacağını benden çok daha iyi biliyordu. Yirmi dakika sonra, bacaklarım taze, sıcak suyla dolu büyük, ahşap bir küvetin kenarından sarkacak şekilde yayılmışım ve harika hissettiriyordu.

Moll, bizi ayıran kareli perdenin diğer tarafında, çocukların bizim için getirdikleri ikinci bir tahta küvetin içinden, "Burada ölürsen de sorun değil," diye mırıldandı.

"Aynen. Bu kadar ağrıyı olduğunu fark etmemiştim." Aşağıya bir bakış, tüm o kavga ve düşmelerden dolayı kocaman bir çürük olduğumu doğruladı.

Çok fazla düşme.

Çok fazla kavga.

Gökyüzü Ağacı'ndaki savaşın anıları canlanırken yüzümü buruşturdum. Relyk'in güç tutkusu yüzünden her iki tarafta da tam bir katliam yaşanmıştı. Duncan, Sör Crispin ve Konuşmacı'nın Fısıldayanlar grubu için sessiz bir dua gönderdim. Ama içten içe, onlara bir şey olmayacağını biliyordum. Büyücü ve Heinrich öldüğüne göre Alabaster'ın askerleri çabucak teslim olacak ve yeni krallarının emrine gireceklerdi.

Ve bu ne büyük bir gelişme olurdu. Kraliyet ailesinin bir üyesi olabilirdi ama Duncan tanıdığım en iyi adamdı. Onun liderliği altında The Hollow, The Smudge ve Little Alabaster halkı refaha kavuşacaktı. Bunu görmek için orada olamamam çok yazık.

Yüzünün görüntüsü zihnimde parıldarken bir pişmanlık dalgası üzerime çöktü, ama onu bastırdım. Belki bir gün tekrar karşılaşırız. Yine de içten içe bunun aptalca bir umut olduğunu biliyordum. O... başka bir yerdeydi. Şu anda bile ne olduğunu ya da buraya nasıl geldiğimizi tam olarak kavrayamıyordum.

Konuşmacı'nın son duruşunun görüntüsü zihnimde canlanınca içimi çektim. Birbirimizi uzun zamandır tanıımıyorduk ama onu tekrar görebilmeyi içtenlikle diledim. Her ne kadar bir ömür önceymiş gibi görünse de, Relyk'i de yanına alarak zafer ateşi içinde kendini feda edişine tanık olmamızın üzerinden sadece saatler geçmişti. Kederime rağmen, bu olayda acı tatlı bir şeyler vardı. Bu şekilde ölmeyi *seçmiş*, sevdikleriyle çevriliyken son eyleminde hayatının amacını gerçekleştirmişti. Başka kaç kişi aynı şeyi söyleyebilirdi?

Kaşlarımı çatarak küvetin kenarlarına biraz su döktüm ve küvetin yanındaki küçük taburenin üzerine koyduğum hâlâ nemli keseye uzandım.

Sihirli kuyumcu büyütecisi. Tüm bu çılgınlık içinde bir noktada düşmüş müydü?

Çantama uzanırken nabzım kulaklarımda hızla atıyordu, paniğe kapılmamaya çalışırken ellerim ceplerde ve iç kısımda geziniyordu. Pirinç dış yüzeyin yumuşak kıvrımını hissedip büyüteci çekerek çıkardığımda rahatlamış bir nefes aldım. Ne kadar küçük bir şeydi... yine de Relyk'e karşı verdiğim savaşın tüm sonucunu değiştirmiş, nihayet içimdeki büyüğü gerçekten ortaya çıkarmamı sağlamıştı. Bu yeni yerde ona tekrar ihtiyacım olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hâlâ ona sahip olduğumu bilmek bana küçük bir huzur hissi veriyordu.

Başparmağımı bardağın üzerinde gezdirdikten sonra çantaya geri koydum ve parmaklarım nemli bir kâğıt parçasına değince durakladım. Çantada birkaç şey vardı; etkisiz hale getiricim, üvey annemin bana verdiği küçük bir hançer ve orada geçirdiğim zamanın anısına Gökyüzü Ağacı'ndan aldığım bir meşe palamudu. Ama bir not ya da-

Belki de Duncan ben ayrılmadan önce bir noktada bunu bana vermiş olabilir mi?

Elimden geldiğince nazikçe açtım ve mürekkebin biraz akmış olmasına rağmen yine de okunabilir olduğunu görünce bir iç çektim.

O GÜN GELECEK, o yüzden geç kalmayın
Kaderini gerçekleştirmek için The
Hollow'da. Güzel yüzlü, kırmızı çizmeli.
Onun adı Barış, Bir büyücünün korkunç
kızı, tamircisi, kaçakçısı, casusu
Bir şahinin kalbi, bir kuyumcunun
gözü Anahtarı elinde tutan o
Yüzüğün kilidini açmak ve seni
özgür kılmak için Bir ışık parlat ve
karanlığı çal Görmesine yardım et,
kıvılcımı ateşle
O tek başına başaramaz
Tapuyu tamamlamak için hepinize ihtiyacı
var O zaman prens ve fakir, el ele İşi
bitirmek, toprağı iyileştirmek için
Ancak o zaman sayfayı çevirmeyi umabilir
Kız, tamircisi, korsanı, büyücüsü.

Yazmak ya da ezberlemek için çok fazla zamanınız olmadığından, bunun işe yarayabileceğini düşündüm. Ayrıca halkımız için yaptığınız her şey için size teşekkür etmek istedim. Bazen seni hiç bulamayacakmışım gibi geliyordu ama sonunda beklediğime değdi.

Ama zaten bildiğiniz gibi... işiniz henüz bitmedi. Hâlâ kurtarılması gereken başka dünyalar ve başka insanlar var. Seninki de dahil.

Muhtemelen nereden başlayacağınızı merak ediyorsunuz ve bu konuda sizden daha fazla bilgim olmasa da şunu hatırladım. Birkaç yıl önce Gayelette adında bir kadın Leke'den olduğunu iddia ederek beni ziyarete gelmişti. Güçlü bir Fısıltı diğerini tanır, ancak sırlarını saklamasına izin verdim çünkü sizi bulana kadar okumamamı istediği bir mesajı olduğu açıkltı:

"Seçilmiş kişi sayfayı çevirebildiğinde, bu öteki dünyadaki başarısının zamanında gelmesine bağlı olduğunu bilmesini sağlayın. Dış güçler gerçekliğin dokusunu kemiriyor ve halkının ona ihtiyacı var. Saat işliyor... ama aynı zamanda işlemiyor. Yolculuğunu tamamlamak için saati bulmalı ki çok geç olmadan eve dönebilsin."

Tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim ama öğrensen iyi olur. Her ne ise.

-KONUŞMACI

Not: Baskı yok, ama kaderinin geri kalanını yerine getirmek için elinden geleni yapmazsan kesinlikle sana musallat olacağım.

KIKIRDADIM, notu çantaya geri koyup taburenin üzerine bırakırken gözümünden akan bir damla yaşı sildim. Son kısım sadece şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı; savaştan canlı çıkamayacağını en başından beri biliyordu. Yine de yapılması gerekeni yapacak kadar cesurdu. Şimdi benim de ondan ders alıp aynısını yapmam gerekiyordu.

Ve bunu -her neyse- çok hızlı yapmam gerekiyordu. Çünkü görünüşe göre, halkımın bana ihtiyacı vardı... Ama hangi halkın? Arkadaşlarımın mı?

"Zarar mı?"

Moll'a cevap verirken gözlerimin kapanmasına izin verdim, tüm bunların ağırlığı beni alçalttı. "Öyle mi?"

"Sence o korsan gemisi Alabaster'daki amfi tiyatronun duvarında gördüğümüzle aynı gemi miydi?"

Hâlâ birbiri ardına yaşadığım şokların etkisinde olduğumdan, bilerek henüz bu kadar derin düşünmeme izin vermemiştim. Ama şimdi o konuyu açtığına göre, bu cini şişeye geri sokmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Karanlıkta o mesafeden bayrağı göremedim ama kesinlikle öyle görünüyordu."

Bize gülle atan o devasa, korkunç kalyonun görüntüsü aklımdan geçti ve irkildim.

Kız, tinker, korsan, büyücü.

Onarılamayacak kadar berbat mı etmişim? Yüzmem ve ne bileyim, el sıkışmam ya da kendimi tanıtmam mı gerekiyordu? Boğulmamaya çalışmak ve cinayete teşebbüs etmek derken düzgün düşünmek oldukça zordu.

etrafımda.

"Çocukken okuduğın o masal kitabı hakkında başka neler hatırlıyorsun?" Moll yumuşakça bastırdı.

Cevap vermeden önce soruyu uzun bir süre düşündüm. "Bazı hikâyeleri gerçekten çok iyi hatırlıyorum. Diğerleri, hiç değil. Korkutucu görünenleri okumak istemedim. Neden sordunuz?"

"Çünkü tıpkı onun gibi bir tanesinin içinde mahsur kalmış olabileceğimizi düşünmeye başladım."

BÖLÜM 3

Bir saat sonra, çocukları mutfaktan dışarıya kadar takip ederken, hâlâ Moll'un söylediklerini düşünüyordum.

Düşündükçe daha da mantıklı gelmeye başladı. Çılgınca, tamamen delice bir anlam, elbette, ama yine de...

Keşke son bir hafta içinde yaptığım ve gördüğüm her şeyden kaynaklanan travmayı suçlayabilseydim, ama Moll da aynısını ve daha fazlasını yaşamıştı. Ve o hâlâ bağlantıyı benden önce görmüştü. Başından beri burnumun dibinde olan gerçeği.

Ne kadar çılgınca görünse de, büyüteçle gördüğüm o köpek kulaklı kıvrımı yakaladığımızda, Moll ve ben, bizi yepyeni bir dünyaya iten *gerçek sayfayı* çevirmiştik.

Bir tanesi çocukluğumun masal kitabından ve ne yazık ki hiç hatırlamadığım bir tanesi. O hikayenin başındaki devasa korsan gemisinin görüntüsü çocukken beni o kadar korkutmuştu ki, Pawpaw'ımın bana okumasına asla izin vermemiştim. Sonra, kardeşlerim kitabı yok ettiklerinde, geri dönmek için artık çok geçti.

"Bu kadar korkak olmasaydım ve bana okumasına izin verseydim, burada kör uçuş yapıyor olmazdık," diye mırıldandım. "Kendini hırpalamayı bırak. Kaç yaşındaydın, beş mi? Bu anahtarın ne olduğunu bilmene imkân yoktu.

Kaderinizin kilidini açmak o kitabın içinde olabilirdi ve şimdi sonsuza dek yok oldu."

Oof. Böyle söyleyince kulağa daha da kötü geldi. "Teşekkürler mi?"

"Özür dilerim," diye ekledi, uzanıp omzumu sıkmak için. "Sadece bir çocuk olduğunu kastetmiştim. Ve onu dereye atan sen değildin! Bunu kardeşlerin yaptı. Senin suçun *değil*," diye fısıldadı Moll, Caleb, Cissy ve Tristan'ın arkasından giderken bize doğru gelen bir fidandan kaçarken.

Banyolarımızı bitirdikten sonra çocuklar bize temiz kıyafetler ve biraz soğuk, taze su getirdiler. Şimdi, ben, Fetch, Moll ve çocuklar atıştırmalıklar, hikaye anlatımı ve söz verilen saklambaç oyunu için ateş çukurunun yanındaki Tink ve Pan'a katılmaya gidiyorduk. Çıplak ayaklarım yumuşak kumda ilerliyordu ve gün boyu güneşten dolayı hala sıcak olmasına rağmen kendimi kıpkırmızı botlarımı özlerken buldum. Onları yıkmak için elimden geleni yapmışım ve tek umudum kuruduktan sonra tekrar giymeye uygun olmalarıydı.

Onları bana Duncan vermişti...

Hayır, oraya gitme.

O botları bana veren adamı düşünmek bir hataydı ve beni sadece buradaki amacımdan uzaklaştıracaktı. Bu yolculuğun geri kalanının bir parçası olması gerekseydi, o da gelirdi. Sürece güvenmeli ve şimdi ve buraya odaklanmalıydım.

Ama lanet olsun, bizimle gelmesini istememek çok zordu. Benimle gelmesini.

"Bazen sosis kızartırız, bazen de fındık ve meyve kızartırız. Blackbriar'dan erzak alıp almadığımıza ya da ada dışında yaşayıp yaşamadığımıza bağlı," diye açıkladı Cissy omzunun üzerinden, Moll ve ben onun kamp ateşinin kokusuna doğru neredeyse koşar adım ilerleyişine ayak uydurmak için hızlanırken.

Ağaçlardan oluşan bir çemberin içindeki boşluğa adım attığımda yumuşak bir *gümbürtü* havayı ikiye böldü.

Ateşin titrek ışığında, üzerimdeki şok ve dehşet örtüsü olmadan Tink'e iyice bakabildim ve bu beni yolumda durdurdu.

Kalp şeklindeki yüzü ve cupid'in yay ağzıyla, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıktı. İnce omuzları, ancak mayo ile uyluğun ortasına kadar gelen bir kombinezon karışımı olarak tanımlanabilecek bir şeyle çıplaktı. Adaçayı yeşili rengi daha küçük bir kadını soldurabilirdi, ama Tink'in üzerinde tıpkı geri kalanı gibi görünüyordu.

Mükemmel.

Pan uzaktaki bir ağaca doğru bakıyordu, ben yaklaşırken kolu havada, elinde bıçak vardı. Kolu bir bulanıklık içinde ileri fırladı ve bıçak donuk bir gümbürtüyle kendini gövdeye gömerken tezahüratlar patladı.

Cissy ona doğru koştu ve elini hançerine doğru uzattı. "Sıradaki benim!"

Pan sırtıttı ve başını salladı. "Yemeğimizi yedikten sonra hepiniz sırayla yiyebilirsiniz, tamam mı? Misafirlerimiz muhtemelen açlıktan ölüyordur."

Moll'un midesi sanki onun sözleriyle tetiklenmiş gibi derin bir hırıltı çıkardı ve Pan bir kahkaha patlattı. "En azından Molly öyle."

Tink ona hızlıca kaşlarını çattı ve boğazını temizlediğinde sırtışı soldu.

Kıskanç biriydi, değil mi?

"Lütfen," dedi Tink, kolunu zarif bir şekilde sallayarak, kaşlarını çatarak. "Gelin ateşin yanına oturun ve sizi beslememize izin verin!"

Ancak o zaman odun dumanı ve tuzlu havayla karışan pişirme baharatlarının ince kokusunu yakaladım. Taze soğanlı ve kavrulmuş sebzeli bir şey ağzımı sulandırdı. Battaniye ve yastıkların etrafa saçıldığı ateşin etrafına doğru ilerledik.

"Umarım sakıncası yoktur. Tristan bizim için bazı dış mekan sandalyeleri üzerinde çalışıyor ama henüz tam olarak bitmedi. Değil mi, Tristan?" Tink'in sesinde herhangi bir yargılama yoktu ama çocuk sanki Tink onu azarlamış gibi başını hafifçe sallamaktan başka bir şey yapmadı.

Tink ateşin yanındaki taşın üzerinde duran fırın eldivenine uzanıp onu közlerin arasına sıkışmış devasa tencerenin üstünü açmak için kullanırken hepimiz oturduk. Tuzlu koku yoğunlaştı ve ben bir inilti çıkardım.

"Bu da ne? Cennet gibi kokuyor."

"Çocuklar, Peter ve benim çok sevdiğimiz tek tencerede yaptığım basit bir yemek. İçinde yabani sarımsak, pırasa ve bir sürü sebze var. Bazılarını adada yetiştiriyoruz, bazılarını da tatlı patates ve kabak gibi anakaradan getiriyoruz."

Her birimize bir porsiyonu sevimli küçük oyma ahşap kaselere kepçelemek için hızlı bir çalışma yaptı ve Moll ve ben yalnız olsaydım yapacağım gibi onu höpürdetmemek için sahip olduğum her şeyi aldı.

Kaseden bir parça tatlı patates kopardım ve Fetch'e uzattım, ancak ilgisiz görünüyordu ve bunun yerine avlanmak için omzumdan atladı. Benim için daha fazla. Ellerindeki meyve ve sebze miktarına bakılırsa burada avlayabileceği bir sürü haşarat olmalıydı.

"Sağ salım avlan, Fetch," diye mırıldandım lokmayı ağzıma götürmeden önce, narin baharatların dilimin etrafında kıvrılmasına izin verdim. Yemek yerken sessizlik hüküm sürüyordu. Son yahniyi bitirene kadar, yemeğimizin her lokmasının tadını çıkarırken en az beş dakikadır hiçbirimizin tek kelime etmediğini fark ettim, bu da bana bir şey söylüyordu;

Her birimiz açlığı biliyorduk.

Bu farkındalık bana fikrimi söyleme cesareti verdi. "Peki, hepiniz benim gibi yetim misiniz?" Soruyu rahatsız edici bulma riskini göze alarak ama bulmamalarını ve kolay cevaplar alabilmeyi umarak sordum.

Pan ve Tink bakışırken çocukların hepsi başlarını salladı. Tink, Pan'a konuşma izni verircesine başını ona doğru eğdi.

"Evet. Aslında, Tink ve ben orada tanıştık. Asi Gençler için Nazik El Tımarhanesi. İyi bir yer değildi." Pan'ın o ana kadar sürekli gülümseyen yüzü ciddileşti. Kasemi sıkıca kavradım, içimden bir ses bundan sonra duyacaklarımın zor olacağını söylüyordu.

"Gerçekten kötü bir Müdürtümüz vardı... Ona Müdür derdik çünkü bize mahkum gibi davranırdı. Sanırım haksız da sayılmazdı. Kesinlikle orada sıkışıp kalmıştık. Bize karşı çok sertti, özellikle de çocuklara. Asla yeterince yemek yiyemezdik ve yaptığımız hiçbir şey yeterince iyi olmazdı." Başını salladı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Komik, ben genç bir delikanlıyken, Caleb'den bile daha gençken, onun beni sevmesini istediğimi hatırlıyorum. Bana bir gülümseme vermesini ya da küçük bir nezaket göstermesini." Başını yavaşça sallayıp yukarı bakmadan önce geçmişte kaybolmuş gibi titreyen alevlere baktı. "Bu hiç olmadı. Ama gençlik yıllarıma geldiğimde, onun beni sevmesine ihtiyacım olmadığını fark ettim. Sadece cezamı çekmem ve onun beni kirmasına izin vermeden oradan çıkmam gerekiyordu. Bununla bile... Tink gelmeseydi bunu başarabilir miydim emin değilim. O beni kurtardı."

Tink uzandı ve onun elini kendi elinin içine alarak sıktı. "Sen o yeri hak etmedin Peter. Hiçbir çocuk hak etmez."

Moll yarım yamalak bir burnunu çekti, sonra akan burnunu sümkürdü ve ben onun tam anlamıyla sümüklü hıçkırık olduğunu biliyordum. Hassas bir kalbi vardı, özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda. Hiç şüphesiz şu anda Peter'ı küçük bir çocuk olarak hayal ediyordu ve bu onu öldürüyordu.

"Peki ya çocuklar?" Mırıldandım. "Aynı şeyin onların da başına gelmesini istemediğinize karar verdiniz ve onları buraya getirdiniz. Onları güneş ışığında, yemekle ve onları önemseyen insanlarla büyütmek için..."

"Kesinlikle," dedi Tink gülümseyerek. "Bu üçü ilk değil. Geçtiğimiz birkaç on yıl boyunca düzinelercesi geldi. Bu Peter'a bir amaç verdi ve benim ruhumu da besledi."

Gözlerimi kırptım, hâlâ ifadenin önceki kısmına takılıp kalmıştım. Birkaç on yıl mı? Peter yirmi yaşından daha yaşlı görünmüyordu. Tink şaşkınlığımı görmüş olmalıydı çünkü parmaklarını oynattı ve bana sırttı.

"Göründüğümüzden çok daha yaşlıyız. Peri tozu yüzünden, biliyorsun," dedi parmak uçlarından küçük altın serpintileri parıldarken.

Şaşırmamam gerekirdi. Geldiğimiz dünya gibi bu dünyanın da büyüden nasibini aldığı açıktı. Büyülerinin nasıl çalıştığına dair daha fazla soru sormak istedim ama aşırı meraklı görünmek istemedim. En azından uyum sağlamaya çalışmalıydık, tıpkı Molly'nin Kral Heinrich'i cam ayakkabıyla bıçaklamasından sonra Küçük Alabaster'da yapmak zorunda kaldığımız gibi. Bilgi edinme ihtiyacı ile göz önünde saklanma ihtiyacını dengelemede oldukça iyi olmaya başlamıştım.

Moll, diğer yandan.

"Bekle, bilmem gerek. İkiniz de nasıl uçabiliyorsunuz? Bu adamın kanatları bile yok!"

Neyse ki ne Pan ne de Tink alınmadı. Aslında, kasesini yere bıraktı ve havaya sıçradı, şenlik ateşinden çıkan kıvılcımların üzerinde döndü, döndü ve döndü.

"Tink hakkında sevdiğim bir başka şey daha! Sadece beni kurtarmakla kalmadı; gücünü benimle de paylaştı. Asla kimsenin tutsağı olmayacağım. Bir daha asla."

Kıkırdayarak yastığına geri dönmeden önce bir döngü daha yaptı.

"Güzel, ha?" Cissy elindeki kâseyi şingirdatarak yere bırakırken burnunu kaşdı. "Ben de beni becermesi için ona yalvarıyordum. Ama yapamayacağını söylüyor. Peter onun sahip olduğu tüm ekstra sihri aldı. Yine de bazen bizi uçuruyor," diye ekledi hafifçe yumuşamış görünerek.

Tristan boş kâsesi ve başı eğik bir şekilde oturuyordu, gökyüzüne bir bakış attı, muhtemelen Fetch'i arıyordu. Bunun dışında hareketsiz ve sessiz kaldı.

Döndüm ve küçük Caleb'in sebze güvecinin sadece yarısını yemiş olduğu için uyukladığını ve battaniyesine gömülmüş, hafifçe horladığını fark ettim.

"Peki onlara neden Kayıp Çocuklar diyorsunuz?" Ellerimi ateşin önünde tutarken sesimi alçaltarak sordum, sıcaklığın ve bir süreliğine hayatımdan endişe etmemenin tadını çıkarıyordum.

"Tink'ten önce ben de böyle hissediyordum," dedi Pan omuz silkerek. "Kaybolmuş gibiydim. Ve Blackbriar'daki yetimhanelerden muhtaç çocukları kurtarmaya başladığımızda, bunun onlar için uygun bir isim olacağını düşündük."

"Tabii ki sadece erkeklere özel olması gerekiyordu." Tink, Cissy'ye alaycı bir bakış fırlattı. "Buradaki bir hataydı."

"Mutlu bir sürprizdi, unuttun mu?" Cissy düzeltti.

"Kesinlikle. Ben sadece sana takılıyordum." Tink dikkatini tekrar bana ve Moll'a çevirdi. "Yıllar boyunca hakkımızda söylentiler vardı, biliyorsun. Bazı yetimhanelerdeki çocuklar, mistik perinin listesinde sıradaki kişi olma umuduyla çatılara tırmanırlardı. Cissy de saçlarını keser, bir şapkanın altına sokar, küçük bir çocuk gibi giyinir ve beklerdi."

"İki yıl boyunca her gece," dedi Cissy kızgın bir şekilde burnunu çekerek.

"Ve sonunda, yaklaşık bir yıl önce, ona kavuştuğumuzda hazırды. Onu adaya götürüp ilk banyosunu yaptıran kadar bir kızımız olduğunu fark etmemiştik. Başıma gelen en güzel şey," diye itiraf etti Tink yumuşak bir gülümsemeyle.

Tristan'ın ifadesi karardı ama Cissy neşeyle kıkırdadı.

Çocuklar hakkında konuşmaktan daha acil konuları sormaya nasıl geçeceğimi düşünürken Moll söze girdi. "Peki ya sizi kovalayan korsanlar? O da neydi öyle?"

Kesinlikle bir keskiden ziyade çekiç gibiydi ama ona kızdığımı söyleyemezdim. Gözlerim yorgunluktan düşmeye başlamıştı ve nerede olduğumuz hakkında çok az bilgimiz vardı. Ve eğer Konuşmacı'nın notu doğruysa, zaman çok önemliydi.

"Kanca hakkındaki hikâyeyi sen mi anlatmak istersin, yoksa ben mi anlatayım?" Tink, Pan'a kaşlarını kaldırarak sordu.

"Ooh, Peter yapabilir mi? Çok iyi yapıyor!" Cissy uzanıp boş battaniyelerden birini kaptı ve dinlemek için çömelirken onu omuzlarına sardı.

Pan öyle aniden, öyle çevik bir şekilde ayağa fırladı ki, şaşkınlıktan neredeyse altına işeyecektim.

"Eğer ısrar ediyorsanız, devam edip size anlatabilirim. Ama şapkalarınızı sıkı tutun, çünkü çok ilginç bir hikâye. Bir hile, ihanet ve kalleşlik hikayesi!"

Göz ucuyla Cissy'nin Pan konuşurken kelimeleri ağzında gevelediğini görebiliyordum. Bunu çok söylemiş olmalı.

"O her zaman kötü bir korsan değildi. Aslında, yıllarca arkadaşlık. Birlikte yelken açar, maceralara atılırdık. Hatta Tink bazen tek başına uçabilsin diye üzerine peri tozu bile serperdi. Belki de tohum orada ekildi ve güç arayışı orada doğdu." Ellerini arkasında kavuşturdu ve ateşin etrafında volta atmaya başladı. "Ona bir kardeş gibi davrandım ve o da bunu seçti."

"Sana ihanet ediyorum!" Cissy, öfke dolu yüz ifadesiyle araya girdi.

Pan'ın ağzı bir anda kapandı ve Cissy'ye kaşlarını çatarak baktı. "Dediğim gibi... bana ihanet etti!"

Pan beklenti içinde Molly'ye baktı ve Molly bir an duraksadı, kafası karıştı, sonra da saygılı bir nefes verdi.

"Hayır!"

"Evet! Rüzgârlı, yıldızlarla dolu bir gecede oldu. Tink ve ben akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve kendimizi iyi hissetmediğimizi fark ettik. Kanca'nın Dul Bırakan'ın yapraklarından içkilerimize zehir kattığını ve neredeyse bizi öldüreceğini öğrendik. Ama Tink'in büyüü bunun için çok güçlüydü. Kendini kurtarmayı ve beni hayata döndürmeyi başardı. Tam o sırada sahildeki kargaşayı duyduk. Kendi ellerimle yaptığım ilk tekneyle yelken açan Kanca'yı bulmak için dışarı koştuk. Kayıp Çocuklarımızdan ikisini kaçırmıştı, Miguel ve Tommy. Plan şuydu.

onları suç dolu bir hayata zorladı ki bu da yeterince korkunçtu." Peter çömeldi ve sesini alçalttı. "Ama sonra ihanetinin hayal edebileceğimden de derin olduğunu fark ettim."

Cissy bir ciyaklama sesi çıkardı ve iki eliyle ağzını kapattı.

"Hook aynı zamanda türünün tek örneği olan bir aile yadigarını da almıştı. Bu dünyada annemden bana kalan tek şeyi." "Neydi o?" Bu kez soru, her şeye rağmen ilgileniyor gibi görünen, isteksiz bir Tristan'dan gelmişti.

Bu hikâyeyi muhtemelen yüzlerce kez dinlemiş olmasına rağmen. "Sihirli

bir saat," dedi Pan ellerini sallayarak.

Ellerim nemlendi ve dönüp Moll'a bakma isteğime karşı koydum. Elbette, bu yeni alemdeki başarımın zamanında olmama bağlı olması tesadüf değildi. Saatin tik taklarını bulmam gerekiyordu... ama bulamadım.

"Geri aldın mı?" Uyuşmuş dudaklarımın arasından mırıldandım.

"Denedim. Hook ve ben kılıçlarımızı çekip birbirimizi savuştururken, *çalım* atarken ve keserken şiddetli bir savaş başladı," dedi Pan, bir elini kalçasına koyup diğerini hayali bir meç sallamak için kaldırırken. "İlk başta onu öldürmek istemedim ama saatimi alıp gitmesine de izin veremezdim. Adil ve cesur bir dövüş oldu. Ama sonunda ikimiz de kaybettik. Çünkü Ağlayan Fen'in dev timsahı Noru kararı bizim elimizden aldı." Pan'ın dudakları seğirerek sırttı, "Özellikle de Hook'unkini, çünkü sudan sıçrayıp saati ve Hook'un sol kolunu bileğinden aşağı kaptı ve inine geri götürdü."

Lanet olsun... Çocukken bu hikâyeyi duymak istememekte haklıymışım.

"Yani bana bu korsanın, Kaptan Hook'un elinin dev bir timsah tarafından ısırılıp koparıldığını mı söylüyorsun?" Fetch sessiz kanatlarıyla geri dönüp omzuma hafifçe konarken bu soruyu sordum. Temizdi ama karnındaki küçük şişkinlik bana kendi yemeğini bulduğunu söylüyordu.

"Evet," dedi Cissy, başını sallayıp sesini uğursuz bir fısıltıya indirirken gözlerini kocaman açarak. "Noru, The Ticking Croc."

Molly bir kahkaha attı ama Pan yine genç nesli haklı olduğuna ikna etmeye çalışan yaşlı bir adam kadar ciddiydi ve elini sallayarak okyanusa doğru bakmaya devam etti.

"Hook kaçmak için zaman kazanmak amacıyla kılıcını genç Miguel'e sapladı ve Tommy ile birlikte kaçmadan önce onu ölüme terk etti. Tink ve benim bir seçeneğimiz vardı. Ya Miguel'i kurtarmaya çalışacaktık ya da peşini bırakacaktık. Tabii ki Miguel'i seçtik ve o da daha sonra yaralarından dolayı öldü... ruhu şad olsun." Çenesini kaldırıp bir yumruğunu havaya kaldırırken Pan'ın gözleri artık ateşle doluydu. "Bugüne kadar, Noru ve saati bulmak için denizleri taramaya devam ederken Hook benim baş düşmanım olmaya devam ediyor. Söylentilere göre Hook saati ele geçirmek için düzinelerce kadın ve erkeği öldürdü, denizden denize yol alırken onu durdurmaya çalışan herkesi ezip geçerken kalbi yıllar geçtikçe daha da karardı."

"Tek elle bile mi?" Molly sordu.

Cissy sol elinin parmaklarını kıvrarak ayağa fırladı. "Artık el yerine bir kancası var! Bir hançer kadar keskin, çelikten daha sert!"

Tabii ki yaptı.

Tink bile, tüm büyüyle, terör saltanatına bir son veremediyse, zorlu bir düşman olmalı. Bu büyü saat avında mücadeleye katılmaya çalışan ben ve Moll için tam olarak iyiye işaret değildi.

Çünkü ihtiyacım olan şeyin bu olduğundan yüzde bin emindim. Ve bunu bu kadar çabuk öğrenmem beni tedirgin etti.

Tanımlaması

kolay mı?

Kontrol et.

Elime almam çok mu zor? Evet, ben de öyle

düşünmüştüm.

Hâlâ orada olduğuna emin olmak için Fetch'in yanına dokundum. Bu şeyin yerini daha hızlı bulmak için keşfe yardımcı olabilirdi. Konuşmacı mektubunda söylediklerinde haklıysa hız çok önemliydi ve ondan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu.

Saati bu kadar büyü yapan şeyin tam olarak ne olduğunu nasıl soracağımı bulmaya çalışıyordum ama Tink ayağa kalkıp kaselerimizi toplamaya başladı ve düşüncelerimi kısa kesti.

"Pekala, bu kadar yeter. Ağzımda kötü bir tat bırakıyor ve ayrıca Harmony ve Molly'nin kanlı detayları duymak istemeyeceklerinden eminim."

Aksine, alabildiğim kadar çok ayrıntı istiyordum ama Pan, Tink ile aynı fikirde başını sallıyordu.

"Tink haklı," dedi iç çekerek. "Misafirlerimizi yeterince geç saatlere kadar ayakta tuttuk. Eminim onca saat denizde yüzdükten ve boğulmamaya çalıştıktan sonra yorgun düşmüşlerdir."

"Ama daha Molly'yle saklambaç bile oynamadık," diye mırıldandı Cissy, alt dudağı titreyerek. "Hiçbir yere gitmiyorlar tatlım," dedi Tink, küçük kızın saçlarını nazikçe okşayarak. "Eminim Molly ve Harmony yarın seninle oynayacak."

Cissy çıplak ayak parmaklarını kuma batırarak ayaklarına baktı. "Dediğin gibi yatmadan önce bıçakları fırlatmayı deneyebilir miyiz? Lütfen?"

"Elbette," diye yanıtladı Pan. "Herkes Harmony ve Molly'nin arkasında sıraya girsin! Elbette önce konuklar." Eğilerek derin bir selam verdi ve avucundaki küçük, parıltıyan hançeri bir adak gibi sundu.

"Teşekkür ederim, nazik efendim." Yarım bir gülümsemeyle kabul ederek ayağa kalktı. Belime bağladığım çantanın içinde kendiminkinin de olduğunu söyleyebilirdim ama bir şey beni engelledi. Sanki beynim hâlâ onun anlattığı hikâyeye takılıp kalmıştı ve bir türlü tam olarak oturtamadığım detaylar vardı. Fetch huzursuzluğumu hissetmiş olmalıydı çünkü boynuma yaklaştı.

Teşekkürler, küçük dostum.

"Bir deneyeceğim, ama yorgunluktan neredeyse şaşı olacağım, bu yüzden vuracağıma dair nefesini tutma. ya da başka bir ağaç."

"Sen atarken şahinine göz kulak olmamı ister misin?"

Döndüğümde bu sözlerin en büyük çocuk olan ve şimdi Cissy'nin arkasında duran Tristan'dan geldiğini görünce şaşırdım. "Teşekkür ederim ama yeni insanların yanında biraz utangaçtır. Bir süre daha gökyüzüne çıkacaktır."

Kumda işaret olarak çizilmiş çizgiye doğru adım attığımda, Fetch tam olarak bunu yaptı. Nefesimi içime çektim ve her şeyden çok kibarlık olsun diye atmaya hazırlandım. Yatağa girip Alabaster'dan ayrıldığımızdan beri olanları uzun uzun düşünmek için sabırsızlanıyordum.

Ama artık hedefe bakabilecek kadar yaklaşmışım ki, kulaklarım o kadar yüksek sesle çınlamaya başladı ki, bırakın nişan almayı, düşünemiyordum bile. Çünkü orada, ağacın küllü kabuğuna çivilenmiş, üzerinde 'Ölü ya da Diri Aranıyor' yazan büyük bir poster vardı: Kaptan Kanca'. Ve aşağıdaki resimden bakan tanıdık, kömür karası gözler mideme bir sıcaklık dalgası gönderdi ve omurgamdan aşağı bir ürperti yaydı.

Korkunç, katil korsan Kaptan Hook mu?

Yıllardır hayalini kurduğum adamın ta kendisiydi. Çünkü tabii ki öyleydi.

BÖLÜM 4

Yabancı bir ülkede, bir peri ve uçan bir erkek çocuk tarafından kurtarılmış ve sonra fantastik bir adaya getirilmiş bir yabancıydım. Yine de tek düşünebildiğim, hiç tanışmadığım ama rüyalarımın giren bir korsandı.

Kaptan Hook.

Onun ve Pan'ın bahsettiği adamın aynı kişi olduğunu nasıl fark etmemiştim?

Hayır... Rüyalarımındaki adamın sol elinin yerinde bir kanca olsaydı hatırlardım. Bunun nedeni rüyalar aleminde her şeyin farklı olması mıydı? Gerçekliğin gerçeküstü, çarpıtılmış versiyonları mı?

Yoksa rüyamda Kaptan Hook'u değil de kötü korsanın bir benzerini mi görüyordum? Şu anda başka bir dünyada, yetimlere çorba dağıtan ya da muhtaç dullar için bir komün inşa eden biri mi?

Bütün gece bunu düşündüm. Onun hakkında.

Yüzümü yastığıma gömdüm ve bir inilti çıkardım. Lanet olsun... Kulağa daha ölümcül gelen bir isim var mıydı?

"Şeytan McKillface belki?" Gözlerimi sıkarak kapatırken mırıldandım.

Hayatım boyunca geçmişimin sırları peşimi bırakmadı. Keşke nereden geldiğimi, gerçek ailemin kim olduğunu ve neden Hollow'a gönderildiğimi bilseydim. Her zaman Bryngarde ya da Valencourt'tan gelen bir yetim olduğumu düşündüm.

Ama şimdi? Evrenin kim olduğuma ve kim olmam gerektiğine dair şifreli cevaplarla beni sıkıştırdığı bir haftadan sonra... Gözleri içimi sıızlatan -sesi midemi en iyi/en kötü şekilde burkan- adamın lanet olası bir *çocuğu* öldüren bir korsan olduğuna öğrendikten sonra mı?

Belki de gizemli bir kadın olmak daha iyi bir seçenektir... Belki de sayfayı *geri* çevirip Alabaster'a dönebilir, Duncan ve arkadaşlarımla orada kalabilirdim. Mew'e dönüp Shira ya da arsız, bembeyaz Bonnie gibi diğer şahinlerle ilgilenebilirim...

"Yataktan kalkacak mısın, yoksa ne, tembel kemik?"

Başımı yastıktan kaldırdığımda Moll'un yüzünün benimkinden on santim uzakta olduğunu görünce

bir çığlık attım. "Kahretsin, Moll, içeri girdiğini bile duymadım. Ödümü kopardın!"

"Biliyorum, değil mi?" dedi geniş bir sırıtışla. "Bir fare kadar sessiz. Çünkü Varolmayan Ülke'de hava o kadar güzel ki ayakkabıya bile gerek kalmıyor." Kumla kaplı bir ayağını kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "O berbat takma bacağı giymek zorunda olmamanın keyfini anlatmaya başlamayayım bile. Şuna bir bak," diye ekledi ve bana dışı kahverengi ve tüylü, içi boş ve beyaz bir yarım küre uzattı.

Ondan nazikçe aldım ve kokladım. Güzel kokuyordu ama yine de temkinliydim.

"Yumuşak beyaz kısmını yiyeceksin," diye teşvik etti, hayır diyemeyeceğim kadar heyecanlı görünüyordu.

Dişlerimi meyvenin yumuşak etine geçirdim ve bir ısırık kopardım. "Oldukça güzel," diye onayladım, bir ısırık daha almak için dirseğimin üzerinde öne doğru eğilmeden önce tatlı, sütlü tadını tadını çıkardım. "Bunun adı ne?"

"Hindistan cevizi. Adanın güney tarafında bir sürü ağaç var, neredeyse onlarla dolup taşıyor. Ya ağaca tırmanacaksın ya da düşene kadar bekleyeceksin. Son yarım saat içinde yerden sekiz tane topladım. Burada toprakla beslenebilirsin, şişman ve mutlu, sorun yok. Cennet gibi. The Hollow'dan çok farklı."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu Moll için sorun olmazdı. Alabaster'da olduğu kadına dair bir ipucu aradım ve gözlerinin arasında bir endişe kırışıklığı belirdiğinde kendimi tekmelemek istedim.

"Bana öyle bakma Harm." Hindistan cevizi geri aldı. "Güneş parlıyor, meltem ılık, çocuklar gülüyor ve ben buraya gelmeden önce olan hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum. Bana bir gün huzur ver. Hayatın çoğu zaman boktan bir güveç yığını olmadığını iddia edebileceğim bir gün, bunu benim için yapabilir misin?" diye sordu, sesi yalvarır gibiydi.

Onu herhangi bir şeyden mahrum etmek benim için zordu, en azından bunu. Çok şey yaşamıştı, benim bildiğimden çok daha fazlasını yaşamıştı - ki bunun için hâlâ kendime kıızıyordum. Sadece birkaç gün önce nihayet cesaretini toplayıp bana Heinrich'in ona yaptıklarını tam olarak anlatabilmişti.

Şu anda bile, o piçle baş başa bir odada on dakika geçirmek için kendi bacağımdan vazgeçebilirim, sırf onun yeniden öldüğünü görebilmek için.

Konuşmadan önce içimde kabaran öfkeyi bastırmak bir saniyemi aldı. "O saate başkaları ulaşmadan önce nasıl ulaşacağımızı bulmamız gerekecek ve bu çok yakında olmalı," diye mırıldandım.

Omuzları çöktü ve boştaki elini tutup sıkıtiğında yüzü düştü. "Ama haklısın, bugün olmak zorunda değil."

En azından onun için. Çünkü bizi adadan tam olarak nasıl çıkaracağımı bulmam biraz zaman alacaktı, böylece saat yiyen dev bir timsahı avlamak söz konusu olduğunda yeni arkadaşlarımızı ve canı bir korsanı alt etmeyi deneyebilecektim.

Ayrıca zaman sınırimızın tam olarak ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bir hafta mı?

Bir ay mı? Bir gün mü? Lanet olsun. Lütfen bir gün olmasın.

Pan'ın annesinin sevgili saatiyle ilgili hikâyesini ya da onu elinden almak için elimden gelenin en iyisini yapacağımı bilmenin ne kadar boktan hissettirdiğini düşünmemeye çalışırken boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Giyinmeme ve ev sahiplerimizin bir takım kıyafet daha verip veremeyeceklerine bakmama ne dersiniz, böylece bizimkilerle yüzmeye gidebiliriz?"

Yeniden parladı, neşesi on katına çıktı. "Evet! Kulağa mükemmel geliyor!"

Bir gece önce her şeyi görmeyi başaramamıştık ama şu ana kadar oldukça etkileyiciydi. Bol miktarda yiyecek, sürekli ılık bir esinti ve hepsinden önemlisi, Alabaster'ın aksine, bizi darağacına sürükleyen muhafızlar tarafından uyandırılma korkusu olmadan tam bir gece uykusu çekme şansımız oldu.

Parlayan cildine ve neşeli ruh haline bakılırsa, Moll bu fırsattan sonuna kadar yararlanmış gibi görünüyordu. Bana gelince, başım çatlayacak gibiydi ve gözlerimde sahildekenden daha fazla kum vardı. Ve bunların hepsi o lanet posterdeki adam yüzünden oldu. Kanca.

"Hâlâ onu düşünüyorsun, ha?" Moll yatağın kenarında yanıma çökerken sordu. "İtiraf etmeliyim ki, bana o rüyalarından bahsettiğinde, onun *bu kadar* yakışıklı olduğunu fark etmemiştim."

"Ve işte buradayım, sayamayacağım kadar çok saatimi hayalini kurarak geçirdiğim adamın aslında katil bir korsan olduğu gerçeğiyle daha da şaşırmış durumdayım," diye homurdandım, kapıya bir bakış attım ve sesimi fısıltıya düşürdüm. "Onun da Cissy gibi olmasını umuyordum. Aynı anda iki yerde birden, anlıyor musun?"

"Ooh, evet, bu iyi olurdu." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, bunun bizden birinin başına gelebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu düşünce aklıma gelmişti ama beynim patlamak üzere olduğu için bunu tamamen görmezden gelmiştim.

"Bu noktada, her şeyin mümkün olduğunu varsaymak zorundayız."

"O zaman özel bir el sıkışması gibi bir şeye ihtiyacımız var. *Gerçek* bizle mi yoksa beş para etmez bir sahtekârla mı konuştuğumuzu her zaman anlayabileceğimiz bir yol." Elimi tuttu ve gösterdi. "İki kez sertçe salla, yukarı kaydır, bileğini kavra, sonra neredeyse dokunmayacak hale gelene kadar geri çek... ve cızırdayan parmaklar!" Parmak uçlarını benimkilere doğru kıvrırdı ve elini havaya kaldırıp savurdu. "Başka birinin sana yaklaşip *bunu* yapmasına imkan yok."

Bu konuda onunla tartışamazdım.

"Bu kritik görevi aradan çıkardığımıza göre, Kanca'ya dönelim. Tanıdık geldiği gerçeğinin bu odadan çıkmamasını sağlamalıyız. Anladınız mı?"

Söz konusu adamla topyekûn bir savaş yürüten iki kişi tarafından karşılanmış ve onurlu konuklar gibi muamele görmüştük. İhtiyacımız olan son şey Pan ve Tink'in adamı tanıdığımızı düşünmeleri idi... ya da daha kötüsü, onun adına çalışan casuslar olduğumuzu düşünmeleri idi. Sonuçta, onlar bana güvenmezken ben onların güvenine nasıl ihanet edecektim?

Midem bulandı ve bir inilti çıkardım.

"Annemin sözü." Moll baş ve işaret parmağını dudaklarına bastırdı, çevirdi ve anahtarı attı ama ikimiz de o kilidin ne kadar güvenilir olduğunu biliyorduk.

"Cidden, Moll. Bu çok önemli. Muhtemelen ölüm kalım meselesi."

"Tamam, tamam. Anladım. Onun hakkında seninle alay ettiğim için özür dilerim. Yanılmışım. Görünüşü hakkında değil," diye ekledi aceleyle. "Açıkkası, o taş gibi bir tilki. Ama rüyalar hakkında seninle alay ettiğim için. Tam olarak nerede olman gerektiğini ve ne yapman gerektiğini bilmemenin, ama *aynı zamanda* oraya gidip yapmazsan bildiğimiz tüm dünyanın sona erebileceğini bilmenin ne kadar sinir bozucu olduğunu hayal bile edemiyorum." Odaya baktı ve sesini fısıltıya indirdi. "Kahretsin, başka hangi dünyaların var olduğunu bile bilmiyoruz. Cissy Petway olayından beri beynim allak bullak oldu."

"Aynen." Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve sırtımı gerdim. Ya Varolmayan Ülke'de bir yerlerde başka bir Duncan Westerly daha varsa...

Başka bir *Heinrich* Westerly mi? Uykusuzluğumun bir sebebi daha.

Sorun çıkarmayı bırak, kadın.

Bu düşüncüyü bir kenara ittim ve küçük ayakların pıtır pıtır koridordan aşağı süzülmesiyle ayağa kalktım. Bir saniye sonra Cissy Petway ve Caleb kayarak kapımızın önünde durdular.

"Bizimle balığa çıkmak ister misiniz?" Caleb sordu, küçük sevimli pelteklği ağzımın seğirmesine neden oldu. "Biz de tam yüzmeye gidecektik."

"Ooh, yüzmeyi seviyoruz!" Cissy, Caleb'in karnına sert bir dirsek atarak başıyla onaylamasına neden oldu.

"Evet, yüzmeyi seviyoruz." Bu konuda Cissy kadar emin görünmüyordu ama bu Cissy de tıpkı The Hollow'daki gibiydi. Kölelerinin söz dinlemesini sağlayan sert bir görev yöneticisiydi. En azından bazı şeyler değişmemişti.

"Pekâlâ," dedi Moll, kapıya doğru ilerlerken çocukları odadan dışarı sallayarak. "Harmony'nin uyanmasına ve bir şeyler atıştırmasına izin vermiyoruz, sonra biraz yüzmeden ve balık tutmadan önce bize adayı gezdirebilirsin. Pan ve Tink için sorun olmazsa tabii?"

"Olacaklar," dedi Cissy. "Sadece önce biraz yakacak odun topladığımızdan emin olmalıyız."

"Neden ikinize yardım etmiyorum ve bunu iki kat daha hızlı yapmıyoruz?" Moll uzanıp Caleb'in siyah

saçlarını karıştırdı. Her iki çocuk da sevinçle ciyakladı ve üçü de koşarak uzaklaştı.

Belimden eğilmiş, gökyüzünden düşüp saatte trilyon mil hızla suya çarpmaktan dolayı sırtımda oluşan donuk ağrıyı hafifletmek için geriniyordum ki kapı aralığından alçak bir ses konuştu.

"Oy."

Sarsılarak doğrulduğumda Tristan'ın odanın hemen dışında durduğunu ve Fetch'in bir omzuna tünemiş, garip bir şekilde rahat görüldüğünü gördüm.

"Sanırım kuşun benden hoşlandı."

"Huh," dedim şaşırarak. "Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Fetch, Tink ya da Pan için aynı saygıyı göstermemişti ve Moll ile onca yıldan sonra bile hiçbir zaman 'omzuna rahatça tüneme' aşamasına ulaşamamışlardı. Yine de Duncan'a oldukça çabuk bağlanmıştı...

Bu düşünce göğsümde bir acıya yol açtı, yara üzerinde durulamayacak kadar tazeydi.

Onun yerine Tristan'a, omzundaki çipin yerine şahinimi koymuş gibi görünen genç adama odaklandım. O sırada çocuğun elindeki yağlı lokmayı fark ettim.

"Ah, onun kalbine giden yolu bulmuşsun. Kolay kazanılmıyor ama ona bir balık yakalamak iyi bir

başlangıç." "Aslında o benim için yakaladı."

Ağzım açık bir şekilde çocuğa

baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sahilde yürürken üzerinde çalıştığım raflar için dalgaların karaya attığı odunları arıyordum ve Fetch'in suyun üzerinde uçtuğunu gördüm. Uzakta sıçrayan bir uskumru sürüsü gördüm ve bir ısıklık çalıp onu işaret ettim. Bir de ne göreyim, bir-sekiz yaptı, aşağıya daldı ve tam buradaki enayiye yakaladı. Açık ateşte pişirdi ve kahvaltıda bunu yedik."

Fetch hiçbir zaman iyi bir balıkçı olmamıştı ama belli ki Tristan'ı etkilemek istemişti.

İlginç.

Şahin, Tristan'ın elindeki son yiyecek parçasını da aldı ve gagasını tüylerine sürerek temizlemeden önce yuttu.

Tristan başını eğerek ayaklarını sürüyerek yürüdü.

"Biraz daha kalacak mısınız?" diye ağzından kaçırdı, başını kaldırdı ve yoğun bir bakışla bakışlarımı yakaladı.

"Emin değilim," diye geçiştirdim. Bu bir yalandı. Kader bizi Varolmayan Ülke'ye getirmişti, ama içimde aynı his vardı.

adadaki zamanımız kısa olacaktı. Gözlerindeki umut sönerken suçluluk duygusu beni sertçe dürttü. "Oldukça güzel bir yere benziyor, oldukça güzel insanlar var, yani kim bilir?"

Yavaşça başını salladı ve konuşmak için ağzını açtı, ama o konuşmadan başka bir ses duyuldu.

"Dün biraz yorucu bir gün geçirdiğinin farkındayım ama bu yumurtaların soğumasını istemeyiz, değil mi?" Tink, Tristan'ın yanına sokuldu. Onu ilk gördüğüm andan farklı olarak, bir an için güzelliği nefesimi kesmişti.

"Elbette, çok zahmet olmayacaksa biraz yumurta yiyebilirim."

"Çoktan yapıldı, sorun değil. Tavuklar bu sabah bize iyi davrandı, o yüzden bol miktarda var," diye cıvıladı Tink, Tristan ve Fetch'e bir bakış atarak. "Dışarı çıkıp kardeşlerinize yakacak odun konusunda yardım etmelisiniz. Adil olan budur," dedi göz kırparak ve topuklarının üzerinde dönerek koridordan mutfığa doğru ilerledi.

Tristan nefesinin altından "Kardeşlerim değil," diye mırıldandı, çip omzundaki yerine düzgünce geri kaymıştı. Çocuk Fetch'in karnındaki tüylü tüyleri okşarken ne diyeceğimi bilemeyerek sessiz kaldım.

Açıkça bir kıskançlık ya da henüz nedenini göremediğim bir aile dinamiği vardı...

Ve bunu öğrenecek kadar uzun süre burada kalmayacaksın, diye hatırlattım kendime acımasızca.

Taze yumurta ve meyveden oluşan kahvaltıyı mideye indirdiğimde kendimi biraz daha az suçlu hissediyordum ve günü çocuklarla geçirmeye çok daha yatkındım. Molly rahatlayabilecekti ve ben de kullanabileceğimiz herhangi bir bilgi için kulaklarımı ve gözlerimi dört açarken kimseye zarar vermeyecektim.

Adayla ilk tanışmamız ne kadar ürkütücü olsa da, adayı çevreleyen akuamarin renkli suyun bir rüyadan fırlamış gibi olduğunu inkar edemezdik. Aslında her yer bir cennet gibiydi. Sabah geçti

Çocuklar bize adanın kuzey kısmını gezdirirken, görülecek yerleri ve dikkat edilmesi gereken şeyleri işaret ederken bir bulanıklık içindeydik.

Dul Birakan gibi, cılız görünümlü, siyah ve kırmızı bir bitki, jilet gibi keskin yaprakları sizi cezbedecek kadar aptalsanız sizi öldürecek kadar zehre sahipti. Ve adanın uzak ucundaki yarasaların istila ettiği mağara. Ve evin arkasındaki kumun aslında kum bile olmadığı küçük çalılık. Daha çok sizi içine çeken bir tuzak gibiydi, böylece ada sizi bütünüyle yutabilirdi.

Görünüşe göre, Varolmayan Ülke'yi çevreleyen küçük koy, kara ya da açık deniz kadar tehlikelerle dolu değildi. Yüz metre içinde kaldığımız sürece, bir deniz canavarı tarafından yenme korkusu olmadan yüzmekte özgürdük, ki bu güzeldi. Ve sonunda kristal mavisini suya ulaşıp yüzeyin altına daldığımızda, başka herhangi bir yerin var olduğunu neredeyse unuttuğum birkaç an oldu.

Rengârenk balıklar turuncu, sarı ve gümüş rengi parıltılarla uçuşuyordu. Dibe daha da yaklaştım, uzaklaşmadan önce yıldız şeklindeki bir yaratığa elimi uzattım. Deniz canavarlarından korunmak her şeyden korunmak anlamına gelmiyordu. Varolmayan Ülke'de sizi öldürebilecek şeyler kesinlikle vardı ve eğer sineklerin istilasına uğramış çürüyen bir cesedin beni alaşağı etmesine izin vermediysem, sevimli ama zehirli bir deniz yıldızının beni kandırmasına da izin vermeyecektim.

Yüzüm su yüzüne çıkarken nefesimi içime çekerek tepeye doğru ilerledim.

"Nefesini uzun süre tutabiliyorsun, değil mi?" Cissy Petway birkaç metre ötede sıçrayan suyu gözlemledi.

"Sanırım yapabiliyim, evet."

"Deniz kenarında mı büyüdün?" diye sordu.

Bizi oradan çıkarana kadar denizi hiç görmemiştik bile ama bunu itiraf edecek değildim. "Görmedim ama yaz aylarında derelerde ve göletlerde balık tutarak çok zaman geçirdim."

"O zaman bunu bir yarışma haline getirelim. Hey, Caleb!" diye seslendi, elini ağzına götürerek. "Balık tutma yarışması yapacağız!"

Caleb birkaç metre ötede öfkeyle tekmeledi ve çırpındı, Moll üç metre arkasında dururken başını suyun üzerinde zar zor tuttu, her iki eli de suya düşme ihtimaline karşı hazırды.

"Belki de kıyıya geri yüzmeli ve hemen şimdi başlamalıyız," diye mırıldandı.

Gülümsememi bastırdım ve sahile doğru kürek çekmeye başladım.

Havlılarla kurulandıktan sonra yem yakalamaya koyulduk. Caleb, Moll ve Tristan, Cissy ve ben solucanlar için kazarken, bir ağda minnows yakalamak için çalıştı.

"Elbette, yem balıkları bazı büyük balıkları yakalamak için iyidir," dedi Cissy, ağaç çizgisinin yanındaki yumuşak toprağı derinlemesine kazarken dilinin ucunu üst dudağına yerleştirerek, "Babam her zaman solucanların süslü olmadığını söylerdi, ama balıkçılık söz konusu olduğunda bir erkeğin elde edebileceğı kesin bir şeye en yakın şeydir."

Elleri yavaşladı ve bana bakıp gülümsemeye zorlamadan önce boğazını temizledi. "Oops. O artık öldü ve onun hakkında konuşmamam gerekiyor. Tink'e söyleme."

Göğsüme keskin bir acı saplandı ama başımı sallarken bunu belli etmemeye çalıştım. "Tabii ki hayır."

Boş ver Harm. Bu senin işin değil-

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Neden öldü?" Cissy tekrar kazmaya başladı ve omuz silkti. "Çok sarhoş oldu ve komşumuzun ineğini çalmaya çalıştı. Bay McClachi onun bir kurt olduğunu düşündü ve av köpeklerini üzerine saldı, onlar da onu parçaladılar."

Dudağımlı ısırdım, zihnimde o görüntünün oluşmasına izin vermemeye çalıştım. "Özür dilerim, neden onun hakkında konuşmaman gerektiğini kastetmiştim."

Yüzünü buruşturdu ve poposunun üzerine geri yerleşti. "Tink, küçük kızlara kötü davranan erkeklerin gözyaşlarına değmeyeceğini söylüyor." Bakışlarını kaldırdı, gözleri cam gibiydi. "Ama o kadar da kötü değildi. Çoğu zaman değil. Ve onu gerçekten özleyorum..."

Elimdeki bir avuç toprağı bıraktım ve elini tutmak için uzandım. "Ben de babamı kaybettim. Mükemmel değildi ama onu çok severdim. Babamı özlemen normal, Cissy. Ve eğer onun hakkında konuşacak birine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Bunu söylediğim anda dilimi ısırp koparmak istedim. Çünkü burada olmazdım. Fırsatını bulduğum anda, Moll'la birlikte rüzgâra kapılacaktık. Ben sadece yakında terk edeceğim bir başka yetişkindim.

Sakin yaklaşma, lanet olsun.

Uzaklaşmak için hareket ettim ve sonra durdum. Bileğinin iç tarafında küçük bir iz vardı... Hayır. İz değildi.

Bir dövme.

"Bu da ne?" Kendimi durduramadan sordum.

"Bu benim sihrim." Aniden parladı. "Ben Tideblessed'ım. Bak," diyerek kirli bir parmağıyla dövme işareti yaptı.

"Üzerinde su damlacığı olan bir sarmaşık."

Tideblessed.

"Yani asma demek...?"

"Ben bir Çiçekim. Bir şeylerin büyümesini sağlayabilirim. Henüz çok iyi değilim ama bir gün." Gözlerini kaçırıp ve burnunu çekti. "Mend olmak kadar iyi görünmediğini biliyorum ama Tink bunun çok daha havalı olduğunu söylüyor ve büyüdüğümde herkes öyle düşünecek."

Parmağını dövmenin üzerinde gezdirdim ve durakladım. Orada kesinlikle bir şey vardı. Bir enerji... parmak ucumun altında bir cızırtı.

"Peki bu dövme size ne zaman yapıldı?"

Kaşlarını çatı ve güldü. "Elbette tüm Tideblessed'ler gibi ben de bununla doğdum."

"Peki ya Caleb ve Tristan?"

Omzunun üzerinden diğerlerinin hâlâ yem balıkları topladığı kıyıya doğru bir bakış attı ve sonra daha da yaklaştı. "Caleb'de bir tane var. Güneşin doğuşunu gösteriyor ama çok soluk. Sanırım bunun nedeni Tideblessing'inin o kadar güçlü olmaması olabilir. Tristan'ı bilmiyorum. Onda varsa bile hiç görmedim ve o da pek konuşmaz."

"Peki ya Pan ve Tink?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Tink bir peri ve Pan da..." burnunu kıvırdı. "Aslında Pan'ın ne olduğunu bilmiyorum. O sihirli ama Tideblessed olup olmadığını hiç sormadım. Senin için sormamı ister misin?"

"Hayır, hayır. Sorun değil. Sadece merak ettim."

Başını eğdi ve uzun bir süre bana baktı. "Eskiden Bolton Caddesi yakınlarında mı yaşıyordunuz?"

Kaşlarını çatarak geri çekildim. "Hayır. Neden sordunuz?" Ona Bolton Sokağı'nın nerede olduğunu bile bilmediğini söyleyecek değildim... ya da buradaki başka bir şeyi.

"Ben ve babam orada yaşıyorduk. Garip... tam şu anda sen bana çok yakınsan, sanki seni daha önceden tanıyormuşum gibi hissettim." Elini benimkinden çekti ve dalgınca alına dokundu.

Peygamberdevesinin onu götürdüğü gün aldığı kesiğin tam yerinde.

Titredim ve bekledim, tüm vücudum alarmdaydı. Bu Cissy'nin The Hollow'daki Cissy ile bir bağlantısı var mıydı? Anıları geri gelecek miydi?

Ama o sadece başını salladı ve omuz silkti. "Tink hayal gücümün bazen çok büyük olduğunu söylüyor. Onu biraz küçültmem gerekiyormuş."

Gülümsedim ve saçlarını karıştırdım. "Bence harika bir hayal gücü bir hediyedir, bu yüzden onu çok fazla ezme, tamam mı?"

Sırıttı ve sonra bir çığlık atarak topraktan başını ya da kuyruğunu çıkaran bir solucanı işaret etti. "İşte kocaman bir tane!" Onun dikkati kolayca dağıldı ama ben kendimi bu yeni bilgi üzerinde düşünürken buldum.

Bu yerde de Alabaster'daki gibi büyü kullanıcıları vardı ama burada onlara Fısıltılar yerine Tideblessed diyorlardı.

Ve belki de, sadece belki, eğer bir kişi her iki dünyada da var olduysa, bazı anıları paylaşmışlardır?

Ya da Tink haklıydı ve küçük kızın büyük bir hayal gücü vardı.

"Bir sürü yemimiz var, hadi!" Molly sahilden seslendi.

Öğrendiklerimi daha sonra çiğnemek üzere bir kenara koydum ve Cissy'ye sırtıttım. "Seni balık tutmada yenmeme hazır mısın, küçük hanım?"

Babası hakkında konuştuktan sonra içinde kalan son hüznün kırıntıları da ayağa fırladığında eriyip gitmiş

gibiymi. "Denediğini görmek isterim!"

Öğleden sonranın geri kalanı güneş ışığı, kahkahalar ve neşeden oluşan bir sis bulutu içinde geçti. Tristan bile eğlenceye katılmıştı. Beşimiz büyük eve ancak güneş batmak üzereyken dönebildik ve güneşten yanmış bir halde kıkırdarak mutfaka doluştuk.

"Sizleri izliyordum! Yakın bir yarış gibi görünüyordu. Son sayı nedir?" Pan sordu

Sırt.

Tezgâhın üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, büyük bir tencerede bir şeyler karıştıran Tink'i izliyordu.

Soba.

"Midem pek kaldırmadığı için gözetim altında tuttum." Molly mahcup bir gülümsemeyle elini kaldırdı. "Harm da dalgalara atış yapmakta biraz zorlandı, o yüzden aramızda sadece üç kişi kalabildik. Çocuklar bizi açık ara farkla yendi."

"Ben beş aldım, Caleb üç aldı!" Cissy başparmaklarını kumlu, nemli tulumunun askılarının altına sokarak böbürlendi.

Tink bir nefes verdi, kaşığını yere bıraktı ve onu kucaklamak için kendine çekti. "İşte benim kızım!" Geri çekildi, kıkırdarken mükemmel küçük burnu hafifçe kırıştı. "Neden diğerlerinin akşam yemeği için balıkları temizlemesine izin vermiyoruz, biz de seni küvete sokup temiz kıyafetler giydirelim. Hatta geçen hafta yaptığım yeni gardenya yağını deneyebilirsin. Cennet gibi kokuyor."

"Hepimiz şelalenin altında yıkandık. Ben temizim!"

"Burnum bana aksini söylüyor. Biraz sabuna ihtiyacın var canım."

Cissy önce bize sonra da balığa uzun uzun baktı ama sonra isteksizce başını salladı. "Pekâlâ." İkisi koridora doğru ilerledi ve geri kalanımızı akşam yemeği hazırlıklarını bitirmeye bıraktı.

"Peki ya sen? Kaç kişisiniz?" Peter Tristan'a sordu.

"Sekiz tane var."

"Güzel. Salatamız için biraz yeşillik toplamam gerekiyor." Peter yanındaki tezgâhtan bir sepet kaptı ve ayağa fırladı. "Öndeki büyük masa bizim temizlik istasyonumuz. Çocuklar size bağırsakları nereye koyacağını gösterecek."

Bir süre sonra kapıdan çıktı ve ben de Pan'ın ardından bakan Tristan'a bir bakış attım. Fetch bir kez daha onun omzuna tünemişti ve uzanıp çocuğun saçlarını karıştırma isteğime direndim. Muhtemelen bu jestten hoşlanmayacaktı ama bu çocuğun büyüdüğü tek kişinin Fetch olmadığını da inkâr edemezdim. Gün ilerledikçe kabuğundan çıkmış, yerel yaban hayatı hakkında kendisinin de hâlâ öğrenmekte olduğu bilgiler sunmaya başlamıştı.

Görünüşe göre o Varolmayan Ülke'ye sadece iki ay önce gelmişti, diğerleri ise daha uzun süredir buradaydı. Hikayesini öğrenmeyi çok istemiştim. Ailesi trajik bir kazada mı ölmüştü? Ona bakamadıkları için mi terk etmişlerdi? Yoksa o da benim gibi hayatını merak ederek mi geçirmişti? Ama bunların hiçbirini sormamak için kendimi zorladım.

Bağlanma, aptal.

Geçen sefer bu hatayı yapmışım ve şimdi Piper'a ödetiyordum. Bedelini mi? Acı.

Artık daha iyi biliyordum. Son oyuna giden hain yolumda sadece bir basamak taşı olduklarını bildiğim bu insanlardan herhangi birini önemsememe izin vermem için gerçekten lanet olası bir aptal olmam gerekirdi.

Kafamın içinde fısıldayan o küçük sesi zar zor duydum.

Artık çok geç.

BÖLÜM 5

Caleb gözlerini devirerek, "Cissy'nin balıkları temizlemesine hiç gerek yok," dedi ve dışarı çıkıp büyük bir kasap bloğuna benzeyen deri örtüyü çekti.

"Çabuk bitecek. Ayrıca, temizlik işinde Fetch var." Şahin sanki söylediklerimi tam olarak anlamış ve sadece onun sevebileceği bir göreve hazırmış gibi başını eğdi.

Moll neşeli bir şarkıya başladığında kafa kesmeye ve pulları kazımaya yeni başlamıştık.

"Bir zamanlar deniz kenarında çiftçilik yapan Mary adında bir kadın varmış - havadar bir yermiş. Bütün inekleri sağıp ve buğday ekirmiş, ama keçiler çoraplarını ayaklarından koparıp yemişler! Böylece, biraz dinlenmek için kıyıya gitti, ta ki bir yengeç ayak parmaklarını sıkıştırana kadar - ne baş belası! İşte o zaman bir ayakkabıya ihtiyacı olduğunu anlamış."

"Belki iki!" Caleb haykırdı.

Moll başını salladı ve gülümsedi. "Ama hayvanlar pek etkilenmedi..."

Caleb göbekten kahkahalara boğulurken Tristan'ın dudakları seğirdi.

Diğerleri denizkızı hakkında ikinci bir şarkı hazırlamaya başladığında, kendimi çalışırken ilk şarkının melodisini usulca ısıltık çalarken buldum. Alabaster'da geçirdiğim zaman bana yeterli yiyeceğe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu tattırması olsa da, leğendeki kayısı rengindeki pırıl pırıl filetolardan ve kapının hemen içindeki ocakta fokurdayan çorbanın kokusundan hâlâ gıdıklanıyordum.

"Burada işimiz neredeyse bitti. Hızlı bir tatlı yapmama yardım etmek isteyen var mı?" Molly hepimize bir bakış attı. "Tristan, sence senin... Tink ve Pan biraz un, şeker ve bir iki yumurta kullansam sorun olur mu?"

"Aldırmazlar," dedi Caleb. "Tink tatlılara bayılır. Ben de yardım etmek istiyorum ama bir anda kendimi pek iyi hissetmemeye başladım."

Temizlenmiş son filetoyu tezgâhın üzerine koyduğumda, güneşli bir güne rağmen yanakları solgun, ayaklarının üzerinde sallanan küçük çocuğu görmek için döndüm.

Tristan ellerine kalın bir sabun tabakası sürüp köpürtürken dudaklarını büzdü ve ağzının kenarından sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. "Çoğu zaman kendini iyi hissetmiyor."

Olamaz. Caleb kronik hasta mıydı? Ya da daha kötüsü? Adada bazı korkutucu şeyler vardı. Belki bir şey onu hasta ediyordu? Bu dövmesinin neden solduğunu açıklayabilir.

Molly elinin tersini küçük çocuğun alnına bastırıp kaşlarını çatarken omzumun üzerinden bir kez daha baktım.

"Ateşim yok. Bakalım Tink sana akşam yemeğini yatakta getirmemin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor mu? Hatta kalıp sana bir hikaye anlatırım, olur mu?"

Çocuk için akan gözyaşlarımı saklamak için gözlerimi kapattım. Muhtemelen önemli bir şey değildi. Çocuklar her zaman sümüklerini her şeye siliyor ve ellerini yıkamayı unutarak mikropları birbirlerine bulaştırıyorlardı. Aşırı yorgundum, aşırı sinirliydim ve aşırı tepki veriyordum.

İyi bir gece uykusu ve yağmur gibi sağ olurdum. Elbette dün ben de böyle düşünüyordum.

"Gömleğinde balık bağırsağı var." Tristan'ın dudaklarında hayalet bir gülümseme belirdi. "Bu adamları kızartmaya başlayacağım ama evin batı kanadındaki boş odada bir dolap dolusu kıyafet var. Tink kendinizi evinizdeymiş gibi hissetmenizi söyledi, buyurun."

Hızlıca ellerimi yıkadım ve sonra geniş evin içinde temiz kıyafetler aramaya koyuldum. Büyük odaya geldiğimde, ilk kez, benim ve Moll'un odasının karşısındaki duvarda ikinci koridoru fark ettim.

"Burası dışarıdan görüldüğünden daha da büyük."

Karanlık koridorda aceleyle ilerledim ve koridorun sonundaki açık kapıya doğru ilerledim. Ta ki yapmayana kadar.

Solumdaki büyük, süslü oymalı bir kapının önünden geçerken ayaklarım kendiliğinden hareket etmeyi bıraktı.

Koridorun o tarafındaki tek kapı olduğu ve devasa bir alana işaret ettiği için muhtemelen ana süitti.

Devam et, toots. Burada göreceksin bir şey yok.

Ama kendimi olduğum yerde donmuş buldum. Arkama bakıp kapı koluna doğru yavaşça uzanırken kan beynime sıçradı. Çevirmeye çalıştım ama yerinden oynamadı. Beklediğimden değil aslında.

Yine de...

Pan'ın sesi evin içinde yankılandığında eğildim ve maymuncuğumu almak için çantama uzandım. "Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak!"

Kilit açacağını geri itip koridorun geri kalanına doğru koşarken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Bu aptallığın da ötesindeydi. Tink'in ne kadar güçlü olduğunu görmüştüm ve şu ana kadar sergiledikleri muhtemelen yüzeye bile çıkmamıştı. Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmamıştı ve saati alıp kaderimi gerçekleştirmek istiyorsam ona ve Pan'a en kötü şekilde ihanet etmek zorundaydım. Bunun üzerine neden kaderi baştan çıkarmaya bu kadar niyetliydim?

Koridorun sonundaki odaya adım attığımda hala nefesimi tutuyordum, ancak yönümü bulduğumda tekrar kaybettim.

Köşedeki tek bir koltuk dışında mekân geniş ve boştu. Peki ya duvarlar? Sayısız harita, çizim, küçük kumaş parçaları ve kalem bıçaklarıyla tutturulmuş parşömen parçalarıyla delik deşikti.

Yavaş bir daire çizerek döndüm, her şeyi anlamaya çalışıyordum ama çok bunaltıcıydı. Şakaklarım zonklamaya başladı ve tanıdık bir panik üzerime çökerken gözlerimi kapattım.

"Hayır," diye mırıldandım nefesimin altında. "Hayır, artık yaptığımız şey bu değil. Karşı koyma Harm. *Kullan onu.*"

Titreyen bir nefes aldım ve gözlerimi zorla açtım. Kendimi panik içinde *görmeye* zorladım. Ve sonra işte oradaydı, sihir gibi. Karmakarışık ve kaotik olan şey keskin bir odak haline geldi.

Varolmayan Ülke ve onu çevreleyen tüm sular ve kara kütleleri. Noru, Saatli Timsah, görülenler, Hook'la karşılaşılacak noktalar, ticaret rotaları, değişen gelgitler ve azalan aylar. Kazanılan savaşların ganimetleri, kaybedilen savaşların notları, gelecek planları hakkında ipuçları...

Hepsi oradaydı.

Zihnimde bir fotoğrafını çekip ihtiyacım olana kadar zihnimde saklamak zorunda kaldım... "Harmony? İyi misin?"

Pan'ın sesini duyunca sertçe yutkundum, acaba onun sesi de benimki kadar yüksek miydi? "Evet, temiz kıyafetler almak için içeri girdim ve... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu beni durdurdu."

Pan kollarını kavuşturdu ve başını eğerek odanın etrafına bakındı.

"Hmm, şimdi sen söyleyince çok fazla gibi görünüyor. O saati geri alma konusunda ne kadar ciddi olduğumu gösteriyor, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Ama bu artık sadece bir zaman meselesi." Bana göz kırptı ve sesini abartılı bir fısıltıya indirdi. "Onu şimdi yakaladık."

"Noru?" Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

"Evet. Gördüğünüz gibi, sadece güneş dinlendiğinde, Ebonfall sırasında ortaya çıkıyor. Bu da yılda iki ya da üç gün onu vurabileceğimiz anlamına geliyor. Ama en son ininden çıktığında, Tink'in büyüyle onu işaretlemeyi başardık. Oklarımın üzerine biraz peri tozu serpti. Beş atış yaptım, her seferinde ıskalamak üzereydim. Ama sonuncusu hedefi buldu ve derisini deldi. Tam boğazından vurduğum." Omuz silktili. "Muhtemelen canını bile yakmadı ama kimin umurunda? Onu *işaretledik*. Birkaç hafta içinde yeniden ortaya çıkacak ve biz de onu takip edebileceğiz. Daha önce hiç görmediğiniz bir bubi tuzağı kuracağız." Ellerini birbirine sürttü ve bir kahkaha attı. "İnanılmaz olacak!"

Benim kadar yetişkin görüldüğü zamanlar oldu. Bazen de davranışlarındaki bir şey onu görüldüğü kadar genç gösteriyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Bu gerçekten iyi bir plana benziyor."

Aslında *çok* iyi bir plan. Ve bana zaman çizelgemi verdi. Moll ve benim bir sonraki Ebonfall'a kadar Noru'yu bulmak ve Pan ve Tink'i kovalamak için iki haftamız vardı.

Sikeyim.

Saatli bir timsahtan bahsediyoruz.

Boğazımı temizledim ve dolabı işaret ederken gülümsemeyi başardım. "Akşam yemeğini geciktirdiysem özür dilerim. Şu kıyafetleri alıp üzerimi değiştireceğim, sonra hemen geliyorum, tamam mı?"

"Elbette. Ama çocuklara söylediğim gibi, oyalanmayın. Kimse soğuk balık yemek istemez!" Bu sözlerle beni düşüncelerimle baş başa bırakarak odadan vals yaparak çıktı.

Rekor bir sürede giyindim, elime ne aldığıma bile bakmadan, sonra bir altmış saniye daha etrafımı inceleyerek ve hafızama alabildiğim kadar çok şey kaydederek ve bu yeni arazinin haritasını çıkararak geçirdim.

Fısıltı'ya bağlandıktan sonra en iyimin oldukça iyi olduğu ortaya çıktı. Bir Tinker olmanın sadece kilit açma ve neredeyse her mekanizmanın iç işleyişini sezme yeteneğine sahip olduğum anlamına gelmediğini öğrenmiştim. Ayrıca zihin haritaları oluşturmamı ve başkalarının yapamadığı şekilde kalıpları görmemi sağladı. Bunu daha

Billy O'Donnelly'yi Küçük Alabaster'daki saray zindanlarından kurtarmaya çalışıyordum. Şahin oluklarından süzülerek ilerliyordum ve bir çıkmaz sokağa girmiştım. Tam anlamıyla paniğe kapılmışımdı ama o ana kadar gördüğüm olukların şeklini hatırlamaya çalışarak paniği savuşturdum. Her şeyi kafamda canlandırdığımda, planın geri kalanı bir zamanlar gizli kalmış bir harita gibi önümde açılmıştı. Bir çan kadar net. Sanki bir sonraki adımın ne olacağına dair aşırı duyarlı bir içgüdü vardı. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok bilgiyi işlemek zorunda kaldığım şu anda paha biçilmez bir beceriydi. Diğer her şeyle ilişkili olarak tam olarak nerede olduğumuzu tasavvur etmemi sağlayan ve buradan çıkış yolumuzu bulmamıza yardımcı olacak bir yetenek.

Bir kez olsun, başarılı olmak için harika bir pozisyondaymışım gibi görünüyordu...

Evet, tek yapmam gereken yeni arkadaşlarımı sırtlarından bıçaklamaktı.

Birkaç dakika sonra yemek masasına oturduğumda kalp atışlarım neredeyse normal ritmine dönmüştü. Tink, çayır gibi taze görünen ve kokan Cissy ile birlikte oturmuştu bile. Tristan elinde bir tavayla ayakta duruyor, her masanın yanında duran küçük bezelye çorbası fincanlarının yanına balık ve taze fasulye servis ediyordu.

"Molly Caleb'le birlikte yemek yiyecek. Bu akşam kendini kötü hissediyor," diye açıkladı Pan, masanın başındaki kendi yerine otururken boş sandalyelere el sallayarak.

"Bunu duyduğuma çok üzıldim. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Zayıf bir bünyesi var, hepsi bu. İhtiyacı olduğunda dinlenmesine izin vermekten başka yapacak bir şey yok," dedi Tink eksik bir gülümsemeyle. "Şimdi hepinizin bugün yakalamak için çok uğraştığı şu balığı deneyelim."

İtiraf etmeliyim ki çok lezzetliydi ve birkaç dakikalığına neredeyse kendimi tüm bunların rahatlığında kaybediyordum. Cissy'nin kahkahaları, Pan'ın bir hafta önce binmeye çalıştığı ama barakuda denen bir şey tarafından kovalandığı kaplumbağayla ilgili aptalca hikâyesi. Tristan bile memnun görünüyordu, özellikle de Fetch açık pencereden içeri uçup omzuna tünediğinde.

Bu yüzden akşam yemeği ile tatlı arasında kendimle büyük bir mücadele içindeydim.

Söyleyip şüphe çekmeyi göze almak mı, yoksa söylememek mi?

İki hafta.

Peçeteyle ağzımı sildim ve Pan'a meraklı bir bakış attım. "Duvardaki en büyük haritanın kenarındaki kocaman koyu oval dikkatimi çekti. Sanırım Ağlayan Fen olarak etiketlenmişti? Daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum."

Tink'in pürüzsüz kaşları çatılırken son balık lokmasını çatalladı. "Nereliyim demiştin?"

"Blackbriar." Yeni harita bilgim sayesinde cevabım hazır. "Ama biz küçük bir köyde yaşıyorduk ve pek dışarı çıkmazdık. Ailem bizi çok korunaklı tuttu... yani ölmeden önce."

"Korunuyor olmak güzel olmalı." Pan'ın yüzü bir an için karardı ama sonra toparlandı ve gülümsemeyi başardı.

"Ona Fen'den bahsetmemi ister misin, Pan?" Cissy yaklaşmış dirseklerini masaya koyarak sordu. "Orayı gerçekten iyi biliyorum."

"Tabii, duyalım bakalım evlat."

"Ağlayan Fen canavarların olduğu yerdir," dedi Cissy ürkütücü bir sesle, Pan'ın dramatik hikâye anlatma tarzını benimseyerek. "Belial adında, fil kadar büyük, kılıç dişli dev bir kaplan. Düzinelerce yılan, benim büyüklüğümde dişleri var! Bataklıklara ve mağaralara dadanan üç başlı Gretyl adında bir hidra," diye tısladı parmaklarını dişleri gibi havaya kaldırarak. "Ve tabii ki hepsine hükmeden Noru, Tik Tak Timsah."

"Bu timsah hepsine hükmediyor... öyle mi?" Gerçek hayatta hiç görmemiştım ama hikâyelerde okumuştım. Ve kesinlikle bir tanesiyle karşılaşmak için acele etmesem de, üç başlı bir Hydra'nın tik taksın ya da takmasın bir timsahtan korkacağına inanmakta zorlanıyordum.

"Buna inansan iyi edersin," dedi Pan başını sallayarak. "Etraftaki en sert piç o ve hepsi de bunu biliyor. Ve Fen'in büyüyle çevrelendiğinde daha da güçlü oluyor, bu yüzden ortaya çıktığı nadir zamanlarda pusuya yatmamız ve o alçak Hook'tan önce ona ulaşmayı ummamız gerekiyor. Kulağa masal anlatıyormuşum gibi geliyor ama inanmak için bu yarattığı görmeniz gerek. O bir ölüm makinesi. Onu geç. Onu görmek istemezsiniz, çünkü bu muhtemelen göreceğiniz son şey olur. Sadece benim sözüme güvenmek zorundasınız."

Ama yapar mıydım?

O gece geç saatlerde, bulaşıklar yıkandıktan ve herkes uykuya daldıktan çok sonra, birkaç metre ötedeki yataktan Molly'nin kısık horultularını dinliyordum. Pencere pervazının altındaki son derece rahat bir kuytuda yatıyor, gece gökyüzüne bakıyor, düşüncelerim çıldırıyordu.

Tepemde milyarlarca yıldız parlıyor olmalıydı ve Alabaster'ın üzerinde asılı duran yıldızlarla aynı yıldızlar olup olmadıklarını merak etmekten kendimi alamadım. Duncan da onlara bakıyor muydu?

Kaptan Hook muydu?

İç çekerek alnımı soğuk cama dayadım.

Belli ki adam kaderimde bir rol oynamıştı. Ama bu daha önce gördüğüm kehanet rüyaları gibi değildi. Sadece rüyamda onun...

Biz...

"Kes şunu hemen, seni aptal!" Nefesimin altında tısladım.

Tam yatağıma geri dönmek üzereydim ki gözlerimi kısarak burnumu cama dayadım. Çerçevenin iç tarafındaki ahşaba özenle oyulmuş küçük bir baş harfler dizisi vardı.

J.T.

Önceki Kayıp Çocuklardan biri mi? Ya da belki Pan ve Tink'in bir noktada kendi çocukları olmuştur?

Kim biliyordu ki... ve ne önemi vardı ki? Pan'ın anlattığı üzücü hikâyeyi düşünmek sadece yapılması gerekeni yapmayı zorlaştıracaktı. Şu anda, buradaki görevimi tamamlamamı sağlayacak bir plan yapmam gerekiyordu, böylece bir sonrakine geçebilirdim. Ve sonunda, eve geri dönmek. Bunun nerede olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kesin olan bir şey vardı.

Kalbim bunun için acıyordu. Artık dışarıda benim için bir yer olduğunu biliyordum, orada olma, oraya ulaşma ihtiyacı her şeyi tüketiyordu.

Gözlerimi kapadım ve harita kaplı duvarların zihnimde depoladığım görüntülerini ortaya çıkararak odaklandım. Sonra, bir saatten daha uzun bir süre boyunca, hepsini dörtgenler halinde inceledim. Her çizimi, her öğeyi, hatırlayabildiğim her bilgi kırıntısını. Onları açtığımda, boşlukların çoğunu doldurduğuma emin oldum. Bu gece o odada gördüğüm her şey beni Pan, Tink ve Hook'un on yıldan uzun bir süre boyunca Noru'nun onu yakalamak umuduyla Ağlayan Fen'den ayrıldığı nadir zamanları -Bbonfall, diye hatırlattım kendime- bekledikleri sonucuna götürdü. Tüm zamanların en korkulan korsanı, benimle boy ölçüşemeyecek sihre sahip bir peri ve yakmak için sebepleri olan Pan.

Ve her seferinde başarısız oldular.

Bu da, buradaki zamanım dolmadan o saati ele geçirme şansım varsa, canavarın karnına girmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ağlayan Fen'e gitmem gerekiyordu.

Ama önce, bizi Blackbriar'a götürecek Pan'ın küçük teknelerinden birini çalmam ve rehberimiz olmaya istekli birini bulmam gerekiyordu. O anı beklemem ve kimse gittiğimizi fark etmeden Varolmayan Ülke'den çok uzaklara gitmeyi ummam gerekiyordu. Çünkü bazen bir çocuk gibi görünse de, bu gece duvarlarda gördüğüm kadarıyla?

Peter Pan kin tutardı.

Ve hafife alınacak bir düşman değildi.

BÖLÜM 6

Güneş tepemde bir renk cümbüşü oluşturunyordu ve yüzümdeki sıcaklığın tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. En son ne zaman bu kadar rahatlamış, bu kadar özgür hissetmişim?

Su banyodan sadece biraz daha soğuktu ve beni kucaklamasına izin verdim, yumuşak dalgalar çıplak vücudumun üzerinde lezzetli bir okşayışla yuvarlanıyordu. Zihnimin küçük bir kısmı hatırladı... Şu anda endişelenmem gereken bir şey vardı ama ne olabileceğini bir türlü düşünemiyordum.

"Beni özledin mi?"

Ayakta durabilmek için kollarımı çırparken bile alçak, tanıdık hırıltı meme uçlarımda gerilmesine neden oldu.

Hook önümdeki turkuaz suda duruyordu, kalın kaslı omuzları ve göğsü ilk kez tam olarak sergileniyordu. Her bir düzlemi ve çukuru, her bir yara izini ve dövmeyle hatırlamaya çalışırken nefesim kesildi. Ama uzun süre bakma şansım olmadı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve sağ elini kalçamın kıvrımına koyup sıkıca kavradı.

"Seni özledim."

Korkmalısın, diye fısıldadı kafamın içindeki çok yumuşak bir ses. Unuttuğun şeyin ne olduğunu hatırla Harmony.

Ama hiçbir şey hatırlayacak zaman yoktu, çünkü ağzı derin, yakıcı bir öpücükle benimkinin üzerindeydi. Dillerimizi bir an için dans etti ve ben onun tadından zevk aldım, ama alnını benimkine bastırmak için çekildiğinde çok çabuk bitti.

"Ne kadar denesem de seni aklımdan çıkaramıyorum. Sanki beni bir büyüünün etkisi altına almış gibisin, küçük deniz cadısı." Uzaklaşıp başını aşağı eğdiğinde nefesi tenimde ılıktı, dilinin ucunu köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi ve meme ucumu dudaklarının arasına alıp sertçe emdikten sonra bir tıslamayla bıraktı. "Tüm bu yıllar boyunca güçlü kaldım... bana yaşattığın işkenceye rağmen teklif ettiğin her şeyi kabul etmeye direndim. Ama artık buna dayanabileceğimi sanmıyorum. Bu beni kalbime saplanan bir hançer gibi öldürüyor."

Ağzı diğer meme ucuma gitti, dişleri içimde bir şimşek çakmasına yetecek kadar sıyırdı. Dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir inilti koptu, sanki bu ses bir ömür boyu orada hapsolmuş gibiydi.

"Seni içimde istiyorum." Sesimdeki çığ çaresizlik yarım kalp atışı boyunca donup kalmasına neden oldu. Kalçamdaki tutuşu sıkılaştı, parmakları vahşi bir şeyi... tehlikeli bir şeyi zapt ediyormuş gibi içime girdi. Sonra kısık bir iniltiyle meme ucumu yeniden dudaklarının arasına aldı ve derin derin emdi. İçimden zevk fişkirdi ve parmaklarımı onun gece kadar siyah saçlarına daldırarak sırtımı dikleştirdim.

Ağzı oyalandı, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırmadan önce dili hassas tepeye çarptı. "Bir dahaki sefere bunu son kez yapacağız," diye yemin etti, sesi kalındı.

"Evet. Bir dahaki sefere," diye nefes aldım, kelimeleri zar zor seçebiliyordum. Bu sefer durmayacağına söz verseydi her şeyi kabul ederdim.

Kalçamda duran eli yavaşça kasık kemiğimin üzerinden geçip aşağı indi, beni kavradı ve nefesimi kesecek kadar sıkı. Avucunun topuğunu klitorisime sürttükçe, alay ettikçe, işkence ettikçe vücudum yandı, her sinirim alevlendi. Zonklayan ağrı neredeyse anında bir ateş perdesine dönüştü ve rahatlamak için umutsuz bir arayış içinde kalçalarımı eline doğru yuvarladım.

"Lütfen, Hook. İhtiyacım var-" Zeki parmakları aşırı ısınmış etimi ayırıp iki tanesini usulca içime soktuğunda hırıltılı bir çığlık kopardım.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, aşkım."

Dokunuşuna doğru eğilirken başım arkaya düştü. İçeri ve dışarı, etin ete yavaşça sürtünmesi, ılık suyun uyluklarıma vurması.

"Tanrım, çok güzelsin," diye homurdandı.

Gözlerimi zorla açıp onunkilerle buluştum ve yüzündeki çıplak ihtiyaç... neredeyse benimkiyle eşleşen ıstırap.

Saçlarını ölümüne kavrayışımı bıraktım ve elimi su yüzeyinin altına daldırdım. Bir an sonra elimi kalın sikiğin üzerine kapattım ve sıktım. Hırıltısı içime bir şehvet dalgası daha gönderdi ve kalçalarımı parmaklarına doğru ittim.

"Lütfen..."

Aşırı duyusal yüklemeydi. Kadife kaplı şaftı şişmiş, taş gibi sertleşmiş ve elimde zonkluyordu. Parmakları içimde sıkışmış, ağrıyan etimin üzerinde çalışıyor, beni dolduruyor ama yetmiyordu. Su etrafımızda şehvetli bir dansla dönüyordu, sanki doğanın kendisi de bunu bizim kadar istiyordu...

Dizini kalçalarımın arasına sıkıştırarak beni ona daha geniş açmaya zorladı. Nefesi hırıltılıydı ve kalp atışlarını dalgaların üzerinden duyabiliyordum.

"Sen benimsin Harmony."

Ses tonundaki sahiplenicilikten, içimdeki derin ve ilkel bir şeyin etrafında kıvrılma şekinden ürperdim. Cevap vermek istedim ama sonra parmaklarını kaydırıp ve kalçalarını benimkilere bastırıp. Aletinin kalın başı girişime doğru bastırıyordu.

Ona yavaş gitmesini söylemek istedim. Bunun ilk seferim olduğunu, ama kelimeleri oluşturmamıştım. İçimdeki her şey onun hızlı gitmesi için çığlık atarken olmazdı. Sert. Derin. Bana her şeyi bir kerede vermesini ve bu işkenceyi bitirmesini.

Eli boğazıma doğru kaydı, sıkmadı, sadece tuttu. Çenemi yukarı kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

"Benimsin," diye homurdandı, sikinin ucu içime doğru ilerliyordu. "Sen benimsin ve hep öyleydin. Şimdi ve Sonsuza dek." Bununla birlikte kalçaları esnedi ve beni tek bir yumuşak hamleyle doldurdu.

Nefes nefese kaldım, omuzlarını kavradım, coşku dalgaları üzerime çökerken tutunacak sağlam bir şey bulmak için çaresizce çırpındım. Keskin bir gerilme, kısa süreli bir sızı oldu, ama ezici dolgunluk, nihayet onun tarafından sahiplenilmenin şok edici hazzı tarafından boğuldu.

Parmakları boynumda hafifçe gerildi, dudakları bir iniltiyle ayrıldı. Alnı bir kez daha benimkine değdi, sıcak nefesi ayrılmış dudaklarıma değdi, kalçaları yavaş ve kasıtlı bir ritimle yuvarlanarak beni onun her santimini hissetmeye zorladı.

İnledim, tırnaklarım kaslı sırtına batarken kelimeler oluşturmaya çalıştım ama nefesim çok hızlı geliyordu, konuşamayacak kadar sığıdı. Boğuluyordum.

Cezalandırıcı bir tempo tutturdu, gözlerimin arkasında yıldızların patlamasına neden olan acımasız bir ritim. Bunun gücü ciğerlerimden nefesimi çaldı, başımı döndürdü.

Elini aramıza soktu, başparmağını klitorisime bastırıp ve his anında elektriklendi. Vücudum tepki olarak onun etrafında sıkıştı ve inlemesine neden oldu.

"Çok iyi," diye mırıldandı, sesi ihtiyaçla doluydu. "Çok mükemmel."

Başparmağıyla bir fiske vurarak içime bir zevk sarsıntısı daha gönderdi ve ben sesimi daha fazla tutamamaya haykırdım. Karşılık olarak homurdandı, dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladı, dili benimkine dolanırken ağızımı açmaya çalıştı, talep etti, yuttu.

Dünya bulanıklaştı, soldu, ta ki ondan başka hiçbir şey kalmayana kadar - vücudu benimkinin içine giriyor, beni mantığın en uç noktasına itiyordu. Suyun sırtıma vuruşu, tenin tene değme sesi, nefeslerimizin yankısı, hepsi içimde yükselen ateşin içinde kayboldu.

Serbest bırakılma, şiddetli ve her şeyi tüketen bir gelgit dalgası gibi içime çarptı. Dizlerim büküldü ama o beni tuttu, tüm vücudumdaki titreme yavaşlayıp bir sarsıntıya dönüşene kadar devam ettirirken dudaklarıma bir şeyler fısıldadı. Geri çekilmeden önce alt dudağıma değen dişlerinin keskin ısırtısını zar zor fark ettim, bakışları sıcaklıkla erimişti.

"Tekrar, küçüğüm. Benim için bir kez daha."

Başımı geriye attığımda hâlâ nefes almaya çalışıyordum ki bulutsuz mavi gökyüzünde bir şimşek çaktı. Tiz bir kıkırdama ve ardından gelen uğursuz bir gök gürültüsü Hook'un beni kendine doğru çekip üzerime çullanmasına neden oldu.

"Seni yakalayacağım güzelim... ve küçük kuşunu da!"

Rüyadan kabusla dönüşen hayatımın son kalıntıları da belimi saran nemli çarşaf gibi üzerime yapışmıştı. Gözlerim loş ışığa alışırken nabızım kaburgalarımın çarptı ve birkaç korkutucu saniye boyunca nerede olduğumu bilemedim.

Yukarıdaki ahşap tavan, tuzlu hava, kıyıya vuran dalgaların uzaktan gelen şakırtısı- Varolmayan

Ülke. Pan ve Tink'in evi.

Başımı çevirdiğimde Moll'un yatağında top gibi kıvrılmış, usulca horladığını gördüm.

Ben bir metre ötemde zevkten ve dehşetten ölmemeye çalışırken o nasıl bu kadar rahat ve huzurlu olabiliyordu?

Hafif bir inilti çıkardım ve nemli elimi yüzümde gezdirdim.

Oniks gözlü karanlık yabancıyla ilgili rüyalar daha önce de zaman zaman cinsel içerikli olmuştu ama biz hiç... o hiç-

"Siktir," diye fısıldadım nefesimin altında, tenim hâlâ onun dokunuşunun sahte anısıyla karıncalanıyordu.

İster resmini görmek ve Pan'ın hikâyesini dinlemek olsun, isterse sadece onun gerçek ve ulaşılabilir olduğunu bilmek olsun, bir şey onları bambaşka bir seviyeye çıkarmıştı. Ve sonra o unutulmaz kıkırtı ve ürkütücü ses. Alabaster'ın sayfasını çevirdiğimde duyduklarımın aynısıydı.

Şu anda buna hiç ihtiyacım yoktu.

Panik göğsümü tırmalarken bile tüm vücudum hâlâ yanıyordu, her sinir ucu alev alevdi. Tekrar uyuma şansım sıfırdı, bu yüzden yataktan kayarak çıktım ve yalınayak pencereye doğru yürüdüm. Çivit mavisi gökyüzü pembe ve altının ilk çizgileriyle boyanmıştı. Ben hazırlanana kadar güneş ufukta belirmiş olacaktı. Yürüyüşe çıkmak için yeterince güvenliydi.

Umutsuzca temiz havaya ihtiyacım vardı.

Çabucak giyindim, bir gün önce giydiğim kıyafetleri giydim ve ayaklarımı kırmızı botlarımın içine soktum. Sonra çantamı omzuma attım ve sessiz adımlarla eve doğru ilerledim.

Dışarı adımımı atar atmaz derin bir nefes aldım. Serin esinti cennetti ve baş dönmesinin sonuncusu da kayboldu.

"Aman ne önemli," diye mırıldandım nefesimin altında, bir kez daha duyularımı kontrol edebildiğim için rahatlamıştım. "Kötü bir korsanla ilgili bir seks rüyası gördün ve muhtemelen daha da kötü bir cadı tarafından bölündün."

Son birkaç haftadır yaşadığım olaylar göz önüne alındığında, bu o kadar da garip değildi. Ama karnım sıkıştıkça ve kalçalarımın arasındaki boşluk nabız gibi atıp ağırlaştıkça, bunun bundan daha fazlası olduğunu anladım.

Neden bu kadar gerçekçi gelmişti?

Kollarımı kavuşturdum ve ayaklarımın yolumu seçmesine izin vererek ılık esintiye doğru yürüdüm.

Başka bir şey düşünün. Martuların çağrısı, tropik çiçeklerin kokusu, esintide tatlı. O sert, seksi ağız-

"Arg!" Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım, sanki bu bir şekilde

yardımcı olacaktı gibi. Beynimin bunu tekrar tekrar yaşamasını

engellemek için bir göreve ihtiyacım vardı... "Çiçek türlerini say."

Ben de öyle yaptım, Cissy'nin bana söylediği tehlikeli olabilecek her şeyi dikkatle izledim. Kısa bir süre sonra güneş ufukta tam olarak belirdeğinde, nabzım nihayet normale yakın bir seviyeye dönmeye başlamıştı ve artık yanağımda yumurta kızartmıyordum. Ama yavaş bir daire çizip çevreme bakarken, elimi bir ağacın budaklı gövdesine dayadığımda, istediğimden daha uzağa gittiğimi fark ettim. Adanın bu tarafı farklı geliyordu. Daha vahşi.

Tam adımlarımı geri atacaktım ki bir mağara gördüm, ağız uçurumun kenarında kara bir delikti ve yarısı kalın sarmaşıkla gizlenmişti. Görür görmez tüm içgüdülerim bana geri dönmemi söyledi.

Bunun yerine, bir ayağımı diğerinin önüne atarak ilerledim. Yaklaştıkça daha fazla direnç hissettim. İlk başta hafifti, bir akıntıya karşı yürümek gibi. Sonra daha güçlü, görünmez bir duvara karşı itmek gibi. İçgüdüden çok daha fazlası, beni durdurmak için elinden geleni yapıyordu.

Tink.

Orada onun sihrini hissedebiliyordum, peri tozuyla dolu bir yumruk kadar netti.

Bu da uzaklaşman gerektiği anlamına geliyor.

Dışlerimi sıktım ve tekrar ileri doğru bastırdım, ama benim kadar inatçı bir güçle geri itti ve sonra gördüm

o.

Bir kemik.

Uzun, solgun, etten arınmış. Mağaranın birkaç metre içinde, loş ışıktaki zar zor görülebiliyordu. Büyüklüğü tüylerimi diken diken etti. Bir ayı olabilir mi? Ama oraya nasıl gelmişti? Ne tür bir hayvan onu bu kadar soymuş olabilirdi?

"Dikkatli olun!" Keskin bir ses havayı deldi.

Kafamı kaldırdığımda kanat çırpışlarının bana doğru geldiğini gördüm, sonra Tink oradaydı, eliyle yakamı kavradı ve beni şaşırtıcı bir güçle geri çekti. Bu güç beni geriye doğru tökezletti ve ayağımın üzerinde durabilmek için kollarımı savurdum.

Menekşe rengi gözleri keskin ve ifadesi gergin bir şekilde önüme düştü. "Oraya girmek istemezsin."

Yutkundum, boğazım kurudu. "Neden?"

Kollarını kavuşturdu, bana dönmeden önce mağaraya doğru baktı. "Çünkü orası etobur yarasaların yaşadığı yer."

Gözlerimi kıptım. "Yarasalar mı?"

Tink başını salladı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Genelde bizi rahatsız etmezler çünkü gecenin köründe avlanırlar ve gündüzleri uyurlar." Bir adım daha yaklaştı, sesi alçaldı. "Genelde büyük avcı degillerdir. Kolay avları seçerler; kuşlar, sincaplar. Ama çok bölgecidirler ve eğer inlerine girerseniz, boyutunuzun ne olduğu umurlarında olmaz."

Karanlığın içinde saklı duran kemiğe tekrar bakarken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Muhtemelen ona ne oldu." Başını o yöne doğru salladı ve ben sertçe yutkundum. "Bir ayı mı?"

"Kim bilir? Bu ilk kez olmaz," dedi Tink acımasızca, bileğimden tutup beni geldiğim yöne doğru çekiştirerek.

"Adanın bu tarafı kötü haber. Burada yalnız olmamalısın."

Beni geri götürmesine izin verdim ama içimde kıvrılan huzursuzluktan kurtulamadım.

Ana yola ulaştığımızda beni bıraktı ve havaya doğru kanat çırparak yolumu kesti. "Pan'a bundan bahsetmeyeceğim." Sesi şimdi daha hafifti. "Ama bir daha buralarda dolaşma, tamam mı? Adanın kuralları olmasının bir sebebi var. Onları çiğneyen insanlar zarar görebilir..." Sözlerini yarıda kesti, ifadesi okunamıyordu.

Başımı salladım ama onu zar zor duydum. Bu adada başka hangi dehşetlerin saklı olduğunu merak etmekle meşguldüm...

Senin sorunun değil.

Görevim Varolmayan Ülke'nin sınırlarını ortaya çıkarmak değildi. Kaderimi gerçekleştirebilmek için bir an önce buradan siktir olup gitmekti.

Tamamen ve tüm göğsümle karar verdiğim bir kader, eti sıyrılan bir yarasa tarafından canlı canlı yenmeyi içermiyordu.

Amin.

BÖLÜM 7

Üç gün.

O anı bulana kadar dostmuş gibi davranmak, anılar biriktirmek ve güven kazanmak için içimi burkan üç gün daha geçmesi gerekti. Pan ve Tink, Covington'da açılan yeni bir yetimhaneyi kontrol etmek için adadan uçmuşlardı ve akşam karanlığı çökene kadar dönmeyi planlamıyorlardı. Moll ve ben fark edilmeden kaçmayı başardığımızda çocuklar ev işleriyle meşguldü.

Hem kendime hem de Moll'a "daha büyük iyilik" ve kader hakkında moral konuşmaları yaparak yaptığımız şeyi rasyonelleştirmeme rağmen, hala hasta hissediyordum. Moll çocuklar için endişelenerek, kendisi gittikten sonra Caleb'e geceleri kimin masal anlatacağını merak ederek ve Tristan'ın her gün en azından birkaç saat boyunca küçük yardımcısı haline gelen Fetch olmadan ne kadar üzüleceğini düşünerek durumu kolaylaştırmamıştı. Ancak tüm bunlar, şu anda içinde bulunduğumuz bok fırtınasına kıyasla çok az bir yağıştı.

Direğe bir mengene gibi tutunduğum için parmaklarımdan ağırlar fışkırıyor, bir başka dev dalgaya yaklaşırken nefes alamıyordum.

"Dayanın!" Çarpışmadan yarım saniye önce bağırdım.

Tam içinden geçerken su bir sis halinde yukarı püskürdü, çarpmanın etkisiyle iliklerime kadar sarsıldım. Yukarıdan üzerimize yağın buz gibi su zaten sırlıklam olan gömleğimi kaplarken gözlerimi kapattım ve irkildim.

"İyi misin?" Bağırdım, Moll'u gördüğümde içimde bir rahatlama patlaması oldu.

Hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardı ve kış üstü geminin güvertesine düştü. "Daha ne kadar var?"

Büyüteçimin uzun mesafeli merceğini yerine çevirerek ileriye baktım. Uzaktaki kara kütlesi görüldüğünde dişlerim yanağıma battı ve Moll'un itirazına rağmen iki tekneden daha kötü olanını almama neden olan vicdan dalgası için içimden kendime lanet ettim.

"Eğer çalacaksak, daha güzelini de çalabiliriz."

"En fazla bir saat kadar." Umarım hissettiğimden daha emin konuşmuşumdur. Gün batımına çok az kalmıştı ve yanaşacak bir yer bulamadan hava kararınca ciddi sorunlara yol açabilirdi.

Bir keresinde beni yakalamadan önce Yaşlı Cletus'un kulübesinin arkasındaki derede rafting yaparak bir gün geçirmiştim ama tekne deneyimim burada sona ermişti. Alabaster'da okyanus milyonlarca mil uzakta görünüyordu, kimsenin görmeyi beklediği bir şey değildi, bırakın yelken açmayı. Gerçek şu ki, tamamen hislerime göre hareket ediyordum.

İdeal değil.

"Sanırım ben-" Moll bu cümleyi bitiremeden eli ağzını kapatmak için havaya kalktı ve kendini küpeşeden yukarı çekerek sallanan yelkenlinin yan tarafına doğru kustu.

Büyüteçimi cebime koydum ve ona doğru yürüdüm, acı içinde kıvranırken elimi omzuna koydum.

Tepemde bir çılgık koptu ve tekne daha da şiddetli bir şekilde yana yatıp sallanmaya başladı, yüzüme su damlaları sıçradı.

"Dayanın!" Kendi tavsiyemi dinleyemeden korkunç bir çatırtı havayı ikiye böldü.

Bu iyi olamaz.

Tekne yana doğru savruldu ve güverteye düşüp tutunacak bir şey bulmak için umutsuzca çırpınırken dünya etrafımda döndü. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu ve nihayet bir şeye tutunduğumda görüş alanımın kenarlarından karanlık sızıyordu.

Kendini toparla Harm. Bunu yapabilirsin.

Tekne bir kez daha yana doğru savruldu ve beni bir bez bebek gibi fırlattı. Ama bu sefer hazırdım. Tırnaklarım ahşap küpeşeye batarken, tüm gücümle tutunmaya çalıştım. Yapabildiğim anda ayağa fırladım, yarı koşarak yarı sıçrayarak kontrolden çıkmış bir şekilde çılgınca dönen teknenin dümenine doğru ilerledim.

Elime aldığımda kalbim duracak gibi oldu. Gevşekti, ellerimin en ufak bir çekişinde hareket ediyordu. Dümen sadece hasar görmüş ya da hizadan çıkmış değildi. Tamamen yok olmuştu ve bir başka devasa dalga hızla yaklaşıyordu.

Moll arkamdan bir şeyler haykırdı ama kafamda aynı anda dolaşan bir düzine düşünce onun sesini bastırdı.

En yakın ada ne kadar uzaktaydı?

Fen'in canavarları Noru gibi belirli zamanlarda mı ortaya çıkıyorlardı, yoksa şu anda bile altımızda mı gizleniyorlardı? Ölmek üzere miydik?

Sağ tarafımda bir tüy parıltısı beni gerçekliğe geri çekti ve Fetch'in pençeleri omzuma batarken derin bir nefes aldım. Hayır, bu şekilde dışarı çıkmayacaktık. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır.

Yaklaşmakta olan dalgaya bakarken şakaklarım yarı karıncalanma yarı acıyla zonkluyordu. Sadece saniyeler uzaktaydı ama zaman sonsuza kadar uzuyor gibiydi. İçimden bir enerji dalgası geçti, başımdan parmak uçlarıma, oradan da teknenin dümenine yayıldı.

Geminin zihnimde kendi bedenim kadar -belki daha da fazla- tanıdık bir planı belirirken derin bir sükûnet çöktü üzerime. En arkadaki gıcırdayan tahtadan direği sabitlemek için kullanılan özel düğümlere kadar göremediğim hiçbir şey yoktu.

Yapamayacağım bir şey değil.

Bir düşünceyle yelkeni gevşetip hafifçe yeniden konumlandırımdı. Rüzgârın açısını ölçtüm, kumaşa nasıl baskı yaptığını kendi tenimde hissettiğim gibi hissettim.

Biraz daha... İşte.

Açımız artık doğruydu, bizi en yakın adaya götürüyordu ama yine de yeterli değildi. Bu ayarlamayla bile, tamamen dümensiz seyrediyorsak her dalga bizi çılgınca rotamızdan saptırmaya devam edecekti. Farkındalığının direktten aşağı kaymasına izin verdim ve geminin arka tarafına yeniden odaklandım. Normal bir durumda bu intihar olurdu ama...

Enerjimi ipten aşağıya ve çapaya gönderdim, büyümle onu denize iterken Moll'dan belli belirsiz bir çılgılık duydum. Bir gümbürtüyle suya düştü, ama bize ulaşmak üzere olan dalgaya bakarken odağımı ona tuttum. Büyümü çapayı hafifçe bir yandan diğer yana çekmek için kullandım, bir şekilde bizi rotada tutmak için tam olarak nerede olması gerektiğinden emin oldum.

Yapıyordum. *Gerçekten* de yapıyordum. Bu, mümkün olduğunu düşündüğüm her şeyin çok ötesindeydi ve gelen dalganın ve ardından bir sonrakinin üzerinden kolayca geçerken göğsümde zafer çiçekleri açtı. Küçük ada her geçen saniye daha da yaklaşıyordu ve her dalga bir öncekinden daha uysaldı. Geriye kalan tek zorluk inmişti.

Başaracaktık. Ben-

Şakaklarıma öyle şiddetli bir acı saplandı ki dizlerimin üzerine çöktüm. İçgüdülerim tekneden geri çekilmem ve kendi bilincime geri dönmem için çılgılık attı. Sadece Moll'un sesi beni sınıksız tuttu. Burada başarısız olursam ölecek olan sadece ben olmayacaktım.

"Harm?!" diye seslendi, kararsız ayak sesleri hemen arkamdan duyuluyordu. Dişlerim birbirine çarptı ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

"Sorun değil, ben iyiyim," diye yalan söyledim, odağım çoktan elimdeki göreve geri dönmüştü.

Dalgalar şimdi daha sert vuruyordu ve ben acıdan oluşan sisin içinden zar zor görebiliyordum ya da düşünebiliyordum. Ama bu bölümün mükemmel olması gerekmiyordu. Tek yapmam gereken bizi tek parça halinde kıyıya ulaştırmaktı.

Kıyıya tek parça halinde çıkın.

Mantrayı kafamda defalarca tekrarladım, farkındalığımı çapa ve yelken arasında ileri geri kaydırdım. Eskisi kadar verimli hareket edemiyordum ve Fetch'in pençelerinin uçları son birkaç düzine metreyi kıyıya doğru savururken tamponu delip omzuma saplandı.

Biraz daha- Şimdi!

Farkındalığımı çapaya geri verdim, toplayabildiğim tüm sihirle onu aşağıya doğru zorladım. Tekne bir o yana bir bu yana çılgınca sarsılıyor, istenmeyen bir binicisi olan bir boğa gibi çırpınıyordu ama ben içgüdülerime güvenerek devam ettim. Çapa aşağıdaki kuma gömüldü ve ben yelkeni aniden yana çevirene kadar titreme daha da arttı. Kıyıdan sadece birkaç santim uzaktaydık ve gövdemizin ahşabı kumsala doğru kayarken dişlerim takırdadı.

Teknenin üzerindeki hakimiyetimi bıraktım ve titreyen bir yığın halinde güverteye düştüm.

"Vay anasını." Durduğumuzda Moll önümde belirdi, gözleri o kadar geniş ki kafasından fırlayacakmış gibi görünüyordu. "Bunu nasıl başardın?"

"Hiçbir fikrim yok." Derin bir nefes aldım ve yarı histerik bir rahatlama kahkahası attım. "Ama o boktan tekne sonunda zar zor bir arada durabili." Ve bizi Ağlayan Fen'e götürecektik kadar sağlam olma ihtimali sıfırdı. Rehberimiz olarak kimi tutarsak turalım, kendi gemisi olması gerekecekti.

Yarım bir gülümseme attı, ikimiz de felaketten kıl payı kurtulduğumuzun farkındaydık ve iyi talihimizden dolayı başımız dönüyordu.

"Yani 'Ben demiştim' demek için iyi bir zaman olduğunu mu söylüyorsunuz?" "Mükemmel bir zaman."

BÖLÜM 8

"İşte orada!"

Küçük gecekondu kasabası tam güneş ufukta kaybolurken göründü ve bu manzara karşısında rahat bir nefes aldım. Sahilde dinlenmeye çekilmiştik ama sihrimi bu kadar zorladığım için zihinsel olarak hâlâ bitkin düşmüştüm. Kayalık tekne yolculuğunun büyük bir bölümünde tepemde uçan Fetch'in kırılma noktasına ulaştığı belliydi, çünkü omzuma tünemişti, gözleri kapalı, başı benimkine yakındı.

Hepimizin yeniden toparlanmak için bir şansa ihtiyacı vardı.

"Etrafı araştırmaya başlamadan önce bir han ya da başka bir yer bulmaya çalışalım."

"Kulağa hoş geliyor. Kamp yapmak için yaratılmamışım," dedi Moll neredeyse fısıldayarak, sesi benim gibi kavrulmuş geliyordu.

"Duncan'ın bana verdiği altının yarardan çok zarar getirmeyeceğini ummalıyız." İhtiyacımız olan son şey insanların bir sürü soru sormasıydı ve bizim paramız kesinlikle onlarınkine benzemiyordu...

"Aradığımız türden insanlar, ceplerine girdiği sürece altının nereden geldiğini ya da üzerinde kimin yüzünün olduğunu umursamazlar," diye mırıldandı, uzaklara bakarken sesi kırıldı.

"İyi misin?" Ona daha yakından bakarak sordum.

"Ben...sanırım. Nasıl ayrıldığımız konusunda kendimi gerçekten suçlu hissediyorum. Sonunda bizi hırsız olarak mı hatırlayacaklar?" Arkasını döndü, sesi giderek yumuşuyordu. "Tabii bizi hatırlarlarsa."

Yanına yaklaştım ve yürürken onu kendime çektim. "Buna inanmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Onlarla kurduğun bağ gerçektir ve eminim Peter notumuzu okuduğunda bunu anlayacaktır."

Arkamızda Pan ve Tink için küçük bir çuval bozuk parayla birlikte bir özür bırakmış, haber vermeden gittiğimiz için üzgün olduğumuzu, ancak onlar bizi bulmadan önce bazı sorunlarla karşılaştığımızı açıklamıştık. Ve artık onları tanıdığımızı göre, o belayı Varolmayan Ülke'ye getirmek istemiyorduk. Bu yeni dünyada teknenin değerini bilmemize imkân yoktu ama eğer tahminim doğruysa, malzeme ve işçiliği birkaç kez karşılayacak kadar altın bırakmıştık. Görevimizi tamamlamak için elimizde biraz kalmasını sağlamak için yapabileceğimiz tek şey buydu ve aynı zamanda çiftin teknelerini aldığımız için peşimize düşmeyecek kadar iyi niyet kazanacağımızı umuyorduk.

Alçak bir tepeye tırmandık ve aşağıdaki boş, ışısız kasabaya bakarken içimde bir endişe tohumu oluştu. "Neden kimsenin dışarıda olmadığını merak ediyorum. Saat altıdan geç olamaz, değil mi?"

"Burada sokağa çıkma yasağı erken olabilir mi?" diye önerdi gecekondu mahallesinin sokağına adım attığımızda.

Başımı salladım, köyün derinliklerine doğru ilerlerken etrafa göz gezdirdim. Binalar küçüktü ama rahat görünümü ve sağlamdı. The Smudge'daki daha güzel evlerin boyutlarındaydı ama yarı çürümüş gemi tekerlekleri, balık ağları ve duvarlara çakılmış paslı çapalar tüm bölgeye denizcilik havası veriyordu. "Terk edilmiş gibi görünmüyorlar. Bir tür etkinlik yapılıyor olmalı."

"Sessiz olun!"

Moll bir çığlık attı, yumrukları bağırarak sesine karşı garip bir alaycı dövüş duruşuyla yukarı doğru uçu. "Ne-?"

Sağ tarafımızdaki evin kapısı açıldığında yana doğru sıçradım ve bir figür ortaya çıkarken Fetch'in saldırmasını engellemek için kolumu kaldırdım.

Adamın ince dudakları çatık kaşlarla kıvrılmıştı ve bizi görür görmez yere tükürdü. "Kestirmemi mahvettiniz, sizi lanet olası yabancılar."

"Kestirmenizi mi mahvettiniz? Bizi ölümüne korkuttun!" Moll kızgın bir koklamayla karşılık verdi. "Böyle bir zamanda kim uyur ki zaten?"

Küçük adamın kaşları nedense daha da çatıldı ve parmağını sahile doğru uzattı. "Her kimi arıyorsan rıhtımda bulacaksın. Şimdi kışt!"

Moll'u sessizliğe ittim. "Kimi aradığımızı nereden biliyorsun?" "Kim olduğu önemli değil."

"Orada bir tür etkinlik falan mı var?"

Boğazını yüksek sesle temizledi, sonra tekrar tükürdü ve bu kez damlayı doğrudan kendi kapısının içine gönderdi. Tiksintimi gizlemek için cesaretlendirici bir gülümsemeye zorladım.

"Okul dışında hikâye anlatacak biri değilim ama büyük bir korsan toplantısı var." Uzun bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Kaptanların Kaptanı, diğer mürettebatı yola getirmek için yılda birkaç kez adamlarını buraya getirir... Davis ya da Davy ya da öyle bir şey. Kendini gelmiş geçmiş en iyi kaptan sanan sinir bozucu bir herif."

Kanca'nın görüntüsü zihnimde parıldarken omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı. O zaman bu onun gerçek adı mıydı? Pek korkutucu değil... Neden Kanca'yı seçtiğini anlayabiliyordum.

"Halka açık mı?" Etraftaki boş evlere bakarak sordum. "Herkes orada gibi görünüyor."

Kaşlarını çattı. "Bak, eğer o kadar çaresizsen, tamam. Bir fincan çay için içeri gelebilirsin... Ama ben meşgul bir adamım, fazla vaktim yok... O lanet kuşu da yanında getirme." Çaydanlık cevap verircesine arkasından ısıklık çaldı ve içeri adım atmadan önce son bir homurtu çıkardı, kapıyı hemen arkasında açık bıraktı.

"Onu uykusundan uyandırmak buraya kadarmış," diye fısıldadı Moll gözlerini devirerek. "O zaman uyurgezer bir şekilde çaydanlığa gitmiş olmalı."

Sesimi alçaltarak kahkahamı bastırdım. "İçeri girelim mi?"

Moll omuz silkti. "Neden olmasın? Son zamanlarda aklımıza gelen en kötü on fikir arasına bile giremez." "İyi bir bilgi kaynağı olabilir," diyerek omuz silktim.

"İçeri ya da dışarı," diye bağırdı huysuz yaşlı adam küçük kulübenin içinden. "Bütün sıcaklığımı dışarı veriyorsun hava."

Nedense daha çok sıcak havası olduğunu hissediyordum. Ayrıca, dışarıya hala sıcak ve ılıktı, ama kim Tartışacak mıydım? Onun evi, onun kuralları.

Fetch'e dönerek, "Gidip araziyi kontrol et," diye fısıldadım. "Yakında görüşürüz, dostum." Fetch bir kıkırdama çıkardı ve sonra süzülerek uzaklaştı.

Kapıyı arkamızdan kapattım, oraya fırlattığı tükürükten kaçındığımdan emin oldum.

Sağlam fiçiler duvarların iki yanında sıralanmıştı ama ev, her yere tüküren bir adamdan beklediğim bok çukurundan çok uzaktı. Aslında her duvar uzun düğümlü ipler, katlanmış yelkenler, deniz kabukları ve diğer süslemelerle özenle dekore edilmişti.

Belki de zamanında balıkçıydı?

Bir elinde çaydanlık, diğer eliyle de bir küme fincanı göğsüne bastırarak yeniden ortaya çıktı.

"Otur," dedi hışımla, iki bardağı masaya bırakırken kendi bardağına çay doldurdu. İşi bittiğinde bir yudum almak için geri attı, sonra otururken çaydanlığı bize doğru itti. "İsterseniz kendiniz için de doldurun."

Oturmak için bir sandalye çekerken ona baktım. Kır saçlarının tutamları sivilceli kafa derisini belli belirsiz örtüyordu ve teni deri kesem kadar kuruydu. En az seksen yaşında görünüyordu, ellerindeki nasırlar ve çenesindeki yara izi zor bir hayat yaşadığını gösteriyordu ama kim bilebilirdi ki? Yoksulluk ve sıkı çalışma insanı yaşlandırırdı. Hollow'un altmışı, Alabaster'ın sekseniydi, derler.

Döndü ve süt mavisi gözleriyle bakışlarımı karşıladı.

Neredeyse kör mü?

Yine de arkamı döndüm ve çaya uzandım. "Bizi içeri davet ettiğiniz için teşekkür ederiz. Buraya gelmek için uzun bir yol kat ettik."

"Anlayabiliyorum," dedi kaşlarını çatarak.

"Bu arada size nasıl hitap edelim? Ben Harmony, bu da Molly." "Adım Garth..."

Bakın, sadede gelin. Aradığınız şey nedir?"

Adama ne kadarını anlatacağımı merak ederek Moll'la baktık. "Aslında Blackbriar'a gitmek istiyorduk ama teknede bazı sorunlarla karşılaştık ve buraya geldik."

"Lanet olası bir tekneyi bile yüzdüremezsin,"

diye mırıldandı Garth. Tamam o zaman. Pek de çekici sayılmaz.

Çaydan bir yudum aldım ve kurumuş ağzımda gezdirdim. Güçlü, tarçınlı bir tat dilimi yıkadı ve tekrar denemeden önce uzun bir süre tadını çıkardım. "Görünüşe göre bir zamanlar denizciymişsin?"

Bana süt gibi bir bakış fırlattı. "Sana ne bundan?" "Çok

güzel bir iş," diye başladım.

Öne doğru eğildi ve bir gözünü kapatarak bana kaşlarını çattı. "Öyle mi? Bunda bu kadar güzel olan ne, küçük hanım?"

Moll ışıltılı bir gülümsemeyle araya girdi. "Bizi Ağlayan Fen'e götürecek birini işe alma umuduyla Blackbriar'a gitmeye çalışıyorduk, deneyiminizi ve bilginizi göz önünde bulundurarak..."

"Fen mi dediniz?" Garth'ın gözleri bir an için büyüdü, sonra koltuğunda geriye yaslandı ve omuz silkti Mr. Umursamaz. "Eh, nereye isterseniz gidin. Yine de tavsiye etmem. Dünya ilginç yerlerle dolu..."

"Özellikle Ağlayan Fen'e gitmemiz gerekiyor." Molly hâlâ bir melek gibi gülümseyerek konuştu. "Eğer bize yardım etmek istemezseniz, misafirperverliğiniz için size teşekkür eder ve yardım edecek birini bulmayı umarız."

Bize baktı ve kulağa "Beni aptallardan kurtarın" gibi gelen uzun bir nefes verdi. Sonra eliyle kapıyı işaret etti. "Okul dışında masal anlatacak biri değilim," diye hatırlattı bize, "ama David ya da o piç kendine ne diyorsa, bu küçük toplantılar için her yerden Canavar Arayıcıları getiriyor. On iki yaşında bir çocuk gibi, her zaman mantikloplar ve ahtapotlar hakkında uzun hikayeler arıyor ya da her ne haltsa. O korsanlardan biri en azından aptal kafalarınızın ısırlmaması için size yardımcı olabilir. Neden tekrar oraya gitmeniz gerekiyor?"

"Sadece canavarlara karşı bir tutkumuz var," dedim.

"Biri bu toplantıya nasıl girebilir?" Moll kaşlarını beklentiyle kaldırarak ekledi. "Sadece korsanlar ve özentiler için," diye homurdandı.

"Peki ya kasabadaki diğer insanlar?" "Yemek ve benzeri şeyleri servis etmek için kiralandılar."

"Peki ya bunun için orada olduğumuzu söylersek?"

"Pek de öyle görünmüyorsunuz..." Garth'ın gözleri Moll'a dönmeden önce vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi. Uzun bir süre çenesini ovuşturdu, dudakları kaybolmadan önce bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. "Sen bir taverna fahişesi olabilirsin, ama oradaki diğeri o özentilerden biri olarak denemek zorunda kalacak. *Sanırım* bunun için biraz zaman ayırabilirim," diye devam etti, sandalyesini masadan uzaklaştırarak.

Bizi yanına alıp tanıştırmayı mı planlıyordu? "Ne zamanı?"

Homurdandı ve başıyla koridoru işaret etti. "Beni takip edin. İkinizin ihtiyacı olan şey bir çift düzgün kılık."

Moll ve ben birbirimize baktık.

Bizi cinayet inine götürüyor olabilirdi ve biz de bir çift aptal inek gibi onu takip edersek aptallık etmiş olurduk. Ama neredeyse biriyle iletişim kurmak için yanımızdan geçmesini bekler gibiydi, daha çok yalnız -huysuz da olsa- yaşlı bir adam gibi görünüyordu, umutsuzca bir amaç arıyordu ve biz de farkında olmadan ona bir amaç vermiştik.

İçgüdülerim bu yeni topraklarda şimdiye kadar bize iyi hizmet etmişti ve ona yeniden güvenmeye başlamam gerekecekti. Şu anda bana elimizde çok fazla bilgi ya da kaynak olmadığımı hatırlatıyordu. Yapabiliyorsa bu adamın bize yardım etmesine izin vermeliydik.

Ayrıca, Moll'un etkisiz hale getiricisi vardı ve benim de bıçağım vardı. Eğer işler ters giderse ve büyük büyükbabamız olacak kadar yaşlı olan bu adamı alt etmenin bir yolunu bulamazsak, zaten bu yolculuğun sonuna asla ulaşamayacaktık.

"Geliyor musunuz yoksa bir çift aptal gibi orada öylece dikilecek misiniz?"

Moll omuz silkti, ben de başımı salladım.

En iyi ihtimalle, onun yardımı bizi Fen'e götürecek bir rehber bulmamızı sağlayacaktı. En kötüsü, en azından iyi bir şey yapmış, seksenlik bir seri katile son bir şans vermiş oluruz.

Gitmek için daha kötü yollar da vardı.

BÖLÜM 9

Hâlâ Garth'ın bir seri katil olması seçeneğinin daha iyi olup olmadığını merak ediyordum. Çünkü Moll ve ben bir saat kadar sonra meşalelerle aydınlatılmış rıhtıma doğru yürürken dizlerim titriyordu.

Biraz şansla bu gezi, saatin varlığını öğrenmemden sadece birkaç gün sonra tüm arayışımızı sona erdirebilirdi. Ancak, bu ne kadar harika olursa olsun, korkunç bir şekilde yanlış gitme potansiyeli de o kadar fazlaydı.

Garth'ın 'artık başladığına göre servis kızı olarak girebilmen için oldukça seksi bir fahişe olman gerekir' şeklindeki ısrarının ardından bana yönelttiği çok sivri ve oldukça aşağılayıcı bir bakıştan sonra bir çift kılıkta karar kıldık.

Moll köyden iş arayan bir kız gibi giyinirken, ben de Cissy Petway'in kitabından bir sayfa alıp, Moll'un çeneme kirli sakal gibi sürdüğü küçük ayakkabı boyaları ve kemer yerine belime taktığım kırmızı ipek kravatla, ekiplerden birine katılmak isteyen ergen bir çocuk kılığına giriyordum. Alabaster'da saçlarını kesmek ve boyamak zorunda kaldığımızda Moll'dan daha kolay bir zaman geçirmiş olsam da, tekrar uzaması için bir ya da iki yıl beklemekten kesinlikle memnun değildim.

Gökyüzüne baktım ve bir nefes verdim. Fetch, işimiz bittiğinde bize katılmaya hazır bir şekilde tepemizdeki alanı inceliyordu. En kötü ihtimalle, gerekirse birkaç gözünü oyması için ona güvenebileceğimi biliyordum ama yine de korsanlarla dolu bir gemiye doğru gidiyorduk.

Moll'a endişeli bir bakış attım, ancak mevcut durumumuzun ciddiyetini göz önünde bulundurarak adil bir ruh hali içinde görünüyordu.

"Sana verdiğim bıçak sende mi? Ve etkisiz hale getirici, değil mi?"

Başını eğerek onayladı. "Evet. Üçüncü kez söylüyorum, silahlıyım ve hazırım anne." "Bunu

yalnız yapmamı istiyorsan, sana bir yer bulmaktan mutluluk duyarım."

Molly döndü, iki dudağımla da yakaladı ve ördek gagası gibi düz bir şekilde sıktı. "Bu konuda ne demiştin? Son kez böyle bir şey yaptıktan sonra mı?"

Ona baktım ve cevap vermeye çalıştım ama kelimeler boğuk bir mırıltıdan başka bir şey değildi.

"Aynen öyle. Sen ve ben ekmek ve tereyağı gibiyiz. Sen gidersen, ben de giderim. Ve ayrıca," diye ekledi dudaklarımı serbest bırakarak. "Korkmuyorum." Beni bıraktı ve ben de yeni sıkışmış dudaklarımı ovuşturdum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Hızımı tekrar artırarak cevap verdim. "Demek istediğim, korku burada sağlıklı bir tepkidir. Bu korkutucu bir durum."

Cevap vermeden önce on adım daha yürüdük. Duraklayarak bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "En kötüsü oldu ve ben hala buradayım, işte bu yüzden. O sadist pislüğün beni kırmasına izin vermeyi reddediyorum. Ve eğer bu korsanlardan biri beni denemek isterse, kendini Heinrich'in hemen yanında bulacak. Yeraltı dünyasının derinliklerinde, boğazında bıçağımla." Gözlerindeki şiddetli ışık söndü ve dudakları seğirdi. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu durumla ilgili korkutucu olan tek şey yeni saç kesiminiz. Gerçekten iğrenç..." Dilini ısırıp ve sonra kahkahadan iki büklüm oldu.

Ben de ona uydum ve ellerimi öfkeyle kalçalarımın altına koyarak ağzımı kocaman açtım. "Bundan gerçekten zevk alıyorsun, ha?"

"Bu çok... kötü. İşin komik tarafı, yemek tabağı büyüklüğünde kataraktı olan o deli ihtiyarın kesmesine izin verdin çünkü bilerek berbat edeceğimden korkuyordun. Kabul etmelisin ki, bu çok zengin bir şey." Uzanıp kasketimi çıkardı ve elini çenemde biten tutamlar halinde öne çıkan yeni tıraş edilmiş saçlarımda gezdirdi. "Zaten 'en iyi intikam iyi yaşamaktır' saçmalığına hiç inanmamıştım, ama bu anlaşılmayı mühürledi. En iyi intikam, birinin saçının sana yaptıklarından daha kötü bir şekilde kesildiğini görmektir."

Gözlerimi devirdim ama ona sırtımdan da edemedim, benim yüzümden de olsa memnun olmuştum. "Artık ödeştik." İnanamayarak bana baktı. "Sence bu bizi ödeştirir mi? O sessizlik yemini ve sahte bacadan sonra mı? Pfft.

Yakınından bile geçemezsin. Bana sonsuza kadar borçlusun. Yine de oldukça iyi bir çocuksun. Tam olarak benim tipim değilsin ama seçeneklerim kısıtlı olsaydı değerlendirebileceğim bir caziben var..."

"Duncan'ın altınlarının dünyadaki tüm param olduğunu biliyorsun, değil mi?" Sahte bir şaşkınlıkla sordum.

Ahşap iskeleye ilk adımımızı attığımızda kıkırdadı. "Bakın, bir hanımefendi yaşam standardını yükseltmek istediğinde..."

Sustu ve ben de bakışlarını takip ettim, kahkahalarım dağıldı. Etrafta kurukafa, kılıç, kraken ve çapa bayrakları taşıyan devasa gemiler belirliyordu. Her biri kendi başına korkutucuydu ama en arkadaki hepsini gölgede bırakıyordu.

Garth ona Yüzen Şehir adını vermişti ve yaklaştıkça bu isim daha da uygun görünüyordu. Ay, direğin hemen arkasında asılı duruyor ve ona ürkütücü, uhrevi bir his veriyordu. İri yarı bir adam direğin hemen önünde, güverteye çıkan dik ahşap bir yürüyüş yolunun yanında duruyordu.

İçimde Kaptan Hook'la yolumuzun mutlaka kesişeceğine dair kötü bir his olmasına rağmen, gemilerin hiçbir amfiteyatrodaki çizimlerdeki ya da birkaç gün önce bize doğru top atışı yapan gemiye benzemiyordu.

Bir sürpriz ama hoş bir sürpriz. Bizi Ağlayan Fen'e götürecek kadar cesur bir rehber aramak için hırsızların ve katillerin inine girmek yeterince kötüydü, bir de rüyamda seks yaptığım ve grubun en kötüsü olduğu ortaya çıkan kişiyi görmekle uğraşmak zorunda değildim.

Moll'a doğru döndüm. "Bugün bir korsanın kalbini mi kazanmak istiyorsun? Çok fazla altınları olduğunu duydum." Düğmelerinden kurtulmaya hazır görünen göğsüne doğru işaret ettim.

"Hayır. Koca avlama olayını aştım. Sen varsın ve bu benim için yeterli. Elimdekini sadece bizi bu partiye sokmak için kullanıyorum," dedi omuz silkererek ve gardiyan neredeyse duyacak kadar yaklaştığı için sesini alçalttı. "Birimizin bunu yapması gerekiyordu ve bu kesinlikle sen olmayacaktın." Erkek olarak geçmem için bağlanmasına bile gerek olmayan göğsüme bir bakış fırlattı.

"Zalim."

Gemiyi koruyan adama yaklaştığımızda son bir kez sakinleştirici bir nefes aldım, adam zaten bizi aşağı yukarı süzüyordu.

"İsimleriniz?" diye homurdandı, altın dişi fener ışığında parlıyordu.

"Harmon," diye cevap verdim hoyratça, "bu da kız kardeşim Molly."

"Biz köylüyüz," diye geveledi Moll endişeyle, düşük bir reveransa geçip geniş göğsünü göstermek için öne eğilirken.

"Biraz geç kaldığımızı biliyorum," dedim, konuşmanın geri kalanını bana bırakması için dua ederek, "ama katılacak bir ekip bulmayı umuyorum ve kız kardeşim başka sunucuya ihtiyacınız olup olmadığını görmek istiyor."

Adam dudaklarını ıslatarak, "Her zaman daha fazla sunucu kullanabiliriz," diye cevap verdi. "Yukarı çıkın, toots."

Moll ve ben birlikte öne doğru adım attık ama o kolunu önüme uzattı. "Evet?" diye sordum. diye sordum.

Bakışlarını ilk kez Moll'dan ayırıp beni şaşkınlıkla bir aşağı bir yukarı süzdü. "Mürettebattan birine mi katılmak istiyorsun, evlat?"

"Çocukluğumdan beri bunun hayalini kuruyorum." İyilik olsun diye sesime biraz daha bas ekledim. Garth bize yerel çocuklardan birçoğunun zengin olmanın bir yolu olarak korsanlığa başvurduğunu söylemişti.

"Biraz cılızsın, değil mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Kaç yaşındasın?" "Yirmi."

En yakındaki fenere uzandı ve onu tutucusundan çekti. "Şu kolları görelim."

Hızlı düşünerek irkilmemi engelledim. Göğüslerim küçüktü ama *o kadar da küçük* değillerdi. Eğer bana çok yakından bakarsa, kılık değiştirdiğimi görme ihtimali çok yüksekti.

Belki de "Getir" dersem onu kazanabilirim.

Solumdan teneke gibi bir ses geldi ve muhafızla birlikte dönüp Moll'a baktım. "Aman Tanrım," diye kıkırdadı gömleğini çekiştirirken.

"Sorun nedir?"

Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Düğmelerimden biri koptu ve onu bulamıyorum..." "Eğer yardıma ihtiyacınız varsa, ben-"

"Oh, teşekkür ederim." Bir elini kabaran göğsüne götürdü.

İyi bulması ve inci gibi düğmeyi havaya kaldırması sadece birkaç dakika sürdü. "Buldum!"

"Çok zekice!" Onun kollarına baktı. "Ve güçlü de. Eminim mürettebatın sana sahip olduğu için şanslıdır. Bir ya da iki gün daha kalacaksınız, bir fincan bira eşliğinde maceralarınızı dinlemek isterim..."

Kızın oyunculuğu berbattı ama adam kızın kaymak gibi göğsünün etkisindeydi ve bunu fark edemedi. Bir kahkahayı bastırarak, bunun lanet olası bir süper güç olduğunu fark ettim.

Adam göğsünü kabarttı ve başını salladı. "Ben burada olacağım. Denizde geçirdiğimiz iki aydan yeni döndük, bu yüzden en azından birkaç gün daha kasabada kalacağız."

Moll başını salladı, kirpikleri titriyordu. "Kulağa harika geliyor. Bu gece çıktıktan sonra durup seni göreceğim ve nerede buluşacağımızı planlayabiliriz, o zaman?" Konuşurken gömleğimin kolunu çekiştirerek gemiye giden tahta kalasa doğru geri çekilmeye başlamıştı bile.

"Sonra görüşürüz, bayan. Kardeşine de kendine dikkat etmesini söyle. Birçoğumuz geçimini sağlamak için yarı dürüst bir yol arayan, tanrıdan korkan, denizci adamlarız. Diğerleri ise... selam vermek yerine bağırsaklarınıdeşerler."

İki yanında parmaklık yerine yıpranmış ipler bulunan ahşap yürüme yolu yirmi metre kadar uzanıyordu ve biz de dikkatle üzerinden geçtik.

"Lanet olsun," dedim onu duymazdan geldikten sonra. "Bir an için boku yediğimizi sandım."

Kıkırdadı. "Toplantıya gelenleri kontrol etmek yerine aşağıda bir kadın olmadığı için şanslıyız."

Devasa savaş gemisine doğru attığımız her adımda içerideki gürültü daha da arttı ve yürüyüş yolunun tepesine ulaştığımızda nefesimi içime çektim. Bakımlı güvertede birkaç başıboş denizci dolaşıyordu ama kalabalık hâlâ içerideydi. Bir duvara dayalı bir dizi fener kamaranın girişini işaret ediyordu ve güverteye adım attığımızda Moll'a baktım.

"Hazır mısın?"

"Hazır. Söylediğin gibi mutfak ve garsonlarla aramı düzeltmeye çalışacağım." "Harika. Biraz kulak misafiri olacağım," dedim.

Gülümsedi, içeri girmeye hevesli görünüyordu ama sonra durakladı. "Gelmeme izin verdiğin için teşekkürler. Bir daha geri dönmeyeceğinden endişelenerek tek başına beklemekten çok daha iyi."

Yüzümü buruşturdum. "Seni korumak için aklıma gelen tek şey buydu. Ama şimdi anlıyorum ve seni bir daha dondurmayacağım." "Aslında oldukça da eğlenceli! Tüm o entrikalar falan." İnci gibi dişlerini geniş bir sırıtışla parlattı. "I

çok canlı hissediyorum!"

Tek umudum, bu iş bittiğinde onun da aynı şekilde hissediyor olmasıydı. Hissetmekten öte, ikimizin de gerçekten hayatta olmasını umuyordum.

Onun güvenine sahip olmamam çok kötü. Şimdi burada olduğumuz için içim gerginlik ve tedirginlikle doluydu. Alabaster'daki Hasat Bayramı'nda kulak misafiri olduğunda bana hatırlattığı gibi iyi bir dinleyici olmasına rağmen, aynı zamanda düşüncesizdi.

"Plana sadık kaldığından emin ol, Moll."

Gözlerini devirdi ama gülümsemesi yüzünü terk etmedi. "Önce kendin için endişelen, 'Harmon'," diye cevap verdi, ismi söylerken parmak işaretlerini kaldırdı.

"Yeterince makul." İyi aydınlatılmış koridora adım attığımızda biraz daha dik durdum. Merdivenlerden inerken ses neredeyse sağır edici bir hal aldı ve duyulmak için bile daha yüksek sesle konuşmak zorunda kaldım. En altta yüzlerce kişiye yetecek kadar oturma yeri olan devasa bir yemek salonu açıldı. Biz içeri girerken en yakın masadaki bir grup korsan bize baktı, gözleri yemeklerine geri dönmekten önce bir anlığına Moll'da kaldı.

"Bu klişeleri yıkmak için pek bir şey yapmıyorlar, değil mi?" Tahta bacakları, göz bantları ve her şeyiyle sanki bir hikaye kitabından fırlamış gibiydiler.

Çünkü öyleler, diye hatırlattım kendime. *Bu* gerçeğin tuhaflığı hâlâ tam olarak yerleşmemişti. Belki de hiç yerleşmeyecekti.

Birkaç saniyede bir odanın rastgele bölümlerinden kahkaha sesleri yükseliyor, her yer rom ve eski tütün kokuyordu. Yalnız bir korsan odanın en ucunda, ortasında bir kraken bulunan devasa bir bayrakla çevrili, kabuklarla kaplı bir tahtta oturuyordu. Nefes verdim.

Tanrılara şükür, amfi tiyatro çizimlerindeki bayrak değildi. Ve yalnız korsan da rüyalarımındaki adama benzemiyordu.

Siyah-gri sakalı neredeyse beline kadar uzanıyordu ve parıldayan altın parçalar ve takılarla örülmüştü. Çemberli altın küpeler gerilmiş loblarından sarkıyordu. Her parmağında bir yüzük olan elini uzattı, başparmağı için de bir yedek vardı ve yanında duran genç çocuk ona bir şişe koyu renkli sıvı uzattı, o da bunu ağzına götürdü.

Davis... ya da Davy? David, belki de... Adı her ne olursa olsun, Garth'ın 'Kaptanların Kaptanı' olarak bahsettiği adam ve en büyük geminin sahibi olduğu açıktı. Ve bunu göstermekten de hiç çekinmiyordu. Alabaster'daki soylular bile böylesine küstah bir zenginlik gösterisine burun kıvrınırlardı.

Şatafatlı ve gösterişli diye nefeslerinin altında mırıldanırlardı.

Moll beni hafifçe dürttü ve odanın kenarındaki küçük bir yan kapıdan bir çift hizmetçi kadının çıktığı sağ tarafa doğru işaret etti.

"Sanırım yollarımız burada ayrılıyor."

Son bir derin nefes aldım, sonra başımı salladım. "Diğer tarafta görüşürüz?" Bana göz kırptı, sonra da koşarak uzaklaştı.

Odanın içine doğru ilerledim, daha kalabalık bir bölüme doğru ilerledim. Masalar ayrı ayrı ekiplere ayrılmış gibi görünüyordu ama farklı erkek grupları odanın dört bir yanında durmuş, içiyor ve eğleniyordu.

Farklı ekiplerin üyeleri bilgi paylaşıyor ve kaynaşılıyor mu?

Derin derin nefes aldım, bastırđığım stresin bir kısmını boşaltmaya çalıştım. Rüyalarımıdaki adamdan hâlâ bir iz yoktu ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan pek emin değildim. Adamın soğuk, karanlık gözleri gözümün önüne geldiğinde içimi bir ürperdi kapladı. Gözlerinde beni içine çeken bir derinlik vardı, basit bir şehvetin ötesine geçen bir derinlik.

Yemek salonunun köşesinde bir sıra genç adam belirince bu düşünceyi bir kenara ittim. Gözleri masadan masaya gezinirken, önlerinde boynundan sarkan kalın altın zinciri ve tahta bacağıyla buruşuk bir adam d u r m u ş , bir parşömen parçasına bir şeyler karalıyordu. Öndeki çocuğu kenara çekip bir sonrakine yaklaşmasını işaret etti.

Yeni elemanlar mı kaydediyorsun? Bu kadar şanslı olabilir miyim?

Ben yaklaşırken bana baktı ve sıraya girmemi işaret etti. "O kemiklerde et yok..." Kaşlarını çatı ama elindeki kâğıdı diğer acemilere doğru sallayarak kurtulmuş gibi göründü. "Sıranın arkasına geç evlat."

Başımı eğip söyleneni yaptım ve yeni kaydolan çocuğa baktım. En yakın masadaki biriyle konuşmaya başlamıştı ki bu iyiye işaretti. Bu insanların nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve rastgele bir ekibin yanına gitmek için çok gergindim, ama bu bana kolay bir giriş sağlayacak gibi görünüyordu.

Birkaç dakika içinde sıranın önüne geldim ve oradaki adam bana el sallarken kaşlarını ikinci kez çatı. "İsim?"

"Harmon...Smith." "Yaş?"

"Yirmi."

"Yükseklik?"

Biraz daha dik durdum. "1.80."

Bunun üzerine bir gözünü kıstı, sonra omuz silkti ve not aldı. "Peki en çok hangi mürettebatla ilgileniyorsun? içeri mi?"

"Er-" Etrafıma bakındım, kaslarım zor durumda kaldığım için g e r i l m i ş t i . "Kaptanların Kaptanı'nın mürettebatı," odanın ön tarafını işaret ederek cevap verdi.

Bir kahkaha attı ve inanmaz bir şekilde başını salladı. "Bunu gidip ona kendin söylemelisin, bütür. Bak bakalım ne diyecek."

Bunun tam tersini yapmak için aklıma bir not aldım.

"Burada çok fazla insan var," dedim aptalca, her şeyden çok sessizliği bozmak için. "Bu kadar çok korsanı hizada tutabilmesi çılgınca."

"Davy Brone etkileyici bir adam," diye kabul etti. "Bu kadar çoğumuzu tek bir bayrak altında birleştirebilecek başka birini düşünemiyorum."

"Canavar avcılarıyla da çalıştığını duydum. Böyle birini tanıyor musun?" Ben sordum.

Bana sanki Hydra Gretyl gibi bir baş daha çıkarmışım gibi baktı. "Arayıcılardan oluşan bir ekibe mi katılmak istiyorsun?"

O zaman ölmek istiyorsun, değil mi? Çünkü burada size bu konuda yardımcı olacak çok sayıda adam var."

Boğazımı temizledim ve başka bir taktik denedim. "Sevgili babam hep Ağlayan Fen'e gidip canavarları kendi gözleriyle görmeyi hayal ederdi. Sonra kör oldu ve hiç gidemedi. Eve d ö n ü p ona tüm yaratıkların hikayelerini anlatabilmek istiyorum, böylece oradaymış gibi hissedecek, anlıyor musun?"

"Nasıl?"

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. "Hmm?"

"Baban." Adam kirli eliyle gözlerini işaret etti. "Nasıl kör oldu?" "Ah, bir arı sürüsü tarafından saldırıya uğradı..."

Adam dehşet içinde geri çekildi. "Kahrolası cehennemler. Gözlerinden mi dedin?"

"Evet. Açık kehribar, bal rengi gözleri var ve sanırım bu yüzden..." Kendimi bu köşeye nasıl sıkıştırdığımı ve tekrar nasıl toparlayacağımı düşünerek konuyu kapattım.

"Bak, babanı gururlandırmak istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim." Kâğıdı indirdi, gözlerini bana kilitlediğinde ifadesi biraz yumuşadı. "Özellikle de senin gibi bir cüce olarak. Eğer bir ekip tarafından seçilmek istiyorsan, kendini gerçekten öne çıkarmalısın. Patron konuşmasını bitirdikten sonra etrafta dolaş ve kendini tanı. Sana avantaj sağlayabilecek herhangi bir özel yeteneğin ya da büyün varsa söyle."

"Ne konuşması?"

Başını sallayarak odanın ön tarafını işaret etti. "Kaptan Davy birazdan diğer kaptanlarla bir şeyler konuşacak. O konuşmanın bitmesini beklerken siz de gidip diğer acemilerle oturun." Birkaç metre solumuzdaki masayı işaret etti. "Ve dikkatini ver. Zeki bir delikanlıya benziyorsun, belki onların konuşmalarından kendini kaptanlara satarken kullanabileceğin bir şeyler çıkarabilirsin."

Teşekkür etmek için başımı salladım, sonra da uzaklaştım. Şimdiye kadar bir toplantıdan çok bir partiye benziyordu ama görünüşe göre bu değişmek üzereydi. Servis yapan kızlar içeri süzöldü, patates, jambon ve diğer kızarmış etlerden oluşan geniş tepsileri

kollarında ve ellerinde köpüklü bira fincanları taşıyor, güvertenin her tarafına sıçramaması için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Odayı taradım, gözlerim saniiyeler içinde Moll'un omuz hizasındaki kızıl buklelerine takıldı. Gözleri endişeyle bir o yana bir bu yana kayıyor ve attığı her adımda tepsiyi daha da sallanıyordu. Beni fark ettiğinde ona sempatik bir gülümseme attım, ancak talimat verildiği gibi diğer acemilerle birlikte masaya doğru ilerledim, yarım gözümü ondan ayırmadım.

Tepsiyi masasına indirdi ve usulca yere bırakırken rahat bir nefes aldı. Mutfığa doğru geri döndü, sonra kısa bir süre durdu ve odayı taramak için döndü. Göz göze geldiğimizde dudakları dişlek bir gülümsemeye dönüştü ve bana hızlıca bir başparmak işareti yaptı.

Şimdiye kadar felaket olmadı.

Sandalyemi çekip yerime oturdum, gergin enerji neredeyse hissediliyordu. En gençleri on beş yaşından büyük olamazdı ve masayı tararken hiçbir bakışlarımıyla karşılaşmadı.

Zavallı çocuklar. Hiçbiri başlarına geleceklere hazır görünmüyordu. Güçlü kuvvetli, masum bir delikanlıdan tam bir kanun kaçağına giden yolculuk genellikle kısa sürerdi. Onların tipi Hollow'da çok yaygındı. Gidecek hiçbir yeri olmayan ve yoksulluktan başka çıkış yolu bulamayan çocuklar, on sekizinci yaş günlerine ulaşmadan önce hırsızlarla ya da daha kötüsüyle birleşerek azılı suçlulara dönüşüyorlardı. Yeterince zorlandıklarında, aç ve umutsuz insanlar geçinebilmek için her yola başvuruyorlardı. Umarım bu yol onları çığneyip tükürmeden ya da diğer pek çoklarını yuttuğu gibi onları da yutmadan önce ne kadar karanlık olabileceğini öğrenmişlerdir.

"Oy, dinleyin sizi yağlı herifler!"

Döndüm ve alçak, gürleyen ses havayı yararken bir nefes verdim.

Davy Brone odanın ortasına doğru yürürken içimdeki adrenalin hızla yükseliyordu. Konuşmalar bir an da kesildi, öyle ki o ilerlerken geminin güvertesindeki sert çizmelerinin çıkardığı sesleri seçebiliyordum.

Beyaz dişlerini ve birkaç altından fazlasını göstererek genişçe gülümsedi. Romu uzatması için servis yapan bir çocuğa el salladığımda tüm gözler ona çevrilmişti. Şişeyi ağzına götürdü ve tek kelime etmeden bir yudum aldı, geri kalanımız da nefeslerimizi tutmuş onu bekliyorduk. Belli ki bir şov adamıydı ve saçma bir gösteri olmasına rağmen gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Onda bir varlık vardı - sahip olabileceği korsanlık becerileri kadar ona bu pozisyonu kazandıran bir enerji. Bu, hükmetmeye alışkın, otoritesini verili kabul eden bir adamdı.

Şişeyi hiç bakmadan çocuğa geri verdi, sonra başını kaldırıp odayı taradı. "Pekâlâ beyler, burada oturup içmeye devam etmeyi ne kadar istesem de, yapmamız gereken bir toplantı var." Sesi bir kılıcın bilek taşına sürtünmesi gibi keskin ve keskindi. "İşin ilk sırası. Lanet olası Blackbriar kasabalıları geçen ayki baskından beri bir geminin kıcındaki midyeler gibi üzerimize geliyorlar ve birçoğunuzun bir sonraki adımında ne yapacağınızı düşünerek altınıza sıçtığınızı biliyorum. Mürettebat mürettebat dolaşp bunu çözeceğiz ve aynı zamanda anlaşmazlıkları da çözeceğiz."

Davy etrafına bakındı, gözleri odanın en sağındaki boş masaya takılınca kaşlarını çatı. "Ukala piç yine toplantılara katılmıyor, ha? Ondan haber alan var mı?"

En yakınındaki masadan ince, siyah saçlı bir adam ayağa kalktı. "Son duyduğumda geliyordu. Aslında buraya gelirken yolda karşılaştık."

"Bah. Halledilecek, sana söz veriyorum. Bizi sen başlat Crick," diye devam etti Davy, bir an önce ayağa kalkmış olan adamı işaret ederek. "Batıda ne görüyorsun?"

Crick başını Davy'ye doğru eğdi. "Sadece bu ay Shoalhouounds'la üç kez karşılaştık, bu yüzden işler sıkışık." Hırlayarak döndü ve parmağını birkaç masa ötedeki bir ekibe doğru uzattı. "Ve biz zaten meteliksizken, Jack'in tayfasının bölgemize göz diktiğini öğrendik."

Başparmak gibi yapılı diğer kaptan, Crick ve Davy arasında bir bakış atarken seğirdi. Konuşacaktı ama Davy başını salladı ve bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Bırak Crick bitirsin."

Crick dudaklarını ıslattı ve devam etti. "Her şeyin mükemmel bir şekilde planlanmadığını biliyorum ama benim su alanımın hemen kenarındaki bir şeyden bahsetmiyorum. Hardlock Hamlet'ten bahsediyorum, benim bölgemin derinliklerinde. Orada da kârlı bir ilişkimiz vardı. Belediye başkanı arka cebimizdeydi ve böyle bir şeyin olmasını engellemek için binlerce dolar ödedi."

Davy elini kaldırdığında odanın ön tarafına doğru bir esinti yayıldı ve adam anında sessizleşerek yarım adım geri çekildi. Ama Davy'nin öfkesi diğer adama yönelmiş gibiydi.

"Bu doğru mu Jack? Onun bölgesindeki bir kasabayı bilerek mi yağmaladın?" Gürleyen suçlama ve dizginlenemeyen öfke, bakışlarının üzerimde olmamasına sevinmeme neden oldu. Jack'in üst dudağında boncuk boncuk biriken tere bakılırsa o da aynı şeyi diliyordu.

"Kismen doğru," diye mırıldandı kısa boylu, şişman kaptan, şapkasını çıkarıp sinirli bir elle saçlarından geriye kalanları karıştırırken. "Shoalhouounds da peşimizdeydi, biz de ikmal yapmak için orada durduk. Bizi kazıklamaya çalıştılar ve insanların bunun normal olduğunu düşünmelerine izin veremeyiz, değil mi?"

Davy gözlerini kısarak ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve düşünmeye başladı.

"Haksızlığa uğramış hissetmenizi anlıyorum ama söyledikleri doğruysa yapabileceği başka bir şey yok. Yumuşak olduğumuzu düşündükleri için avantaj elde etmeye çalışan insanlara izin veremeyiz." Crick itiraz etmek için ağzını açtı ama Davy devam edince vazgeçti. "Bununla birlikte... Jack, ayrılmadan önce adamlarına Crick'in gemisine yüz altın teslim etmelerini söyle. Ve sakın-"

"Kaptan," diye araya girdi Crick, sinirli bir şekilde. "Bozduğu sözleşme tek başına bunun üç katı değerindeydi. Zamanın para olduğundan bahsetmiyorum bile. Geri dönüp belediye başkanının güvenini yeniden kazanmak için günlerce uğraşmam gerekecek. Ve bunu ilk kez de yapmıyor. O-"

Clang.

Crick'in elindeki kupa milyonlarca parçaya ayrılarak sahildeki kum taneleri gibi yere saçıldığında sihrin parıltısını zar zor görebildim. Bir rüzgâr ılık çalarak odadan çıkarken gözlerim Davy'ye doğru fırladı.

"Bu da neydi böyle?" Nefesimin altında fısıldadım.

"Tideblessing'i," diye mırıldandı diğer genç acemilerden biri.

Hafif bir parıltı dikkatimi Davy'nin parmak uçlarına çektiğinde nefesim boğazımda düğümlendi. O Tideblessed'di. Görünüşe göre rüzgârı kontrol edebiliyordu. Ya da genel olarak havayı? Emin olamadım. Durum ne olursa olsun, bu güçlü bir sihirdi. Bir korsan için, bu tür bir güç çok değerli ve çok korkulan bir şey olurdu. Lider olmasına şaşmamalı.

Ona odaklandığımda şakaklarıma ağırlık saplandı ve derinlerinden gelen büyü dalgalarını hissettim. Kendimi silkeledim ve kendi sihrimi bir başlangıçla bastırdım. Cissy'nin Tideblessing işaretine dokunduğumda bir miktar hissetmişim ama bu kadarını değil. *Bunu* yapmayı ne zaman öğrendim? Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki...

Ancak bu düşünce bir başkası tarafından hızla rayından çıkarıldı.

Eğer ben *onunkini* hissedebiliyorsam, başkalarının da benimkini hissetme ihtimali vardı. Elimden geldiğince bunu şimdilik bastırmak akıllıca olurdu.

Arkamda bir çırpınma sesi duydum ve Fetch'in omzumda parlamasıyla döndüm. Stresimi hissetmiş olmalıydı ve bir elimi kaldırıp tüylerini güven verici bir şekilde okşadım. Onun varlığı beni anında biraz sakinleştirdi ama varlığının bir heyecan yaratıp yaratmadığını görmek için etrafıma hızlıca bir göz attım. Şaşırtıcı bir şekilde, sadece birkaç kişi bana doğru baktı. Odada en az dört papağan vardı ve önümüzde yaşanan dramı fark eden birkaç kişi de çoktan dikkatlerini asıl olaya çevirmişti.

"Senin fikrini isteseydim, sana sorardım."

Davy'nin bakışları diğer kaptanı delip geçebilirdi ama sesi yumuşak ve sakindi. "Bir daha sözümü kesme." Sanki Crick'in bunu yapma şansını kullanmasına cesaret ediyormuş gibi, sözlerini uzun bir süre bekletti.

Boynundaki, yüzündeki ve ellerindeki düzinelerce küçük kesikten a d a m ı n gömleğine kan damlamaya başlamıştı ama neredeyse belli belirsiz bir baş sallaması dışında bir heykel gibi hareketsiz duruyordu.

Memnun olan Davy, Jack'e döndü. "Bu işi hallet." Kirleri temizlemek istercesine ellerini birbirine vurdu, yüzündeki öfke geldiği gibi hızla kayboldu. Başka bir masaya doğru işaret etti. "Şimdi, diğerine geçelim. Earl, neden sen-"

Gürültülü bir ses onu yarı yolda bırakınca kalbim küt küt atmaya başladı ve hemen arkamda, odanın girişindeki kapılardan içeri giren bir adam görmek için döndüm. Bir an için sadece silüetini görebildim ve bu beni olduğum yerde dondurmaya yetti. Uzun boylu, iri omuzlu ve bana bir yırtıcıyı hatırlatan bir yürüyüşü vardı. Kendinden emin, yumuşak adımları odadaki en kötü herif olduğu gerçeğini ortaya koyuyordu. Fenerin ışığına adım attığında ve yüzünü görebildiğimde, göğsümdeki nefes tıkrırdadı ve öldü.

Günah kadar siyah gözleri ve taştan yontulmuş gibi görünen yüz hatları onu tek başına ele verebilirdi. Ama sol elinin yerinde duran kavisli, demir kanca anlaşılmayı mühürledi.

Kaptan Hook gelmişti.

BÖLÜM 10

Hook masadan masaya göz gezdirerek sessiz odaya doğru kayıtsızca yürüdü. Mutfaktan yeni çıkmış olan Moll'un yanından geçip sağlam koluyla ona doğru uzandığında irkildim. Masadan uzaklaştım, elim keseme ve oradaki etkisiz hale getiriciye doğru fırladı, ama o sadece tepsisinden bir fincan rom aldı ve devam etti.

"Benim hesabıma beklemene gerek yok Davy," dedi huysuzca. "Neyin peşindeyiz?"

"Toplantı çoktan başladı." Davy öncekinden daha da yavaş konuştu ve bu kez sesinde biraz öfke vardı.

Hook omuz silkti. "Kıyıda işim vardı. Yemek yemeyi ve saçmalamayı atlayacağımı düşündüm." Masasına vardığında içkisinden bir yudum aldı, ayak takımı ekibi hemen arkasından geliyordu, her biri bir öncekinden daha korkutucu görünüyordu. En yakınında, ateşli kızıl saçlarıyla Moll'unkine taş çıkartan, sıırım gibi bir adam vardı.

Hook döndü ve koltuğuna kayarken yerdeki kırık camlara baktı. "Ah, sızlanma seansını kaçırarak kadar geç gelmedim o zaman?"

Belli ki bu ikilinin arasında bir geçmiş vardı çünkü Hook'un onunla konuşma şekline rağmen Davy tahtına çekilip yerine oturdu. Crick'i hafif bir saygısızlık yüzünden ölümle tehdit etiketten sonra, Hook'un şu anda ona yaptıklarının yanında solda sıfır kalırdı.

"Her zaman olduğu gibi toplantımızı yapıyoruz. Şikâyetleri dile getirmek de bunun bir parçası," diye tükürdü Davy. Hafif bir rüzgâr odanın içinde dönmeye başladığında en yakın pencerenin perdeleri dalgalandı.

Kaslarım sıkıştı ve tutunmak için yere çivilenmiş bir şey bulma dürtüsüne direndim.

"İki sent vermemin sakıncası var mı?" Hook ayaklarını masaya doğru sallayarak ve sandalyesinde geriye yaslanarak sordu. "İlginizi çekebilecek bir fikrim var."

Davy ona uzun bir süre ters ters baktı, onaylamadığını belli eden bir homurtu çıkardı, sonra zorla başını salladı. "İyi olsa iyi olur." "Bizim ormanda işler kızışmaya başladı. Bütün hafta devriyeler gördüm. Rastgele, koordinasyonsuz Saldırıları görmezden gelebilirler ama bizi otoritelerine karşı bir tehdit olarak görmeye başladılar. Çok fazla birleşik bir güç haline geldik."

Davy uzun bir süre ona ters ters baktı ve onaylamadığını belli eden bir homurtu çıkardı. "Bizi tehdit olarak görüyorlarsa, tehdit olduğumuz içindir. Ne yapmamızı istiyorsun? Eski zamanlara dönüp birbirimizi gördüğümüz yerde boğazlamamızı mı?" Hayal kırıklığı içinde başını salladı, "Ne kadar kısa bir hafızan var, Hook. Şu anda her şey hiç olmadığı kadar iyi ve bu karmaşadan kurtulmanın yolu ilerlemek. Blackbriar ve Brinepool arasındaki barışı korumak için zaten çok zor durumdalar ve bu arada peşimizden gönderebilecekleri birkaç savaş gemisi kalıcı hasar vermek için yeterli olmaktan çok uzak. Öte yandan, daha fazla mürettebatın katılması ve genç erkeklerin sürüler halinde askere alınmasıyla kuvvetlerimiz her geçen yıl büyüyor. Tüm bunların başında söz verdiğim gibi, bizi Shoalhounds'un bile boy ölçüşemeyeceği bir güce dönüştüreceğim. Bu sadece bir zaman meselesi."

Hook içkisini bırakıp elini cebine atarken, "Savaş önlendi, Davy," diye duyurdu. "Önlendi mi?" Davy inanmaz bir kahkahayla sordu. "Olaylar altı aydır tırmanıyordu."

Hook bir not çıkardı ve Hook'un ikinci adamı olduğu anlaşılan kızıl saçlı adama uzattı.

"Dük'ün kendisinden bir mektup," diye açıkladı ve diğer adama mektubu Davy'ye götürmesini işaret etti. "Blackbriar ve Brinepool bir anlaşmaya varmışlar."

Hook'un adamı geldiğinde Davy elini uzattı ve kızıl saçlı ona notu uzatıp ardından tereyağı kadar yumuşak ama bir yılan kadar hızlı bir şekilde bir tür iğneye benzeyen şeyi doğrudan Davy'nin bileğine sapladığında şoktan neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Davy'nin eli doğüstü bir hızla tekrar yanına döndü ve yaşlı adam nota bakarken yüz ifadesi hiç değişmedi.

Normal bir insanın görebileceğinden daha hızlı hareket etmesini sağlayan bir tür Tideblessing. Büyüm sayesinde mi görebiliyordum?

Bunu açıklayabilecek başka bir şey düşünemiyordum. Ama bu konuda da garip bir şey vardı. Büyüyü hissetmemiştim, Davy'ninkini kullandığımda hissettiğim gibi. Ama bunun başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Alabaster'da el çabukluğu numaralarıyla para kazanan bir avuç sanatçı vardı ama hiçbirinin becerisine yaklaşmamıştı.

Hook masaya doğru geri adım atarken adamıyla göz göze geldi ve kızıl saçlı neredeyse belli belirsiz bir baş selamı verdi.

Zehir mi? Kaptanların Kaptanı zaten ölü bir adam mıydı?

Moll'u bulup kaçıp kaçmamayı düşünerek kapıya doğru baktım. Ne olduğunu anladıysa ve misilleme yapmak için zamanı varsa, o rüzgar büyüü hepimizi dışarı çıkarabilirdi ve Davy kesinlikle bana sivil kayıpları çok önemseyen biri gibi gelmedi.

Davy mektubu yere fırlattı, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. "Bu gerçek olsa bile, başka ne seçeneğimiz var ki?" Davy odanın kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışarak devam etti. "Saldırı üstüne saldırı yerken rahat rahat oturmayı mı planlıyoruz?"

"Tam olarak değil... Eğer yönetilmek isteseydik, en başta asla korsan olmazdık." Hook bacaklarını masadan indirdi ve ikinci kaptan döndüğünde ayağa kalktı. "Gelgitler sana karşı değişti, Davy. Bunu hissetmiyor musun?"

Yaşlı adamın yüz ifadesinde ilk kez bir belirsizlik belirdi ve sanki kendini hazırlıyormuş gibi elini önüne doğru kaldırdı. "Yavaş ol melezi, yoksa sana neyin çarptığını anlamadan balıklarla yatmaya başlarsın."

Hook bir adım daha yaklaşarak etrafımızdaki odayı işaret etti. "Bu savaşı uzun zaman önce kaybettin Davy. Farkına varamayacak kadar kendi kışının içindeydin." Mürettebatının geri kalanı da ayağa kalktı ve hızla kaptanları ile diğer mürettebatın giderek öfkelenen üyeleri arasında sıralandılar.

Davy'nin kolu dışarı fırladı, yüzünde öfke parladı. "Bu bana son saygısızlığın olacak Kanca. Yapacaksın -"Ne oluyor lan?" Kanca aralarındaki mesafeyi iki adımda kapatırken şaşkın bir sessizlik içinde eline baktı.

Kılıcını kınından çıkarırken diğer mürettebat ayağa fırladı. "Sana bir şans vermediğimi söyleme, seni inatçı yaşlı piç. Ama artık değişim zamanı."

Şakaklarım acıyla zonkladı ve içindeki devasa enerji kuyusunu hissederken dudağımı çiğnedim. Sanki korsan ittifakındaki güçlü bir Tideblessed yetmiyormuş gibi...

Davy sendeleyerek geri çekildi, parmaklarını bir kez daha uzattı, çılgınca oynattı ama hafif bir esintiye bile neden olmadılar. Gözlerimi ona daha fazla odakladım, kendi sihrimi yüzeye çıkarıp onunkini tekrar hissedip hissedemeyeceğimi görmek istedim ama hiçbir şey yoktu.

İğne mi?

"Bana ne yaptınız?! Beyler, yakalayın onu!"

Kanca sert bir kakhaha attı ve muhafız kümesi krallarının arkasından hücumla geçerken olduğu yerde durdu. "Sonuna kadar bir aptal."

Adamlardan ilki Davy'ye ulaştığında durdu, onu yere itmeden ve kılıcının ucunu kaptanının boğazına dayamadan önce sadece bir an tereddüt etti. Oda bir anda bir düzine bağırsıkla inledi ama Hook'un mürettebatı kimsenin müdahale etmesini engelledi.

Davy'nin mürettebatının geri kalanı kılıçlarını kınına sokmuş bir şekilde bekliyordu. "Sizi isyankâr piçler," diye tükürdü Davy. "Size ne kadar ödedi? İki katına çıkaracağım. Ben-"

Hook bir adım daha atarak, "Ne kadar kısa sürdüğünü bilsen şaşardın," diye cevap verdi. "Kendi ikinci kaptanın tarafından ihanete uğramak... Onu durduran tek şey senin şu Tideblessing'in olmalı. Sanırım bir köpeği ısırmadan önce ancak bu kadar dövebilirsiniz."

Davy, birkaç dakika önce gösterdiği soğukkanlılık ve özgüvenden eser kalmamış bir şekilde, "Alabilirsin," dedi. "İttifak senin. Beni sürgüne gönderebilirsiniz ve asla geri dönmem. I-"

Hook'un eli bir anda ileri fırladı ve kılıcını Davy'nin göğsüne sapladı. Kan korkunç bir pınar gibi havaya fışkırırken içimi bir tiksinti dalgası kapladı. Davy çırpındı ve kasıldı, katiline ulaşmak için çılgınca pençeledi ama mücadelesi uzun sürmedi.

Yüksek sesli bir alkış dikkatimi tekrar odaya dönmüş olan Hook'a çekti. "Bu konuyu hallettiğimize göre," diye söze başladı, sesi neredeyse ilgisiz geliyordu, "asıl meseleye gelelim. Kaptanların yeni Kaptanı olarak bazı değişiklikler yapacağım. İyi olduğumuz şeye, yani korsanlığa geri dönmemiz gerekiyor. Biz bir pislüğün özel ordusu değiliz ve devrimci de değiliz."

Onay fısıltıları odada yuvarlanırken gerginlik değişmiş gibi görünüyordu.

"Yılda birkaç kez bilgi alışverişinde bulunmak için bir araya gelebiliriz ve büyük sorunlar için bir toplantı düzenleyebiliriz, ancak artık liderler ve yalakalık yok. Ben kendi yoluma giderim, sen de kendi yoluna."

Çözümü korsanlar arasında popüler görünüyordu, ama bunun lehine mi yoksa aleyhine mi bir işaret olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Ona ne yaptın?" Crick, bardağı kırıldığından beri ilk kez konuşarak sordu. Hook'u endişeyle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Fısıltılarla senin Tideblessing'in hakkında söylenenler doğru mu?"

Hook yarım bir gülümsemeyle, "Hepinizin kendi sonuçlarınıza varmanıza izin vereceğim," diye cevap verdi. "Herhangi bir ticari sır vermek istemem."

Kurnaz. Diğer mürettebatı neler yapabileceği konusunda karanlıkta bırakmak daha iyiydi. Burada ağır işi ikinci kaptan yapmıştı ama bunu paylaşmak için bir neden yoktu.

Endişeyle etrafıma bakındım ve benim gördüğüm şeyi gören başka biri olup olmadığını merak ettim. Relyk'in olmadığı bir dünyada büyü daha yaygın görünüyordu ve şu anda bu odada ne kadar güç olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Gitmeden önce son bir iş emrim var," dedi Hook odaya sert bir bakış atarak. "Sen, kuşu olan, bir adım öne çık."

Kıpırdamadan durdum, gerçekten söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi yoksa zihnim bana oyun mu oynuyor diye merak ediyordum.

Gözleri kısıldı ve sesi alçak, tehditkâr bir gürültüye dönüştü. "Bana tekrar sordurtma." Dudaklarımı sinirli bir şekilde ıslattım ve öne doğru bir adım attım.

"Evet efendim."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve başını eğdi. Sonra kızıl saçlı adamı işaret etti. "Xander. Onu zincirle ve sonra kız kardeşini bul. Bizimle *Jolly Roger*'a geliyorlar."

BÖLÜM 11

Moll arkamdan, "Pek de planladığımız gibi gitmedi," diye mırıldandı.

Bileklerimizdeki ağır kelepçelerin şingirtısından fısıltımı duyabileceği kadar yaklaşmasına izin vermek için hızımı yavaşlattım.

"Endişelenme, Moll. Ölmemizi isteseydi, bizi çoktan öldürürlerdi. Bizi hayatta tutmasının bir sebebi var."

Ve eğer bu sebep bulaşıkları yıkamamız ya da mutfağı fırçalamamız içinse, belki de buna değerdı. Bu bize hem Hook'a hem de mürettebatına ulaşma imkânı verirdi ve umarım Ağlayan Fen hakkında daha fazla bilgi edinebilir ve oraya ulaşmak için bir *geçit* -güvenli bir geçit- bulabilirdik.

Yine de, her tarafı korsanlarla çevrili koridorda zincirler içinde yürümek de tam olarak bir kazanç sayılmazdı.

Kısa bir süre için bel kemerimin içine sıkıştırdığım altınlarla rüşvet teklif etmeyi düşündüm ama bu fikri hemen reddettim. Bu onlara altın *artı* iki mahkûm vermekten *başka* bir işe yaramazdı. Çenemi kapalı tutup dinlemek ve bir çıkış yolu ortaya çıktığında onu aramak daha iyiydi. Davy'nin gemisinin dışında konuştuğumuz muhafaza güvenilebilirse, mürettebat birkaç gün kalacaktı.

"Adımlarınıza dikkat edin bayan," dedi kızıl saçlı ikinci kaptan-Xander, Hook ona böyle sesleniyordu-güvertede engibeli bir noktaya ulaştığımızda. "Soldaki oda," diye ekledi başparmağını açık kapıya doğru sallayarak.

İçeri girdim, parmaklıklılı bir hücre olmadığı için anında rahatladım. Xander onu kısa sürede durdurduğunda Moll beni takip etmeye başladı.

"Hayır, hanımefendi. Kaptan sizi ayırmak istiyor, böylece size bazı sorular sorabilecek. Küçük kardeşiniz bu odada olacak, siz de koridorun karşısında olacaksınız."

Moll'a bakma riskini göze aldım ve peygamber çiçeği gözlerinin genişlediğini fark ettim. Son zamanlarda Fetch ile iletişim kurma yeteneğimin insanlar üzerinde de işe yaramasını ne kadar isterdim. Ona endişelenmemesini ve bulduğumuz hikayeyi hatırlamasını söylemeye çalışırken gözlerimin çok şey anlattığını umabilirdim. Başımı sallayıp tartışmadan kapıdan geri çekilirken boğazı çalışıyordu.

"Oturun. Kaptan birazdan sizinle ilgilenecek," dedi Xander kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Yalnız kaldığım anda ürpertici bir nefes aldım ve etrafıma bakındım. Oda dokuza dokuzdu ve duvarda asılı yıpranmış bir harita ile küçük bir masanın etrafındaki iki sandalye dışında çoğunlukla çıplaktı. Kendi adıma söylemem gerekirse, kaptanın akıllıca bir oyunuydu. Moll ve benimle ayrı ayrı konuşmak istiyordu, böylece hikayelerimizi karşılaştırabilir ve herhangi bir yalanı koklayabilirdi.

Ama bu peşimizde olduğu anlamına gelmiyordu. Az önce kendi türünden birini soğukkanlılıkla öldürdüğüne tanık olmuştum, bu da bana ihanetin böyle adamlar arasında yeterince yaygın olduğunu düşündürdü. Tek bildiği, rakip bir mürettebatın beni onu sabote etmem için gönderdiği ya da daha kötüsü.

Ya da belki bir şekilde Varolmayan Ülke'den geldiğinizi öğrendi ve siz yerini paylaşıp ona ölümcül düşmanları hakkında bilgi verene kadar tırnaklarınızı tek tek sökecek.

Masaya doğru ilerlerken dişlerimi öyle sıktım ki çenem ağrıdı ve kelepçeli ellerimle beceriksizce bir sandalye çektim. Belki birazdan gelirdi ve yeni bir plan düşünmek ve tüm olasılıkları değerlendirmek için biraz zamanım olurdu.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kapı açıldı ve Kaptan Hook'un iri cüssesi kapı aralığını doldurdu.

"Harmon, adının Harmon olduğunu söylediler, değil mi?" Hook içeri girip kapıyı arkasından kapatarak sordu.

Zaten küçük olan oda, o içerideyken üç kat daha küçük görünüyordu. Karşımdaki koltuğa oturmak yerine, gözümü korkutmak için üzerimde dikilmeyi tercih etti. Dehşetten ziyade, beni korkutmaya çalışmasına anında kızdım.

Siktir et onu.

Ama geçen geceki gibi değil.

Kelepçeli ellerimi masanın üzerine koydum, onları birleştirdim ve yanaklarımda oluşan kızarıklıkla savaşıırken dudaklarımı büzdüm. Eğer orada öylece oturacağımı ve sessizliğinin beni ağzımı açmaya zorlamasına izin vereceğimi sanıyorsa, başka bir şeyi hak ediyordu. Ama yüzünün solundaki bir noktaya odaklandığımdan emin oldum çünkü onunla bakışlarımızı kilitlediğimde onunla ilgili gördüğüm tüm şehvetli ve lezzetli rüyaların aklımdan geçeceğini ve yanaklarımın pancar gibi kızaracağını biliyordum.

"Kuşun sadece şiddete mi meyilli, yoksa onu bir şekilde yanına mı çağırdın?" diye sordu aniden.

Cevap vermeden önce cevabımı dikkatlice tarttım. "Bana kendi rızasıyla geldi."

Hook başını salladı ve sonra kancasının parlak kenarını kullanarak çenesini hafifçe kaşdı. Bakışlarının sıcaklığının içime işlediğini hissedebiliyordum.

"Sanırım ne istediğimi biliyorsun." Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve ipeksi, hipnotize ediciydi. "Tideblessed sen misin, evlat?"

Yüzümdeki şaşkınlığı belli etmemek için elimden gelen her şeyi yaptım ama birden gözlerim cehennem gibi yandı; göz kırpmam ya da ölmem gerekiyordu ama bu hareket zayıflık ya da daha kötüsü hile sinyali verecekti.

Bir parmağımı kaldırdım ve sonra başımı arkaya eğerek yüksek sesle hapsiriyormuş gibi yaptım. Bu hareket bana kuruyan gözlerimi nemlendirmek ve düşünmek için bir saniye kazandırdı. Evet mi yoksa hayır mı dememi istiyordu? Bu durumda hangisinin bizi öldürme ihtimali daha azdı?

Mürekkep gibi bir kaşımı kaldırdı, çenesindeki nabız titremeye başladı ve yeterince oyalandığımı anladım.

Eğer benim onda hissedebildiğim büyüü o da bende hissedebiliyorsa, yalan söylemek bir hata olurdu. Zarı atarken içimden küçük bir dua ettim.

"Evet. Tahmin ettiniz. Ben Tideblessed'im." Nefesimi tutarak bekledim ama kılıcı kınından çıkarmak yerine gözlerini düşünceli bir şekilde kısıncı doğru tahmin ettiğimi anladım.

"Şahinle konuşabiliyorsun ve o da sana cevap mı veriyor?" diye sordu.

Yeterince zararsız bir itiraf gibi görünüyordu. *Diğer* yeteneklerimi gizli tutacaktım, sadece hayatta kalmamı sağlayacak kadar işe yarayacağımı söyleyecektim.

Başımı eğdim ve sonra yavaşça salladım, bir kez olsun doğruyu söyleyebildiğim için rahatlamıştım. "Aslında öyle değil. Daha çok ne yapmasını istediğimi biliyor ve düşüncelerini hissedebiliyorum. Ama bu seninle benim konuştuğumuz gibi bir konuşma değil."

Sandalyeyi çekip çıkardı ve iri gövdesini küçük koltuğa katladı. Tekrar konuşmak için ağzını açtığı anda, gözleriyle karşılaşmak gibi çok önemli bir hata yaptım. Odadaki tüm hava çekilmiş gibi hissettim. Tek bir kalp atışı için, gördüğüm rüyaların sadece bana ait olmadığına dair aklımda hiçbir soru işareti kalmadı.

Umutsuz, neredeyse vahşi bir öpücükle çarpışan

ağızlar. Aciz eller, sürtünme, sıkma, kayma...

Ama o soğuk, mesafeli gözlerle bana bakarken, bu kesinlik anı geldiği gibi hızla kayboldu. "Kanıtla."

Bu sefer göz kırptım. Hem de çok. Çünkü gecenin karanlığında bu adamın bana yapmasına izin verdiğim şeyin hatırasında o kadar kaybolmuştum ki, olay örgüsünü tamamen kaybetmiştim ve neden bahsettiğine dair dünyevi hiçbir fikrim yoktu.

"Neyi kanıtlayacağım?"

"Kuşu çağır." Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve iterek açtı. "Şimdi."

Karnım ayak parmaklarıma kadar indi. Omzumdayken Fetch'e zihinsel mesajlar göndersem de, uzaktan bana dönmesini istediğimde genellikle sadece ılık çalardım. Bu zihin birleştirme olayı oldukça yeniydi. Ya denersem ve o gelmezse? Bildiğim kadarıyla çok uzakta olabilirdi ve benim şüpheli gücüm o kadar uzağa bile ulaşmıyordu.

Hook masaya doğru ilerledi, botlarının ağır ayak sesleri küçük odada yankılanıyordu. Sonra kolunu sandalyesinin arkasına koydu ve sert bakışlarını bir kez daha üzerime dikti. "Daha önce tanıştık mı, Harmon?"

Başımı salladım. "Hayır, yapmadık. Bu geceden önce değil, efendim." "O zaman sözüne güvenmem gerektiğini düşündüren nedir?"

"Bağışlayın efendim ama bunu yapmanızı önerdiğimi hiç hatırlamıyorum. Sadece Fetch'i bana çağırmakta tereddüt ediyorum çünkü herhangi bir nedenle başarısız olursam, kafamı kesmeye karar vereceğinizden korkuyorum. Ve eğer sizin için bir sakıncası yoksa bunu yapmanızı tercih ederim."

"Ara. The. Kuş."

Tekrar tartışmak için ağzımı açtım ama sert dudaklarını görünce bunun boş bir çaba olduğunu anladım. Bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve Fetch'ten başka bir şey düşünmemeye çalıştım.

Bana gel, dostum. Lütfen.

Gözlerimin arasında basınç oluşmaya başladığını ve göğsümde sihrin kıvılcımını hissettiğim anda, Hook sabırsız bir iç çekti ve gözlerim kocaman açıldı.

"Biraz geri çekilebilir misin ya da arkanı dönebilir misin? Üzerime abanıyorsun ve bu-" Burun delikleri alevlendi ve yüzü kaşlarını çattı.

"Biliyor musun, sorun değil." Elimi salladım. "Ben hallederim."

Sonraki birkaç dakika boyunca, şahinimi kendime çekmek için sahip olduğum her şeyi kullanarak konsantre oldum. Zihinsel yalvarışlar, tehditler ve her türlü iç organ ve diğer lezzetlerin vaadi. Ama gözlerimi biraz açtığımda

Kapıda hala Fetch yoktu.

Lanet olsun.

"Eğer kuşu çağıramıyorsan, ne sana ne de kız kardeşine ihtiyacım var. O zaman Xander'a kalası hazırlamasını söyleyeyim mi?"

Kahretsin.

"Hâlâ gemide olduğuna emin misin? Belki de ava çıkmıştır ve çok uzaktadır. Lütfen efendim, bana ve kız kardeşime değerimizi kanıtlamamız için bir şans vermenizi rica ediyorum. Falcon ya da değil, mürettebatınız için gerçek bir değer olabilirim."

"Yapar mıydın?" Burnunu bana doğru eğdi, dudakları kaşlarını çatı. "Peki neden?"

"Çünkü *gerçekten* bir işe ihtiyacım var, bu yüzden kimse benden daha fazla çalışamaz. Babam kör-" Bir sonraki kısmı mırıldandım: "Arılarla geçirdiği korkunç kaza yüzünden artık ailemize bakamıyor. Kız kardeşim, güzel olmasına rağmen, uyurgezer olmasına neden olan bir durumdan muzdarip. Açık konuşacağım efendim, bunu yaparken gözleri tamamen açık ve çok ürkütücü, bu yüzden bir koca bulma şansı yok. Sıfır. Annem, babam, Molly ve şahinim Fetch'in tek geçim kaynağı benim. Umudum, işin inceliklerini öğrenebileceğim bir korsan tayfası bulmak ve sevdiğim insanları geçindirecek kadar para kazanmaktır. Bu her zaman benim hayalim olmuştur."

Pırlıl pırlıl kanca ahşap masayı sıyırdı, öne doğru eğilirken yolunda tırtıklı bir iz bıraktı - o kadar yakındı ki nefesindeki rom kokusunu alabiliyordum. "Rüyalar, gerçekleşmeyi bekleyen kâbuslardır evlat. Bu yüzden sana bir iyilik yapacağım ve seninkini şimdi reddedeceğim."

Koyu renk gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir acı vardı ve keşke arkamı dönebilseydim. Cevap vermek istedim ama boğazımdaki düğümü yutmaya çalışsaydım, bir top patlaması gibi odada yankılanacağını biliyordum.

Bir *vınlama* sesi büyüü bozdu ve Fetch'in bana doğru uçtuğunu, omzuma yumuşak bir şekilde indiğini ve yakınımına sokulduğunu görmek için döndüm.

Ben buradayım.

Boynunu kaşımak için uzandım ve titreyen bir nefes verdim. Eğer Fetch kuşlar arasında bir şampiyon olmasaydı ve benim için gelmeseydi ne olurdu hiçbir fikrim yoktu ve bunu sorgulayacak değildim. O artık buradaydı ve önemli olan tek şey buydu.

"Pekâlâ, o zaman." Hook kapıya doğru ilerlemeden önce Fetch'e ve sonra tekrar bana baktı ve bana son bir kez çelik gibi baktı. "Karga yuvası gözcümüzü yeni kaybettik ve senin ve şahinin kısa vadede işime yarayabileceğinizi düşünüyorum, o yüzden tahta yok... en azından bugün." Ağırlığını kaydırarak kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Güverte tayfası olarak başlayacaksınız ve nasıl gideceğine bakacağız. Kız kardeşin mutfakta çalışabilir. Yine de seni şimdiden uyarayım. Korsanlığın altın ve ihtişamdan ibaret olduğu fikrinden çabucak kurtulacaksın. Bu acımasız bir hayat, Harmon."

Sesimi sabit tutmayı başardım. "Bu şansı verdiğiniz için gerçekten minnettarım efendim. Sizi gururlandıracağıma söz veriyorum."

Korsanın kancası, odanın fenerinin sıcak ışığı altında parlayarak kapı çerçevesine vurdu. "Bundan şüpheliyim." Bu sözlerin havada bir süre asılı kalmasına izin verdikten sonra topuklarının üzerinde dönerek kapıyı metalik bir tıkırtıyla arkasından kapattı.

Ayak seslerinin yankısı koridorda kayboldu ve göğsüm rahatlarırken titrek bir nefes aldım. Yine de nedenini söyleyemezdim. Bize Fen'e giden bir rehber bulamamıştım ve hâlâ, onu gördüğüm ilk doksan saniye içinde ününü kanıtlamış bir korsanın gemisinde zincirlenmişim. Bir çocuğu öldürdüğünü bilmeyi boş verin.

Bu, içimde yuvarlanan şehveti denizin derinliklerine doğru bir girdaba layık bir utanç sarmalına göndermeye yetti.

Şu anda yapmam gereken son şey kutlama yapmaktır. Özellikle de tüm bunların ödülü -kaçmayı başardığımızı ve gülünç planımızın diğer her yönünün aksamadan yürüdüğünü varsayarsak- Ağlayan Fen'e gitmek ve burada tanıdığım herkesin kendileri için de almaya çalıştığı bir saat için katil bir timsahla yüzleşmek olduğu için.

"Ev gibisi yoktur..."

Gayelette'in kehanet niteliğindeki sözleri o kadar doğrudu ki ruhum onlarla adeta mırıldandı. Evime.

Hatırlamadığım ama varlığının her zerresiyle özlediğim bir yer. Oraya geri dönmenin tek yolu bu işin sonunu görmektir. Ve evet, belki de bir adım ileri, iki adım geri atmıştım. Ama hâlâ mücadelenin içindeydim.

"Yapabilirsin," diye fısıldadım nefesimin altında.

Yenilenmiş bir kararlılık duygusuyla sert ahşap sandalyede kaydım.

Her seferinde bir meydan okuma Harmon, diye hatırlattım kendime. Her seferinde bir meydan okuma.

BÖLÜM 12

On dakika sonra kendimi sıkışık bir uyku kabininde buldum, kapıya bakarken midem düğümlenmişti.

Molly hangi cehennemdeydi?

Beni kamarama götürmekle görevlendirilen mürettebat üyesi ona bunu sorduğumda ya da başka bir soru sorduğumda cevap vermedi. Beni koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir labirentten geçirerek geminin iç kısımlarına götürdü ve kelepçeleri çıkardığı için teşekkür ettikten sonra homurdanarak beni orada bıraktı.

Bir sorun çözülmüştü, bu da en azından bir başlangıçtı. Her ne kadar bu küçük zaferi kutlamak istesem de, uzun zamandır hayal ürünü olduğunu düşündüğüm bir adamla yüz yüze gelmenin sonuçları beni derinden sarstı. Kendimi pütürlü ranzaya bıraktım ve bir iç çektim.

Kızım. Tinker. Korsan. Büyücü.

Burada olmamın -Kanca'yla tanışmamın- büyük planın bir parçası olduğunu varsaymak zorundaydım... kaderimin. Ama neden her adım bu kadar gizemli ve bu kadar korkunç olmak zorundaydı? Burada geçirdiğim zamanı saat hakkında bilgi almak için mi kullanmalıydım... yoksa timsah hakkında mı?

Kahretsin, Gayelette.

Yolculuktan bıkmıştım. Sadece bana oyunun sonunu ver.

Kapı açıldı ve Fetch'in omzumdaki tüneğinden ciyaklamasına neden olan bir çığlık attım. Molly gözlerini kocaman açarak odaya girdi.

"Bak, Harmon." Yüzüne kırılğan bir gülümseme yerleştirerek bana sert bir bakış attı. "İkinci Kaptan Xander bana eşlik edecek kadar nazikti. Güvertedeki *tek kadın* ben olduğum için kendi odamız da var. Güzel, değil mi?"

Kapı açıldığında çıkardığım sesin hiç de erkeksi olmadığını fark ederek irkildim. Kendimi ranzadan iterek, kısa mesafeyi geçip ikinci kaptanı elimden geldiğince erkekçe bir çalım ile selamladım. Elimi uzattım ve tuttuğunda sertçe sıktım.

"Seni tekrar görmek güzel Xander."

İkinci kaptan kısık gözlerle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, ölçümü aldı ama hiçbir şey belli etmedi. "Kaptan bana bir süre daha kalacağınızı söyledi. Benim tavsiyem mi? Başını aşağıda tut, burnunu temiz tut, ve sana söyleneni yap. Size bir şey olmaz. Buradaki mürettebat uzun zamandır bir arada ve biz sakın bir gemiyi severiz. Bazıları biraz serttir ama siz sebep olmadıkça size zarar vermezler."

Molly kaşlarını kaldırdı ve ben geri çekilirken omuz silkti.

"Söylentilere göre Kaptan Kanca etraftaki en acımasız korsanlardan biriymiş. Ününün abartılmış olması beni rahatlatmış," diye ekledi.

Xander'ın dudakları, güneşten yıpranmış yüzünden yılların izlerini silen geniş bir gülümsemeye dönüştü. İlk kez onun neredeyse çocuksu bir yakışıklılığa sahip olduğunu fark ettim.

"Oh, kelimeleri ağzıma tıkma." Sırtışı genişledi. "Hayır, Hook'un ruhu en karanlık geceden bile daha karanlık. İyi besleniyoruz ve iyi maaş alıyoruz çünkü bu bizi sadık tutuyor. O kadar. Ama eğer bizden biri değilsen? Seni hiç görmediği gibi öldüğünü de görmek ister."

Tamam o zaman.

Moll'a şapkasını çıkararak, "Ben artık gidiyorum," diye ekledi. "Mutfak ekibinden biri birazdan elinde bir parça ekmek ve biraz peynirle aşağıya inecek. Yiyecek ve biraz dinlenin. Buna ihtiyacın olacak." Bununla birlikte, gitmek için topuğunun üzerinde döndü ama sonra durakladı. "Gece için yerleştikten sonra kapıyı kilitle. Kimse sizi rahatsız etmeye çalışmayacaktır ama gecenin bir yarısı etrafta dolaşp gemiden düşmenize de izin veremeyiz. Gün doğumunda görüşürüz."

Kapının kapanması ve kilitlerin yuvarlanarak yerine oturması hem nihai hem de uğursuz bir his uyandırdı.

"Bu da neydi böyle?" Molly fısıldadı. "Geminin yanından yürüyecek kadar aptal olduğumuzu mu sanıyor? Buranın korsanlarla dolu olduğu düşünülürse, ben olsam bu odadan çıkmazdım. Köpeğin üzerindeki pireler gibi!"

"O konuda," diye mırıldandım, şapkamı çıkardım ve yüzümü buruşturarak bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bak, kızacağımı biliyorum ama çaresizdim. O kadar yoğun ki, saçmalamadan duramadım..."

Molly kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, bakışları kan çekecek kadar keskindi. "Harmony Marie Fallowell, bu sefer ne dedin?"

Yutkundum. "Kanca'ya bizi öldürmek yerine hayatta tutmasının nedenlerinden birinin, babamız bir arı saldırısından sonra kör olduğu için tüm ailemizin bakıcısı olmam olduğunu söyledim ve-"

"Bütün hikâyeye ihtiyacım yok," diye tersledi. "Tek istediğim ona *benim hakkımda* ne söylediğini bana anlatman." Tereddüt ettim.

"Bekle! Yapma. Bu sefer ne olduğunu tahmin edeyim," diye devam etti, sesi alaycıydı. "Ben ceviz kadar beyni olan ve ölüm arzusuyla yanıp tutuşan bir ahmağım, öylece teknelerden inip dolaşan biri miyim?"

"Tam olarak değil," diye geçiştirdim. "Ben sadece... sen koca bulmakta zorlanırken, uyurgezerlik gibi korkunç bir rahatsızlığın varken, sana bakmak için ekipte bir yer bulmam gerektiğinden bahsettim."

"Ne?" Molly'nin gözleri öfkeyle irileşti. "Ona koca bulmakta sorun yaşadığımı söylediğine inanamıyorum! Bu sessizlik yemininden bile daha acımasızca. Ve açıkçası inandırıcı bile değil. The Hollow'daki pek çok erkek benimle evlenmeyi çok isterdi."

Dudaklarım seğirdi. Sadece Molly bir erkeği elde edemediği imasına, benim onu başka bir sahte rahatsızlıkla başa bırakmamdan daha fazla öfkelenirdi.

"Biliyorum, ama burada küçük şeylere takılmayalım. Umarım, yakınlardaki bir adaya götürülmenin yanı sıra bazı bilgiler de alacağız ve sonra bu insanları bir daha asla görmeyeceğiz. Bizim hakkımızda ne düşündükleri kimin umurunda?" Mantıklı düşündüm.

"Tamam. İçine bir iğne koyarız." Köşedeki masanın yanındaki küçük tabureye çöktü. "Ama bir noktada bu davranış biçimi hakkında konuşacağız. Ya kötü niyetlisin ya da henüz tam olarak çözemediğim bir şey için beni geri kazanmaya çalışıyorsun. Hangisi?"

Sonra aynı hızla kızgınlığı geçti ve gözleri parlayarak öne doğru eğildi. "Ama yine de Kaptan Uzun Boylu, Esmer ve Seksi hakkında bir şeyler duymak istiyorum. Xander ikinizin başka bir odada konuşuyorduk. Nasıl geçti?"

"İyi değil, Moll." İçimi çektim. "Her şey... iyi gitmedi." Tereddüt ettim, nereden b a ş l a y a c a ğ ı m ı ya da henüz ne kadarını paylaşmak istediğimi bilmiyordum. Onunla bir gemide mahsur kalmamız yeterince kötüydü. Ya da en azından onun bir versiyonuyla. Beynimin ve bedenimin mizahtan yoksun, çocuk katili, zalim k o r s a n l a h ınzırca yakışıklı rüya aşığını nasıl ayıracağını henüz çözememiş olması, eğer bir an önce başa çıkamazsam büyük bir sorun olacaktı. "Yine de sonunda bizi kaçırmamasının gerçek nedenini buldum, bu da bir şeydir."

"Ve?"

"Bu Fetch."

Molly burnunu kırıştırdı ve şahine şüpheli bir bakış fırlattı. "Neden? Kemirgenlerden falan mı hoşlanıyor?"

Fetch'e baktım, bir gözünü açtıktan sonra tekrar kapattı, Molly'nin iğneli sözlerinden rahatsız olmadığı belliydi.

"Hayır. Ben sadece-" Tereddüt ettim. Molly'ye Konuşmacı ve diğer Fısıltılar'la geçirdiğim zamandan beri Fetch'le aramdaki bağın nasıl derinleştiğini tam olarak anlatmamıştım.

Onu elimden geldiğince bilgilendirdim ve işim bittiğinde, bana şüpheli bir bakış atmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Yani o kuşla gerçekten zihinleri buluşturabileceğini mi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Henüz tam bir bilim değil ama gittikçe daha iyi olduğumuzu hissediyorum."

"Harika, o zaman belki ona benden neden bu kadar nefret ettiğini sorabilirsin?"

Ona hayır demek üzereydim -daha çok "buraya gel" ya da "alarm, tehlike var!" türünden bir iletişimimiz vardı ve onunki çok karmaşık bir soruydu- ama sonra ani bir bilme duygusu i ç i m e doldu. Bana ait olmayan bir düşünce.

Fetch'e aitti.

"Senden nefret etmiyor," dedim yavaşça. "Sadece ikinizin de aynı amaca hizmet ettiğinizi düşünüyor. Siz gereksizsiniz ve açıkçası kendisinin bu işte daha iyi olduğunu düşünüyor."

Molly bana göz kırptı. "Aynı *amaca* mı hizmet ediyoruz?" diye tekrarladı ve bir kahkaha attı. "Tamam, her şeyden önce ben bir insanım, o ise bir evcil hayvan. İkincisi, o sözleşmeli bir hizmetçi gibi, sen ve ben ise eşitiz ve en iyi arkadaşız."

Yanılmıyordu. Ama Sör Fetchington Von Buren olayları böyle görmüyordu. Yine de, Fetch'in soruyu anlayıp cevaplamasına bu kadar şaşırmamış olsaydım - en azından benden değil Moll'dan geliyordu - Falcon'un cevabını nasıl ifade ettiğim konusunda biraz daha dikkatli olurum.

"Sanırım ikinizin de aslında benim ailem olduğunuzu kastediyor," dedim dikkatlice, dağınıklığımı toparlamaya çalışarak. Sesimi alçalttım ve eğildim. "Ve muhtemelen biraz kıskanıyor. Ne kadar yakın olduğumuzu biliyor."

Molly dudaklarını büzdü, sonra yavaşça başını salladı. "Bu daha mantıklı. Tamam Bird. Sanırım ben de kendimi kıskanırdım."

"Bu durumda," diye devam ettim, "üçümüz bu işte birlikteyiz. Başka kimsemiz yok, o yüzden birbirimize göz kulak olmak için elimizden geleni yapalım, tamam mı?"

Moll başını salladı.

Fetch gözlerini kapadı ve yüzünü tekrar boynuma gömdü. "Evet diyor," diye ekledim.

Moll ağzından kaçırana kadar uzun bir duraklama oldu, "Sence Cissy, Tristan ve Caleb bizi kalkıp gittiğimiz için affedecekler mi?"

Soru birdenbire ortaya çıkmış gibi görünebilirdi ama Varolmayan Ülke'den ayrıldığımızdan beri bu düşüncenin aklından geçtiğini bilecek kadar uzun süredir onunla arkadaşım.

Bu, düşünmemek için elimden geleni yaptığım bir şeydi, çünkü kendimden başka kimseyi suçlamadığım, giderek artan ikincil hasar yığınının daha fazlasını eklemektir.

"Çocuklar hemen hemen her şeyin üstesinden gelebilir," diye düşündüm. "Baksana ne kadar çok şey atlattılar ve hâlâ harika çocuklar. Bence bunu atlatacaklardır."

"Cissy, The Hollow'daki Cissy gibiyse olmaz. Hayatı boyunca kızgın olacak." Molly'nin ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bahse girerim Kaptan Hook aranıyor posterinin yerine bıçak fırlatmak için bizim resmimizi koymuştur."

Aynı fikirde olarak kıkırdadım. "Çok ateşli biri."

"Zavallı Tristan. Sonunda Fetch'te bir arkadaş buldu ve sonra biz onu kaçırdık-" Molly'nin ifadesi karardı ve kollarını karnına doladı. "Ama hepsinden önemlisi, umarım Caleb iyidir. Gerçekten iyi görünmüyordu..."

Yanılmamıştı. Aslında, o son sabah teni o kadar solgundu ki neredeyse şeffaftı, damarlarının mavisi belli oluyordu. Her şeyin ağırlığı bir anda üzerime çöktü ve kapının çalınması bizi böldüğünde minnettar oldum.

"İçeri gel," diye seslendim.

Eskiden beyaz olan aşçı ceketi giymiş, tuzlu bakışlı yaşlı bir adam elinde sepetle içeri girdi.

Molly yemeği kabul ettikten yarım saniye sonra yüzüne kapanan kapıya, "Çok teşekkürler." dedi. "Diğerlerine bizimle konuşmalarına izin verilmediğini falan mı söyledi?"

"Yelken açtığımıza göre muhtemelen yapacak çok işleri var."

"Bu doğru," dedi her birimiz ranzalarımıza oturup ekmeğimizi yerken. "Ve en azından Xander yeterince iyi görünüyor - Kanca öyle olmasa bile. Yarın daha iyi bir gün olacak."

Başımı salladım. "Mürettebatla birlikte çalışmaya başladığımda, eminim arazinin yapısını öğrenecek ve onlardan bazı bilgiler alacağım. Listedeki ilk şey, nereye gittiğimizi ve oraya vardığımızda ne olacağını öğrenmek."

Yemeğimizi sessizce yerken kendimi daha iyimser hissediyordum. Moll dantelleri ve süsleri seviyor olabilirdi ama günün sonunda biz, The Hollow'un yoksulluğunda dövülmüş demir kalplerdik.

Elbette ertesi gün yapmamız istenecek hiçbir şey, bu noktaya kadar hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığımız her şeyden daha kötü olamazdı...

Kendime yalan söylemeyi gerçekten bırakmalıydım.

BÖLÜM 13

Ertesi sabahın yarısında, bir gece önceki iyimserliğim için kendime kızıyordum.

"Neyin var, sıska? Karnın bu hayat için çok mu yumuşak, evlat?" diye alaycı bir ses arkamdan seslenirken, ben yine geminin kenarına kusuyordum.

Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Şafak vakti kahvaltıda yediğim bir parça kurutulmuş sığır eti ve yumurta, ilk yirmi kusmamdan birinde ortaya çıkmıştı. Gerçi şimdi daha çok araba kullanırken kusuyordum, biraz da safra karışmıştı. Sanki vücudum midemi tamamen reddediyordu ve içimdeki iblisler, o da deniz tanrılarına bir adak olarak verilene kadar öfkelenmeyi bırakmayacaklardı.

Devasa kalyon tekrar sağa sola sallanmaya başladı ve ben de yan tarafa savrulmamak için kollarımı küpeşteye doladım.

Bu normal olamaz. Bir insan sürekli yuvarlanmayı ve atmayı nasıl hazmedebilirdi? Ama ağzımı silip arkamı döndüğümde, birkaç metre ötede bana bok atan tıknaz adamın dengesini korumakta -ya da kahvaltısının tekrar ortaya çıkmasını engellemekte- hiç zorlanmadığını fark ettim.

Gemi biraz sakinleşirken gülümsemeyi başarmaya çalıştım.

"Daha önce pek çok tekneye bindim," diye karşılık verdim. "Sadece bu kadar dalgalı olduğunu hatırlamıyorum."

"Korkarım yanlış iş kolunu seçtin, küçük adam," dedi bir kahkaha atarak, bir avuç dişini göstererek -biri altındı. "Neyse ki rüzgâr yön değiştiriyor. Sadece bir saat kadar daha böyle sürecek, sonra da limana varana kadar sakin bir seyir olacak."

Nabzım bir kademe daha yükseldi ve tekne tekrar sallanıp ben de can havliyle tek kolumla tutunurken soğukkanlı görünmeye çalıştım. Bir saat daha mı sürecekti bu? Bir saat sonra hayatta olmayacaktım çünkü o zamana kadar tüm iç organlarımı kusmuş ve dışarı çıkarmış olacaktım.

"Liman, ha? Nereye gidiyoruz ki?"

"Kaptan bu bilgiyi denizcilerle paylaşır, önlüklülerle değil." Gökyüzüne bir bakış fırlattı ve burnunu çekti. "İşe koyulsak iyi olur. Akşam yemeği için ara vermeden önce tüm güvertenin temizlenmesini bekliyor," dedi ve topallayarak uzaklaştı.

"Hey, ben Harmon," diye seslendim arkasından. "Senin adın ne bu arada?" "Üçkâğıtçı Tom," diye seslendi, gözlerini güneşe ve rüzgâra karşı kısarak.

Bu duyduğum en iyi korsan ismiydi. Ağrıyan karnıma rağmen müttefik edinme fırsatını kaçırmak istemeyerek ilerledim.

"Bu lakabı nereden aldın?"

Gözünü çıkarıp işaret parmağının ucunda topaç gibi döndürdükten sonra göz kırparak yerine taktığında kelimeleri zar zor çıkarmıştım.

"Hiçbir fikrim yok," dedi omuz silkerek. "Şimdi oyalanmayı bırak ve işinin başına dön."

Kullandığım paspası alıp sıcak su ve kül suyu çözeltisine batırdım ve tepemdeki kızgın güneşi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bu hızla gidersem, tahtada yürümeye zorlanmaktan ya da Noru, The Ticking Croc tarafından yenmekten endişe etmeme gerek kalmayacaktı. Sadece denizde geçirdiğim bir gün yüzünden çoktan ölmüş olurdum. Kendimi oldukça sert biri olarak görüyordum ama itiraf etmeliyim ki durum aşağılayıcıydı.

Gün ilerledikçe Trick-Eyed Tom'un haklı olduğu ortaya çıktı. Deniz sakinleşti ama öğle yemeği zili çaldığında tepeden tırnağa titriyordum, susuzluktan başım dönüyordu, güneş zehirlenmesi ya da belki de iskorbüt? Emin olamadım. Zavallı kichimi sürükleyerek mutfağa girdim ve masalardan birinde boş bir yer buldum. Daha oturur oturmaz Molly koşarak yanıma geldi.

"Benimle gel," diye tısladı ve beni bileğimden tutup sandalyeden kaldırdı. Bir dakika sonra kendimi kapalı kapılar ardındaki küçük bir banyoda buldum.

"Sakalların neredeyse erimiş." Önlüğünün cebine uzanıp sakladığı ayakkabı boyasını çıkardı. "Günde birkaç kez kontrol etmem gerekiyor. Şimdi neden Küçük Alabaster'da kılık değiştirme gibi ağır işleri yapmak zorunda kaldığımı anlıyorum. Bir boka yarayacak karakterde kalamıyorsun."

Ona benim yerime kılık değiştirmesinin asıl nedeninin kralı ayakkabısıyla bıçaklaması olduğunu ve onu bulsalar ya asacaklarını ya da giyotine göndereceklerini hatırlatamayacak kadar yorgundum.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı arkasına yaslanıp yüzümü incelerken. "Cildin tuzla kaplanmış. Daha sonra derinlemesine bir temizlik yapman gerekecek, yoksa kırışıklıkların olacak. Şimdi gel, öğle yemeği hazırladım. Bir şeyler yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Zavallı midem protesto edercesine guruldadı ama beni yemek salonuna geri sürüklerken karşı koymadım. Fetch bana katılmak için uçmuştu ve bir süre orada bitkin, neredeyse trans halinde oturdum. Sadece Moll önüme bir tabak koyduğunda - bir çeşit turta gibi görünen bir şeyle - odanın dolduğunu ve diğer masaların çoğunun dolu olduğunu fark ettim, etrafımdaki üç boş sandalye ise belirgin bir şekilde boştu.

Çok güzel.

Kulak misafiri olmak istiyorsam en azından diğerlerine yaklaşmam gerekiyordu ama limonlu suyu minnetle yudumlamaktan ve Molly'nin bana verdiği keskin sarı meyveyi atıştırmaktan fazlasını yapamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Yılanbalığı turtasını kim yaptı?" diye seslendi sert bir ses.

Molly el sallayarak ve geniş bir gülümsemeyle mutfaktan başını içeri uzattı. "Ben yaptım. Beğendin mi?"

"Tadı, yağlı bir solucanın başka bir yağlı solucanı becerip bunu doğurması, macuna sarması ve üzerine sıçması gibi."

"Tamam, bu çok fazla." Molly duraksadı, sonra başını sallayarak parlak bir gülümsemeye zorladı. "Anladım! Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım," dedi ve geldiği gibi hızla mutfaka geri döndü.

Yemek pişirme becerileri hiçbir zaman mükemmel olmamıştı, ama adamın yüzünü zihinsel olarak kaydettim ve daha sonra kullanmak üzere dosyaladım. Moll'la dalga geçmek benim için bir şeydi. Bir yabancıнын bunu yapması başka bir şeydi - özellikle de tüm bu insanların önünde, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken. Nankör pislik.

Yine de tabağımdaki turta parçasına daha yakından baktığımda, iştah açıcı görünmediğini kabul etmek zorundaydım. Gözlerimi kısıtım... Hâlâ hareket ediyor muydu?

Tabağın o kısmını bir peçeteyle kapattım ve biraz daha meyve almak için içeri girdim. Turta hariç her şeyi yavaş ve dikkatli bir şekilde yedikten ve güneşten biraz uzak kaldıktan sonra kendimi biraz daha iyi hissettim ve etrafımdaki konuşmalara kulak vermeye çalıştım.

"Yaşlı Mick ve çetesi Covington'ın lüks kısmını yağmaladı."

"Bir serserinin böyle zengin bir serseriye altınlarından ayırmasına bayılıyorum."

"Kuzeybatıya yöneldikleri söyleniyor. Bu işi bitirdiğimizde, belki onları açık denizlerde yakalayabilir ve bu yükten kurtarabiliriz."

"Bu fikirden kaptana bahsettin mi?"

"Henüz değil. Önce Xander'la bu konuyu konuşacaktım."

"İki yastık gibi büyük, yumuşak göğüsleri vardı. Ona, 'Bir süreliğine yüzümü onların arasına sokabilir miyim, genç kız?' diye sordum."

Tam odanın içinde dolaşmaya başlamıştım ki tüm konuşmalar aniden kesildi. Bir saniye sonra Hook yemek salonuna adım attı.

Adamların çoğu selamlama amacıyla nefeslerinin altında *"Kaptan"* diye mırıldandı ve yemek yemeye devam etti. Hook'un bakışları odayı taradı, Fetch'e kaymadan önce benim üzerimde durakladı, sonra selam vermek için elimi kaldırdığımda dikkatle başka tarafa baktı.

Molly bir süre sonra elinde bir tepsıyla koşarak dışarı çıktı.

"Buyurun efendim. Fazladan acıkmışsınızdır diye size iki porsiyon ızgara kek verdim." Hook

yiyecekleri kabul etti ve tek kelime etmeden arkasını dönüp mutfağı terk etti.

Kulak misafiri olmadığı anda sessiz konuşma yeniden başladı.

Pek mutlu bir aile sayılmaz o zaman. Bu iyiydi. Belki ihtiyacımız olursa içlerinden biri bize yardım etmeye istekli olur.

"O desteyi bitirdin mi hiç, swabby?"

Kafamı kaldırdığımda Şaşı Tom'un gözlerini kısarak bana baktığını gördüm. "Ben yaptım."

"Harika. Bugünlük işimiz bitmeden önce bitirmen gereken bunun gibi sadece üç tane daha var. Hızlansan iyi olur!"

Bana kötü haberi verdiği için kendinden oldukça memnun görünüyordu. Ama bütün gün benimle konuşan tek kişi oydu ve onu bu kadar kolay bırakacak değildim.

"Bir saniye bekle, Tom. Size bir şey sorabilir miyim? Hepiniz arkadaş canlısı görünüyorsunuz. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Beni sevmeleri için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Senin gibi mi?" Gülerken başını salladı. "Mürettebatın bir parçası olmalısın. Yabancıları pek hoş karşılamayız."

"Ekibin bir parçası olduğumu

saniyordum." "Önce kabul törenini

yapmadan olmaz." "Kabul töreni mi?"

Etrafına bakındı, sonra öne doğru eğildi. "Elbette Şeytan Eldiveni'ni tamamlamanız gerekecek."

Tabii ki. Şeytan'ın Lanet Eldiveni. Sadece bir kereliğine, Kedinin Pençesi olamaz mı? Ya da Japon Balığı'nın

Gill

mi? Yorgun bir iç çekişle yutkundum. "Peki bu tam olarak neyi gerektiriyor?"

"Karga yuvasının üzerinde asılı duran şu kırmızı flamaları gördün mü?"

Görmüştüm ama üzerinde fazla düşünmemiştim. Sanki birisi kızıl bir bayrağı parçalamış da vahşi rüzgarlarda savrulan ve kıvranan paçavralar içinde.

"Her birimiz mürettebatın bir parçası olduğumuzda, direğe tırmanır ve tepesine bir kumaş şeridi tuttururduk. Can damarımızı temsil ediyor. Kaptan'a ve mürettebat arkadaşlarımıza sadakatimizin bir göstergesi. Korsan ve serseri olabiliriz ama bu adamlar benim kardeşlerim. Herhangi biri için ölebilirim. Mürettebatın bir parçası olmak mı istiyorsun? Sen de aynısını yapmalısın. Bunu tavsiye ettiğimden değil," diye ekledi kıkırdayarak ve omuz silkerek. "İçimden bir ses bunun için ne kasın ne de yüreğin olduğunu söylüyor ama sen sordun, ben de cevap veriyorum."

Bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaştı ve beni, göğsümde bir alev gibi parlayan inatçı bir kararlılıkla arkasından bakakaldı. Kas konusunda haklı olabilirdi ama kalp konusunda yanılıyordu.

Yoksulluk, korku ve şüpheli kararların ateşinde dövülmüş demirden bir kalp.

Willy Fallowell'in bana aşık olmasını sağlamıştım, Druzilla'nın bunu engellemek için yaptığı her şeye rağmen. Doğancı Bertrand'ı bir şekilde büyülemiş ve dostum haline getirmiştım. Hatta O'Donnelly'leri bile -kendi postlarına her şeyden çok değer veren kaçakçı ve suçlu bir aile- müttefikim haline getirmiştım.

Hollow'dan gelen *bu* kızda hiç pes etme yoktu.

Beni öldürseler bile bu korsanlara kendimi kabul ettirmenin bir yolunu bulacaktım.

BÖLÜM 14

"İquit," diye mırıldandım, kelimeler kavrulmuş dudaklarımdan sadece bir fısıltıdan ibaretti.

Günün sonunda su toplamış kabarcıklarım vardı, dilim ağzımda kurumuş bir çorap gibi hissediyordum ve göğsümdeki alev bir kora dönüşmüştü.

Banyo aynasına baktım ve yüzümü buruşturdum.

Cildim olgun bir çilek rengindeydi ve dudaklarım o kadar çatlamıştı ki onları zımpara kağıdı olarak kullanabilirdim. Moll'un yeni ve geliştirilmiş ayakkabı boyasının - daha önce sakalımı düzeltmek için kullandığı türden - bu sefer gerçekten kaldığını fark ettiğimde neredeyse gülüyordum.

Çabucak, harap olmuş ellerimi duruladım ve yüzümdeki teri sildim.

Akşam yemeğindeki konuşmalara kulak misafiri olmak istiyorsam, yemek salonuna gitmem gerekiyordu. Bir saat daha. Altmış dakika biraz ilerleme kaydetmeye çalıştıktan sonra ayrılabilir ve yaralarımı sarabilirdim. Uzun bir banyo ve aralıksız on saat uyku, olaylara yeni bir bakış açısı kazanmama kesinlikle yardımcı olacaktı.

Ellerimi kurularken gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasını sızlattı.

"Hayır. Korsanlar ağlamaz. Kıçını kaldır ve oraya geri dön,

Harmon."

Bir dakika sonra güverteye geri adım attım, diğerlerinin mutfığa doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında.

Birkaçı geçerken beni omuzlarından kontrol etti. "Yoldan

çekil, serseri!"

Sonuncusu beni tüm gücüyle yakaladı ve o da büyük bir piçti. Tökezledim, neredeyse ayağım takılıyordu ve sonra banyoya gitmeden önce dışarıda bıraktığım paspasın sapına takıldım. Bu beni geriye doğru savurdu ve sırt üstü yere düştüm.

Nefesim kesildi ve bir an için kalbimin durduğunu sandım. "Bu acıtmış olmalı. İş

başında ders almaktan bahsediyorsun, değil mi evlat?"

Gözlerimi gökyüzüne diktiğimde, Hile Gözlü Tom'un yüzünde sırıtarak bana doğru eğildiğini gördüm.

"Böyle şeyleri dışarıda bırakırsan olacağı budur," dedi. "Eminim bir dahaki sefere daha iyi öğrenirsin."

Kalkmama yardım etmek istercesine elini uzattı, ama elimi tutmak için kaldırdığım anda geri çekti.

"Başkalarının sana yardım etmesini istiyorsan, kendine yardım etmeyi öğrenmelisin, swabby," diye mırıldandı, sonra yanımdan geçip gitti ve beni güvertede yayılmış, alacakaranlık mor gökyüzüne bakarken bıraktı. Alev yeniden canlandığında bu kez kararlılık değildi. Öfkeydi.

Ve bir cehennemdi.

Keskin bir nefes aldım ve ayağa fırladım, mutfığa doğru ilerleyen adam kalabalığının arasından yolumu açtım. Geminin ortasına doğru ilerliyordum.

"Şeytani ve eldivenini sikeyim."

Garth'ın ortalıkta bulduğu eski, kırmızı bir kravattan yapılmış derme çatma kemere uzandım ve ilmeklerimden kurtulana kadar bir ucunu çektim. Zaman daralıyordu. Bütün günü sinsi Kaptan Hook'un kaka güvertesini temizlemesine yardım etmekten başka bir şey yapmadan geçirmiştim. Peki ne için? Baskın yapacağı bir sonraki masum kasaba onun gemisini temiz tutmasını umursamayacaktı.

Ana direğe ulaştığımda, kanlı sağ elimi kemere sardım, sonra bacağıma bağlı küçük hançere uzandım ve onu deri kınımdan kurtardım. Onu dişlerimin arasına sıkıştırdım, sonra geminin karga yuvasına çıkan cılız ip merdivene döndüm.

"Yukarı bakma. Aşağı bakma," diye mırıldandım sıkılmış dişlerimin arasından.

Ürpererek içimi çektim, tutuşumu sıkılaştırdım ve ilk basamağa çıktım. Kıl gibi ip, daha önce yırtılmamış olan kabarcıkları parçalayıp açarken, avuçlarımdan ve parmaklarımdan acı fişkırdı.

Olumlu yönlere odaklan, dedim kendime. En azından Garth'ın bana verdiği ipeksi kumaşa sarılı diğer elim o kadar da kötü hissettirmiyordu.

Her seferinde bir ayak.

Kulaklarımda kan hücum ediyor, alacakaranlık yavaş yavaş karanlığa dönerken bir kez daha şiddetlenen rüzgârla yarışıyordu.

Altı basamak. Yedi. Sekiz.

Kırkta saymayı bıraktım. Her basamağın bir ayak ya da daha fazlası anlamına geldiği düşüncesi midemi bulandırdı.

Yukarı bakma. Aşağı bakma.

Direk inledi, hafifçe kayarak merdiveni dışarıya ve sola doğru savurdu. Ağzındaki hançerin etrafında dişlerini daha sıkı sıkarak gözlerini kapattı.

Altı basamak daha. Sonra ayağı kaydı. Ellerim yanarak çırpındı ama neredeyse varmışım, değil mi?

Şimdi durursam, şimdiye kadar yaptığım her şey boşa giderdi.

Tekrar deneyecek kadar cesur olup olamayacağımı kim bilebilirdi? Bu yüzden kendimi önemli olan şeyleri düşünmeye zorladım.

Molly. Konuşmacı. Belirsiz ama bir o kadar da gerçek ev kavramı. Zaman zaman rüyalarımın giren kadının yüzü, geniş gülümsemesi ve ışıltılı ela gözleri. Pawpaw'ım, Willie Fallowell. İlk silahımı dövdüğümde yüzü gururla parlıyordu.

Omuz kaslarıma kramp girmeye ve sırtım kasılmaya başlasa da adımlarım hızlanıyor, emin adımlarla merdiveni tırmanıyordum.

Neredeyse oldu. Yapabilirsin, Harm.

Kendi kanımın çarpma sesinin üzerine, üzerime buz gibi bir dehşet dalgası gönderen şiddetli bir çığlık duydum.

Uçan peygamber devesi mi?

Hayır. Sadece Fetch'in zihni benimkine değiştiğinde -korkusunu ve öfkesini hissettiğimde- onun olduğunu ve öfkeli olduğunu anladım.

Sorun yok. Neredeyse geldim.

Bu ifadeyi reddettiğini hissedebiliyordum ve işte o zaman en büyük hatayı yaptım. Yukarı baktım.

Sonra aşağıya baktım.

Karga yuvasına ulaşmak için tırmanmam gereken yirmi basamak daha vardı. Bundan daha mı kötüydü? Daha önce göremediğim şeyi şimdi görebiliyordum. Merdiven söz konusu olduğunda karga yuvası yolun sonuydu. Yolun geri kalanı aynen Tom'un tarif ettiği gibiydi.

Merdivenden ya da başka bir şeyden faydalanmadan direğe tırmanıyor olurdum.

Bir an için donup kaldım. Tekrar aşağı inme şansım yoktu. Bu düşünce bile başımı döndürdü, dünya dönmeye başladı.

Yukarı. Tek yolu buydu.

Gözlerimi kapattım ve nefesimin altında şarkı söylemeye başladım.

"Bir zamanlar deniz kenarında çiftçilik yapan Mary adında bir kadın vardı, havadar bir yerdin."

Molly'nin Varolmayan Ülke'deki çocuklar için uydurduğu küçük aptal şarkı. Ritme göre hareket ettim.

Bir adım, sonra iki. Üç, sonra dört.

Son notayı mırıldandım, gözlerimi açmadan önce oyalanmasına izin verdim. Başardığımı fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Karga yuvasına ulaşmışım. Son gücümü de kullanarak kendimi platforma çektim ve kusmamaya çalışarak sırtüstü yere yığıldım.

Rüzgâr etrafımda uğuladı ve bir an için sanki adımları çağırıyor gibiydi.

Fetch yanımda kanat çırpı, gagasıyla yüzümü dürttü, onaylamadığını hissetmek farkındalığının sınırlarını zorluyordu.

Sonra bir anda fark ettim ki, uğuldayan rüzgâr değildi. Sesler vardı ve onlar... tezahürat mı yapıyorlardı? Benim için.

"Harmon! Harmon!"

Sertçe yutkundum, acıyla mücadele ettim. "Üzgünüm dostum," diye mırıldandım. "Ama bunu bitirmek zorundayım."

Ev gibisi yoktur.

Tüm vücudum tek, çiğ, açıkta kalmış bir sinir gibiydi ve kendimi önce dizlerimin, sonra da titreyen bacaklarımın üzerine kalkmaya zorlarken haykırdım.

Önümde uzanan yolun geri kalanını incelemek için başımı kaldırdığımda esen rüzgâr gözlerimi yaşarttı. Aslında o kadar da uzakta değildi. Direk bu kadar yüksekte inceydi... Kalçalarımı saracak kadar inceydi. Parmak uçlarıma yükselirken gözlerimi kısıtım. Üstümdeki tahtada kabaca yontulmuş çukurlar vardı ve bunların ne olduğunu anladım.

Tutamaklar.

Benden önce gidenler için sessiz bir şükran duasıyla parmaklarımı tahtaya geçirdim ve kalçalarımı sıktım.

Salyangoz hızıyla, direğin son birkaç metresini sallana sallana çıktım. Her kasım yorgunluktan titriyordu. Derimin her santimi yanıyordu.

Ya başaramazsam? Molly'ye ve değer verdiklerime ne olacaktı? Ya kendim üzerine bahse girdiysem ve bu sefer yanıldıysam?

Boğuk bir nefes verdim, bir sonraki tutuş için elimi kaldırdım ama parmak uçlarımın kumaşa değdiğini hissettim. Titreyen parmaklarımla aşağı uzandım ve hançeri dişlerimin arasından çektim, uzun süre tutmaktan çenem ağrıyordu.

Sonra kemeri başımın üzerine kaldırarak derin bir nefes aldım ve kelimeleri olabildiğince yüksek sesle haykırdım: "KAPTAN KANCA İÇİN!"

Çırpınan kumaş parçasını diğerlerinin üzerine bastırdım, direği tüm gücümle kavradım ve hançerimi savurarak kabzasına kadar kemerden geçirip tahtaya sapladım.

Parmaklarım hançerin kabzasına dolanırken nefes nefese orada asılı kaldım. Adrenalin ve sevincin o ilk dalgalanması doruğa ulaşır azalınca gerçeği fark ettim.

Bu direktten ayrılmamın tek bir yolu vardı. Ve bu kesinlikle kendi gücümle değildi.

Büyük bir rüzgâr üstümdeki malzemeyi savurdu ve bakışlarımı kaldırdım. Kıpkırmızı bayrak gecenin içinde cesurca dalgalanıyordu, kemerim de artık onun bir parçasıydı. Gemi sola doğru sertçe sallanmadan ve kaslarım sonunda bana ihanet edip yol vermeden önce gördüğüm son şey buydu. Gözlerimi kısıtıp kapatmadan önce gördüğüm son şey, az önce temizlediğim güvertenin yüzlerce metre altımda olduğuydu.

Belki de bu sefer Tom temizlemek zorunda kalacak diye düşündüm, kahkahalar boğazımda düğümlendi.

Ancak bu düşüncenin tadını çıkaracak zamanım yoktu, çünkü ağırlıksızdım ve düşüyordum, Fetch'in çılgılığı kafamı dolduruyordu...

Hayır!

BÖLÜM 15

Havada **süzülüyordum**, kemiksiz, ağırlıksız - ta ki bir şey yan tarafıma çarpana kadar. En az bir kaburgamın çatırdadığını duydum ve vücudumdaki acı tek bir noktada birleşti.

Yakında öleceğim için bunun bir önemi olmayacaktı ama lanet olsun, çok acıyordu. Tozlu mor gökyüzüne son bir kez b a k m a k için gözlerimi zorla açtım, geminin geçişini izledim.

Daha ne olduğunu anlayamadan suya çarptım. Deniz beni bütünüyle yuttu, tuzlu su burnuma ve ağzıma doldu. Çılgınca tekmeler atarak ne tarafa gittiğimi anlamaya çalıştım ama hava çoktan kararıştı.

Sonra aniden boynuma bir şey dolandı. Yukarı doğru sürükleniyordum.

Bir dizi boğuk öksürük ve soluk alıp verme ile yüzeye çıktım, ellerim boğazıma uçtu, pençeledim - bu da neydi? Boynuma dolanmış bir ahtapot dokunacı gibi hissediyordum.

Bir grup korsanı etkilemek için bir karga yuvasından düşüp güverteye sıçramak ölmek için kötü bir yoldu. Ama bir deniz canavarı tarafından kafamın koparılması?

Bin kat daha kötü.

Tırmaladım ve tekmeledim, mide bulandırıcı acı dalgalarıyla öfkeyle savaştım.

"Kıpırdama lan," diye kısık bir ses kulağıma hırladı.

Anında gevşedim, beynimden önce bedenim sesi tanıdı. Kaptan Hook.

Ve ayaklarını tekmeleyerek beni çekiştirmesine bakılırsa, aslında beni öldürmek yerine kurtarmaya çalışıyordu.

Ağrıyan boğazımla ona teşekkür etmek üzereydim ki uzakta bir şey gözüme çarptı.

Suda bir şişkinlik.

Daha iyi görebilmek için gözlerimi kırıştırarak tuzu ve denizi temizledim. Hayır, kesinlikle bir şişkinlik. Ve bize doğru geliyordu.

Hızlı.

"Hook, bir şey var-"

"Sessiz ol, lanet olası," diye tersledi. "Burada seni kurtarmaya çalışıyorum. En azından çeneni kapalı tutabilirsin." "Tamam," diye mırıldandım. "Minnettarım ama bizi takip eden bir şey var. Ve gerçekten büyük görünüyor." Hook kafasını çevirdi ve çenesini kafatasının yan tarafına çarptı.

"Lanet olsun."

Uzaktan, bağırın sesler duyabiliyordum.

"TOPLARI HAZIRLAYIN!" diye bağırdı biri.

Çıkıntı mesafeyi hızla kapatmıştı -muhtemelen şu anda yirmi metreden daha az bir mesafe kalmıştı. Ve ilerliyordu. "Haydi Yüzbaşı, yakaladınız!"

"TOPLAR ATEŞE HAZIR!"

Gece gökyüzü turuncu renkte patladı ve sadece birkaç metre arkamdaki bir nokta köpük ve tuzlu su sıçramasıyla patladı.

Doğaüstü bir çığlık havayı deldi.

Çıkıntı küçüldü, sonra da kayboldu.

"Doğrudan bir isabet değildi," diye seslendi yakınlardan bir yerden belli belirsiz tanıdık bir ses. "Acele edin!"

Kanca beni çekerek sudan çıkardı ve beni bekleyen bir düzine kola doğru kaldırırken içimi burkan bir inilti çıkardım.

Güverteye çekildim ve mürettebat Hook'un sudan çıkmasına yardım etmek için koşuştururken ıslak bir su birikintisinin içine düştüm.

"GİT! GİT! GİT!"

Başımı tam zamanında kaldırmayı başardım ve onu gemiye sürüklediklerini gördüm.

Ve sonra gök gürültüsünü andıran bir darbe gemiye doğru fırladı. Sanki yüzeyin altından bir kaya parçası çarpmış gibiydik.

"Lanet olsun! Bu bir deniz yılanı. Hem de büyük bir tane!"

"İyi ki bacaklarınızı gemiye almışız Kaptan," diye takıldı biri. "Yoksa adını Peg olarak değiştirmek zorunda kalabilirdik."

Tek gözümü açtığımda küpeştede durmuş aşağıdaki denize bakan Kanca'yı gördüm.

İçimi çektim.

Sonra, karanlık. Beni altına çekerken her şey kayboldu.

"YANI O BİR DIŞI MI?"

Uyandığımda başımdaki çarpıntı hafif bir gümbürtüye dönüşmüştü ve etrafımda alçak sesler duyuluyordu. Gözlerimi zorla açtığımda kendimi olduğum yerde buldum, hala sırlısklamdım, Hile Gözlü Tom başımda dikiliyordu ve bir düzine başka şaşkın ve endişeli yüz vardı.

"Geri çekil," diye hırladı Hook.

O yanımda diz çökerken adamlar anında itaat ettiler.

"Umarım hepiniz kendinizle gurur duyuyorsunuzdur," dedi, gözleri yüzümden sırlısklam olmuş kırmızı çizmelerimin ucuna kadar üzerimde gezindi ve tekrar yukarı çıktı. "Bir gemide bir gün bile geçirmedeği belli olan lanet olası bir dişiyi, aptalca bir sadakat gösterisi için armanın tepesine, karga yuvasının ötesine gönderdiniz. Siz aptallar bunu birbirinize yaptığınızda görmezden geliyorum - özgür iradeniz var ve burada olmayı seçtiniz. Neyse ki ölmedi." Dudakları kaşlarını çattı. "Bunca yıldır uğruna çalıştığımız şeyi elde etmeye çok yaklaştık ve şahinle birlikte çalışması için ona ihtiyacımız var. Neredeyse her şeyi mahvediyordunuz, peki ne için? Bir kahkaha için mi?"

Dönüp bana baktı, gözleri abanoz bir fırtına gibiydi. "Bunu yapmanı kim söyledi?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Başımı salladım. "Kimse," diye başardım sonunda, konuşmanın beklediğim kadar acı vermemesine şaşırarak.

Hook acı bir kahkaha atarak yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Bu küçük numara için kimse on kırbaç yememeli," diye mırıldandı. "Ve sen de yirmi kırbaç yemelisin. Kendini şanslı say. Seni sudan çıkarmaktan bu gece dayak atamayacak kadar yorgunum."

Ayağa kalkmak için kendini zorladı.

"Temizlen." Bana ters ters baktı. "Ve bunun seni yarın görevden alacağını sanma." Bununla birlikte, arkasında uğursuz bir sessizlik bırakarak çekip gitti.

Sonunda onu kıran Hilekar Tom'un kendisiydi. Bana doğru eğildi ve elini uzattı. "Özür dilerim," dedi yüzünü buruşturarak. "Genç bir kız olduğumu bilseydim bunu yapmazdım. Ama yine de kötü niyetliydi." Başını sallarken inanılması güç bir kahkaha attı. "Gerçekten bunu yapacak kadar aptal olduğumu düşünmemiştim."

"Yeterince aptal mısın?" diye seslendi bir ses. "O lanet bir efsane!" Ve sonra, yine beni övmeye başladılar.

Tom'un eline uzandım ve bu sefer gerçekten de kalkmama yardım etti. Yine o acının çılgık çılgıca geri gelmesini bekledim ama gelmedi.

Tom beni bıraktığında ve aşağı baktığımda, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Deri bütündü. Biraz kırmızı, biraz hassas ama bütündü.

"Ne oluyor be?" Bakışlarımı Tom'unkilerle buluşturmak için kaldırarak talep ettim.

"Kaptan bugün seni o rüzgâr mermisiyle sanki bir sülünmüşün gibi gökyüzünden vururken çok fazla büyü yaptı, kızım," dedi, elini damlayan alnına silerek. "Seni güverte yerine içeceğin içine düşürecek kadar sert itebildiği için kendini şanslı say. Çoğu kişi için bunu yapmazdı. Ruhu gece kadar karanlık, biliyorsun."

"Onu biraz rahat bırak," dedi Xander, adamların arasından omuzlarını kaldırıp bana kocaman bir battaniye ve biraya benzeyen bir fiçı uzatarak. Bana baktı, değerlendirdi ve mırıldandı: "Kanca seni kurtardı ama seni iyileştiren Tom'du. O yetenekli bir Mend. Ve aptallığına rağmen iyi bir kalbi var. Ama söyle bana, artık senin hakkındaki gerçeği bildiğimize göre; gerçek adın ne?"

"Harmony." Soğuk bardağı dudaklarıma bastırdım ve derin, ağgözlü bir yudum aldım. Kavrulmuş boğazımdaki soğuk sıvı cennet gibiydi. Dudaklarımı şapırdatırken bir iç çektim. "Benim adım Harmony."

"Pekâlâ Harmony... Ekibe hoş geldin. Şimdi git kurulan ve içki içmek için bizimle kart odasında buluş. Bu bir kutlama!"

Adamlar tezahüratlara boğuldu ve ne kadar aptalca olsa da içimde yükselen gurur dalgasını inkar edemedim.

Kendinizden memnunsunuz çünkü artık ihtiyacımız olan cevapları alabiliyorsunuz.

Ama gerçek bu değil. Gerçek şu ki, bir şeyin parçası olmak iyi hissettiriyordu, görünüşe göre kötü korsanlardan oluşan ayak takımı bir ekip olsa bile.

Ne baktan bir şey değil mi?

BÖLÜM 16

"Ne yaptın?"

Kısa bir süre sonra Molly'nin peygamber çiçeği mavisi gözleri kocaman açılmıştı ve bana şaşkınlıkla bakıyordu.

"Direğe tırmandım ve kemerimi diğerleriyle birlikte oraya astım," diye tekrarladım, bakışlarımı önümdeki yaralı masaya dikerek. "Neredeyse boynumu kırıyordum ama Kanca... beni bir çeşit büyüyle gökyüzünden fırlattı. Bir ses dalgası mıydı yoksa bir-" Bunu nasıl açıklayabilirim ki? Sert bir itiş kakış gibi ama itiş kakışı yapan bir el yok.

Ne tür bir Tideblessing bunu yapabilir?

"Buraya gel, swabby!" Tom odanın karşısındaki iskambil masasındaki koltuğundan seslendi. "Ve Moll'a bir tur daha getirmesini söyle!"

Diğer adamlar da aynı fikirde olduklarını haykırarak kahkahalara boğuldular.

"Bunun psikotik olduğunun farkındasın, değil mi?" Molly tısladı. "Harm, ölebilirdin. Bu şimdiye kadar yaptığım her şeyden daha tehlikeli." Başını sallayarak kollarını kavuşturdu. "Ve aptal olan *benim*."

Onunla tartışmak isterdim ama yapamazdım. Bir şey beni ele geçirmişti - fiziksel yorgunluk ya da sadece kontrolsüz hissetmekten bıkmış ve yorulmuş olmam. Bir şeylerin kontrolünü elime almak istiyordum. Durum ne olursa olsun, kendimi durduracak gücü kendimde bulamamıştım.

Tom beni iyileştirdiği için her şey iyi ve güzeldi. Çünkü öyle olmasaydı, aylarca olmasa bile haftalarca işe yaramazdım.

Zaman geçiyor.

Çekingen bir elimi göğüs kafesime götürdüm ve hafifçe bastırdım. Hâlâ bir sancı vardı ama ilk andaki acı gibi değildi.

Gözlerimi kapattım, beni sudan çıkarışının anısı zihnimi doldururken bir iniltiyi yuttum. O karanlık gözlerdeki öfke.

Önemsediği için değil, kendime hatırlattım. Ama bana ihtiyacı olduğu için. Aksine sayısız hayale rağmen, bana yardım etmesinin tek nedeni buydu. Bunu bir an bile unutmama izin veremezdim. Bu gemiden hem fiziksel hem de duygusal olarak zarar görmeden ayrıldığımdan emin olmalıydım ve şu ana kadar bu konuda berbat bir iş çıkarıyordum.

"Haklısın, Moll. Bir daha olmayacak," dedim. "Sanırım beni etkileyen sadece güneşti. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Fetch'le aynı fikirde olduğunuzu söyleyebilirim. Benimle hiç konuşmuyor."

Aslında şahin, Hook beni güverteye sürükledikten sonra iyi olup olmadığını görmek için birkaç dakika tepemde daireler çizmişti ama o zamandan beri ne tüyünü ne de gagasını görmüştüm.

"Burada mükemmel bir karar vermediğimi biliyorum ama beni biraz rahat bırakın. Gerçekten zor birkaç hafta oldu ve en azından ekip artık beni kabul ediyor."

Molly kumral buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırdı, iç geçirdi ve gözlerini devirdi.

"Tamam. Her neyse. Git yeni arkadaşlarınızla sarhoş ol," diye mırıldandı. "Ben mutfağa dönüp ayaklarımı uzatacağım ve az önce beni korkuttuktan sonra sinirlerimi yatıştırmak için biraz papatya çayı içeceğim."

Döndü ve sonra durakladı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Cooky'nin mürettebattan birine Kaptan'ın kütüphanede her zamanki viskisini içmediğini ve bu akşam odasına sadece bir içki getirmesini söylediğini duydum. Belki bununla yapabileceğiniz bir şey vardır? Kütüphane iyidir, değil mi?"

Kütüphaneler genellikle bilgi hazineleriydi ve görünüşe göre Hook'un ki bu akşam boş olacaktı. Yeni hazırladığı bok listesinde zaten bir numarayken onu bulmaya cesaret edebilir miydim?

Yine de nereye gittiğimizi başka nasıl öğrenebilirdim ki?

Yalancı. Neden casusluk yapmak istediğini biliyorsun ve bunun bir sonraki limanla hiçbir ilgisi yok. Burada boynunu riske atmanın tek bir sebebi var. Çünkü Kaptan Kanca'yı ve neden bunca yıldır rüyalarına girdiğini düşünmeden edemiyorsun.

Moll telaşla uzaklaştı ve ben de odanın diğer tarafına geçip ekibin geri kalanının toplandığı yere doğru ilerlerken bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım - bazıları ateş ediyor, diğerleri kâğıt oynuyor ve birkaçı da bir tahtaya dart atıyordu.

"Rum for the swabby!"

Pip olarak anıldığını hayal meyal hatırladığım bir adam, bir elinde üç kadehi dengeledi ve bana almamı işaret etti. Bir.

"Teşekkürler," dedim minnettar bir baş hareketiyle. Midem hâlâ biraz bulanıyordu ama reddedecek değildim - dostluklarını kazanmak için bu kadar çalıştıktan sonra.

İkinci kaptan devreye girdi ve Pip'in parmaklarından ikinci iğneyi alıp yüksekte tuttu.

"Harmony'ye," diye anons etti. "Kadeh kaldıralım! Bir dahaki sefere yukarı tırmandığınızda, tanrılar size daha kolay bir iniş yolu bahşetsin!"

Adamlar kahkahalara boğuldu ve ben de sırtıttım.

"Bilmiyorum," diye düşündüm. "Kanatlanmanın macerasını seviyorum."

Üçümüz de içkilerimizi yudumladık, ben sıçradım ama bunu öksürükle kapatmayı başardım ve adamlar onaylarını kükreyerek ifade ettiler.

"Boğazım tuzlu su yüzünden hâlâ biraz ağrıyor," diye homurdandım.

Xander bir kolunu omzuma dolayarak beni kenara çekerken, adamlardan birkaçı benim talihsizliğimle ilgili bir gecekondu şarkısı bestelemeye başladı.

"Kaptan sana çok kızgın," dedi. "Ve bize de."

Gözlerindeki gülümseme soldu.

"Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun. Ölmemiş olman bir mucize. Tom kötü bir insan değil. Bence bunu gerçekten yapmanı beklemiyordu."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha bitirmemişti.

"Yine de bu hayata hazır olup olmadığını sorguluyorum. Burası zor bir yer Harmony. Gösterdiğin cesarete rağmen, sihri biraz daha geliştirmenin sana yardımcı olacağını düşünüyorum. Bu şekilde, tekrar kurtarılmaya ihtiyacın olduğunda birinin gelip seni kurtarmasına bel bağlamak zorunda kalmazsın. Ve yine kurtarılmaya ihtiyacın *olacak*."

Tartışmak istedim. Tasarruf yapmanın genellikle ben olduğumu açıklamak için. Pragmatik olan. Planı olan. Ama tek bildiği o ana kadar gördükleriydi ve gördüklerinin aptalca şeyler yapan bir aptal olduğunu fark ettiğimde yanaklarım kızardı.

Ayrıca, o bana yardım etmek istiyorsa ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum?

"Nereye gittiğimizi bilseydim sanırım daha az gergin olurdu," diye itiraf ettim. "Ve ne yapacağımızı. Birini öldürmek zorunda kalacak mıyım?"

Xander başını salladı. "Hayır. Özellikle de Kaptan artık bizim gibi olmadığını bildiğine göre. Nereye gittiğimize gelince, rotamızın Kraken Resifi'ne ayarlandığından oldukça eminim. Yarın öğleden sonra orada oluruz. İkmal yapmak istiyor ama aynı zamanda bize bir görevde yardım edebilecek bazı insanlar bulmaya çalışıyor. Hazır olduğunda size planı anlatacak o l a n o olacak."

Üstüne gitmek için can atıyordum ama yüz ifadesi temkinli bir hal almıştı ve daha fazla kurcalamak onu şüphelendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Bir süre sonra, "Eğer bahsettiğim gibi Tideblessing üzerinde çalışmak istiyorsan," dedi, "ve şafaktan bir saat önce uyanmaya istekliysen, ben zaten ayaktayım. Sana biraz yardım etmek beni öldürmez."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl yardım edeceksin?"

Sırtıttı. "Ben gezici bir sirkte büyüdüm. Ailem karnavalcıydı. El çabukluğu becerileri edindim ve yol boyunca oldukça yetkin bir sihirbaz olmak için kutsamamı kullandım. Gelgit beni çok fazla sihirle *kutsamayı* uygun görmedi, ama karnaval insanları sahip oldukları şeylerden en iyi şekilde yararlanma konusunda en iyileridir. Ve ben de size aynısını nasıl yapacağınızı gösterebilirim."

Bu, Davy'nin bileğine kimse görmeden nasıl iğne sokabildiğini açıklıyordu. Yararlı bir beceri ve başka becerileri de olduğundan emindim. Ama kendimi tereddüt ederken buldum.

Tideblessed değildim. Pek sayılmaz. Garip de olsa bir Fısıltıydım. Dövmem yoktu ve Xander'ın derslerinin bana yardımcı olup olmayacağını bile bilmiyordum.

Yine de cömert bir teklifti ve kim bilir...

"Bunu benim için yapar mısın? Neden? Ben senin için bir yabancıyım."

Hediye atın ağzına bakmanın yolu, Harm. Ama sorunun dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Başını eğdi, yeşil gözleri yüzümü inceliyordu. Sonra omuz silkti.

"Bana kızım Lorelei'yi hatırlatıyorsun," dedi basitçe. Yüzündeki hüznü ifade onu çok uzun zamandır görmediğini gösteriyordu. "Bu bir iltifat. O bir şeftali."

Kalbim sıkıştı ve küçük bir gülümsemeyle geçiştirdim, ama bir cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum, çünkü bir an sonra yüksek bir ses adımı haykırdı.

"Buraya gel, genç kız! Slim Sven'in senin için yazdığı şarkıyı dinle!"

Hayatında bir gün bile zayıflık görmediğinden emin olduğum dev gibi bir adam, geniş bir yüz ifadesiyle öne çıktı. Sırt.

"Üzerinde çalışıyorum ama işte başlangıç." Boğazını temizledi ve şarkı söylemeye başladı, notalar mükemmeldi ve bir çan kadar net;

"Bir zamanlar bir kız vardı, kükreyen vahşi denizlerde,
Cesaret dolu ruhu ve dizlerindeki pirinçle
Karga yuvasına tırmandı, yüzüstü ve cesur,
Büyük bir güç gösterisiyle, çok soğuk rüzgârlara göğüs
gerdi! Kırmızı ipeğini direğin tepesine tutturdu,
Bağırdık ve tezahürat yaptık ama sevincimiz uzun sürmedi!

Oh, ho, ho! Öyle bir düştü ki!
Oh, ho, ho! Bütün bu utanç!
Parlak ipeğini tutturmuştu, sonra bir taş gibi düştü, Ama
deniz onu almaya geldiğinde, yalnız değildi...

Yeni arkadaşımız dalgaların içine indi,
Korkunç bir deniz yılanına doğru - bu onun sonu mu olacaktı?
Ağzını sonuna kadar açmış, tam gaz ilerliyordu,
İlk kanı dökmek isteyen bu herif onun ölmesini
istiyordu! Ama bizim Kaptan Hook çok zeki bir
adam
Ve o şeyin yemeğini çaldı ve ikisi kaçtı!

Oh, ho, ho! Öyle bir düştü ki!
Oh, ho, ho! Bütün bu utanç!
Parlak ipeğini tutturmuştu, sonra bir taş gibi düştü,
Ama deniz onu almaya geldiğinde, yalnız değildi..."
Yüzüm kızardı ve aptal gibi sııttım. Biraz yanlış bahanelerle de olsa takdir edilmek güzeldi.
Üçkağıtçı Tom bir sandalyeye tırmandı ve kadehini havaya kaldırdı. "Genç kıza kadeh kaldıralım, cesaretin sonu
yok!

Kupalarınızı kaldırın çocuklar ve tekrar söyleyelim!"

Birayı bir kenara bırakıp parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve diğerleri ayaklarını yere vurup alkışlarken keskin
bir onay ışıltısı çıkardım. Adamlar şarkı söylemeye ve içmeye devam ediyordu ama benim aklım başka yerdeydi.

Pan'ın haritalarında gördüğüm Kraken Resifi'ne gidiyorduk. Oldukça büyüktü ve eğer oraya ikmal için gidiyorsak,
belki bir fırsatını bulup Ağlayan Fen'e geçişi sorabilirdim.

Kanca'nın Fetch'i ve beni... saatli timsah arayıcısı olarak kullanma şansını kaybettiğini düşündüğünde yüzünde
beliren öfkeyi düşündüm. Kaçmak beni onun ölümcül düşmanı yapacaktı ama o köprüye geldiğimde geçecektim. Çünkü
günün sonunda, buraya gelme sebebimi elde ettiğimde, sayfayı tekrar çevirip gidecektim. Ben timsahı avlarken Pan,
Tink ve Hook beni avlıyorsa, öyle olsun. Onlardan daha hızlı ve daha zeki olduğum sürece.

Bugünkü hareketlerim ikincisini sorgulamama neden oldu ama kendi yaratıcılığımın inanmak zorundaydım. Ve eğer
Xander sihrimi geliştirmeme yardım etme konusunda gerçekten ciddiye, belki onlara karşı bir adım öne bile
geçebilirdim.

Midem suçluluk duygusuyla çalkalandı ama onu bir kenara ittim.

Bir gün -yakın bir gelecekte- kaderimi gerçekleştirmek üzere eve dönmek için yaptığım tüm yanlışları düzeltmenin
bir yolunu bulacaktım. Sadece "Xander'ı kullanmayı" da eklemem gerekecekti.

"Geri döneceğim. Kafaya gitmem gerekiyor," dedim Xander'a, kupamı yere
bırakarak. Bana bir el salladı, sonra dikkatini diğerlerine verdi.

Etrafa hızlıca bir göz attım, kart odasından çıkıp geminin koridorundan aşağı inmeden önce kimsenin bana aldırış
etmediğinden emin oldum. Sonra, Moll'un ve benim odama doğru bir çizgi yaptım, orada sakladığım çantayı çıkarmak
için karyolamın şiltesinin altına uzandım. Değiştirmem gereken bir bıçak eksilmişti ama sahip olduğum diğer önemli her
şey hâlâ içindeydi.

Elimi uzattım ve sihirli kuyumcu büyüteçimi çıkardım - Konuşmacı'nın bana verdiği büyüteç. Parmaklarımı
pürüzsüz metalin üzerinde gezdirdim, sonra çantayı yerine koymadan önce ince metal bir kazmayla birlikte cebime attım.

Bir dakika sonra odadan çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım. Gemi koridorlardan, oyuklardan, kuytu
köşelerden oluşan bir labirentti. Birden fazla kat. Baştan kıça kadar yürümem bir saat ya da daha fazla sürerdi ve bu, yol
boyunca hiçbir kapıyı açmadığım takdirde geçerliydi. Yönümü bulmak ve aradığım şeyi bulmak istiyorsam biraz
yardıma ihtiyacım vardı.

Geminin ortasındaki ana koridora ulaşana kadar koridor boyunca sinsice ilerledim. Fenerler yolu aydınlatıyordu ama yine de karanlık ve ürkütücüydü ve bugün yaşadığım birçok ölümden sonra sinirlerim bozulmuştu. Bir sıçan yanımdan geçerken neredeyse çılgılık atacaktım ki elimi ağzıma kapattım.

"Lütfen, tanrılar, bir sonraki seyahat edeceğim yerde fareler olmasın." Yeterince küçük bir istek gibi görünüyordu.

Omuzlarımı yuvarladım, gerginliği gevşetmek için başımı sağa sola eğdim. Sonra büyüteçi sağ gözümüne kaldırdım ve diğer gözümü kapattım.

İhtiyacım olanı bulmak için hızla merceklerin arasında gezindim. Onu bulduğumda durakladım ve kendimi içeri süzülen tanıdık hisse açtım.

Önce alnımın önünde bir gerginlik oldu. Sonra, üçüncü bir gözün açılması gibi bir sıcaklık yayıldı. Daha önce göremediğim şeyleri görmemi sağladı. Geminin koridorları ve koridorları anında görünür hale geldi, neredeyse bir plan gibi. Saniyeler içinde her şeyi görebiliyordum, sanki gemi ikiye bölünmüş ve incelemem için ardına kadar açılmıştı. Bir zihin haritası gibi.

"Buldum," diye fısıldadım, tam olarak istediğim şeyi yakalamıştım. Büyüteçi cebime soktum ve geminin kış tarafına doğru ilerlemeye başladım.

Beş dakika sonra devasa bir çift kapının önünde duruyordum. Kanca'nın kendisi kadar karanlık ve heybetliyidiler ve neredeyse yeniden düşünecektim.

Bugün senin günün Harm. Berbat başlamıştı ama şansım dönmüştü ve böyle bir şans bir daha yakalayıp yakalayamayacağımı ya da ne zaman yakalayacağımı kim bilebilirdi?

Elimi cebime attım ve basit bir maymuncuk çıkardım, eğilip kulağımı kapıya dayadım. Sessizlik.

Bir nefes verdim ve kararımı vermiş bir şekilde geri çekildim.

"Bakalım ne sırlar saklıyorsun," diye mırıldandım, kazmayı anahtar deliğinden içeri sokarken.

Her ne ise ler, onları çok iyi saklamıyordu. Kilit açıldığında sihime erişmeme bile gerek kalmadı. sadece birkaç dönüş ve sallanmayla tereyağı gibi pürüzsüz bir şekilde açıldı.

Güzelmış.

Kazmayı cebime koydum ve parmaklarımı bir kez daha kapı tokmağına götürüp yavaşça çevirdim. Kapı açıldığında başım uğuldu ve içeri adım attım. Bu lanet olası direğe tırmanmak kadar çılgıncaydı. Bunu biliyordum ama yine de kendimi durduramıyordum.

Alt dudağımı çiğneyerek karanlık odaya girdim ve kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Ay ışığı uzak duvarın karşısındaki lombozdan süzülüyordu ve bocaladım. Alan çok büyüktü. Yemek salonundan daha büyüktü ve her duvar yerden tavana kadar kitaplarla doluydu.

Her şeyi kavramak için yavaş bir daire çizdim. Sonunda girmek için geldiğim kapıya döndüğümde Peter Pan ve Tinkerbelle ile yüz yüze geldim.

Ya da en azından onların bir çizimi. Gerçek boyutlardaki resim kapının arkasına monte edilmişti ve onlar olduklarına şüphe olmasa da, bu resimde biraz garip bir şeyler vardı. Pan'ın animasyonlu yüzü düzdü, gözleri cansız ve soğuktu, öyle ki gösterişli yeşil şapkası üzerinde çocuksu ve aptalca duruyordu. Ve Tink'in aşk tanrısının yayı şeklindeki ağzı alaycı bir ifadeye bürünmüştü. Daha iyi görebilmek için eğildim ve resmin yarısında parlak bir şey ışığı yakaladı.

Bir çift fırlatma yıldızı, her birinin göğsünün ortasına birer tane gömülü.

Tüm bunlardan bu kadar rahatsız olmasaydım gülerdim. Birbirlerinden nefret ediyorlardı ama görüntüye göre birbirlerine bildiklerinden daha çok benziyorlardı. Adam onların resimlerine bir şeyler fırlattı, onlar da karşılık verdi.

Eğer hikâyeleri doğruysa, Kanca'nın onlardan nefret etmesi için ne sebep olabilirdi ki? Elbette, burada haksızlığa uğrayan tarafın onlar olduğunu göremeyecek kadar sapkın değildi...

Belki de öyleydi. Adamı hiç tanı mıyordum.

Ama sen biliyorsun... İçimden küçük bir ses fısıldadı.

"Hayır. Rüya birini tanımak değildir," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bu sadece zihnimin bana oynadığı bir oyun.

Ben."

Ama o kurnaz zihin anında Hook'un bana baktığı, gözlerinin özlemle dolu olduğu başka bir görüntüyü canlandırdı

Elini saçlarımın arasına sokup beni kendine çekti.

"Senin için tüm hayatımı mahvedeceğim, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldandım, görüntüyü silmek için başımı salladım. "Kes şunu. Bu aynı adam değil."

Rüyalarımındaki adam ister Cissy Petway gibi başka bir hikâyede yaşayan ve hem burada hem de The Hollow'da olan Kaptan Hook ikiziyle ilgili bir önsezi olsun, isterse de beynim onu masal kitabımda bir resmini gördükten sonra derinliklerinden çıkarıp The Hollow'daki hayatım olan angarya içinde biraz heyecan yaratmak için romantikleştirilmiş bir kahraman haline getirmiş olsun, o gerçek değildi. En azından burada ve şimdi değil.

Adamın siyaset yüzünden birini soğukkanlılıkla öldürdüğünü görmüştüm. Ve Pan'a göre, bu saat yüzünden genç bir çocuğu öldürmüştü.

Daha ne kanıtı ihtiyacım vardı?

Resme sırtımı döndüm ve tekrar kitaplara odaklandım. Kendime yirmi dakika veriyordum. Bu büyüklükte bir oda için fazla bir süre değildi ama umarım bana yardımcı olabilecek bir şey bulmaya yetecek kadar uzun bir süreydi.

Şimdi nereden başlasam...

Kitapların konularına göre düzenlendiğini görmek sadece bir dakika sürdü. Bütün bir duvar yelken, navigasyon ve genel olarak denize adanmıştı. İkinci bir duvar ise felsefe kitaplarıyla doluydu. Kana susamış bir korsanın okumasını beklediğim türden bir kitap değildi ama belki de Davy'ye yaptığı gibi bu geminin kaptanını öldürmüş ve teknesini çalmıştı. Tek bildiğim, bu kitapların başka birine ait olduğu-

Köşedeki devasa masayı gördüğümde beynim uğuldadı. Üzerinde sallanan kalın bir kitap yığını duruyordu.

Fen'in Canavarları Fen'e

Cesaret Ediyor

Ağlayan Fen ve Tüm Sırları Noru,

Canavarlar Kralı

Tamam, bunlar *kesinlikle* Hook'a aitti. Onlara doğru acele ettim ve en alttakini çekiştirmeden önce yığını sabitledim.

Deri kapağın üzerine bir timsah resmi kazanmıştı. Kuyruğunu köşeye sıkışmış bir şeye doğru savururken çenesi iyice açılmıştı.

Bir gemi.

Ufacık, minicik bir yelkenli gibi görünüyordu. Canavarın yanında oyuncak gibi duruyordu. Nefesim kesildi. Şüphesiz, bu bir abartı olmalıydı. Kitabı çevirdim ve açtım.

Gördüğüm ilk sayfa en yakıcı soruma son verdi. Normal boyutlarda bir timsah ve altında Noru'nun resmi vardı ve açıkça ölçekli olması amaçlanmıştı. Bu şey büyük değildi. Devasa bir şeydi. Resmin altındaki yazıyı okumak için biraz daha yaklaştım.

Noru'nun doğrulanabilir son görüntüsü, canavarın burnundan kuyruğuna kadar 80 ila 90 fit uzunluğunda olduğunu gösteriyor ve bu da onu Fen'deki bilinen tüm yaratıkların en büyüğü yapıyor.

Sayfanın altındaki bir kutuda bir sürü veri vardı ama yazılar karanlıkta görülemeyecek kadar küçüktü. Masanın etrafına hızlıca bir göz attım, kısaca bir lamba düşündüm ama sonra durdum. Uzak köşede, üzeri kubbeli bir cam parçasıyla örtülmüş, tahta ya da kemiğe benzeyen büyük, sararmış bir parça duruyordu.

Ne oluyor lan?

Bana çarptığında gözlerimin şiştiğini hissedebiliyordum.

Tahta ya da kemik değildi. Bir diş.

Kolumun üç katı kalınlığında ve iki katı uzunluğundaydı.

Panik beni sararak başıma kan hücum etmesine neden oldu ve dengemi sağlamak için masanın kenarına tutundum.

"İyisin," diye fısıldadım. "Her şey yolunda."

"Katılmıyorum."

Taş duvara benzeyen bir şeye doğru geriye doğru çekildiğimde nefesim bir anda kesildi ve keskin bir şey boynuma battı.

Kanca'nın öfkeli hırıltısı kulağımda çınlarken, yanağıma ılık bir hava püskürdü.

"Boğazını kesmeden önce bana burada ne aradığını söylemek için üç saniyen var, kadın."

BÖLÜM 17

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum ama tuhaf bir nedenden ötürü ona ne kadar korktuğumu gösterme zevkini tattırmak istemiyordum. Dişlerimi sıktım ve mırıldanarak bir yanıt verdim.

"İkimiz de biliyoruz ki, eğer bugün benim ölmem söz konusu olsaydı, bu çoktan gerçekleşmiş olurdu, bu yüzden bıçağı boynumdan çekip beni biraz rahat bırakırsanız memnun olurum. Aklınıza gelebilecek her türlü soruyu cevaplamaktan mutluluk duyarım. Ama zor bir gün geçirdim ve kendimi biraz gergin hissediyorum." Sonunda biraz titremiştim ama çoğunlukla korkmuş gibi görünmemek için iyi bir iş çıkarmıştım.

Odanın köşesindeki dede saatinin tik taklarını duyabiliyordum ve zihnindeki dişlilerin gıcirtısı da bir o kadar gürültülüydü.

"Beni yanlış anladınız. Gemide olmanız görevimi kolaylaştırır mı? Kolaylaştırırdı. Ama gerekirse başka bir yol bulabilirim. Beni işaretle."

Ancak bir an sonra boynumdaki nabız üzerindeki baskı kayboldu ve geri çekildi. Dönerken rahat bir nefes aldım ve ondan mümkün olduğunca uzağa kaçma isteğime karşı koydum. Saçları nemliydi ve üzerindeki sabun kokusunu hâlâ alabiliyordum, temiz baharatlar gibi...

Aynı kişi olmadığımı kendime hatırlattım. Kes şu saçmalığı.

Yavaşça ve kasıtlı bir şekilde hareket ederek kalçamı masanın köşesine dayadım.

"Önce Şeytan'ın Eldiveni'ne tırmandın, şimdi de özel sığınağımı işgal ediyorsun. Gitmemen gereken yerlere gitmek de başka bir Tideblessing mi yoksa sadece sahip olduğun bir yetenek mi?"

Mükemmel oyulmuş yüz hatları dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki sözlerinin aklımda yer etmesi biraz zaman aldı. Masanın kenarını kavradım ve vücudunun benimkine bu kadar yakın olmasına verdiğim tepkiyi görmemesi için yüz hatlarımı düzeltmeye çalışarak hayata tutundum. Cevap vermek için ağzımı açtım ama hemen sözümü kesti.

"Konuşmadan önce şunu bilin. Saçmalıkları bir mil öteden tespit etmeme yardımcı olan özel bir yeteneğim var diyelim. Beni biraz beslemek üzere olduğunuzu biliyorum, ama bunu saklamanızı tavsiye ederim. Dürüst olmak için bir zaman varsa, o da şimdi. Gerçekten kimsin sen? Çünkü seni daha önce gördüğüm... tanıdığım ve beni kandırmak ya da kendini korumak için bir tür sihir kullandığın hissinden kurtulamıyorum..."

Ona gerçeği söylememin hiçbir yolu yoktu. Hayatımı onu hayal ederek geçirdiğimi. Onu tanımadığımı ama içimde olmasının nasıl bir his olduğunu bildiğimi mi? Bakışlarımı onun yüzüne sabitledim ve gözlerimin aşağıya kaymasına izin vermedim.

Yanaklarım yandı ve zorla kıkırdadım. "Kendimi büyü ile koruyabilseydim, ayakkabı boyası sakallı bir çocuk gibi giyinmezdim. Ama kilit kullanmakta ustayım ve kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğumu kabul ediyorum."

Gözleri bir kez daha içimi yakıyor, beni ruhuma kadar çıplak bırakıyordu. "Düşmanımın dostu, benim düşmanımdır."

"Düşmanının dostu mu? Bunu da nereden çıkardın? Pan ve Tink'i mi kastediyorsun?"

Başını eğerken gözleri kısıldı. "Onları tanıdığını itiraf mı ediyorsun?"

"Biliyorum." Omuz silktim. "Başımız belaya girdiğinde bana ve Molly'ye yardım ettiler." "Onlar kimseye yardım etmez," diye sertçe araya girdi.

"Kayıp Çocuklar. Onlara yardım ediyorlar-"

"En azından Kayıp Çocuklar için, sana söz verebilirim. Eğer bana bu şekilde yardım etmeye karar verirsen, bana bir iyilik yap ve beni hemen öldür."

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Aklıma hemen Varolmayan Ülke'de geçirdiğim kısa süre boyunca yaşadığım küçük tuhaflıklar geldi. Tristan'ın bariz rahatsızlığı ve hem Tink hem de Pan'dan uzak durma şekli. Adanın öbür ucundaki etobur yarasa mağaralarına gittiğimde Tink'in verdiği tepki.

"Onlar hakkında bana söyleyecek bir şeyiniz varsa, şimdi söylemekten çekinmeyin. Can kulağıyla dinliyorum."

Sesi tehditkâr bir fısıltıya dönüştü ve bağılıyor olmasından çok daha korkutucuydu.

"Burada söz konusu olan benim güdülerim değil. Ben lanet olası bir korsanım ve bu da benim gemim. Beni neyle suçladığınız umurumda değil. Devam etmesini istiyorsan varlığını haklı çıkarması gereken sensin. Sana bir kez daha soracağım. Onlarla nasıl tanıştın?"

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Şey, tekneimiz alabora oldu ve bizi sudan çıkarıp adalarına geri getirdiler."

"Varolmayan Ülke'ye gittin demek?" Hook kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

"Yaptım." Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok gibiydi. "Ama onlar tam olarak benim *arkadaşlarım* değil. Kalamamamıza rağmen bize karşı nazik davrandılar. Biz..." "Onlar yokken Pan'ın teknelerinden birini ödünç aldık ve yolumuza devam ettik. Eminim onlar da şu anda *bizi* arkadaş olarak görmüyorlardır."

"Yani seni bana göndermediler mi?"

Kollarını açtı ve sağ elini uzattı. İçgüdüsel olarak benimkini ona doğru kaldırdım ve ben geri çekmeden parmaklarıyla bileğimi daire içine aldı ve başparmağını nabzıma bastırdı.

"Bana gerçeği söyle Harmony. Buraya Pan ve Tink tarafından beni gözetlemek için mi gönderildin... yoksa daha kötüsü için mi?"

Boğazım düğümlenerek, "Değildim," demeyi başardım. Kanımın deli gibi aktığına şüphe yoktu. Ama bu yalan söylediğim için değildi. Çünkü uzun zaman önce bir rüyamda onunla tam olarak bu pozisyonda bulunmuştum.

"Seni sinirlendiriyor muyum ufaklık?" diye mırıldandı, sert dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uzandı ve parmaklarını bileğimin yumuşak alt tarafına bastırdı, parmakları zıpladı ve dokunuşunu karşılamak için titredi.

"Pan ve Tink için değilse, toplantıya neden geldiniz?"

"Beni Ağlayan Fen'e götürebilecek birini bulmayı umuyordum." "Çünkü..."

Yalan söyleyemezdim. Bunu kesinlikle hissedirdi. Onun sihrini çalışırken görmüştüm ve bu oyun oynayacak bir şey değildi. "Bir dahaki sefere ortaya çıkmadan önce Noru'yu bulmalıyım."

Yüzü dikkatle karardı. "Neden?"

"Çünkü Pan ve Tink en son yüzeye çıktığında onu bir tür sihirli okla işaretlemeyi başardılar. Onu takip edebilecekler ve yakalamak için bir tuzak kuracaklar. Onlardan önce davranmalıyım."

"Lanet olsun." Hook'un burun delikleri alevlendi ve çenesi gerildi, gözleri çelik gibi oldu. "O zaman haklıydı..." "Kim?"

"Bu önemli değil. Önemli olan tek şey işi bitirmek. Amacınız saati almak o zaman?"

Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet. Ama belki paylaşabiliriz?" Eklemek için acele ettim. "Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum-"

"Bunun bir önemi yok. Saat uzun vadede benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Şüphelerim doğruysa, amacına hizmet ettikten sonra o şeyi kullanmayacağım. Onu memnuniyetle size veririm ve yollarımızı ayırabiliriz."

"Ve şimdiye kadar çok centilmen davrandığın için buna inanmam mı gerekiyor?"

Şaşkınlıkla geri çekildi ve ben neredeyse kahkahayı patlatıyordum.

"Kusura bakmayın, o günkü dehşet kotamı doldurduğumda beynim aşırı yüklenip aklımdan geçenleri söylemeye başlıyorum. İnanın bana, hala çok korkuyorum ama size yardım etmeyeceğimize ve daha sonra balık yemi olmayacağımıza dair bir tür güvence, aramızda biraz güven inşa etmek için uzun bir yol kat edecektir."

"Az önce hayatını kurtardım."

"Dediğim gibi, bunun tek nedeni Fetch ile olan bağlantımın sana yardımcı olabileceğini düşünmendi, ölü ya da diri olmamı umursadığın için değil," diye omuz silkdim. Bana inanmayarak baktı ama bu sefer korkacak değildim. "En azından bana planı anlat. Eğer bunun bir parçası olacaksam, rolümü bilmeliyim."

"Benim planım da sizinkiyle aynıydı. Zamanımızın ne kadar az olduğunu bilmesem de Noru'yu bulma şansımızın ve zamanın giderek azaldığını biliyordum." Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Beni ve stratejik olarak seçilmiş küçük bir ekibi Fen'e götürmesi için deneyimli bir rehber kiralamak üzere Kraken Resifi'ne gidiyoruz. Timsahı ve yolumuza çıkan diğer canavarları bulmamıza ve yenmemize yardımcı olması için senin hayvanlarla iletişim kurma yeteneğini ve diğer bazılarının Tideblessings'ini kullanabileceğimizi umuyorum."

"Neden şimdi? Pan daha iyi olalı yıllar olduğunu söyledi-" Sözümlü kestim ve tekrar denedim, "senin... düşmenden beri."

Neden şimdi birdenbire gitmekte sakınca görmüyorsunuz?"

Uzandı ve kancasının pırıl pırıl parlayan ucunu devasa dişi kaplayan cam küreye dokundurdu. "Çok sayıda denizci girdi ama çok azı çıktı, hatta ondan da azı tek parça halinde çıktı. Hâlâ iletişim kurabilenlerle görüştim. Her zamanki mürettebatımla gitmek, çok az ödül şansı ile hepsini riske atacaktı. O sularda seyretmek için gereken geminin büyüklüğü nedeniyle, yalnız gitmek imkansız olurdu, bu yüzden..."

Anlamı beni bir sapan taşı gibi tam gözlerimin ortasından vurdu.

"Lanet olası şeytani cehennem... Muhtemelen bir intihar görevi olduğunu bile bile, umurunda olmayan insanlardan oluşan bir ekip kuruyorsun." Sert bir kahkaha attım. "Ooh, biliyorum! Buna 'yakında iskelet olacak ekip' diyebiliriz! Bu hepsinin içini ısıtır ve katılmak için sıraya girmelerini sağlar."

Hook o kadar hızlı hareket etti ki, gözlerim hareketi algılayamadan üzerime çıktı, beni masaya bastırdı ve sırtüstü yatmamak için ellerimi kullanmaya zorladı.

"Bir erkek olarak hakkımda ne istersen söyleyebilirsin. Hayatımda küçümsenmeyi hak edecek kadar çok kötülük yaptım," diye tısladı, gözleri öfkeyle parlayarak bana bakarken kancasını çeneme bastırdı. "Ama bir kaptan olarak ahlakımı asla sorgulama. Liderlik ettiğim kişiler benim yeminli ve kutsal sorumluluğumdur. Sen ve sahte kız kardeşin Harmony Fallowell bile."

Sertçe yutkundum ve gözümü ağzından ayırmadan sözlerine odaklanmaya çalıştım. Birkaç gece önce rüyamda köprçük kemiğimin üzerinde olan ağzı, aşağıya inmeden saniyeler önce...

Gözleri ağzıma kayd ve sanki başka seçeneğim yokmuş gibiydi. Kalçalarım neredeyse fark edilmeyecek şekilde onun.

Hırlayarak kendini geriye doğru itti ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Kraken'e varacağız Öğlene kadar resif. Bu arada kendinizi öldürtmemeye çalışın. Ve eğer kilitli bir kapı bulursanız, o şekilde bırakın. Anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkundum ve başımı salladım. "Baş üstüne, Kaptan."

Döndüm ve sanki yanıyormuş gibi odadan çıktım. Ve tenimin ne kadar sıcak olduğuna bakılırsa, öyle de o l a b i l i r d i . Odama varıp kapıyı arkamdan kapatana kadar bana ne dediğini fark etmemiştim...

Harmony Fallowell...

Tam adımlı nereden biliyordu?

BÖLÜM 18

Kapının sertçe vurulması sessiz odayı cınlatınca bir çılgılığı bastırarak ayağa fırladım. "Bir saniye,"

diye seslendim, ayağa kalkarken Konuşmacı'nın notunu aceleyle çantama tıktırdım.

Belki de Moll benim yardımına ihtiyaç duymamakta ısrar ettiği işleri bitirmişti? Ya da belki Kanca'ydı... Ama son duyduğumda şehrin küçük limanına gemiyi yanaştırmakla meşguldü.

"Evet?" Kapıyı çekip açtım ve başımı koridora uzattım.

"Sadece kısa bir süre sonra kasabaya gideceğimizi haber vermek için uğradım," diye cevap verdi Kurnaz Gözlü Tom kaba, çakıllı ses tonuyla. "Eğer gelmek istiyorsan eşyalarını toplamalısın."

"Evet, birazdan orada olurum."

Gidecekmiş gibi hareket etti ama ben kapıyı tamamen kapatmadan geri döndü. "Ve genç kız... seni yanlış değerlendirdiğim için tekrar özür dilerim. Savaştığım korsanların çoğundan daha cesursun. Bizden biri olduğun için mutluyum."

Biraz şaşırmış bir halde yavaşça başımı salladım. "Teşekkürler." Bir yanımlı gülün çiçeğinin dökülüp dökülmeyeceğini merak ediyordu ama belli ki Şeytan'ın Eldiveni işe yaramıştı.

Tom başını eğdi ve başka bir şey söylemeden topallayarak uzaklaştı, ben de arkasından kapıyı kapattım. Asla tam anlamıyla onlardan biri olamayacaktım ama Kaptan Hook'tan gönülsüz bir müttefik edinmeyi ve kısa sürede mürettebatın hayranlığını kazanmayı başarmıştım ki bu da iyi bir başlangıçtı.

Geminin karnında depolanan ganimetlerden "ödünç aldığım" bir yığın giysinin bulunduğu tahta sandığa doğru yürüdüm ve karıştırmaya başladım. Hook ve ben önceki gece yaptığımız konuşmadan sonra huzursuz bir ateşkese varmıştık ama bu konudaki rahatsızlığımı bir türlü atamıyordum. Saatle işi bittikten sonra ne olacaktı? Gerçekten öylece teslim edecek miydi? Ve daha da önemlisi, onunla tam olarak ne yapmayı planlıyordu? Pan ve Tink'e karşı kör edici nefretine dayanarak, bunun iyi bir şey olacağını hayal edemiyordum...

Ona göre gerçek kötüler *onlardı*. Kader beni bu savaşın ortasına itmiş ve bir taraf seçmemi istemişti. Ve eğer doğru seçim kehanetin içinde bir yerlerde saklıysa, onu henüz bulamadığımdan emindim. Ya da nereden geldiğimi nasıl bildiğinin cevabını.

Birkaç gece önce gördüğüm rüya geri gelme tehdidinde bulununca sırtımda bir ürperti oluştu, ama bu his hemen yerini bir anlık kızgınlığa bıraktı.

O bir korsan, diye hatırlattım kendime, düşüncüyü *bir* kenara iterek. *Bu görevde müttefikiniz olsun ya da olmasın, yine de düşmanınız olabilir.*

Sandıktan kirli beyaz bir gömlek ve ten rengi bir pantolon çıkarıp yatağıma atarken içimi çektim. Tüm bunlar önemli olsa da, kendimi aşırıyordum. Saati almak için çıkacağımız yolculukta hayatta kalabilmemiz için önümüzde hâlâ uzun bir yol vardı. Daha fazla sorun çıkarmanın anlamı yoktu.

Her seferinde bir adım.

Moll kısa bir süre sonra, tam ben kapıdan içeri adım atacakken içeri girdi. Beni görünce abartılı bir iç geçirdi ve alnındaki var olmayan bir ter damlasını sildi.

"Çamaşırları yıkamayı teklif etmemeliydim. Bu adamların ne kadar aşağılık olduğu hakkında bir fikrin var mı? Patinaj izleri bunların en önemsiziydi. Onlar-"

"Detayları anlatma," diye araya girdim hemen. "Bizimle kasabaya gelecek misin? Xander'ın gideceğinden eminim..." Yanaklarının kızarmasına sırtarak ekledim.

Beni şakacı bir şekilde itti. "Konuşmayı seven birisin. Kaptana nasıl baktığını görmediğimi sanma." "Doğru bile değil," diye cevap verdim, son rüyamı tanrılarla aramda tutmak için zihnime bir not düştim. Geri çekildim. Bir inilti duydum ve yanaklarımdan ateş fişkirirken yüzümü gizlemek için yatağıma döndüm.

"Canavar avcılarından oluşan bir ekibin neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye düşündü Moll, benim eridiğimi fark etmemiş gibi görünerek. "Ben... Bahse girerim gerçekten yeteneklidirler," diye kabul ettim, sakinleştirici bir nefes alarak. "Muhtemelen süper serttirler."

"Bu kadar büyük olduklarına göre öyle olmalılar."

"Dün peşimden gelen yılanın tamamını görmedim ama sadece sudaki şişkinlik bile yeterince korkutucuydu. Küçük Alabaster'daki kulübemizin büyüklüğünde. Ve bu normal okyanusta olanlar. Ağlayan Fen'de nasıl olduklarını bir düşünün... Pan, Noru'nun ormanın kralı olduğunu söylemişti. En büyüğü ve en kötüsü."

Moll'un ifadesi karardı, önceki coşkusundan eser kalmadı. "Dün gece bana Tink ve Pan hakkında anlattıklarını hâlâ sindirmekte zorlanıyorum. Eğer Hook'un söyledikleri doğruysa... eğer onlar kötü insanlarsa... o çocukları onlarla bırakamayız."

Acımasızca başımı salladım. "Ben de bunu düşünüyordum ama şu anda bu konuda yapabileceğimiz başka bir şey yok gibi görünüyor. Kaçabilsek ve görünmez kalkanla oraya yelken açmanın bir yolunu bulsak bile mi? Orayı asla bulamayız. Hook yıllarca aradı, hem de deneyimli denizci ve navigatörlerden oluşan koca bir ekiple."

Haritaların olduğu oda üzerinde uzun uzun düşünüp sihrimi kullanırsam, Varolmayan Ülke'nin diğer yerlerle olan genel konumunu bir araya getirebilirdim. Eğer oraya geri dönmek istiyorsak, bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Yerini saptamak için bir yol bulmamız gerekiyordu, yoksa okyanusta sihirli bir şekilde saklanmış bir adayı bulmaya çalışmak gibi olurdu.

Yanına yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Şu anda onlar için bir şey yapamayabiliriz ama bu zamanı biraz araştırma yapmak için kullanalım. Ben bazı arkadaşlar edindim ve görüntüye göre sen de edinmişsin. Bakalım diğer insanlar Pan ve Tink hakkında ne diyor ve bu kavganın ardındaki gerçeği öğrenelim. Sonra, zamanı geldiğinde, o çocukları güvende tutmak için elimizden gelen her şeyi yapacağımızı bilerek gideriz. Eğer gerekirse."

Bu şartlar altında verebileceğim en yakın sözdü ama yine de içi boş gibi geldi.

Moll başını salladı, sonra derin bir nefes aldı. "Bundan nefret ediyorum ama haklı olduğumu biliyorum. Şimdilik olduğumuz yerde kalmak, daha sonra bize ihtiyaç duyarlarsa onlara yardım etmek için en iyi şans veriyor." Yüz ifadesi sertleşti ve yumruklarını sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı. "Ama Kanca haklıysa... onları rehin tutuyorlarsa ya da onlara herhangi bir şekilde zarar veriyorlarsa? Bir sonraki gördükleri yüzümü tanımayacaklar."

MOLL ve ben kısa bir süre sonra Hook ve Xander'ın peşinden kasabaya doğru ilerleyerek rıhtıma çıktık. Mürettebatın çoğu erzak yüklemek ve gece için kalacak yer ayarlamak üzere dükkânlara ve pazarlara gitmişti bile. Buraya ikmal için geldiğimizi ilk duyduğumda Hook'un kasaba halkı için aklında ne olduğu konusunda endişelenmiş olsam da, mürettebat buraya yağmalamaya gelmemişti.

Kraken Reef, Hook'a koruma parası ödemişti ve tüm kusurlarına rağmen bu dünyadaki korsanlar bu tür şeyleri ciddiye alıyor gibiydi. Biz yaklaşırken her yaştan çocuktan oluşan bir kalabalık rıhtımın kenarında dolanıyor, Hook'un bakmadığını düşündüklerinde bize gergin bakışlar atıyorlardı ve bir çift balıkçı bizi fark etmemiş gibiydi, sanki bu her zamanki gibi bir işti.

"Bar nerede?" Ayaklarımın altındaki sağlam zemin hissinin tadını çıkararak sordum. Denizde geçen birkaç günün ardından sabitlik ve hareketsizlik neredeyse kafa karıştırıcıydı.

"Çok uzak değil," dedi Hook, kelimeleri omzunun üzerinden savururken bakışlarını bile kaçırmadan.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" Ben seslendim. Evler gecekondu kasabasındakilerle aşağı yukarı aynı görünüyordu ama etrafa şöyle bir göz attığımda neredeyse nefesim kesiliyordu. Bir çift çimenli tepe şirin küçük sahil köyünü çevreliyordu, batan güneşin kırmızımsı ışığı tepelerinin üzerinden görünüyordu.

Hook cevap verme zahmetine girmeyince ikinci kaptan söze karıştı. "Köşeyi dönünce Beast Bane Boys'un sık sık gittiği küçük bir taverna var. Ve eğer şanslıysak, orada olacaklardır. Olmasalar bile, sahibi nerede kaldıklarını biliyor olmalı."

"Öyle olmasalardı açmaya zahmet edeceklerinden bile şüpheliyim. Bira içmeye bayılırlar... muhtemelen buranın aylık satışlarının yarısını oluşturunurlardır," dedi Hook. "Ve onlara o aptal ismi takma. Çok saçma."

Fetch omzuma vurduğunda canavar avcıları ekibinin zihnindeki görüntüsünü hızlıca düzeltiltim. "Şansın var mı?"

Gagasını tıkırdattı ve bana bakarken gagasında belli belirsiz bir kan izi seçebildim. Kovuk'ta küçük alabalıklardan fazlasını avlama fırsatı bulamamıştı ama Varolmayan Ülke'yi çevreleyen koyda geliştirdiği becerilerini açık denizde gayet iyi kullanıyor gibi görünüyordu.

Solumuzdan gelen aceleci ayak sesleri dikkatimi kuştan uzaklaştırdı ve döndüğümde bir çift gencin bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Affedersiniz efendim," dedi ikisinden daha uzun boylu olanı, on dört yaşından büyük olmayan, sıırım gibi, kahverengi saçlı bir çocuk. "Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur, ama denemezssem kendimi affedemem..."

Hook bir eliyle onu susturdu. "Açıklık yok, delikanlı."

"Genç olduğumuzu biliyorum," diye araya girdi daha şişman ve kırmızı yüzlü olan, "ama yaşımıza göre gerçekten güçlüyüz. Ağırlık olmayacağımıza söz ver. Biz-"

Hook'un ifadesi karardı. "Hayır. Açıklık var. Şimdi fikrimi değiştirip seni timsah yemi olarak yanımda götürmeden önce git."

Geri çekilirken soluklaştılar ve boğazları düğümlendi, sonra dönüp koşmaya başladılar.

"Kurnazca," diye mırıldandım.

Hook bana bakmadı ama Xander iki kaşını kaldırdı ve başını hafifçe salladı.

Birkaç dakika sonra taverna göründü, önündeki yarı çürümüş tabelada "Siren'in İni" yazıyordu, hemen yanında da yarı kadın yarı kuş bir yaratığın oyulmuş resmi vardı. İçeriden tezahürat sesleri yükselirken Fetch'i gökyüzüne geri gönderdim. Tüm bu gürültüden hoşlanmayacaktı ve belki de hava kararmadan önce bir saat kadar gerçek avlanma fırsatı bulabilirdi.

Hook kapıyı iterek açtığında içeriden bir tezahürat daha duyuldu ama müşteriler bize odaklanmamıştı.

Çoğu barın ortasında büyük bir küme halinde dururken, birkaç ilgisiz içici de odanın sol tarafındaki barda sohbet ediyordu.

Odaya girdiğimizde barmen telaşla yanımıza koştu, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "İyi akşamlar Kaptan. Size ne ikram edebilirim?"

"Yapmamız gereken bir iş var. Çocuklar buralarda mı? Sanırım orada olup bitenlerle bir ilgileri var?" Demir kancasıyla odanın ortasını işaret etti.

Barmen kaşlarını çatarak başını salladı. "Her zamanki gibi bir oyun ya da başka bir şey için bahis alıyorlar. Bakalım bu sefer masalarımı ve kupalarımı kırmaktan kaçınabilecekler mi?"

Hook elini sallayarak onu kovdu, sonra da odanın ortasına doğru ilerledi. Adamların oluşturduğu halkaya yaklaşırken daha iyi görebilmek için boynumu büktüm ve gördüklerim karşısında tüylerim diken diken oldu.

İri yarı bir adam, kolunu masanın ortasına doğru uzatırken çapkınca sırttan siyah saçlı, daha zayıf bir başka adamın karşısına oturdu. Fark ettiğim anda Moll'un dirseği yan tarafıma çarptı.

"Bu... bu olamaz-"

"Paddy O'Donnelly," diye fısıldadım, sesi onun kadar şaşkıncı. Ona seslenme isteğime direnerek bir adım daha attım. Şüphesiz oydu ama The Smudge'da tanıştığım kişi değildi. Kalabalığı taradım ve biz yaklaşırken diğer üç O'Donnelly kardeşi buldum.

"Hayır Billy..." Mırıldandım. Onlarla Alabaster'da ilk karşılaştığımda olduğu gibi, ablaları ve aile reisleri ortalıkta yoktu. İri yarı adam masanın ortasında Paddy'nin elini sıkarken daha iyi görebilmek için kalabalığın kenarına doğru yaklaştım.

Paddy boştaki elini kaldırarak kalabalığı sessizliğe davet etti. "Unutmayın, ilk kural kural olmadıdır. Kazandığımda, bu çirkin herif bir hafta boyunca uşağım olarak hizmet edecek. Eğer o kazanırsa..." Sözüünü kesti ve başını eğerek diğer adama baktı. "Neye bahse girmiştim?"

"Elli." İri yarı adamın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve görünüşe göre masanın üzerinden atlayıp Paddy'yi boğazlamamak için dişlerini sıkıyordu.

"Ah, evet. Görünüşe göre elli altın." Kaşlarını çattı, adama bir aşağı bir yukarı baktı. "Aslında... neden yüz yapmıyoruz?"

Kalabalık bunun üzerine sevinç çılgınlıkları attı ve iri adam ona neredeyse belli belirsiz bir baş selamı çaktı. "O kolunu koparacağım, küçük adam."

Paddy'nin yüzünde sahte bir dehşet ifadesi belirdi. "Bu piçin başına gelecekleri izlemeye hazır mısınız?" diye seslendi, "Ve unutma; dışarıdan müdahale yok. Bunun dışında her şey serbest."

Jacob O'Donnelly masaya doğru yürüdü ve bir kolunu havaya kaldırırken sinirden gözlerini devirdi. "Üç, iki-"

İri adam harekete geçti, homurdanarak kolunu var gücüyle yana doğru savurdu.

Paddy'nin eli masaya birkaç santim kala durdu ve daha güçlü rakibinin gücü karşısında titreyerek dişlerini sıktı. "Erkekler," diye fısıldadı Moll yanımda, göz devirmesi bir şekilde ses tonuna girmişti.

Neden böyle bir yarışmayı kabul etmişti ki? Gerçekten bir-

Paddy'nin boştaki eli masanın kenarından uçarak doğrudan masanın altına uzandı ve doğrudan koca hödüğün erkekliğine çarptığında irkildim.

Ve orada da durmadı.

Elinin masaya çarpmasını engellemeyi başararak diğer adamın parçalarını yakaladı ve vahşi bir kükreyle onları çekti.

İri adam çılgın atarken güreş kolu tekrar dengeye geldi ve sonra dengeyi aştı. Ve ancak elini masanın ahşap yüzeyine çarptığında Paddy çekmeyi bıraktı.

Kalabalık bağırıp çağırırken kolu havaya kalktı. Başka bir gün olsa, belki de bunun bir galibiyet sayılıp sayılmayacağını tartışarlardı. Ama bugün değil. Maçtan önce yaptığı maskaralıklarla onları çoktan kazanmıştı.

"Gerçekten de erkekler," dedim, Moll'un bir önceki ifadesini kıkırdayarak yineledim.

İri yarı adam masadan kalkıp Paddy'ye doğru hamle yaptı ama ani hareket zar zor tutturduğu taşaklarına bir acı dalgası gönderince durdu. "Hile yaptın!"

"Ben kazandım," diye düzeltti Paddy. Eklerken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Ve bu da sana 'hile yaptın, efendim' demek oluyor, uşak."

BÖLÜM 19

"Hadi gidelim," dedi Hook, çığlık atan kalabalığın arasından ilerleyerek.

Paddy'nin rakibi küçük adama yaklaşıp onu gömleğinin yakasından kavrayınca oda aniden gerildi.

"Bana bir daha hizmetçi de, seni kaypak piç. Bak bakalım ne olacak."

Paddy ona baktı, eli kemerine doğru ilerlerken rahat gülümsemesi kayboldu. "Adil bir şekilde kaybettin. Kural diye bir şey yok, şimdi eğer tutmak istiyorsan o eli üzerimden çek."

Andrew çoktan adamın farkına varmadan arkasından yaklaştırmaya başlamıştı ve Jacob da kıpırdanarak adamın yanına yerleşmişti. İç dudağını kemirdim. Piç kuruşu kendini öldürtmek üzereydi.

"Şimdi de tehdit mi oldun?" Paddy'yi geriye itti ve onu sandalyesinin üzerinden yere düşürdü.

"Şimdi!" Jacob tükürdü, iri yarı adama saldırırken kemerinden bir çelik parıltısı çıktı. Andrew da kendi bıçağını sallayarak aynısını yapınca irkildim.

"Dur." Emir kelimesi havayı bir bıçak kadar temiz bir şekilde keserek tezahürat yapan kalabalığı bile susturdu ve iki kardeş Hook'un ileri atılmasıyla durdu.

Paddy'ye saldıran vahşi adam döndü, kolunu ona vuracakmış gibi geri çekti, sonra durdu, gözleri irileşti. "I-"

Hook elini kaldırdı ve ona bakmadan sözünü kesti. "Dışarı."

Yüzbaşıya bakarken adamın şakağındaki damar zonkluyordu ama inanılmaz bir şekilde sonunda bilgelik kazandı.

Paddy'ye son bir kez kaşlarını çatı ve kalabalığı iterek kapıya doğru ilerledi.

Bir nefes verdim ve yanımdaki Moll'un da aynı şeyi yaptığını duydum. "Görünüşe göre mürettebatın epey bir ünü var."

Başımı salladım ve artık sessizleşmiş olan kalabalığı taradım. Yaklaşan dövüşle ilgili sevinç ve heyecan dolu bakışların yerini tamamen korku almış gibiydi. Gerginlik havadaki duman kadar yoğundu ve dalgalar halinde dağılmaya başladılar. Bizim bilmediğimiz neyi biliyorlardı?

Scotty ileri atıldı ve diğer iki O'Donnelly kılıçlarını kınına sokup ona doğru ilerlerken Paddy'yi ayağa kaldırdı.

"Teşekkürler Kaptan," dedi Paddy, Scotty kulağına kelepçe takarken hafifçe yüzünü buruşturarak.

"Sanırım bizimle bir işiniz var?" Jacob öne doğru yarım adım atarken gözleri Kaptan Hook dışında her yere bakıyordu.

"Onun gibi bir şey. Daha özel bir yer bulalım."

Kardeşler bizi meyhanenin uzak köşesine götürdüler, orada tek bir masa boş duruyordu. Yakındaki bir duvardan bir küme fırlatma bıçağı sarkıyordu ve bir küme açık kilit masanın üzerine serpilmişti.

"Burası bizim yerimiz," dedi Andrew, bariz olanı ifade ederek.

Onları zaten tanıyorsanız belli olmaz, diye kendime hatırlattım. Beni gördüklerinde en ufak bir tanıma belirtisi bile göstermemişlerdi. Cissy gibi onlar da Alabaster'daki O'Donnelly'lere tamamen benzemiyorlardı. Biraz daha sert görünüyorlar ve diğer dünyadaki benzerlerinde olmayan bir çalımla yürüyorlardı.

Ya da, diğer *hikayedeydi*.

Bir ürperti bastırdım. Bu kaç kez olursa olsun, buna alışabileceğimden şüpheliydim. Tanrım, bunun daha fazla olmasına izin verme. Evimin yolunu bulmak için kaç hikâyenin içine atlamam gerekecekti? Gerçek evime?

"Peki, sizin için ne yapabiliriz Kaptan?" Paddy köhne görünümlü bir sandalyeye oturdu ve Hook'un da oturması için elini salladı.

"Ağlayan Fen'e gidiyoruz," diye yanıtladı Hook huysuzca, oturması için yapılan daveti görmezden gelerek. "İkinci katmana ulaşmamıza yardımcı olacak, etrafı bilen insanlar arıyoruz."

Andrew başını kaldırıp gözlerini kocaman açtığı anda bir kilit yere düştü. Paddy'nin yüzünde de şaşkın bir ifade belirdi ama o cevap vermeden Scotty araya girdi. "İnsanlar oraya gittikten sonra sadece bir avuç insanın sağ çıkabildiğini söylüyor. Bunun farklı sonuçlanacağını sana düşündüren ne?"

Gergin görünen Moll'a bakarak gerildim. Tehlikeli olacağını biliyordum ama bu düşündüğümünden de kötüydü.

"Buna sezgi diyebilirsiniz," diye cevap verdi Hook, ağır adamın bakışlarıyla buluşarak.

Scotty, "Fen'i bizden daha iyi bilen kimse yok ama bu size epey pahalıya patlayacak," diye cevap verdi. Hook ona bir kaşını kaldırdı. "Fiyatını söyle."

"Şey," diye araya girdi Jacob, öne çıkarak. "Sizinle ilgili haberleri duyduk... Davy'nin yerine korsan ittifakının kaptanlığına geçtiğinizi. Belki de yeni nüfuzunuzu kullanarak-"

"Yanlış duymuşsunuz. Davy artık yok ama yeni bir Kaptanlar Kaptanı da yok. Altınla anlaşacağız." Jacob kaşlarını çattı ama başını salladı. "Bizden ne istediğiniz hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz?"

"Belli bir canavar arıyoruz ve bizi yeterince yaklaştırırsanız onu bulabileceğimize inanmak için nedenlerimiz var."

"Beast Bane Boys hizmetinizde," dedi Paddy, gömleğinin arkasındaki özensizce boyanmış üç 'B'yi ortaya çıkarmak için dönerek. Hook gözlerini devirdi, ben de gülmek için kendimi zor tuttum ama Paddy'nin ifadesi daha çok Bir kez daha yüzümüze döndüğünde ciddiydi.

"Ne tür bir canavar arıyorsunuz? Yılan mı? Kılıç dişli kaplan mı? Orada hepsi var." Hook tek kaşını kaldırdı ve doğrudan ona verdi. "Noru."

Bu tek kelime Jacob'ın soluğunu kesmiş ve O'Donnelly'lere toplu bir gerilim dalgası yayılmasına neden olmuştu.

Paddy'nin havası bile biraz bozuldu.

"Noru'yu öldürmemiz için bizi mi kiralamak istiyorsun?" Jacob inanamayarak sordu.

Hook demir kancasını sallayarak, "Öldürme işini ben ve ekibim yapacağız," diye cevap verdi. "Sen bizi oraya götür, gerisini biz hallederiz. Şimdi tek ihtiyacım olan şey fiyatınız."

"On bin parça," diye karşılık verdi Jacob, kollarını meydan okur gibi göğsünün üzerinde kavuşturarak. Kendi kardeşleri bile bu miktar karşısında şaşkınlık dolu bir bakış attılar.

Paddy daha dik oturdu, konuşmak için ağzını açtı ama Hook başını sallayınca vazgeçti.

"Tamamdır. On bin altın. Yarısı peşin, yarısı da iş tamamlandığında."

Paddy oturduğu yerden sıçrayıp elini uzattı, çekinceleri hızla azalıyordu. "Bir anlaşma yaptınız."

Hook elini sıkmak için uzandı ama Scotty anlaşmayı imzalamadan bir an önce Paddy'nin koluna vurarak onu indirdi. "Bekle, bir şey daha var."

Hook ona baktı, kolunu geri çekti ve konuşmasını bekledi.

"İlk katmanda birçok kez bulunduk ama ikinci katman farklı bir hikâye. Sizi nasıl içeri sokacağımızı biliyoruz, asıl zor olan geri çıkmak. Ne zaman oraya gittiğini söyleyen yarı akli başında biriyle karşılaşsak, bunun bir yalan olduğu ortaya çıkıyor."

"Sadede gel."

Scotty'nin yüzü kızgınlıkla buruştu, ama ses tonuna yansımaya izin vermedi. "Bir harita istiyoruz. Ya da en azından oraya nasıl girip çıkılacağına dair bir fikri olan ve oradan *gerçekten* çıktığını doğrulayabileceğimiz biriyle sohbet etmek."

Hook homurdandı. "Tarif ettiğiniz gibi bir adam tanıyorum. Onunla bu konuyu çoktan konuştum. Ne bilmek istiyorsun?"

Scotty başını salladı. "Bu adamla yüz yüze görüşmemiz gerek. Sana saygısızlık etmek istemem Kaptan ama bir Arayıcı'yı tanımak için bir Arayıcı olmak gerekir. Ve eğer yasal biriyse, sorduğumuz sorulara cevap verebilir."

Hook uzun bir süre duraksadı, sonra başını eğerek onayladı ve elini uzattı. "Anlaştık."

Paddy Scotty'yi iterek yoldan çekildi ve Hook'un elini sıkmak için uzandı. "Şanslı piçin adı neydi bu arada? Ağlayan Fen'in en derin yerinden canlı çıkanın mı?"

"Garth."

"Garth?" Konuşmada ilk kez söz aldığımda tüm gözler bana çevrildi. "Toplantı gecesi tanıştığımız yaşlı adam mı?"

"Onu tanıdığını fark etmemiştim..." Hook gözlerini kısarak söyledi. İnledim. "Öyle de diyebilirsin."

Görünüşe göre Fen'in dehşet verici ikinci katmanına gidiyorduk ve burası hakkındaki tek bilgi kaynağımız, canavarları avlamaktan çok çay ve dedikoduyla ilgilenen huysuz bir ihtiyardı.

Mükemmel.

BÖLÜM 20

Dişlerimi sıktım, enerjimi gözümünden geçirip büyüteçten geçirirken acı kafatasımı delip geçti. "İyi mi?" Nefes nefese kaldım,

"Hmm..." Xander eğildi, büyüteçten bana bakarken gözlerini kısarak kavanozdaki bir böcekmişim gibi baktı.

Dayanılmaz derecede uzun bir süre öylece durduktan sonra şöyle dedi: "Evet, iyi görünüyor. Devam et ve serbest bırak."

Saatler sonra aldığım ilk nefeste hava ciğerlerime doldu. "Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve büyütecini masanın diğer tarafına ittim. "Bu acı hiç geçmeyecek mi?"

"Acı mı?" Xander karaladığı defterden başını kaldırdı ve başını eğdi. "Kesinlikle biraz yorucu olabilir ama kullanmaktan zarar gelmez."

"Evet, öyle. Aslında çok acı verici."

"Hmm...garip." Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Umarım antrenmanla birlikte geçer. Gözümüz üzerinde olacak o."

"Peki ne gördün?" Deftere bir göz attım. Görüşümün üzerindeki sis perdesi kalkmaya başlamıştı ve ben gözlerini kısarak ona baktı. Xander'a göre her Tideblessed benim korsanlar toplantısında başardığım gibi başkalarındaki sihri görmek için eğitilebilirdi. Çoğu sihir Tink'in peri tozu gibi parıltılı bir altın püskürmesi gibi gösterişli değildi, daha çok görmek için konsantrasyon gerektiren bir enerji ve güç atışı gibiydi. Belli ki Hook da bu işi yapmıştı ve muhtemelen Fetch'le olan bağlantımı da bu şekilde fark etmişti. Belki de bu beceri sadece Tideblessed ile sınırlı değildi. Belki de Relyk beni Alabaster'da ilk kez bu şekilde şüpheli bir kişi olarak işaretlemişti...

"Güçlüsün," diye devam etti Xander. "Sende çok fazla güç görüyorum."

Kendimi güçlü hissetmiyordum. Bir yüzüğün kilidini açmak ya da bir gemiyi yönlendirmek, gerçekten güçlü Fısıltılar'dan gördüklerimle kıyaslandığında pek bir şey gibi görünmüyordu. Tink'in yaratmayı başardığı parıldayan mor duvarın görüntüsü zihnimde belirdi. Göz alabildiğine uzanıyor, güllerle üvey kardeşlerimin tahta borulardan geçenlere tükürmeyi sevdiği kağıt tomarları gibi engelliyordu. "Ben... İnsanların Whis- Tideblessing'leriyle beni o kadar aşan şeyler yaptıklarını gördüm ki, onlara yetişmeyi hayal etmek bile zor. Bir el hareketiyle beni paramparça edebileceklerse şahinimi tamir etmenin ya da onunla iletişim kurmanın ne anlamı var?"

"Her şey doğrudan savaşmak değildir, Harm. Bir düşmanı, senin savaştığını bile anlamadan yenmenin pek çok yolu vardır." Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde elini uzattı ve orta parmağının ucuyla alnıma hafifçe vurarak beni fiskeledi.

Konuşmacı'nın ormanında yuvarlanan, sanki gerçeklikte bir delikten ziyade canlıymış gibi beni kovalayan, titreşen, siyah boşluğu hatırladığımda geri çekildim ve onu uzaklaştırdım.

"Bu sefer kaçtın ama hata yapma. Yakında sana güzelimi ve küçük kuşunu da vereceğim!"

Düşmanım el çabukluğuyla yenebileceğim biri değildi.

"Davy'ye o iğneyi böyle mi batırdın? Sahrini kullanmasını engelleyen iğneyi?"

Sırıttı ve ellerini minyatür bir alkışla birbirine vurdu. "Bunu yakaladın, değil mi? Bu iyi bir şey. Çok az kişi yakalayabilirdi. Senin büyüde farklı bir şeyler olduğunu hissetmişim. Benimki ya da diğerleri gibi özel değil. Şu anda her şeyden daha iyi bir tamircisin ve şahincisin. Ama potansiyelini kullandığını bile sanmıyorum. Sanki enerjiyi her şey için çağırabilirmişsin gibi."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Dürüstçe mi? Carnie'nin sezgileri," diye cevap verdi omuz silkerek. "Ama daha önce hiç yanılmadım." "Bu herkesin yapabildiği her şeyi yapabileceğim anlamına mı geliyor?" Gözlerimi ona kilitleyerek sordum.

"Tam olarak değil, ama yakın bir şey. Muhtemelen iyi olduğunuz bazı şeyler ve zorlukla başarabildiğiniz bazı şeyler olacaktır, ancak geri kalanımızın aldığı küçük sihir tadından çok daha fazlasına sahipsiniz. Bu olağanüstü bir şey..."

Konuşmacı Alabaster'da da benzer bir şey söylemişti ve işlerin gidişatına bakılırsa buna itiraz etmek zorlaşıyordu. Benim sihrim, her ne ise, bilinmiyordu. Ve bunun özel bir şey olabileceğine inanmaya başlamıştım.

Bu yeni bilgiyi özümseyerek nefesimi içime çektim. Alabaster'daki yolculuğum boyunca beni takip eden solucan deliklerini gördüğümünden beri, düşmanımın akıl almaz derecede güçlü olduğunu ve benim de acınacak derecede yetersiz olduğumu hissediyordum. Xander'ın potansiyelime olan inancıyla, ilk kez bir savaş şansım olabileceğini hissettim.

"Peki ya senin Tideblessing işaretin... O neye benziyor?"

Alt dudağımı kemirdim ve bu itirafın dalga yaratmayacağını umarak başımı salladım. "Bilmiyorum. Bir tane olduğunu sanmıyorum."

Başımı eğdi ve gözlerini kıstı. "İlginç. Ya da belki de yaptınız ve bir şekilde silindi ya da kaldırıldı..." Yüzü aydınlandı ve omuz silkti. "Her halükarda, seninle çalışmaya devam etmekten ve potansiyelini ortaya çıkarıp çıkaramayacağımızı görmekten mutluluk duyuyorum."

Bu beni rahatlatmıştı. Bir yere varmak üzere olduğumuzu ve Fısıltı'm söz konusu olduğunda bir şeylerin değişmek üzere olduğunu hissediyordum ama ne olduğunu ya da neden olduğunu anlayamıyordum.

Xander masanın diğer tarafına geçerek üç fincanı yerlerine yerleştirdi. "Bir kez daha."

Bir iniltiyi bastırdım ve zorla başımı salladım. Sabahın büyük bir kısmını aynı alıştırma üzerinde geçirmiştik ve benden enerjimi büyüteçte odaklamamı istediğinde işimizin bittiğini düşünmüştüm, böylece büyümü inceleyebilecekti. Ama görünüşe göre öyle değilmiş.

"Bu gerçekten son kez mi?" Kızgınlığıma rağmen yarım bir gülümseme gösterdim. Garth'ı görmek için geri dönerken yapacak daha iyi bir şeyimiz yoktu.

"Görüp görmediğinize bağlı." Parayı masaya bıraktı. "Şimdi gidelim."

Harekete geçtiğinde etin bulanıklığı ve seramik kupanın beyazı paranın üzerinde parladı ve hiç yavaşlamadı. Elleri bir o yana bir bu yana savruluyor, fincandan fincana kaydırırken altın paranın ışıltısı etrafa yayılıyordu.

Ona odaklandığımda şakaklarımdaki ağrı geri geldi, ama ellerin kasırgası gerçekten dayanılmaz hale gelmeden hemen önce durdu.

Titreyen parmağımı uzattım ve nefesimi tutarak ortadaki fincana doğru ittim. "İşte."

Fincanı bir hareketle kaldırdı ve fincanın altında duran boş meşe parçasını gösterdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Ama daha önce parayı alıp hemen yeniden başlamaya hazırlandığı zamanların aksine, diğer iki fincanı da kaldırdı. İkisi de boştu.

"Nerede-"

Elini ters çevirdiğinde bir altın parıltısı parladı ve madeni paranın avucunda durduğunu gösterdi. "Öyle bile olsa iyi seçim." Göz kırptı. "Sadece son saniyede kupadan çıkardım. Öğrencimin beni *bu* kadar hızlı göstermesine izin veremem."

Gözlerimi devirdim ama sandalyeye yığıldım. "Bugün için iyi o zaman?"

"Bugün çoğunlukla güçlerinizi değerlendirmekle geçti. Önümüzdeki günlerde bunun üzerinde daha çok çalışacağız ama bu arada pratik yapmanı istiyorum." Döndü ve elini dersin başında yatağının üzerine koyduğu keseye soktu. Çıktığında elinde örgülü deri bir kırbaç vardı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Silahlı açık çivili ucunun aşağıdaki ahşap zemine çarpmasına izin verirken zümrüt yeşili gözleri neredeyse vakurdu. "Kendini savunmayı öğrenmelisin ve bu senin gibi birinin kullanması için bildiğim en iyi silah. Bir kılıca büyü yapmayı öğrensen bile, senin iki katın büyüklüğünde biriyle güç yarışına girmek istemezsin. Ama bir kırbaçla onları uzakta tutabilir, ham gücü kendi avantajlarına kullanmalarına asla izin vermezsin."

"Teşekkür ederim." Bunu düşünmesi beni garip bir şekilde etkilemişti.

Almak için hamle yaptığımda onu uzanamayacağım bir yere çekti. "Henüz onu sallamaya çalışma. O kısmı sana sonra öğreteceğim. Şimdilik sadece onu büyüyle doldurmaya odaklan. Büyüteçle olduğundan daha zor olabilir ama bunu yapabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipsin. Sadece... ona odaklanarak, sapın elinde nasıl hissettirdiğini öğrenerek, esnediğinde ve büküldüğünde çıkardığı sesleri öğrenerek, derinin kokusunu ezberleyerek zaman geçir."

Kaşlarını kaldırarak ona baktım. "Uhh, tamam mı?"

"Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama gerçekten işe yarıyor." Elindeki madeni parayı havaya fırlattı ve diğer eliyle başının birkaç metre yukarısında, göz ucuyla bile bakmadan havada yakaladı. "Bu madeni para sirkte olduğum zamandan beri bende. Başka bir sikkeyle asla yapamayacağım numaraları onunla yapabiliyorum."

Başımı salladım, ruh halimdeki ani değişim beni hâlâ şaşırtıyordu. "Mantıklı. Önerdiğin şekilde üzerinde çalışacağım."

"O zaman birkaç gün sonra tekrar buluşalım. O zamana kadar onu sallamayı denemeye hazır olursun." Silahlı tereddütle uzattı, ben aldığımda bir nefes verdi. Silahlı aldığımda dudakları tekrar gülümsedi ve ellerini birbirine vurdu. "Harika. Verimli bir ilk ders geçirdik. Bir sonraki dersimizde neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Silahın kabzasını sıkarak başımı salladım. Onun cılız parmaklarında hantal ve küçük görünüyordu ama benimkinden oldukça rahattı. Her ne kadar garip davransa da, şimdi ruh hali değişmişti ve bunu başka bir güne bırakmaya karar verdim.

Kulübenin kapısına doğru döndü ve yatağın üzerinden çantasını almak için uzandı. "Görüşürüz o zaman."

"Bekle," diye araya girdim, amaçladığımdan biraz daha güçlü bir şekilde.

"Hmm?"

"Sana aklıma takılan birkaç soru sormak istiyorum." Geri çekildi ve isteksizce başını salladı.

"Devam et o zaman."

"Kaptan... belli ki Tideblessed, ama kutsamasının ne olduğunu anlayamıyorum. Suyla ilgili bir şey olduğunu biliyorum... ve belki de rüzgârla? Her şeyi kapsayan bir tür doğa olayı mı?"

Xander elini çenesine götürürken omzumun üzerinden uzaktaki bir şeye kilitlendi.

"Bu biraz karışık. Teknik olarak artık mürettebatın bir parçası olduğunu biliyorum, ama bu bilgileri ister istemez paylaşıyor. Dünyaya onu nasıl yeneceğini söyleyemeyecek kadar çok düşmanı var, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bilmenizi istediğinde, size söyleyecektir."

Bunu kötü bir şekilde söylemedi, ancak bu ton hiçbir şüpheye yer bırakmadı; Bu özel tartışma konusu kapandı.

"En azından bana Peter Pan ve Tinkerbelle ile olan rekabetinden biraz daha bahsedebilir misiniz... Onlardan nefret ettiğini biliyorum ama sanki saat için olan savaştan daha derin bir şeymiş gibi anlattı. Onların düpedüz kötü olduklarını düşünüyor gibi. Haklı mı?"

Yavaşça bana döndü ve alaycı bir sırıtişla yüzüme baktı. "Moll bunu çoktan denedi ve senden çok daha ikna edici olduğunu da eklemeliyim. O kocaman mavi gözlerini sana diktiğinde onu reddetmek çok zor, değil mi?" Bir an durakladı ama ben tam bastırmak üzereyken devam etti. "Bak, tek söyleyeceğim şu: İkisi için de üzülmemelisin. Pan'ın büyürken zor bir hayatı oldu ama ikisi de başlarına ne gelirse hak ediyor. Eğer bundan daha fazlasını istiyorsanız, o zaman Kaptan'a geri dönmeniz gerekecek. O benim şimdiye kadar sahip olduğum kardeşe en yakın şey ve onun kendisiyle paylaşmayı uygun görmediği bir şeyi seninle paylaşmayacağım."

Bu sorgulama çizgisini sürdürmek bir riskti. Birinci kaptanla bir arkadaş edinmiştim ve bana akıl hocalığı yaparak büyük bir iyilik yapıyordu. Onun benden uzaklaşmasını istemiyordum. Ama şımarık küçük Cissy'yi, tatlı, hastalıklı Caleb'i ve omzunda çip olan Tristan'ı düşünmeden edemiyordum.

Bir kez daha denemek zorunda kaldım.

"Bunu anlıyorum. Ama kötü birini sevmek de mümkün. İnsanlar bunu her zaman yapıyor. Doğru atı desteklediğinden emin misin Xander?" Durakladım, omuzları sertleşirken yanağımın içini kemiriyordum. "İşin içinde çocuklar var."

Bana sert bir bakış fırlattı ve cevap verecekmiş gibi ağzını açıp bir saniyeliliğine kapattı. "Dediğim gibi. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan git Kanca'yla konuş. Bu son konuşmamız olacak, genç kız."

O uzaklaştı ve ben de aptal çenemi kapalı tutmuş olmayı dileyerek gidişini izlemek zorunda kaldım.

Burada çok az arkadaşım vardı ve şu anda tek bir tanesini bile yabancılaştırmayı göze alamazdım. Bu, çaresizce ihtiyacım olan bilgiyi almaya çalışmaktan vazgeçeceğim anlamına mı geliyordu? Kesinlikle hayır. Sadece elde etmek için biraz daha gizli davranmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hook'un bu yolculuğun gidişatını değiştirebilecek sırları vardı ve ben onları ortaya çıkaracaktım. Öyle ya da böyle.

BÖLÜM 21

"Işıklar yanıyor, yani kesinlikle evde."

Hook arnavut kaldırımlı patikadan çıktı ve Garth'ın kapısının birkaç adım önünde durdu, içeriden ayak sesleri gelmeye başlayınca kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Kapı açıldığında hava dışarı doğru vınladı.

"İlgilenmiyorum, o yüzden mallarını ilgilenen birine sat," diye homurdandı Garth, gözleri Kanca'ya takılınca genişledi. "Bekle... Bunuyor olabilirim ama birkaç gün önce senin çirkin suratını gördüğüme yemin edebilirim."

İlginç. Kanca'yı Moll ve benim onunla tanıştığımız gün mü görmüştü?

"Bunamak mı? Bunun için biraz geç kaldın ihtiyar," diye cevapladı Hook onu evin içine geri iterek. "Önemli bir iş. Konuşmamız gerek."

"Misafir için biraz geç oldu," diye başladı, yanında kimi getirdiğini görmek için Hook'un etrafına eğilerek, "ama sanırım senin için biraz zaman ayırabilirim. Sadece hızlı ol-" Bakışları üzerime düştüğünde gülmeye başladı. "Tanrım, saçların berbat durumda, ha?"

"Evet, gerçekten boktan bir berberim vardı," diye takıldım, Hook'un yanaklarımda açan kırmızı parıltıyı fark etmemesini umarak. Moll burada olsaydı o da bana katılırdı ama neyse ki Xander'la birlikte handa beklemeyi tercih etmişti.

Hook hiç eğlenmemiş bir halde aramızda bakıştı. "Demek o 'kılık değiştirmeyi' buradan öğrendin?" "Moll'un yapmasına izin vermeliydim," diye homurdandım.

"Kılık değiştirmek mi?" Paddy gözlerini bana dikerek sordu. "Kim gibi davranıyorsun?"

Elimle onu uzaklaştırdım. "Kimse gibi davranmıyorum. Bu eski bir haber."

"Hmm." Sesi şüpheli geliyordu.

Garth inleyerek dikkatimizi tekrar kendisine çekti. "İçeri gelin çocuklar. Bütün sıcak havamı boşaltıyorsun."

Hook ve dört O'Donnelly kardeşle birlikte eve doluşmadan önce Fetch'e son bir kez baktım ve hâlâ tepemizde döndüğünü gördüm. Her şey geçen seferki gibi görünüyordu ama küçük evin her tarafına eski kitap yığınları ve yarıcı içilmiş çay fincanları saçılmıştı. Garth bize oturmamızı işaret ederek masanın başındaki kendi yerine geçti.

"Kitap okumaya mı başladın?" Oturmak için ilerlerken bir kitabı masanın ortasına doğru iterek sordum. "Bir adamı kendi evinde sorguya çekmek." Başını onaylamaz bir şekilde salladı. "Bugünlerde çocuklar. Ama evet, eğer bilmelisin. Ben-"

Hook, sanki yaşlı adam konuşmuyormuş gibi, "Ağlayan Fen hakkında daha fazla bilgi edinmek için buradayız," dedi. O'Donnelly'lerin her birine sırayla işaret etti. "Bunlar Paddy, Scotty, Jacob ve Andrew. Onlar Arayıcılar."

"Adlarını duymuştum." Garth onları incelerken dudağı aşağı doğru kıvrıldı. "Etraftaki söylentilere göre de oldukça iyilermiş... o kuşaktan insanlara göre."

Tam zamanında döndüm ve Paddy'nin konuşmak için ağzını açtığını, sonra Jacob'ın omzunu çimdiklemesiyle yumuşak bir çığlıkla kestiğini gördüm.

Jacob, "Kaptan bize ikinci katmana gittiğinizi söyledi," dedi. "Bu doğru mu?"

"Onun tam kalbine, sonra tekrar geri." Garth Hook'a dönerken ciddiyetle başını salladı. "Peki bilmen gereken şey nedir delikanlı?"

Gözlerimi kıstım ve yaşlı adamın yüzünü inceledim. İlk baştaki sert selamlamasına rağmen, Kanca'yla konuşmasında daha nazik bir şeyler vardı. Vücut dili bile rahattı, daha az hırçındı. Belki de korsanın ününden kaynaklanıyordu?

Yine de bu konuda bir şeyler tam olarak doğru gelmiyordu. Neden ona 'delikanlı' demişti?

"Bir yolculuğa çıkıyoruz ve mümkün olduğunca çok bilgi toplamak istiyorum," diye cevap verdi Hook. "Dışarıda Fen hakkında sahte hikâyeler anlatan pek çok denizci var, bu yüzden bu adamları ilk seviyeyi gerçekten geçtiğine inandığım tek adama getirdim."

Garth ona onaylamayan bir bakış fırlattı, süt rengi gözleri onu delip geçmekle tehdit ediyordu. "Bu saçmalığı arkada bırakamaz mısın? Hayatta intikamdan daha önemli şeyler var ve sen değerli yıllarını boşa harcıyorsun."

"Bize hikâyeni anlat ihtiyar," diye araya girdi Hook.

Garth kollarını huysuzca kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Peki ya yapmazsam?"

Garth'la sadece birkaç gün önce tanışmıştım ama onu iyi tanıdığımı hissediyordum. "Kasabada oraya gittiğini söyleyen başka bir adam vardı." Omuz silktim. "Belki de onun yerine onunla görüşmeyi denemeliyiz..."

Yaşlı adamın kafası yana kaydı ve bana ters ters baktı. "Tucker mı? Piç kurusu mantar çiftliğinden bile daha bok dolu. Çocukların bile bildiği yaratıkların dışında orada gördüğü tek bir yaratığı bile tarif edemez." Kanca'ya bir kez daha baktı, sonra iç geçirdi ve öne doğru eğildi. "Bah, sanırım sana anlatabilirim, eğer bu kadar çaresizsen..."

Sandalyesini iterken tahta gıcırdadı, boğazını temizlerken aniden ayağa fırladı. "Elli yıl önce, ben sadece genç bir güverte tayfasıyken ve korsan ittifakı henüz bir hayal değilken Davy'nin başı Kaptan Meldrick Flannery, arama yaparak kazanılabilecek paranın kokusunu aldı. Hırsızlığı bıraktı ve Fen'e seferler düzenlemeye başladı. Birçok kişi onun zamanımızın en iyi Kaptanı olduğunu düşünüyordu; kararlı, cesur ve kendi başına, her zaman yarım yamalak gitmek yerine başkalarının tavsiyelerini dinleyecek kadar bilge." Hikâyesine devam etmeden önce Hook'a sivri bir bakış fırlattı.

"Ufaktan başladık, yerin dış sınırını biraz geçtik ve bazı büyük av hayvanlarının derilerini, bitkileri ve hatta değerli taşları çıkardık. Ama orada durmadık. İşin içine bu kadar çok para girince en mantıklı adam bile açgözlü olabiliyor. Her ay daha derinlere indik, hala temkinliydik ama her zaman daha büyük bir ödül arıyorduk. O iç katmanın en dışında duracağımıza söz vermişti ama sanki bu konuda onu çağıran bir şey vardı. Fethetmesi gereken son bir sınır. Bu konuyu açtığı ilk birkaç seferde onunla biraz konuştum ama sonunda çok çekici gelmeye başladı. En iyi savaşçılarından bir ekip oluşturdu ve bizi ikinci katmana götürdü. Biz-"

"Biraz daha açık konuşabilir misiniz?" Scotty şüpheli bir ifadeyle araya girdi. "Bundan önce sık sık iç katmanın kenarında durduğunuzu söylemişsiniz, neye benziyordu?"

"Burası aşırı büyümüş bir bataklık gibi," diye homurdandı elini sallayarak, sözünün kesilmesine sinirlendiği her halinden belliydi, "dikenlerden oluşan bir duvar daha ileri gitmenizi engelliyor. Geçebileceğin delikler vardı ama sürekli yer değiştiriyorlardı ve içlerinden ne tür bir yaratığın çıkabileceğini asla bilemiyordun."

Scotty başını güçlükle seçilebilen bir şekilde sallayarak kardeşlerine döndü.

Yani Garth'ın anlattıkları şu ana kadar doğru. İlginç.

"Dediğim gibi..." Garth devam etti. "İkinci katmana iyi ve güvenli görünen bir giriş bekledik ve şansımızı denedik, uzun bir kuyudan aşağı kaydık ve kendimizi bambaşka bir dünya gibi görünen bir yerde bulduk. Bir bataklıktan çok bir ormana benziyordu, nadir olduğunu düşündüğümüz değerli taşlar attığımız her adımda botlarımızın altına seriliyordu. Ve canavarlar," diye sertçe nefes verdi. "Bu oda büyüklüğünde kılıç dişli kaplanlar. Fil gibi gergedanlar ve bir insanın iki katı kalınlığında yılanlar. Bölgesine izinsiz girmemizi hoş karşılamayan büyük kedilerden birini öldürdükten sonra ayrılmaya çalıştık ama çıkış delikleri hiçbir zaman tam olarak aynı hizada görünmedi; dönüş yolu her zaman biraz fazla dikti ya da tam oraya vardığımızda kayıyordu. Neredeyse..." Soğanlı burnunu kaşıdı ve omuz silkti. "Sanki kalmamızı istiyor gibiydi."

Fen'in bir şey "istediği" düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Noru endişelerimizin en küçüğümüş gibi gelmeye başlamıştı.

"Biz de bunun yerine daha aşağılara, gerçek devlerin yaşadığı yerin kalbine doğru indik. Zor bir yürüyüş oldu-"

Hook öne doğru eğilerek, "Daha ince ayrıntıları duymak isterdim ama ayıracak vaktimiz yok," diye araya girdi. "Bize Hydra'dan bahset."

Garth'ın yüzü kaşlarını çatı ve 'sabırsız gençlerin iyi bir hikâyeyi mahvetmesi' hakkında içinden mırıldanırken fazla pişmiş kumpir gibi göründü ama hemen sakinleşti. "Canavar bir gece bizi pusuya düşürdü, bir gölden çıktı ve biz uyurken bize saldırdı. Her biri kendi başına ölümcül olan bir düzine kafası vardı. Üçünü kendim kestim ve mürettebatımız cesurca savaştı, ama eşleşemedik. Mükemmel bir uyum içinde çalışan bir düzine canavarla savaşmak gibiydi, her biri diğerlerinin bir sonraki hamlesini bekliyordu. Kaptan Flannery sonunda geri çekilmemizi istedi ama sadece ben ve bir kişi bunu duyabilecek kadar hayattaydık. Yine de gitmemize izin vermeye hazır değildi. Bizi tabakanın kenarına kadar kovaladı. Üç dar boşluk vardı ve kaybedecek zamanımız yoktu, bu yüzden her birimiz farklı bir yol izleyerek hemen içeri daldık." Garth ürperdi, hikâyesinde ilk kez gerçekten sarsılmış görünüyordu. "Sesler... Eğer hayatımın geri kalanında bir daha böyle bir şey duymazsam, mutlu bir adam olarak öleceğim. Diğer delikler kapanmış ya da geçilemeyecek kadar dik olmalı çünkü canavar ikisini de yakaladı. Kaptanı ve mürettebat arkadaşımı parçalara ayırdı." Aniden durdu ve kesik kesik bir nefes verdi. "Bundan başka bilmen gereken ne var?"

"Tatmin oldunuz mu?" Hook, Paddy'ye bakarak sordu.

Genç adam çenesini ovuşturarak yavaşça başını salladı. "Yalan söylemeyeceğim ve ilgimi çekmediğini söylemeyeceğim. Eğer yalan söylüyorsa, Fen hakkında biliyormuş gibi görüldüğü kadar çok şey öğrenmek için epey zahmet çekmiş demektir."

"Yalan söylemiyor," diye araya girdi Andrew, başını şiddetle sallayarak. "Hayatım üzerine bahse girerim."

Yardım edemedim ama katılıyorum. Garth renk katmak için bazı detayları abartmış olabilir ama mürettebatının ölümünden bahsederken hissettiği acı gerçektir.

Gürültülü bir ses dikkatimi masanın başına çekti; Garth küçük bir tahta sandığa yer açmak için bir kitabı yere bırakmıştı. Kapağını açtı, sonra da bize bakacak şekilde çevirdi.

"Fib bu!"

Kadife bir yastığın üzerinde duran ceviz büyüklüğündeki mor değerli taş bakarken kulaklarım acıyla patladı ve şakaklarım ağrımaya başladı.

Bekle, mor muydu? Gözlerimi iki kez kırıştırdım ve rengin değişerek yeşile dönüştüğünü görünce şok oldum.

Paddy sandalyesinden itti, kazıma sesi beni gerçekliğe geri sürükledi, şakaklarımdaki ağrı azaldı. "Bu bir maelstrom opal mi?"

Jacob başını salladı ve dudaklarını ıslattı. "Evet, öyle. Hem de küçük, güzel bir parça."

Scotty sandalyesini yaklaştırtırken Hook'un eli kemerine doğru kaydı ve ben de bir elimi keseme, diğerini de kırbacıma atarken buldum.

Ama Garth bir an sonra kutuyu kapattığında, sanki bir büyü bozulmuş gibi gerginlik havadan hızla sızdı. Ellerimi iki yanıma bıraktım ve kırbaçla ne yapmayı planladığımı merak ettim. Xander bana henüz onu sallamayı bile öğretmemişti, yine de talimat verdiği gibi sadece bir gün ona 'sabitlendikten' sonra ilk dürtümün onu kapmak olmasından gurur duyacağımı biliyordum.

"Çok güzel bir parçan var," dedi Paddy, içten bir kahkaha atarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "İtiraf etmeliyim ki biraz kıskandım. Varlıklı bir patron, güzelliği bir yana, sırf bu işin ilmi için bile iyi para öderdi."

"Lore?" Başımdaki baskı gittiği için rahatlamış bir şekilde sordum.

"Fen'deki canavarları bu kadar büyük ve güçlü yapan şeyin opaller olduğunu söylüyorlar. Onun gücüyle besleniyorlar." "Buna ilk elden tanıklık edebilirim. Mala mümkün olduğunca yakın olmak istiyorlar. Ya şimdi bana inanırsın ya da

Hâlâ yalan söyleme ihtimalim olduğunu mu düşünüyorsun?" Garth kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak sordu.

"Hiç şansımız yok. Ve eğer ikinci katmanda da buna benzer bir şey olursa, eskisinden daha da kararlıyız demektir."

Hook ayağa kalktı ve ellerini birbirine sildi. "Başka neye ihtiyacımız var?"

"Buranın ilkel bir haritasını çıkarmasını istiyorum..." Jacob başladı.

"Çoktan bitti," diye cevapladı Garth, kitaplığına uzanıp en üst raftan büyük, ciltli bir parşömen çıkardı. Parşömeni kabaca Jacob'a fırlattı, Jacob parşömeni yakalamadan önce birkaç kez karıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse, hepiniz bensiz denizdeki bir sincap kadar çaresiz olursunuz, lanet olası haritayla bile, bu yüzden *sanırım* size rehberlik etmek için biraz zaman ayırabilirim. Programımı kontrol etmem gerekecek ama-

"Kesinlikle olmaz," diye homurdandı Hook. "Bizimle oraya gitmek şöyle dursun, yelken açmak için bile çok yaşlısın."

Garth itiraz etmek için ağzını açtı ama sesli bir mırıltıyla yetindi. "Hediye atın ağzına bakmaktan bahsediyoruz..."

"Harita konusunda iyi misin?" Hook, Jacob'a eliyle işaret ederek sordu. "Sormak istediğin başka bir şey varsa hemen söyle."

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," diye yanıtladı Paddy, kardeşleriyle bir süre düşündükten sonra. "Sabah yola çıkacağız ve iki gün içinde hepinizle The Fen'in girişindeki ana kampta buluşacağız."

"Bizimle buluşmak mı? Neden gemime gelmiyorsun ve birlikte gitmiyoruz?" Hook gözlerini kısarak sordu.

Paddy ensesini kaşdı ve burnunu kırıştırdı. "Biz size Fen'de rehberlik etmek için ücret pazarlığı yaptık, denizlerde yol alırken elinizden tutmak için değil. Muhalif biri gibi görünmek istemem ama Pan ve Tink'in her zamankinden daha fazla savaş halinde olduğu söyleniyor. Neden sizinle birlikte at sürerek boynumuzu riske atalım ki? O'Donnelly'ler böyle iş yapmaz."

Andrew homurdanarak, "Evet, O'Donnelly'lerin iş yapma şekli bu değil," dedi.

Onlarla tartışmak zordu ama Hook denemek üzereymiş gibi görünüyordu. Çenesi gerildi ve Paddy'ye o kadar yaklaştı ki burunlarını çarpıştırıp çarpıştırmadıklarını merak ettim.

"Eğer bana ya da benimkine bulaşmayı düşünüyorsan, bu kancayı gırtlığına sokar ve ağzından çıkarırım. İki taraflı oynadığına ve Pan ve Tink ile konuştuğuna dair en ufak bir ipucu alırsam, üç denizde güvenli olacak hiçbir yer yok. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Anlaşıldı mı?"

Paddy'nin alametifarikası gamzesi ve rahat gülümsemesi hiçbir yerde yoktu. Adem elması başıyla birlikte aşağı yukarı sallanıyordu.

"Anlaşıldı."

"Mükemmel," diye homurdandı Hook geri çekilmeden önce. "O zaman gidiyoruz."

"Oh, güzel. Bana bir iyilik yap ve bir dahaki sefere beni rahatsız etmek için geri gelmeden önce en az birkaç hafta bekle," diye seslendi Garth, bir birim olarak kapıya doğru ilerlerken.

"Yapabilirim."

Kaptan önce O'Donnelly'leri dışarı çıkardı, sonra da kapıyı içeriden tutarken beni. Ve bize katılmak için dışarı çıktığında, Garth evin içinden son bir kez bağırdı. "Ya James?"

Hook kapıyı bir süre daha açık tuttu ve yaşlı adamla yüzleşmek için döndü.
"Orada kendini öldürtme. Sizi kurtarmak için yaptığım onca şeyden sonra
olmaz."

BÖLÜM 22

Kafamı boşaltacak bir şeye ihtiyacım vardı. Endişelerimi birkaç saatliğine bir kenara itebileceğim bir yere. Duygu karmaşası. Garth'ın sesinde *James* için duyduğu endişe.

Bu da beni kömür tozu, demir ve ateş kokan bir binanın kapısında bıraktı.

Demirhane tertemizdi ve bunun alışılmadık bir durum olduğunu söylemek hafif kalır. Demirhaneler aşırı ısınan demirin kömür tozu ve cürufu, demircinin teri ve kanı ve ayakları kesilip nallanmaya gelen atların kiri ve pisliği ile doluydu.

Tertemiz bir demirci dükkânı için alışıldık bir tanımlama değildi. Ama burası süpürülmüştü, aletler yerli yerinde duruyordu, fazla demirler özenle istiflenmişti ve atların durduğu ahırlarda taze saman vardı ve hiçbir yerde bok yoktu.

Burada yapmam gerekeni yapabileceğimi ve hatta mevcut sıkıntılarımı bir süreliğine zihnimin gerisine atabileceğimi umuyordum. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Çalışırken ellerimin terlemesi ve kabarması ne kadar da komikti. Ya da Tinker olduğum için belki de o kadar komik değildi.

"Alo?" Demirhaneye doğru bir adım atarken boşluğa doğru seslendim. "Ne istiyorsunuz hanımefendi?"

Birinin bana hanımefendi diyeceği düşüncesiyle gülümsedim. Yürümeye devam ettim, sesin kaynağını arıyordum. Ana demirhanenin arka tarafına yöneldim. "Dükkanınızı birkaç saatliğine kiralamak istiyorum, mümkünse?"

"Bu yeni bir tane. Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kendimi The Smudge'daki dostum Smitty'yi düşünürken ve onu özlerken buldum. *Bu* adam neden bir görsel ikiz olamazdı ki? Hangi dünyada yaşarsa yaşasın yaşlı Smitty'yi kazanabileceğime dair bir his vardı içimde. Şimdi bu adamın da bana inanmasını sağlamalıyım.

En azından onu bulduğumda.

Ana ocağın arkasında küçük, düzenli bir düzenek, bir masa ve iki sandalye, çaydanlık ve üzerinde tatlı olması gereken kalın beyaz bir sır bulunan bir çeşit altın hamur işi tabağı vardı. Sandalyelerden birinde oturan yaşlı adamın uzun beyaz saçları özenle arkaya doğru taranmış ve neredeyse beline kadar örülmüştü. Ellerinin büyüklüğüne göre parmak eklemleri iriydi ve çok iri değildi - muhtemelen benim boyumda ve zayıftı.

Keskin mavi gözlerini bana dikti. "Ne demek evimi kiralamak?" İkinci

sandalyeyi işaret ettim, o da oturmam için başıyla onayladı.

"Babam demirciydi, demirci ocağını iyi bilirim ve bunun için bir uç yapmak istiyorum." Kırbacımı çıkardım ve ona çıplak ucunu gösterdim.

Deriyi aldı ve parmaklarını örgülü ucun üzerinde gezdirdi, ben de bileğindeki Tideblessing'e dikkat ettim.

İçinde bir kılıç olan alevler. "Bunun için ham demirden daha iyi bir şeye ihtiyacınız olacak."

Belimdeki sikke kesesine dokundum, kamçının hançer ucunu dövmeyle ilgili daha önceki düşüncelerim nihayet su yüzüne çıktı. "Onu rafine etmek için biraz altın kullanmayı umuyorum."

"Altın çok yumuşak, ilk çatlamada patlar."

Başımı salladım ve onun anlayacağını bildiğim şeyi söylemek için nefes aldım. "Biliyorum ama... İçimde bu silahın istediği şeyin bu olduğuna dair bir his var."

Tek bir kaşını kaldırdı. "Bunu söyleyecek çok fazla insan yok."

Omuz silktim. "Yine de anlıyorsun."

"İstiyorum." Sandalyesine geri oturdu. "Altının demirle kaynaştığını mı düşünüyorsun? Ben hiç yapmadım."

Herhangi bir altın değil, Alabaster'dan gelen altın. Hayatım boyunca -en azından hatırlayabildiğim kadarıyla- evim olmuş bir yerden, Duncan'ın bana verdiği altından. Ve onu burada kullanmak, bundan sonra nereye gidersem gideyim, kendimi o geçmişe bağlamanın bir yoluydu. Altın harcanabilirdi ama kullanmayı öğrendiğim ve uzun süre benimle kalacağını umduğum bir silah... ona verebileceğimin en iyisini vermeme gerektiriyordu.

"İçgüdüsel bir his." "Hmm."

Başka bir şey var mı?"

"Eğer bana zaman tanırsanız, yeni bir bıçak alacağım. Benimkini kaybettim ve bir yedek kullanabilirim."

Masaya hafifçe vurarak ayağa kalktı, saçlarının şok edici beyazlığına rağmen dinçti. "Adım Smithson Coal." Elbette öyleydi; dudaklarımı çekiştiren sırtışıma zapt etmek zorundaydım.

Bir elimi uzattım. "Harmony Fallowell."

Elimi tuttu, sıkıca sıkı ve sonra ters çevirip avuç içlerimi inceledi. "Biraz nasır var. En azından çok çalıştığın konusunda yalan söylediğini sanmıyorum."

"Teşekkürler mi?"

Kırbaçın ucunu havaya kaldırdı. "Hançerle başlamalısın. Aklını *bu* işi nasıl yapacağına ver. Çünkü altın ve demiri harmanlayıp kullanılabilir bir şey haline getirmeni izlemek istiyorum. Daha önce yapıldığını görmedim. Yapabileceğinden emin değilim."

Ayağa kalktım. "Yeterince makul. Zaman ve demir ne kadar?"

Smithson bana önden gitmemi işaret etti. "Senden ne öğreneceğime bağlı. Hayatımın bu noktasında bilgi benim için altından daha değerli."

"Elimden geleni yapacağım."

Beni demirhanenin önüne kadar takip etti ve ben de aletleri toplayıp örsün üzerine koyarak çalışmaya başladım. Smithson ve ben benzer boylarda olduğumuz için benim için mükemmel yükseklikten çok uzak değildi.

Mükemmel bir şekilde yığılmış hurda yığınının doğru ilerledim. "Buradan çekmemin sakıncası var mı?" "Devam et. Buralardan değilsin, değil mi?"

Bu soruya ihtiyacım yoktu ama ona cevap vermek zorunda da değildim, başka biri cevap vermek zorundaydı.

"O değil. O bizimle, Smithson." Üçkağıtçı Tom demirhaneye girdi, kapı arkasından usulca kapandı.

Onu.

"Bir korsan mı?" Smithson homurdandı. "Hayır, o sizin için fazla güzel."

"Öyle. Ama çivi gibi sert ve sadık. Kanca'nın sadakati herkesin görüşüne tercih ettiğini biliyorsun. gibi." Tom duvardan tek bir tabure çekti ve üzerine oturdu. "Bununla birlikte, gemiye gelmek için yaptığı başvuruda demircilik yazmadığını görünce ne yaptığını merak ettim."

Dudaklarım kıpırdadı. "Tek istediğin bir şahıncıydı. Benim tüm becerilerime ihtiyacınız olduğunu düşünmemiştim." Smithson önce bana, sonra Tom'a baktı. "Buralarda takılacak mısın?"

"Merak."

"Güzel, benimle içebilirsin."

"Ahh, senden hoşlandığımı biliyordum Smithson. Neyin var? Rom? Viski?"

"Çay."

Demir yığınının karıştırırken içimden bir kahkaha koptu. "Ona sek içir Smithson, krema ya da şeker olmasın."

Diğer odadan gelen kısık bir kıkırdama ve çanak çömlek şingirtisi, önümdeki demire odaklandığımda kayboldu. Bir hançere ihtiyacım vardı ama kırbaç için doğru demir daha önemliydi, bu yüzden önce onu aradım. Ellerimin parçaların üzerinde gezinmesine izin verdim.

Gözüme ilk olarak yemek tabağı büyüklüğünde eski bir at nalı çarptı. İçinde kirle birlikte hâlâ gömülü birkaç çivi başı vardı. Ayak parmağının ön kısmı aşınmıştı - at tek bir nallama döngüsünde bu kadar aşınması için çok çalışmıştı.

Parmaklarım üzerinde kaydı ve büyüm yüzeye çıkarak onu test etti. Demir kadar sert, sert ve pes etmek istemiyordu. At garip bir şekilde, bilmeden demire kendi niteliklerinden bazılarını aşılammıştı.

Kırbaç için mükemmeldi.

Hançer demirini bulmak daha kolaydı. Yaklaşık sekiz inç uzunluğunda, hafif bir kavisi olan sağlam bir parça. Büyümle kenarlarını öperek inceledim. Bir su fıçısı için kalıplanmaya başlanmıştı ama bu şekilde hapsolmaktansa kırılmıştı. Başımı salladım. Bana ne oluyordu böyle? Demirin istekleri yoktu. Var mıydı? Parmaklarımı metalin etrafına doladım ve bana ısınmış gibi geldi. Bunun hakkında çok fazla düşünemezdim, yoksa dikkatim dağılırdı.

"Hangisi için hangisi?" Smithson sordu.

Başımı kaldırdığımda iki adamın ellerinde çay fincanlarıyla oturduklarını gördüm. Tom rom yerine çay içiyor olmasından hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Kupasını kaldırdı. "Smithson kendi... çayını yapıyor... Özellikle ısıtıldığında çok lezzetli oluyor."

Sekiz inçlik parçayı havaya kaldırdım. "Hançer." Sonra at nalını.

"Kırbaç." "İlginç seçimler. Devam edin."

Adamlara sırtımı döndüm ve Smithson'ın önerdiği gibi önce hançere odaklandım. Ben çalışırken önümüzdeki birkaç saat boyunca orada oturmak istiyorlarsa, bu onların sorunuymu.

Kömürü yakıp üfleç kolunu çevirmeye başladığımda, demirhanenin tabanına daha fazla hava itip ısıyı yükseltirken seslerinin alçak uğultusu arka plandaydı. Sekiz inçlik parçayı kömürün içine kaydırıp ve bir dizi maşa aldım. Örsün üzerine yerleştirdiğim üç çekiç beni bekliyordu ve hançerin şekli üzerinde çalışırken zihnimin dolaşmasına izin verdim.

Büyüm her gün değişiyor ve değişiyormuş gibi geliyordu. Bu beni korkutmuyordu ama onunla neler yapabileceğimi ve neler yapamayacağımı anlamaya çalışıyordum. Xander'ın dediği gibi, gerçekten her şeyden biraz.

Her işin ustası gibi. Bu sefer bile, hançeri döverken büyüm aktif olarak hareketlerime, kollarımdan aşağıya, aletlere ve metale akıyordu. Hançerin şekli her zamankinden daha hızlı oldu, sanki metal benimle birlikte çalışıyor, istediğim şekle giriyordu.

Hançerin omurgası, bıçağın iş tarafındaki hınzırca bir darbeyi takip ederek kıvrıldı. Daha önce yaptığım gibi metali katlamadım, buna gerek yoktu. Bu bıçak tamamen iş amaçlıydı ve bir taşa saplasam bile kırılmazdı.

Bu... cehennem... yapılmak istedi.

Bir an gibi gelen bir süre geçti ve iş bitmişti, kenarı bilenmiş ve sapı beyaz dişbudak ağacından yekpare bir parçadan yapılmıştı.

Hançeri elimde çevirdim, büyüm sanki kendi başına yaşayan bir şeymiş gibi ona doğru uzandı ve ben bakarken düz kenarından küçük desenler çıktı.

Alevler bıçağın ucundan sapına kadar yalayıp demire işliyordu. "Vay canına."

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı kaldırdığımda her iki adamın da bana baktığını gördüm, gözleri kocaman

açılmış ve parmak uçlarından fıncanlar sarkıyordu. "Ne?"

"Böyle görünen bir bıçağı bırakın, bir saatten kısa sürede yapılan bir bıçak bile görmedim." Smithson nefes verdi. "Demirhaneyi kullanmanın bir bedeli yok. Şimdi diğerini yap."

Ben arkamı dönmeden kapı çarparak açıldı ve geniş omuzlu bir figür içeri girdi. Lanet olsun, neden ortaya çıkmak zorundaydı ki? "Tom, burada mısın?"

"Evet, Hook. Harmony'mizi izliyor."

Uyumumuz. İçimden bir sıcaklık aktı. Tom beni sanki... sanki gerçekten aileymiş gibi sahiplendi. Bu sıcaklık kalbime dokundu ve gözlerim biraz bulanıklaştı. Buradan er ya da geç ayrılmak zorunda kalacaktım ama birinin beni halkının bir parçası olarak gördüğünü bilmek... bu beni çok etkiledi. Druzilla ya da sözde kardeşlerim bile beni sahiplenmemişti. Sadece Pawpaw ve Molly sahiplenmişti.

Ve şimdi de Tom.

"Şimdi ne yapıyor? Smithson'a keder mi veriyor?"

Hook'un keskin tonuna rağmen sıcaklık kaybolmadı.

Smithson elini bana doğru sallayarak, "Hayır, o harika biri," dedi. "Tideblessing'i her ne ise, bilmiyorum. Ama kabul ederse ona tam ortaklık teklif ederim."

"Hayır." Hook'un ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "O bana

ait." Üçümüz de ona baktık ama o kekelemedi.

"O benim ekibimin bir parçası, değil mi Tom?"

"Evet patron, öyle." Üçkağıtçı Tom hiç istifini bozmadı. Ayağa kalktı ve koltuğunu Hook'a verdi, sonra yanıma geldi ve beni yanağımdan öptü. "İşin bitince beni görmeye gel. O elleri hemen iyileştireceğim."

Avuçlarımda oluşan kabarcıkları görmek için aşağıya baktım. Nasırlar iyi hoştu ama o k a b a r c ı k l a r ı n bu kadar çabuk oluşması... Hançeri yapma hızı bunu yapmıştı.

"Teşekkürler Tom." Ben de onu yanağımdan öptüm ve o da kıkırdayarak bana göz kırptı.

Üçüncü adamdan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordum - Hook hiç memnun değildi. Bu da beni gülümsetti.

Tom gitti ve Smithson tekrar devam etmemi işaret etti.

Ama buna sınır koyan Hook'tu. "Zaman boşa geçiyor. Bir saatin var." İtiraz

edebilirdim ama zahmet etmeyecektim-bir saat yeterli olacaktı.

"Eğer o bıçağı bir saatten kısa bir sürede yapabiliyorsa, kırbacımın başlığını da otuz dakikada yapabilir."

"Bunun üzerine kumar oynamak ister misin?" Hook teklif etti.

"Aynen öyle. Oradaki kadın bir hazine. Yaşlı bir moruk olmasaydım onunla evlenirdim. Damarlarında hiç görmediğim bir sihir var."

Kızarma sırası bendeydi. "Smithson, herhangi bir kadınla böyle konuşursan, kısa sürede bir karın olur."

"Phaw."

Arkamı döndüm ve Hook'un beni izlediği hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bu özel bir şey falan değildi - yani Tom ve Smithson'a bir gösteri yapmıştım, ama Hook'un kara gözlerinin ağırlığı hissediliyordu.

At nalını aldım ve işe koyuldum.

Belimdeki keseden iki altın çıkardım, duraksadım ve aklımdan bir düşünce geçerken Kanca'ya baktım. "Bir altın sikke karşılığında bir altın sikke takas edebilir miyim?"

Kanca kaşlarını çatı. "Neden?"

"Ben sadece... Sanırım iki farklı altına ihtiyacım var." Yine nedenini söyleyemedim, sadece bir his olduğunu söyledim. Bunun bir kısmının Alabaster'dan ve oradaki dünyamdan olmasına ihtiyacım olduğu kadar, bu hikayeden de bir parçaya ihtiyacım vardı.

Hook bana havada yakaladığım bir altın sikke fırlattı, sonra ben de ona kendi sikkemi fırlattım. Üzerindeki yazıları merak etmiştir ama altın altındır. Aynı şekilde harcanırdı.

İki sikkeyi yan yana koydum. Birinde Alabaster'ın kalesi ve sloganı vardı: "Güçlü olan ganimeti alır." Diğerinin üzerinde kafatası ve çapraz kemikler, kenarlarında ise "Korsanlar Ölene Kadar Yaşayacak" yazıyordu.

Üçüncü bir para. Üçüncü bir bozuk paraya ihtiyacım vardı. Kaşlarımı çattım. Kırbaç için bu özel başlığı yapmak için doğru zaman değildi.

İki Alabaster sikkesi aldım ve işleme başladım.

İki adam da soru sormadı, yine de Kanca'nın her hareketimi izlediğini hissedebiliyordum. Tıpkı rüyalarımda olduğu gibi, varlığının ağırlığından kaçamıyordum ama kaybedecek zamanım yoktu.

At nalını ikiye bölebileceğim kadar ısıttım ve bir ucunu su variline soktum. Bir kısmını şimdi kullanacak, kalanını daha sonra kullanmak üzere saklayacaktım.

İki metali birlikte işlemeye başladığımda ne Hook ne de Smithson tek kelime etti.

Bu daha önce yapıldığını duyduğum bir alışım değildi ve Smithson'ın demirhanesinde çalışma fırsatını bana kazandıran tek şeyin bunu yapabileceğimi ve yapacağımı cesurca ifade etmem olduğunu biliyordum.

At nalını ısıtarak düzelttim ve düzleştirdim. Sonra her iki ucunda bozuk para sığacak büyüklükte birer çukur açtım. İşin zorlaştığı yer burasıydı.

Altın hızla eridi.

Demir yapmadı.

Bir nefes aldım ve sihrimi kolumdan aşağıya, altın paraların içine doğru ördüm. Gözlerimin hemen arkasında bir baş ağrısı başladı ama elimden geldiğince onu bir kenara ittim. Kuyumcu büyüteçimi çıkarıp sağ gözümün üzerine koydum.

Eskiden at nalı olan demiri dikkatlice kömürün içine geri koyarken büyüm sikkelerin etrafını sıkıca sarmıştı. Demiri ısıtırken altın sikkeleri korumak tüm konsantrasyonumu aldı.

Metali tekrar dışarı çıkarıp eğdim ve kendi üzerine katladım. İşlemi defalarca tekrarladım, kaç kez büküp harmanladığımı sayısını unuttum.

Ekmek yapar gibi, iki malzemeyi birlikte yoğurdum, altının demirden damarlar halinde kaymasını ve daha sonra her şeyi renklendirmesini izledim.

Altın üzerindeki koruyucu tutuşumu bıraktığımda, demirhaneden bir renk patlaması yükseldi ve kıvılcım çıkarıp tükürürken yeni basılmış metal parçasını hızla dışarı çektim.

"Flux," diye bağırdım, sanki Smithson çırakmış da ben ustaymışım gibi.

Ama metalleri birbirine kaynatmaya yardımcı olacak akı kutusunu aldı ve bana fırlattı. Beyaz kristalleri metalin üzerine serptim ve parçayı kırbaç için kapak haline getirmeye başladım. Önce incelttim, altın demir alaşımı çekicimin altında sıvı gibi hareket etti ve şekil hızla bir araya geldi.

Ucu herhangi bir ok ucu kadar keskindi ve başlık kırbaçın ucunda dört inçlik bir alanı kaplıyordu. Alttaki dört köşeyi incelttim, derinin içinden geçirebilmek için onlardan uzunluk çıkardım. Bu onu sabitleyecek ve daha iyi bir denge sağlayacaktı.

Yine de...

"Bir şeyler eksik." Fısıldadım, metaldeki itme ve çekmeyi hissediyor, sorunun ne olduğunu bulmaya çalışıyordum. Elimi neredeyse bitmek üzere olan kapağın üzerine koydum, gözlerim zonkluyor ve başım aynı anda tepki veriyordu.

"Petrol?" Smithson teklif etti.

Başımı salladım ve sihrimi metalin daha derinlerine ittim. Başka bir şey. "Hayır, tam olarak çıkaramıyorum."

Kanca'daki madeni parayı kullanmış olsaydım, orada da bir şeylerin eksik olacağını biliyordum. Ama bu farklıydı.

Bunun temel modelini yapmak için bile ihtiyaç duyulacak bir malzeme gibi. Elimi üzerinde tuttum kırbaç kapağını açtım ve sihrimin kayıp halkayı arayarak içinde gezinmesine izin verdim.

Doğruluk. Vahşet. Şiddet. Kan. Eksik olan neydi? Mantıklı olmayan malzemeler.

"Beş dakikanız kaldı." Hook dedi ki. "O zaman seni buradan sürükleyerek çıkaracağım, gerekirse omzuma asarak." Ona dik dik bakmak için gözlerimi kaldırdım ve gözlerim kancasına kaydı. Demir. Kesin. Acımasız. Kanla yıkanmış mı?

Eksik olan buydu. İhtiyacım olan özellikleri zaten içinde barındıran bir şeyin parçası.

Kancadaki desen kendini bana açtı ve orada ne olduğunu açıkça gösterdi. Başımı salladım. "Kancadan bir parça istiyorum."

Başını arkaya atıp demirhaneyi doldururken kahkahası aniden yükseldi.

Smithson irkildi. Kıpırdamadım bile. Bildiğimi biliyordum.

Kendini toparlayan Hook bana baktı, kahkahası azalıyordu. "Benimle dalga geçiyorsun." Kayıp elini kaldırdı.

"Benden bir parça mı istiyorsun?"

"Hayır, ne şaka yapıyorum ne de seninle dalga geçiyorum. Her şeye ihtiyacım yok, sadece..." Etrafta bir dosya aradım. "Bir dosya."

"Silahınızın bütünlüğünü bozmayacak, Kaptan," dedi Smithson. "Ve eğer sizin için bir sakıncası yoksa, bu işin sonunu görmek isterim, bu tür bir büyüye hiç tanık olmadım. Eğer endişeleniyorsanız size her zaman başka bir kanca yapabilirim."

Sanki onların dünyasından değilmişim gibi benim sihrimden bahsetti. Tabii ki değildi.

Hook bana baktı. Kızgın değil, öfkeli değil ama düşünceli. "Senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

Ona bir gülümseme gönderdim. "Benim için öyle."

O da bu dövmenin bittiğini görmek istemiş olmalı, çünkü daha fazla tartışmadan, kancasının bir kısmını bitmiş ürünün üzerine egelememe izin verdi. Onu sabitlemek için elimi bileğine koydum, parmak uçlarımda kalbinin düzenli attığını hissettim.

Ona bakmak gibi bir hata yaptım.

Gözleri zaten karanlıktı ama yine de gece yarısı saatlerinin ve gizli sırların ülkesine doğru derinleşiyor gibiydi.

Kalp atışları hızlandı ve parmaklarıma daha sert vurmaya başladı.

Donmuş bir halde birbirimize bakarken, aramızdaki boşluk şimdiye kadar dokunduğum tüm demir o c a k larından daha fazla ısınırken düşünmek zordu.

"Bitir şu işi," diye homurdandı, sesi boğuk ve arzuya benzer bir şeyle kalındı.

Kahretsin.

"Evet, üzerinde." Benim aptal sesim onunkinden çok daha iyi değildi, nefes nefese ve neredeyse ihtiyaç diyebileceğim bir şeyle doluydu.

Hayatımı ve aptal hormonlarımı sikeyim.

Onu biraz daha sıkı kavradım ve kancasının ortasından bir geçiş yaptım, metal sadece biraz itiraz ediyordu.

Demirin en küçük miktarı, sadece tek bir parça, kırbacın kapağına düştü ve battı, sanki katı değil de sıvıymış gibi metalin içine emildi.

Hook'u bıraktım ve kapağa baktım. "İşte bu kadar." Ona teşekkür etmek için tam zamanında döndüm ve kapının çarparak kapanmadan hemen önce açıldığını gördüm.

Kanca gitmişti.

"Kaptanın daha önce hiçbir şeyden kaçtığını görmemiştim. Senin gibi bir kızın kaçması ne tuhaf," diye d ü ş ü n d ü Smithson.

Sertçe yutkundum ve kapıya baktım. Onu kaçmaya mı göndermişim?

Bu, onun beni tedirgin ettiği kadar benim de onu tedirgin ettiğim anlamına mı geliyordu?

BÖLÜM 23

Kısa bir süre sonra hanın önünde durup gece gökyüzüne Fetch'ten bir iz var mı diye bakarken aklım hâlâ başımdaydı ama zihnimin en ön sırasına yerleşen bir başka isimdi.

James.

Garth ona böyle seslenmişti ve bunun daha iyi hissettirdiğini inkâr edemezdim... bazen Hook'tan daha uygun olduğunu, bariz ve huysuz kişiliğine rağmen.

"Sizi kurtarmak için yaptığım onca şeyden sonra olmaz..."

Noru tarafından eli kesildikten sonra Hook'a ve arkadaşına yardım eden kişi Garth mıydı, yoksa yaşlı adam onu başka bir zaman mı kurtarmıştı?

Kesin olan bir şey vardı ki, sormayacaktım. Bunun bir anlamı yoktu. Hook zaten bana söylemezdi. Şimdilik müttefik olabilirdik ama bana tam olarak güvenmesi gerektiği kadar güvenmeye karar vermişti, bir zerre daha fazla değil. Ben nereden biliyordum? Çünkü ondan hemen sonra demirhaneden ayrılmıştım ve hana vardığımda onu hiçbir yerde bulamamıştım. Anlaşılan odasından bir şeyler almak için durmuş, barda Xander'a rastlamış ve ona beklememesini söylemişti. Halletmesi gereken başka işleri varmış. Sonra da tek kelime etmeden sokağın aşağısına doğru gitmiş.

Karanlıkta bırakılmaktan bıkmıştım ve ani bir kararla Fetch'e şimdiye kadar denediğim en karmaşık talimatı verdim: Yürüyen Kanca'yı bulup bulamayacağını görmek ve sonra doğrudan hana geri dönüp beni ona götürmek. Getirici havalanmıştı ve o zamandan beri nefesimi tutuyordum. İçimden bir ses, bu peri masalının içinde saklı olan tüm sırları açığa çıkaracak anahtarın tam da bu ana bağlı olduğunu söylüyordu. Sadece Sör Fetchington Von Buren'in kin yerine dostluğu seçmesini ve kendisine söyleneni yapmasını ummalıyım.

On dakika sonra kendimi, Şeytan Eldiveni fiyaskosu yüzünden düşündüğümden daha mı sinirli olduğunu yoksa sadece sabırsız mı davrandığımı merak ederken buldum.

"Kesinlikle ikincisi," diye mırıldandım nefesimin altında.

Hana daha yeni girmiştim ki geri dönüp dışarı çıktım, bedenim bastırılmış bir hayal kırıklığıyla uğulduyordu.

Fetch hızlıydı ama mucizevi bir işçi değildi. Göğüslerimi sakınleştirmeli ve biraz sabırlı olmalıydım.

Tam yerleşmek için kaldırıma oturmuştum ki tepemden tanıdık bir kanat çırpma sesi geldi. Başımı kaldırıp baktığımda Fetch'in gözlerinde beklenti dolu bir parıltıyla havada asılı durduğunu gördüm. Ona komut verdiğimde cevap vermemesine rağmen beni duymuştu. Her ne kadar hâlâ o sevecen halini takınmasa da emrimi yerine getirmişti.

"Sen çok iyi, akıllı bir kuşsun," diye mırıldandım ayağa fırlarken.

Kimse izlemediğinden emin olmak için etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra, Fetch'in beni hâlâ hareketli olan caddeden aşağıya, kasap dükkânının ve fırının önünden geçirmesini takip ettim.

En az iki mil gitmiştik ve ana caddeyi çevreleyen fenerlerin ışıkları uzakta sönükleşmeye başlamıştı. Arnavut kaldırımlı yol yerini kabaca yontulmuş bir patikaya bırakırken gözlerimi kısarak ileride ne olduğunu görmeye çalıştım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Hook'un başka bir muhtemel mürettebat üyesiyle konuşacağını ya da belki biraz erzak alacağını sanmıştım. Ama Fetch yavaşladıktan sonra dönerek şirin, kadınsı küçük bir kulübenin tam üzerine daldığında şok içinde donakaldım.

Az önce Kaptan Hook'u *metresinin* evine kadar takip mi etmişim?

Metresi olup olmaması umurumda değildi. Sadece, iyi bir bilgi alacağımı düşünerek çok heyecanlanmıştım. Ama şimdi, nedense, pencereden bakmak ve şüphelerimi doğrulamak için yaklaşma fikri midemi bulandırıyor.

Genç ve güzel miydi? Onu *seviyor* muydu?

Tam dönüp gitmek üzereydim ki Fetch bir tur atıp ön bahçedeki bir şeyin üzerine tünedi. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak baktığımda bunun bir işaret olduğunu fark ettim:

Gayelette'in Forchun'ları. Garr-gerçekleşmesi kesin, yoksa bir sonraki 1 bedava!

İçime dolan rahatlama o kadar baş döndürücüydü ki kendimi sabitlemek için belimden eğilmek zorunda kaldım.

Tabii ki rahatlamıştım. Gayelette tüm cevaplara sahip gibi görünen tek kişiydi - her ne kadar onları vermekte acele etmese de.

Hook'un metresi olma ihtimalinin düşük olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu... bunun aynı Gayelette olduğunu varsayarsak. Ve ilan ettiği mesleğe bakılırsa, başka bir meslek olmadığını tahmin edebiliyordum. Umutlanmamaya çalıştım.

pencereden bakmak için küçük avluyu gizlice geçerken kalktım.

Bu Gayelette beni hatırlayacak ya da yardım edebilecek miydi? Yoksa o da bu yeni dünyadaki diğer görsel ikizler gibi Alabaster'daki adaşıyla aynı ama bir şekilde farklı mı olacaktı? Bana dair anıları da yok mu olacaktı?

Titrek bir nefes aldım, hayal kırıklığına karşı kendimi çelikleştirdim. Tozlu camın arkasından loş odaya baktım. Duvarları kaplayan renkli duvar halıları ve neredeyse her düz yüzeyde saksılar içinde yemyeşil bitkiler vardı. Bir köşede kurutulmaya bırakılmış baharatlar asılı duruyor, kokuları hafif tütsü kokusuna karışıyordu. Odanın ortasında Gayelette ve Hook küçük oval bir masada karşılıklı oturuyorlardı. Aralarında kristal bir küre duruyordu, parlak desenli masa örtüsünün üzerindeki tek eşya oydu.

Gayelette'in tanıdık yüzü midemi bulandırdı. Bu kesinlikle Alabaster'da tanıştığım kadındı, ancak burada falcılık mesleğini tamamen benimsemişti. Saçlarını altın bir eşarp örtüyordu ve bileklerine sığacak büyüklükteki devasa zümrüt halka küpeler kulak memelerinden sarkıyordu. Kıpkırmızıya boyanmış dudakları, önündeki parlayan küreyi incelerken hafifçe kıvrılmıştı. Yüzükler boğumlu parmaklarının her birini süslüyordu, öyle ki altlarındaki deriyi zar zor görebiliyordunuz.

Sözleri kısmen açık pencereden usulca içeri girdi. Duymak için zorlandım:

"...bir şey, bir şey, kehanet... bir şey, bir şey, büyü."

Sonra, daha belirgin bir şekilde:

"...Harmony bir şey bir şey."

Kalbim tekledi. Benim hakkımda konuşuyorlardı. İkisinin de söyleyeceklerini kaçırmamın imkânı yoktu. Özellikle Gayelette.

Mümkün olduğunca yavaş ve dikkatli hareket ederek, pencere çerçevesinin aşınmış ahşabını santim santim yukarı doğru bastırdım. Kulağımı (ve başımın yarısını) içeri sokacak kadar açmam tam iki dakika sürdü.

"Bunu bana neden iki gün önce buradayken söylemedin?" Hook elini yüzünde gezdirirken açıkça tedirgin bir ifadeyle sordu.

"Korkarım işler böyle yürümüyor," diye cevap verdi.

Klasik Gayelette. Hook'un da benimle aynı muameleye maruz kaldığını duymak dudaklarımı titretti. Hak etmişti. Acı bir kahkaha attı. "İşler şöyle yürüyor: Ben sana para veriyorum, sen de bana bilmek istediklerimi söylüyorsun."

İşaret parmağını havada oynatarak dilini şaklattı. "Hayır. Bana ödeme yaparsınız ve ben de size bilmeniz gerekenleri söylerim."

"Aynı şey, kadın. Kafana göre takılıyorsun," diye homurdandı Hook.

"Değilim," diye karşılık verdi. "Öğrenmesi zor bir ders ama en önemli kısmı yolculuk. Orada büyürüz. Eğer sana her şeyi şimdi anlatsaydım, senden istenen görevi tamamlamaya hazır olmazdın. Ve oyunun sonuna ulaştığımızda, kimseye yardımınız dokunmaz. İşe yaramaz bir meme olursun."

Hook alçak sesle, sinirli bir hırıltı çıkardı. Ona sempati duymak istemiyordum. Ama Alabaster'da da bana aynı şeyi söylemişti ve ne demek istediğini anlasam da, bu ne yardımcı ne de tatmin ediciydi.

Hook'un sesi hafifçe düştü. "Topladığım ekiple Fen'e sağ salım girip çıkma şansımız olduğuna hâlâ inanıyor musun? Ellerimde yeterince kan var Gayelette. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

Yüzüklü parmakları kristal kürenin üzerinde kaydı. "Sonucu garanti edemem ama sana doğru oyuncuların yerinde olduğunu söyleyebilirim. Gerisi size kalmış. Yine de daha önemli bir soru var." Öne doğru eğildi ve elini kristal kürenin üzerine koydu. "Sonrasında ne olacak? Kazansanız da kaybetmeniz de, düşmanlarınızla aranızdaki hesaplaşma gününün ötesinde daha fazla karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Neden, Kaptan James Tyler?"

Çenesi gerildi ve Gayelette'e taş gibi bir sessizlikle baktı.

"Peri ve sevgilisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde sana güvenen insanlar var," diye devam etti. "Uğruna yaşanacak intikamdan çok daha fazlası olduğu gerçeğini kabullenmelisin yoksa yolun sonunda seni bekleyen tek şey hiç bitmeyen karanlık olacak. Sen ve sayısız diğerleri için."

Hook'un intikam takıntısı konusunda Garth'la aynı davulu çalıyordu, yani belli ki Hook kartlarını göğsüne çok yakın tutmuyordu. Ama aynı zamanda şunu da merak ettim... Eğer Pan ve Tink burada gerçekten haksızlığa uğrayan tarafa, bir adam neden tüm hayatını intikam almaya adanmış?

Hook ağzını açtı ama daha konuşmadan Gayelette'in bakışları bana kaydı.

"Ve sen," dedi Kanca ile göz temasını kesmeden. "İçeri gel ve bize katıl. Sineklerin içeri girmesine izin veriyorsun."

Donakaldım ama artık çok geçti, yakalanmışım. Tam zamanında pencereden uzaklaştım ve Kanca'nın döndüğünü gördüm, beni görünce gözleri kısılmıştı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "İnanılmazsın."

Kendimi biraz utangaç hissederek, acınası bir selamla parmaklarımı ona doğru salladım ve titreyen bacaklarımın üzerinde ön kapıya doğru ilerledim. Bunun bedelini bir şekilde ödeyecektim. Yine de Gayelette'in yıpranmış yüzünü tekrar gördüğümde içimde bir rahatlama dalgası oluştu. Ayaklarımı paspasa sildikten sonra içeri girdim.

"Merhaba," dedim yüzümü buruşturarak. "Sadece geçiyordum ve kulak misafiri oldum."

"Kendine sakla," diye hırladı Hook. "Benden sürekli sana güvenmemi istiyorsun ama buna layık olmadığımı sürekli kanıtlıyorsun."

"Harmony'nin de senin gibi bir kaderi var," diye araya girdi Gayelette nazikçe, elini Hook'un sıkılı yumruğunun üzerine koyarak. "Halkın geleceği dengede duruyor. Ona biraz anlayış göster Hook. O gerçekten iyi niyetli ve aynı zamanda farkında olsa da olmasa da pek çok hayatı kurtarmak için savaşıyor."

"Beni hatırladınız mı?" Gayelette'e masadaki son boş koltuğa kayarak ve Hook'tan uzaklaşarak sordum.

"Elbette unutmam. Nasıl unutulabilirim ki? Alabaster'dan Harmony Fallowell, demirci, tamircisi ve şahinci."

Bana bir gülümseme sundu ve Hook'un soyadımı nereden aldığını anladığımda yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Gemiye bindiğimiz gün korsanların toplantısında buradaydın, değil mi?" Hook'a söyledim. "Bu yüzden geç geldin. Soyadımı da bu sayede öğrendin."

Başını hafifçe eğerek onayladı. "Gayelette bana 'Harmon Fallowell'in...' bir şahinci olduğunu söyledi." Kaşlarını çatarak yaşlı kadına döndü, "Ve kız kardeşi de Noru'dan saati almak için gereken ekibin bir parçası olacaktı. Seni ve şahinini gördüğümde nedenini anladım." Bakışları tekrar Gayelette'e kaydı. "Ama bana onun dışı olduğunu söyleyebilirdin."

"İkiniz de size gereken tüm bilgileri gerektiği zamanda verdiğime inanmak zorundasınız," diye cevap verdi, sinirlenmeden. "Eğer iki dışı arıyor olsaydınız, onları fark etmezsiniz bile. Sürece güvenin. Ve güven konusunda, şimdilik, birbirinize güvenmeniz gerekecek. Eğer güvenmezseniz ikiniz de büyülu saati alma görevinizde başarısız olacaksınız - çünkü istesenez de istemesenez de kaçınılmaz bir şekilde birbirinize bağlısınız. İçten içe bunu hep biliyordunuz. Rüyalarınız da bu yüzden."

Rüyalardan bahsedilince bakışlarımı masa örtüsündeki canlı desene çevirdim, yanaklarım alev alev yanarken konuyu değ i ş t i r m e k için çaresizdim. "Burada Alabaster'dan başkalarıyla da tanıştım ama beni hiç tanımıyorlar. Sen neden tanıyorsun?"

Gayelette yumuşak bir sesle, "Çünkü ben ne bu âlemdenim ne de senin geldiğin âlemden," diye açıkladı. "Büyü yapabildiğim zaman geliyorum ve size rehberlik edebildiğim sürece kalıyorum. Ama sonra evime dönmeliyim."

"Peki bu nerede?" Göğsümde garip bir çarpıntı hissederek sordum. "Ca'an

Saas, çocuğum." Bilgili gözleri benimkilerle buluştu. "Seninkilerle aynı."

Ca'an Saas.

Sanki yıldırım çarpmış gibi bir enerji sarsıntısı içime doldu. Ca'an Saas benim evimdi. O kelimeyi söylediği anda bu gerçeği iliklerime kadar hissettim.

"Beni tanıyordun," diye fısıldadım, sesimi sabit tutmaya çalışırken titreyen ellerimi yumruk haline getirdim. "Küçük bir çocukken Alabaster'a gönderilmeden önce. Beni tanıyordun, değil mi?"

Başını eğdi, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Tanıyordum. Ve aileni de tanıyordum."

Dünyam dengede duramadığım bir eksende dönüyordu. Düşmemek için ellerimi masaya bastırdım. Geçmişimin, ailemin bilgisi tam karşımdaydı. Kesik kesik bir nefes aldım ve konuşmaya çalıştım.

"Lütfen," diye mırıldandım, sesimi çatlatan duyguyu gizleyemiyordum. Elini uzattım ve umutsuzca kavradım. "Bana isimlerini söyle. Onlar hakkında bir şey söyle, herhangi bir şey. Buraya nasıl geldim? Beni neden gönderdiler? Hâlâ-"

"Hayır çocuğum," diye nazikçe araya girdi, başını sallayarak. "Çok üzgünüm ama onlar ölümlüler dünyasını uzun zaman önce terk ettiler. Annen ve baban Ca'an Saas'ın kral ve kraliçesiydi. Seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorlardı ve seni göndermelerinin tek nedeni Almira adında güçlü bir cadının tahtı ele geçirmek için savaş açması ve kazanmasıydı. Eğer kalsaydın, seni öldürecekti. O hâlâ dışarıda bir yerlerde ve senin Ca'an Saas'a dönmeni engellemekten başka bir şey istemiyor."

Dehşet ve kararlılık karışımı bir duyguyla midem bulandı. "Nasıl...?"

"Gayelette sözlerine şöyle devam etti: 'Başarınız içinizdeki tüm sihri kullanmanıza bağlı. 'Onu inşa etmek, büyütme, güçlendirmek. Ama onu dikkatli kullanmalısın. Almira uzaktan izliyor, saldırmak için fırsat kolluyor - ve seni bulmak için artan gücünü kullanıyor.'

Düşüncelerim bir topaç gibi dönüyor, bir andan diğerine geçiyordu.

Nereye gitsem karşıma çıkan, kenarları yırtık pırtık delikler.

Sanki bir şey kağıt parçalarını yiyormuş gibi çiğneme sesi...

"Solucanları gönderen o." Her şey mükemmel bir netlikte bir araya geldiğinde boğazındaki safra yükseldi. "Onlar kitap kurtları..."

Sayfaları yemek.

"Kitap kurtları mı?" Hook mırıldandı, bakışlarını Gayelette'e kaydırırken gözleri kısıldı.

Ama yaşlı kadın onu görmezden geldi ve ses tonunda bir parça gururla gülümsedi. "Şimdi noktaları birleştiriyorsun, çocuğum. Bu iyi bir şey. Ama bu bilgiyle birlikte daha fazla tehlike geliyor. Kaderini gerçekleştirmeye ne kadar yaklaşırsan, o da o kadar cesur ve çaresiz olacaktır."

Her şey birdenbire o kadar gerçek hale gelmişti ki... ya da en azından daha yakındı. Evin bir adı vardı. Ca'an Saas. Ve oraya vardığında kim olduğunu öğrenecektim. Nereden geldiğimi. *Kimden* geldiğimi.

"Dikkatli ol kızım. Önünde hâlâ uzun ve tehlikeli bir yol var. Almira seni yok etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Sertçe yutkundum ve omuzlarımı dikleştirdim; Pawpaw'ımın, arkadaşlarımın ve kendime olan inancımın gücü görüşümü keskinleştirdi. Bu işte yalnız değildim ve sevdiklerimin ve beni sevenlerin bağları beni bu işin üstesinden getirecekti - öyle ya da böyle eve döneceğimi biliyordum.

"Bırak denesin."

BÖLÜM 24

Güneş geceyi yarmadan önce güvertede durmuş, büyümü kırbacın pürüzsüz sapına yönlendiriyor, yeni eklediğim uca kadar akması için zorlarken yüzümü **buruşturuyordum**. Başım acıyla zonkluyordu ama onu geri itip tek bir düşünceye odaklandım.

Ca'an Saas.

Evim, içinde bulunduğum bu hikâyenin *dışında* ve geri dönmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğum yer.

Sihir kırbaçta biraz daha ilerledi ve kaba, dokunmuş derinin içinden kaydı. Her çentiği ve çizdiği hissedebiliyordum, sanki bir elimi kendi tenimde gezdiriyormuşum gibi. Sadece biraz daha...

Kafatasımda yakıcı bir acı hissederken görüşüm bembeyaz oldu; bir an önce hissettiğimden bir düzine kat daha kötüydü. Büyü bir dalga halinde bana geri döndü, sanki kırbaç ve ben tek, birleşik bir şey olmaktan çıkıp bir kez daha ayrı bir şey olduk.

Nefes nefese kalarak onu yanımdaki büyük sandığa fırlattım. Her şeyi sihrimle doldurmama ramak kalmıştı, daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşmışım. Ama bu yeterince iyi değildi. Almira'nın neler yapabileceğini anlamaya başlamışken olmazdı. Eğer eve dönmek istiyorsam, daha iyisini yapmalıyım.

Almira. Artık bir ismim vardı, odaklanmam gereken bir isim, nefret etmem gereken bir isim. Gerçek evimden atılmamın sebebi.

Önceki sabah kasabadan ayrılmıştık ve o andan itibaren uyanık olduğum her saati güçlenmeye, sihrimi büyütmeyle odaklanarak geçirmiştim. Kaderim her geçen saniye daha da netleşiyordu ama önümdeki yol da bir o kadar ürkütücü görünüyordu.

Sadece birkaç hafta önce, bir iksir satıcısı ya da gösteri sihirbazından daha güçlü bir Fısıltı bile görmemiştim ve şimdi buradaydım ve baktığım her yerde sihir vardı. *İçimde* sihir vardı.

Relyk'in gücü inanılmazdı ve beni avlayan cadı kadar güçlü değildi.

Bu Almira'yı nasıl bir tehdit haline getiriyordu? Tüm dünyaları manipüle edebilecek güce sahipti. Belki de yeterli zaman verildiğinde onları yok etmeye yetecek gücü bile vardı.

Peki ya ben?

Burada bir yandan yeni bulduğum sihri bir kırbaça dönüştürmeye çalışırken bir yandan da Kaptan James-Fucking-Hook'u düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

Son anlamlı konuşmamız zihnimde yeniden canlandı

"Kaçabilirsin ama sorularımdan sonsuza dek kaçamazsın," diye seslendi ben hana doğru ilerlerken.

Gayelette'in evinden ayrılmıştık ve yapmak istediğim son şey konuşmaktı. Düşünmem gereken o kadar çok şey varken olmazdı.

Babamı tanıyordu.

Annemi.

Ben lanet bir *prences* miydim? Ona söylediğimde Molly kesinlikle ölürdü. Belki de bu yüzden ona söylemezdim.

Eve, Ca'an Saas'a döndüğümde gerçek Gayelette ile karşılaşacak mıyım? Bana ailem hakkında her şeyi anlatacak mıydı? Fotoğrafları bile olabileceğini ummaya cesaret edebilir miydim? Hatıralar?

Hayır. Böyle düşüncelere kapılırsam kendimi deli ederim. Bunun yerine Gayelette'den kaçarken Kanca'yla yaşadığım ileri geri konuşmaları düşündüm.

"Kaçmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek," diye söylendi, Arnavut kaldırımlı caddede koşarak ilerlediğim için beklediğimden çok daha yakındı. "Kitap kurtları hakkında ne demek istediğini bilmem gerek. Ve bu Almira kim?"

Yavaşladım.

"Dinle, Prenses. Burada başka seçeneğimiz yok. Saati almak için sihrimizi birleştirmeli ve birlikte çalışmalıyız.

Bunu kendisi söyledi."

"Peki," diye bağırdım, onunla yüzleşmek için döndüm ve üzerime abanıp neredeyse arkasındaki ayı kapatırken keşke yapmasaydım diye hayıflandım. "Bunu yapmaya tamamen hazırım. Ama orada bana hayatımı değiştirecek şeyler söyledi ve bunları sindirmek için bir dakika sessizlik iyi olurdu. Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?"

"Konuşmak istemiyorsan konuşmayız," dedi omuz silerek. "Bu şekilde olmasını tercih ederim. Ama o zaman benim işime karışmayı bırakmalısın. Artık beni takip etmek ya da odama girmek yok. Kendi işlerimizi halletmek için birlikte çalışacağız."

Bitti. Arkadaş olmamıza gerek yok ve saç kötü kesilmiş bir sokak köpeği gibi beni takip etmene de ihtiyacım yok."

Sokak köpeği... Gerçekten de kötü saç kesimi. Hafifçe küfrettim, temiz okyanus havasını içime çekerken, o ısırcı sözleri ve onları söyleyen adamı düşünmemek için elimden geleni yaptım. İlk başta ne kadar tedirgin edici gelse de, dalgaların nazikçe sallanmasından gerçekten keyif almaya başlamıştım. Ve gökyüzü... Yükselen güneşin parlak turuncuları, kırmızıları ve morları denizin sonsuz genişliği boyunca parılıyordu, herhangi bir tabloda daha güzeldi.

"Erkencisin."

Döndüm, birkaç adım ötemde duran Xander'ı gördüğümde adrenalinim yükseldi. "Tanrım, ben seni duymadan nasıl bu kadar yaklaşıldın?"

Kendini beğenmiş bir yarım sırıtış attı. "Yeteneğimi kaybetmediğimi bilmek güzel."

"Hâlâ benimkini bulmaya çalışıyorum." Kırbacı bir kez daha elime alırken bıkkın bir şekilde ofladım. "Bunun için o kadar çok saat harcadığımı hissediyorum, ama hala bu şeyi sihrimle dolduramıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne kadar uzağa gittin?"

"Buralarda." Ucundan birkaç santim ötedeki bir noktayı işaret ettim. "Ve o kadar çok konsantrasyonumu alıyor ki kendimi savunmasız bırakmadan bu şeyi kullanabileceğimden şüpheliyim."

Elini uzattı ve ben de elimi uzattım, silahla yollarımı ayırmak konusunda ne kadar garip hissettiğime biraz şaşırmıştım. Orada öylece durup parmaklarıyla silahın izini sürerken uzun bir duraksama oldu ama sonunda kabzasından tuttu.

"İzle."

İçimden homurdandım ama görüşümü ona odakladım, enerjisinin kırbaça akmaya başladığını görmek için tam zamanında büyüü gözlerime ittim. Nazik parıltı bal dökülmüş gibi kırbacın içine akıyor, kırbacın ilk ayağı boyunca yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerliyor, sonra aniden duruyordu.

"Tam burası ilk yılın ölçütüdür," dedi. On iki metrelik kırbacın geri kalanı onun büyüünden etkilenmemiştir.

"Ne?"

"Ortalama bir öğrenci, bir yıl pratik yaparsa kırbacı yaklaşık buraya kadar aşılabilir," dedi bakışlarıyla buluşarak.

"Bir yıl mı?" İnanamayarak sordum.

"Sen sıradan bir Tideblessed değilsin elbette." Sırıttı. "Ben de sıradan bir öğretmen değilim. Ama tüm bunların zaman aldığını anlamalısın ve sen de çok zorluyorsun."

Başımı salladım, büyüün gözlerimden geri akmasına izin verirken nutkum tutulmuştu. Kesinlikle abartıyordu.

"Yorgun olduğunuzdan emin olduğum için henüz bana neler başardığınızı göstermenizi istemeyeceğim, ancak isterseniz bazı temel formlara girebiliriz."

"Formlar?" Aptalca göz kırptım ve alıştırma yorgunluğu beni yavaşlattı. Şimdi neden bahsediyordu?

"Silahınızı sallarken kullanmanız gereken doğru tekniği öğrenmek için koreografisi yapılmış hareket setleri." Kırbacı bana geri vermeden önce son bir kez sıktı. "Zamanla büyüü de işin içine katabileceksin ama o olmadan da işe yarayacaktır."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Gel." Döndü ve geminin güvertesinde daha açık bir noktaya doğru ilerlerken beni takip etmem için el salladı. "Carnies ve kırbaçlar el ele gider, canavar avcıları olmadan önce canavar terbiyecileri vardı." Kesesine uzanırken bana baktı.

İki eli aynı anda harekete geçti, biri cebine doğru bulanıklaştıkça diğeri kesesinden kendi kırbacını çıkardı. Ben hiç gelmeyen bir saldırıya hazırlanırken, Fetch tepemde gırtladı, kulaklarımdaki gümbürtüden zorlukla duyuluyordu.

Bunun yerine, neredeyse çıplak gözle görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde havada bir altın parıltısı patladı ve kırbacı tamamen kayboldu, Konuşmacı'nın mor şimşeklerinden biri gibi havaya fırladı.

Kırbaç şaklayıp doğrudan altın parıltısına doğru fırlarken gök gürültüsü tepemde patlıyor gibiydi. Kırbacın ucunu bir şekilde aşağı indirdi ve ben de içgüdüsel olarak gözlerime büyü bastırarak kırbacın ucunu açık olan sol eline doğru yönlendirmesini izledim.

Yere baktım, kalbim beni korkuttuğu için olduğu kadar şok ve heyecandan da çarpıyordu. Para hâlâ oradaydı, silahın dikenli, demir ucuna saplanmıştı. Çekiştirdi ve artık harap olmuş madeni para hemen yerinden fırladı.

"Bullseye." Parmağını bana doğru çevirirken gülümsedi.

Bir an için elimde oynattım ve sonunda yakalamayı başardım. Çarpmanın etkisiyle hâlâ sıcaktı ve söylediği gibi, o şeyin üzerinde resmedilen adamın yüzü sanki bir okla tam ortasından delinmişti. "Bu... inanılmazdı."

"Kalabalıklar bunu sevdi. Öyle-" diye sözünü kesti, yüz hatlarını tanıdık bir hüznü kaplamıştı. "Önemli değil. Hadi başlayalım. Biraz zaman alacak ama sana öğreteceğim her şeyi öğrendikten sonra sen de aynısını yapabileceksin."

"Bu senin en sevdiğin para değil, değil mi?" Aklına gelen düşünceyle dehşet içinde ona bakarak sordum.

"Şanslı Lucy mi? Tanrılar hayır." Eli tekrar cebine gitti. "Hmm... Yine de onu bulamıyorum. Siz de ceplerinizi kontrol eder misiniz?"

Şaşkınlığıma rağmen söyleneni yapmak için uzandım. "Neden in-?" Parmağım soğuk bir metal parçasına süründüğünde sözümü kestim. Etkilendiğim kadar şaşırmış bir şekilde onu çıkardım. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Bir sihirbaz asla sırlarını paylaşmaz." Onu aldı ve sırtarak cebine geri koydu. "Şimdi temel konulara geçelim. Hızlı hareket edersek sana formlardan birini gösterecek zamanım olur, böylece boş zamanlarında pratik yapabileceğin bir şey olur."

Uzun bir derse başladı, en başından itibaren her şeyi açıkladı. Doğru tutuş, nasıl durmam gerektiği ve hatta form boyunca ilerlerken nasıl nefes almam gerektiği. Baştan sona büyülenmiş bir şekilde kaldım, hala onun gösterisinden etkileniyordum. Eğer böyle bir başarıyı taklit edebilirsem, en azından kendimi oldukça ciddi düşmanlara karşı savunabilirdim. Kimse suratına metal bir çivi yemek istemezdi.

"Tamam, son bir şey. Bileğinizle o çatlağı alma dürtüsü hissedeceksiniz, ancak uzun vadede dirseğe odaklanırsanız daha fazla kontrol elde edersiniz." Hafif bir çıtırtıdan biraz daha fazlasını üreterek ağır çekimde gösterdi. "Hareketi görüyorsun, değil mi? Bileği kullanmanın doğru olduğu zamanlar vardır, ama onun bir koltuk değneği olmasına izin vermeyin."

Başımı salladım ve yan gözle çevresel görüşümde beliren bir harekete baktım.

"Kahvaltıya yardım etmeyi bitirdim ve gelip biraz izlemek istedim," dedi Molly, ellerini yağ lekeli önlüğüne sürterek.

"Ona katılmayı gerçekten düşünmelisin." Ses tonundan bu fikri ilk kez tartışmadıkları anlaşılıyordu.

"Hayır. İhtiyacım olursa etkisiz hale getiricim var ve kırbaça kendimi aptal durumuna düşüreceğime dair bir his var içimde."

Birçok şeyle tanınırdım; güzellik, çekicilik, zekâ... Ama kesinlikle koordinasyonla değil."

Xander kıkırdadı. "Sen bilirsin. Neyin peşinde olduğumuzu görünce belki fikrini değiştirirsin. İyi kısmı için tam zamanında geldin."

"Sizi yavaşlatmama izin vermeyin." Direğe yaslanıp devam etmemizi işaret ederken gözleri parlıyordu.

"Hareketlerimi dikkatle takip etmeye çalışın. Öğretmenim buna ilk form derdi," dedi Xander. Her adımı ve hareketi sanki pekmeze batırılmış gibi hızlıydı, ama her nasılsa kırbağı her şaklattığında keskin bir ses çıkarıyordu.

Birlikte akıp giden hareketlerde sakinleştirici, neredeyse meditatif bir şey vardı. Yana doğru bir adım, sonra dümdüz bir savuruş. Bir adım geri atıyor, bir hamle yapıyor, sonra doğrudan arkasına vuruyordu. Ve durmadan önce bir dakikadan fazla bir süre bu şekilde devam etti.

"İlk başta tamamını hatırlamayacaksınız" dedi. "İlk üçte biriyle başlayın ve kas hafızası haline gelene kadar pratik yapın."

Bana birkaç kez daha gösterdi, sadece ilk üçte birlik kısmı ayırdı ve onunla birlikte hareketleri yapmamı istedi.

"Sanırım anlıyorum," dedim, her hareketi beynime olabildiğince derinlemesine kazıyıttım.

"Mükemmel. Yarın sabah tekrar kontrol edeceğiz, bu yüzden birkaç yanışınız olsa bile zarar görmezsiniz."

"Böyle başlıyor, değil mi?" Ona ilk adımı gösterdim.

Başını salladı, Molly'a doğru bir adım attı ve bir kolunu uzattı. "Ama bir saniye bekle. Bu işin bir parçası daha var. Molly yardım edebilir."

Ona doğru adım attı ve adam onu belinden çekerek birkaç metre önümdeki bir noktaya götürdü.

Daha önce görmediğim rahat bir yakınlık vardı ve aralarındaki hava elektriklenmiş gibiydi.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Onda daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir dargın bir barışık erkek arkadaşı kasap Stefan'da bile. Onu hiçbir erkekle bu kadar rahat gülerken görmemiştim. Xander'ın arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu. Ve küçük bir neşe penceresini hak eden biri varsa, o da oydu. Yoksulluk onu flört konusunda son derece pragmatik olmaya zorlamıştı, hayatını birlikte geçireceği bir insandan çok bir çıkış yolu arıyordu. Bir bok fırtınasının ortasında olabilirdik ama en azından artık bitmişti... Temelli olarak, eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa.

"Sen burada dur," diye açıkladı, uzaklaşmadan önce parmak uçları kısa bir süre kadının belinde kaldı. Mesafeyi ölçmek için bir anlığına sol tarafıma geçti. "Bu, birden fazla düşmanla savaşmak için kullanılan bir form" diye açıkladı. "Harekete geçtiğinizde, bu noktaların her birinde bir kişi olduğunu hayal edin. Eğer

Bunu sadece havaya savuruyormuş gibi yaparsanız, daha sonra düzeltmek zorunda kalacağımız kötü alışkanlıklar geliştirirsiniz. Kırbaç, hayali düşmanlarınızın içinden geçmelidir. İdeal olarak kalp, yüz ya da taşaklar."

Başımı salladım ve söylenenleri duyamayacak kadar Xander'la ilgilenmeye odaklanmış görünen Moll'a baktım. Bir kahkaha attım ve bugün için onun zamanını yeterince tekelime aldığıma karar verdim.

"Bu mantıklı. Ben, uh... şimdi hatırladım. Biraz temizlik yapmam gerekiyor. Sonra görüşürüz, tamam mı?" "Elbette. Kulağa hoş geliyor." Moll'a baktı, sonra bana döndü ve hızlı bir el salladı.

Aceleyle uzaklaştım, umarım aralarını bozmamışımdır.

Ben yürürken Fetch tekrar omzuma doğru süzüldü ve bana bakarken gagasını tıkırdattı. "N'aber tüylü dostum?"

Bazen yaptığı o hiç de şahine benzemeyen şekilde öttü ve omuzlarımdan atladı. Gökyüzüne geri dönmek yerine alçakta kaldı ve beni geminin arkasına doğru götürürken, hala takip ettiğimden emin olmak için birkaç kez geri döndü. Geminin arkasına bağlanmış varil kümesine yaklaştığımda yüksek bir hışırtı sesi geldi, aşağıdaki dalgaların uğultusundan çok az daha yüksekti.

Ne haltlar dönüyordu? Gemiye vahşi bir hayvan mı binmişti?

Hareket parladı ve içgüdüsel olarak kırbacımı uzattım, o lanet şeyi nasıl kullanacağımı bilmediğimden değil. Ama ortaya çıkan şey bir hayvan değildi.

Terli, kırmızı yüzlü bir Garth'tı. Bakışlarımız çarpıştı ve sanki hareket etmediği sürece onu görmeyecekmişim gibi bir sıçan gibi hareketsiz kaldı.

"Lanet olsun, Garth! Neredeyse kalp krizi geçiriyordum! Burada ne işin var?"

Olduğu yerde donup kaldı, gerçek olması gereken o kadar yetersiz bir bahanede karar kılmadan önce bir düzine farklı bahaneyi gözle görülür bir şekilde gözden geçirdi.

"Tüm bu aksiyonu kaçırarak değildim, değil mi?"

BÖLÜM 25

Hook yemek salonuna doğru ilerlerken her adım gök gürültüsü gibi gümbürdüyor, öfkesi havayı bir gök gürültüsü bulutu gibi kaplıyordu.

"Sanki vaktimi boşa harcamaktan zevk alıyorsun," diye tersledi, bakışları odaya girdiği andan itibaren Garth'ın üzerinde sabitlenmişti. "Ebonfall'a sadece birkaç gün kaldı. Seni eve getirecek ve o zamana kadar Fen'e girip çıkma şansımız olacak kadar vaktimiz yok." Adam gerildi, sonra yumruğunu çözdü ve tiksintiyle arkasını döndü. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Beni zorlamak için yaptığın planın bir parçasıydı. Yaşlı aptal."

Garth yere baktı, göz göze gelmek istemiyordu, su bardağından bir yudum daha aldı - kasabadan ayrıldığımdan beri ilk kez su içmişti çünkü bizi yakalamak için o kadar acele etmişti ki yanına hiç erzak almamıştı.

"Hiç olmadığım kadar formdayım. Seni yavaşlatmayacağım." Her zamanki homurdanmasında bile ateş yoktu. Sesi her şeyden çok utanmış gibiydi.

Sıcak yorgunluğunu atması için onu aşağıya indirmiştim ve aşçı birkaç dakika önce onu doyurmak için yukarı çıktığından beri Hook'un gelişinden korkuyordum.

"Bizi yavaşlatma şansınız olmayacak," diye hırladı Hook. "Sizi yolda bırakacağız. Rotamızdan birkaç kilometre sapmamız gerekecek ama bu mümkün. Biz sizi geri getirene kadar Tilly'nin Hanı'nda kalacaksınız. Tabii oradayken baktan ölmez ya da çürümeye yakalanmazsanız. Tilly berbat bir aşçı ve daha da kötü bir kahya."

"Bah." Garth yan dönerek küçümseyici bir el salladı. "Senin nankör suratına günlerce bakmak zorunda kalmaktan daha iç karartıcı bir şey olamaz."

Nefesimi tuttum, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Daha önce hiç kimsenin Hook'la bu şekilde konuşmaya cesaret ettiğini görmemişim - Davy hariç, o da erken yaşta mezara girecek şekilde konuşmuştu.

Hook'un yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu ama beklediğim gibi patlamak yerine neşesiz bir kahkaha attı. "Bebek bakıcılığı yapacak işe yaramaz bir ihtiyar olmadan da yeterince işim var zaten."

Garth'ın yüzü düştü. "Ah, siktir git, olur mu?" Ama yüreği buna dayanmıyordu. Hook'un yorumu açıkça canını yakmıştı. Hook özür dilemek yerine, şaşırtıcı bir şekilde, tam da Garth'ın istediği gibi yaptı, yemek salonundan hışımla çıktı, öfkesi sıcak bir demir ocağı gibi yayılıyordu, kapıyı arkasından çarparken menteşeleri takırdıyordu.

Hook'tan öfke. Garth'tan utanç. Çünkü o yaşlı bir adamdı. Ve hepimiz bunu biliyorduk. Ama bunun hatırlatılması... bu alçakça bir darbeydi.

Dudaklarımı sıkamak zorunda kaldım, çünkü benim de öfkem ona eşlik edecek şekilde kabarmıştı.

Bu seni ilgilendirmez, Harm.

Ama Druzilla bu kadar incitici bir şey söylemeye cüret ettiğinde babamın yüzünde beliren o iğrenç ifadeyi hâlâ gözümün önüne getirebiliyorken bunu kabullenmek zordu. Garth'ın yaşındaki bir adama söylenebilecek en kötü şey buydu.

"Her şey çok hızlı gelişti, değil mi?" Garip sessizliği bozmaya çalışarak mırıldandım ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Garth cevap vermeden oturduğu yerden kalktı ve aşçı tezgâhının yanından geçerek dolaptan bir şişe rom aldı. Dişleriyle ve homurdanarak açtığı şişeden bir yudum aldı.

Yana doğru savrulurken görüşüm bulanıklaştı, gemi sert bir şekilde savrulurken çıkarttığı gıcırıtı yüzünden kulaklarım çınladı - belli ki öfkeli biri dümen tutuyordu.

Üç tahmin. İlki sayılmaz.

Garth'tan hiçbir iz bulamadan çılginca etrafa bakarken kendimi dik tutmak için tezgahın bir parçasını tutmayı başardım.

Yaşlı adam hangi cehenneme gitti?

Sonra onu gördüm. Yerdeydi, sırtını duvara dayamıştı. "İyi misin?" diye seslendim. Ona

doğru koşarken kalbim küt küt atarak seslendim.

"Birinin bu piç kurusuna gemi kullanmayı öğretmesi gerekiyor," diye inledi ve içimden bir rahatlama seli geçti. "Neredeyse beni öldürüyordu. Belki de beni Tilly's'e bırakmaktan daha hızlı davranmak istediği şey buydu."

"Tekrar olması ihtimaline karşı yerde kal." Başını duvardan uzaklaştırırken itiraz eden iniltilerini duymazdan geldim. "Yaralandın mı? Kendini mi vurdun?"

Kulakları sağır eden bir çınlama havayı böldü, titreşimler güverteyi fiziksel olarak sarstı. Garth'ın gözleri irileşti ve beline uzanıp orada olmayan bir kılıç aradı.

"Bu alarm! Saldırı altındayız!"

"Burada kal." Çılgınca bir nefes çektim. "Eğil, hemen döneceğim."

Ve ilk kez cevap olarak yapabileceği akıllıca bir yorum yoktu. Sadece başını eğerek onaylar gibi başını salladı. "Sen de burada kalmalısın. Dışarıda kendini öldürteceksin, genç kız."

"Olduğun yerde kal." Sihir içimde uğuldadı ve bir cevap beklemeden uzaklaşırken yüzeye çıkmasına izin verdim.

Kapıyı iterek içeri girdim ve durumu hızlıca gözden geçirdim. Fıçılar ve sandıklar güvertenin etrafına düzinelerce saçılmıştı ve her taraftan, çoğunlukla da yukarıdan ayak sesleri ve bağırışlar geliyordu.

Merdivenlerden yukarı ve geminin ön tarafına doğru fırladım, aynı anda Fetch ile olan bağlantıma ulaştım. Tam tepemde uçuyor, pruvanın önündeki bir şeyi izlerken gemiye zar zor ayak uyduruyordu.

"Girdap!" Xander bağırdı, birkaç bin fit öteden bizi içine çeken şeyi gördüğüm anda bu kelime kulağıma çarptı. Ve biz de tam ona doğru gidiyorduk, emişten dolayı rotamızdan sapmıştık.

Büyüme uzandım, onunla ne yapmayı planladığımdan bile emin değildim, ama sert bir bağırış beni bundan vazgeçirdi. "Yerlerinize!" Hook yanımdan hızla geçti, gemi sarsılmaya ve sallanmaya başladığında bile adımlarını zorlukla kesiyordu.

"Harmony, Molly'yle birlikte aşağıya in," diye seslendi, Doğa Ana'ya karşı mücadele ederek direksiyona kuvvetle asılırken omzunun üzerinden bir bakış bile atmadı.

Kolumu parmaklıkların arasından geçirdim, gücümü toplarken onu görmezden geldim. Bu girdap her neyse, özündeki sihir hissediliyordu ve her geçen saniye ondan sızıyordu. Pan ve Tink gerçekten bu kadar ileri gitmişler miydi? Bunu onlar mı yapmıştı?

Bu düşünceyle içime bir acı saplandı ve cebimden büyüteçimi çıkarıp ileriye doğru bakarken gözüme bastırdım. *Hayır, Pan ya da Tink değil,* diye düzelttim, nefesimi içime çekerek. Bu çok, çok daha kötüydü.

Girdabın kalbinde gece yarısı siyahından oluşan kıvrımlı bir boşluk yatıyor, her geçen saniye bir göl kadar su emiyor ve tüm bunları yönlendiriyordu. Umutsuzca rotamızı değiştirmeye çalışırken rüzgâr etrafımızı sararak sırtıma çarptı.

Tüm bunlara sebep olan her kimse, bu dünyadan değildi. Ve bizi sulu bir mezara sürüklemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı.

Almira mı? Bu girdabın onun işi olması mümkün müydü?

Şiddetli baş ağrısına karşı dişlerimi sıktım, Hook mürettebatın çeşitli üyelerine emirler yağdırırken sihrimi yüzeye çıkmaya zorladım. Pan'ın küçük teknesini karaya oturttuğumda başardığım güç dalgasını yönlendirebilirim, o zaman belki-

Bedenimden kurtuldum, farkındalığım geminin içine gömüldü. Ama bu sefer hiçbir çıkış yolu hissedemiyordum. Çapayı kullanmaktan yelkenleri açmaya kadar bir düzine seçeneği gözden geçirdim, her fikir bir öncekinden daha az umut verici görünüyordu.

Hikayemiz burada mı bitiyor?

Hook ağırlığını bir kez daha dümene verirken çılgınca kükredi. "Tom," diye bağırdı dişlerini sıkarak, "şu yelkeni gevşet! Ve Xander, çapayı iskele pruvamızın üzerine at. Bu şeyi döndüreceğiz."

Düşünmediğim bir çıkış yolu mu? Bunu göremedim ama yine de fırsata atladım ve mürettebat daha hareket etmeye başlamadan önce ikisini birlikte yaptım.

Gemi bir kez daha inleyerek yan yattı ve enerjimi dümene gönderdim, Hook'a toplayabildiğim kadar güç verdim ve dümenin pes etmemesi için dua ettim.

Biraz daha.

"Hazır olun, çocuklar!" Etrafımızda dönüp dururken rüzgâr daha da şiddetlenmiş gibi görünüyordu, bir şekilde girdaptan doğrudan uzağa bakacak şekilde dönüyorduk. Hook dümeni diğer yöne kırdı ve rüzgâr şiddetlenip yelkenimizin ters tarafına baskı yaparken bizi şimdilik sabit tuttu.

Etkileyici bir manevraydı elbette, ama bize ne faydası oldu?

Soru uzun sürmedi, çünkü yeni bir rüzgâr kaynağı diğer taraftaki yelkene çarptı, görünüşe göre hiçbir yerde yoktu. Kalbim küt küt atmaya başladı ve konsantrasyonum bozulup farkındalığım bedenime geri döndüğünde lanet ettim.

Tuzlu su sisinin içinden gözlerimi kıpırtırdım, bir kolunu havaya kaldırmış dümende duran Hook'u zar zor seçebildim. Parmak uçlarından büyümlü bir güç fişkırdı, kuyumcu gözlüğümle açıkça görülebiliyordu ve yelkenimizin hemen arkasında toplandı, girdabın bizi geri çekebileceği kadar hızlı bir şekilde bizi ileri fırlattı. Hayır, bizi geri çekebileceğinden daha *hızlı*.

Ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir sonraki dalganın üzerinden yavaşça kaydık, ancak ondan sonrakine ulaşmadan önce hızlandık. Küpeşteyi sıkıca kavradım, yan tarafa ve arkamızdaki girdaba baktım, gözlerim beni yanıltıyor olabilir diye göz kırptım, sonra nefes aldım, karanlık girdaplı suyu gördüğümünden beri ilk kez nefes aldığımı hissettim.

"Lanet olsun, Kaptan," dedi Tom kükreyerek. "Deli olduğunu her zaman biliyordum ama bu onu tamamen yeni bir seviyeye taşıyor."

Hook cevap olarak homurdandı ve direksiyonun üzerine yığılmadan önce son bir büyü patlaması gönderdi. Yarım saniye sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı ve Tom'a el salladı. "Tehlike geçti. Gel dümene geç ve girdabın etrafında geniş bir alan bıraktığımızdan emin ol."

Kaptanın gözleri bana sabitlendi ve Tom onu rahatlatırken bana doğru yürüdü. "Senin şu sihrin bir şey. Yaptığım şeyle birlikte çalıştığını hissettim."

"İltifat mı?" Sahte bir şaşkınlık tonuyla sordum. "Bu yeni bir şey."

Omuz silkti, dudakları bir gülümsemenin başlangıcı olabilecek bir şekilde seğirdi. "Buna alışma."

Eğer benim sihrim 'bir şey' ise, onunki ne oluyordu? O, daha yüksek bir gerçeklik düzlemindeki biri tarafından denize fırlatılan koca bir gemiyi sihirli bir girdaptan dışarı itmişti.

Moll'un sesi beni düşüncemden kopardı. "İyi misin? Her yerde seni arıyordum ama gemi dönmeye başladı ve durup bir şeye tutunmak zorunda kaldım."

Döndüm ve bir nefes verdim. "Zar zor. Neredeyse bir girdaptan çıkamıyorduk."

Şok olmasını, hatta korkmasını bekliyordum ama dikkati başka yerdeydi, o büyük, mavi gözleri yan taraftaki bir şeye sabitlenmişti. Parmağını yavaşça kaldırdı, çenesi açık bir şekilde o şeyi işaret etti.

Döndüm ve yıldızlara bakarken şaşkın bir sessizlik içinde ona katıldım. Turuncu bir alev gökyüzünde yılan gibi kıvrılıyordu. Yolunun rastgele olmadığını anlamak bir anımı aldı. Gökyüzünde sarsıntılı, kesik kesik harfler oluşmaya başlamıştı.

S

U

R

E

N

D

E

R

H

A

R

M

O

N

Y

Surrender Harmony.

Sonra, cennete benzeyen bir yerden bir kıkırtı yankılandı, o kadar hınzırca, o kadar çılgınca ve o kadar yüksekti ki kulaklarımı doldurdu ve tüylerim diken diken oldu.

Mürettebat arkadaşlarımın bakışlarını hissedebiliyordum ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum... açıklamam... ama ses tellerim kilitlenmişti. Bunun yerine hepimiz sessizce közün titreyip sönmesini ve geride kelimelerin zar zor görülebilen kalıntılarını bırakmasını izledik.

"Korkunç," diye tısladı Molly.

"Zamanında bir sürü sihir gördüm. Ama hiç böyle bir şey görmedim. Tink güçlendi," diye ekledi Tom boğuk bir fısıltıyla.

"İmkânı yok. Tink bile o kadar yükseğe uçamaz. Ve bu hiç şahit olduğum türden bir girdap değildi," diye mırıldandı Xander, titreyen elini terden sıılsıklam olmuş alnına götürerek. "Eğer Harmony ve Hook etrafından dolaşmayı başaramamış olsalardı, korkarım cehennemin dibine düşerdik."

Keşke en kötüsü bu olsaydı.

En azından cehennem bir yerdi. Eğer oraya gidebilirsek, geri dönmenin de bir yolu olabilirdi. İçimdeki her şey, solucan deliklerinden birine ya da bu durumda girdaba düşersek, herhangi bir düzlemde varlığımızın sona ereceğini biliyordu. Ama bunu arkadaş gibi görmeye başladığım bu insanlara nasıl açıklayacaktım?

Yapamazdım, çünkü solucanlar, Almira ve gerçekte nereden geldiğim hakkında konuşmak sadece başka bir yaratık konservesi açacaktı ve henüz Kanca'ya tüm gerçeği açıklamamıştım bile.

Yine de tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden sessiz kalamazdım. "Tink ve Pan değildi," diye itiraf ettim, içimi bir ürperti kaplarken kollarımı belime doladım. "Başka biriydi. Çok kötü bir kadın-" Duraksadım, kelimeyi yüksek sesle söylemekte tereddüt ettim, "Ölmemi isteyen bir kadın."

"Virgül yok." Hepimiz Üçkağıtçı Tom'a döndük, o da omuz silkti. "Harmony'yi teslim edin. Virgül yok. Yani sizden teslim olmanızı mı istiyor ve noktalama işaretlerinde kötü mü, yoksa sizi ona teslim etmemizi mi talep ediyor?"

Cevabını bilmediğim adil bir soruydu ama Molly'nin ağzından bir kahkaha kaçırması gerginliği biraz azalttı.

"Hayal etmek mi? Sülfür ve kötülük kokan inine döndüğünü ve öfkeyle ellerini ovuşturduğunu düşünürseniz daha az korkutucu görünür. 'Bütün bunlar ve virgülü unuttum mu? Aptal!'"

Bu Xander'ın geniş bir sırıtışa neden oldu ve kadına sanki peynir ya da aynı derecede mucizevi bir şey icat etmiş gibi baktı. "Çok komiksin. Nasıl bu kadar komik olabildin?"

Molly reverans yaparken kızardı, ama cevap veremeden Tom tekrar konuşmaya başladı.

"İkisi de fark etmez. Harmony ve Molly mürettebatın bir parçası ve ikisini de asla teslim etmeyiz, değil mi Kaptan?"

Dümene doğru yürümeye başladığında Hook'un bakışları hâlâ gökyüzüne kilitlemişti. "Gökyüzündeki kuşu yolumuzda daha fazla... *girdap* olup olmadığını araştırmasını söyle," diye seslendi Hook, bana sertçe bakarken sesi duygudan yoksundu.

Tam da aramızdaki buzların biraz erimeye başladığını düşünürken...

Yine de onu suçlamak zordu. Onun bakış açısına göre, benim varlığım tüm mürettebatını riske atmıştı. "Bakın, yapabileceğini bilmiyordum-"

Elini sallayarak sözümü kesti, dudakları hayal kırıklığı ve tiksinti karışımı bir ifadeyle aşağı doğru kıvrıldı.

"Yeter." Xander'a doğru döndü. "Umduğumdan daha yavaş gitmek zorunda kalacağız, bu yüzden dolambaçlı yollara sapmak için zamanımız yok. Garth gemide kalacak ve Fen'in girişindeki ana kampa ulaştığımızda onu geride bırakacağız. Bana karşı gelen ya da tek bir emrimi sorgulayan bir sonraki kişi doğruca içkiye doğru yürüyecek ve buna yaşlı adam ve iki kadın da dahil. Cesaretiniz varsa beni test edin."

Bir an sonra gitti ve hepimizi ölüm sessizliği içinde arkasından bakakaldı.

Tamam, belki de yanılmışımdır. Belki de 'Kanca', 'James'ten daha uygundu. Ama rüyalarımdeki adamı düşünmeden edemiyordum. Hınzır gülüşlü, çivi gibi sert olan... ta ki bana dokunana kadar. Tıpkı Gayelette'in bize söylediği gibi, sihirlerimiz birlikte çok iyi çalıştıktan sonra nihayet kendini göstereceğini düşündüğüm adam.

Bu düşünceyi yüzümü buruşturarak bir kenara ittim.

Eğer James orada bir yerdeyse, derinlere gömülmüştü ve bulunmak istemiyordu.

Birkaç gün içinde buradan gitmiş olurdum - tabii ki yaşadığımızı varsayarsak. Bu süre zarfında yapılacak en iyi şey başımı öne eğmek, işimi yapmak ve kendimi rahat bırakmak olacaktı. Çünkü güven değişken bir şeydi, özellikle de erkekler söz konusu olduğunda. Duncan, Küçük Alabaster'da gözlerden uzakta saklanmamıza yardım ettiğinde ve yine kaçmamıza yardım etmek için hayatını tehlikeye attığında bunu kazanmıştı.

Drama kraliçesi olmayı bırakmalıydım. Kanca, Duncan gibi Beyaz Atlı Prens olmayabilirdi ama beni asla Almira'ya teslim etmezdi.

Ama buna tüm kalbimle inanmak istesem de, kafamın içinde durmadan fısıldayan küçük bir ses vardı...

Emin misin?

BÖLÜM 26

"Bunu düşünmeden edemiyorum."

Ranzasında uzanmış, tavanda dans eden fener ışığındaki desenlere bakan Moll'la yüzleşmek için yanıma döndüm. Gemide herkesin sinirli ve gergin olduğu uzun bir günün ardından, gece çöküp de yatağa girdiğimizde ikimiz de çok mutlu olmuştuk. Ama burada bir saatten fazla sessizlik içinde uzandıktan sonra, uykunun ikimiz için de uzun zaman alacağı açıktı.

Düşüncelerinin çalkalandığını neredeyse duyabiliyordum. "Hangi şey?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Oh, gökyüzündeki ateş harika değildi. Ama ben girdap gibi görünen solucan deliğinden bahsediyordum... devasa, boşluklu karanlıktan. Bu beni iliklerime kadar ürpertiyor." Başını çevirdi ve bakışlarımla buluştu, gözleri endişe doluydu. "Senin hâlâ orada olduğunu düşünerek onları dün ya da önceki gün aynı şeyi yapmaları için Varolmayan Ülke'ye göndermediği ne malum? Ya çocuklar iyi değilse?"

"Tanrım." Gözlerimi kıstım, midem bulandı. Her şey olup biterken, bu aklıma bile gelmeyen bir şeydi. Ama Moll böyleydi işte, her zaman çocukları düşünürdü. Hollow'da verecek hiçbir şeyimiz yokken bile elinden geleni yapmanın bir yolunu buldu. Cissy Petway ve diğer sokak çocuklarının okumayı öğrenebileceği, temel matematik yapabileceği... ve ihtiyaç duyulması halinde göz farı uygulayabileceği kendi küçük okulunu kurdu.

"Solucanlar insanlara bunu yapabilir mi sizce? Kitabın tam olarak doğru noktasını kemirmenin bir yolunu bulurlarsa onları yiyip bitirebilirler mi?"

Bunun imkânsız olduğuna onu ikna etmek istedim ama Almira ve onun sihirli kitap solucanları hakkında ne biliyordum ki? "Belki, ama o kadar basit olmamalı, yoksa beni çoktan onlara yedirmiş olurdu," diye düşündüm.

"Sanırım bu kesin bir bilim değildir."

"Yine de onları gördüğümüz yerlere dayanarak, nerede olduğunuz ve hatta bazı noktalarda nereye gittiğiniz hakkında bir fikri olduğunu varsayabiliriz. Biz Varolmayan Ülke'deyken konumumuza kilitlenmiş olabilir..."

O haklıydı. Ve bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile yoktu. Alt dudağımı kemirdim ve kendi suçluluk duygum içinde boğulmamaya çalıştım.

"Kahretsin. Özür dilerim," dedi Moll, özür dileyen küçük bir gülümsemeyle bacaklarını yatağın kenarına doğru sallayarak. "Bu senin hatan değil Harm. Kendimi endişeli hissediyorum, hepsi bu. Çocukların iyi olduğuna eminim."

"Onları ve bu kitaptaki diğer herkesi korumanın en iyi yolu, Almira'yı yenmek ve bizi buradan bir an önce çıkarmak için ihtiyacım olan diğer eşyaları ve bilgileri almak. Saati alarak tam da bunu yapma yolunda ilerliyoruz."

Başını salladı ve bir iç geçirdi. "Haklısın. Düşünmenin bir anlamı yok. Bunun yerine güzel şeylerden bahsedelim, olur mu?"

"Seviyorum. Sende ne var?" Elimi yastığımın altına soktum.

"Öncelikle, sen bir prensessin!" Bir kahkaha attı ve başını salladı. "Düşünsene, bir lordla evlenmek için onca yıl plan yaptıktan sonra ikimiz mi? Ve daha da önemlisi, artık nereden geldiğini biliyorsun. Bu çok büyük bir şey!"

Cadı Almira hakkında öğrendiklerimden Gayelette'in ailemi tanıdığı gerçeğine kadar, geçen gece ışıklar söndükten sonra Hook'la birlikte yaşlı falcının evinde öğrendiğim her şeyi Moll'a anlattım. Bunu karanlıkta yapmak daha kolay görünmüştü ve kelimeleri geri alamadan ağzımdan kaçırmıştım. Moll, Moll olduğu için, bir mum yaktı ve ben kekeleyerek ve sıçrayarak fantastikten daha fazlası gibi görünen çılgın hikayeyi anlatırken bana geniş gözlerle baktı. Kulağa imkânsız geliyordu.

Ve Moll, Moll olarak, bana sorgusuz sualsiz inandı ve sonra beklenmedik gözyaşları beni vururken bana sıkıca sarıldı. O kadar endişelenmişim ki... Bilmiyorum, belki de arkadaşım olmamaya karar vermiştir? Ama endişelerim boşunaymış.

Yine de Hook, tüm hikaye hakkında ne düşündüğünden emin değildim.

James, beynim yardımsever bir şekilde düzeltti.

Ona neredeyse her şeyi anlatmıştım... rüyalarımı, kendime sakladıklarımı.

"Sonunda Ca'an Saas'a vardığımızda her şey aklına gelecek mi merak ediyorum. Çocukluğuna ve ailine dair anılar..."

Sadece umut edebilirdim.

Ama Gayelette'in bundan bahsederkenki tavrındaki bir şey bana Almira'nın yönetimi altında orada işlerin pek de yolunda gitmediğini düşündürdü. Molly ve benden Konuşmacı ve kabilesine, Duncan'dan Hook ve ekibine kadar tüm bu insanlar Ca'an Saas'ta işler tam anlamıyla boktan olmasaydı neden bu kadar çok şeyi riske atmaya çağrılınlardı ki? Oraya gitmek için sabırsızlanıyordum ama bir yanımda bulacaklarımdan korkuyordum.

Kötüden daha kötüye mi
gidiyordum? Ama bundan daha
önemlisi.

Ya halkımı hayal kırıklığına uğrattıysam?

"Peki ya şirin mi şirin Birinci Eş Xander'a ne dersiniz?" Moll yanakları pembeleşerek ekledi. "O çok hoş bir dikkat dağıtıcı."

"Böyle düşünmene çok sevindim. Bana büyü konusunda da yardımcı oluyor. Bunu da iyi şeyler listesine

ekleyebiliriz."

"Ayrıca O'Donnelly'leri de tekrar gördük. İyi adamlar olmadıklarını biliyorum ama tanıdık yüzler görmek güzel ve Paddy de çok komik."

"Öyle. Hâlâ buralarda bir yerde bir Billy olup olmadığını merak ediyorum. Belki Fen'den geçerken sormanın bir yolunu bulmaya çalışırım."

Moll tekrar uzandı ve battaniyeyi etrafına sıkıca sardı. "Kendimi tüm olumlu yönleri düşünmeye zorlayacağım. Bol miktarda yiyecek var, birlikteyiz... Her şey çok daha kötü olabilirdi."

Tam kabul etmek üzereydim ki garip, alçak bir ses odada yankılandı. Metalin cama vurması gibi... Lumboza bir bakış attım ve o kadar hızlı ayağa fırladım ki kan beynime hücum etti ve ne yapacağımı şaşırdım. "Biri," ya da *bir* şey- "dışarıda bir yerde," diye fısıldadım, cam bölmeyi işaret ederken

Akşam yemeğinden midem bulanıyordu.

Moll doğrulup oturdu, yüzündeki renk solmuştu.

Tap tap tap.

Yanımdaki masanın üzerinde duran kırbaça uzandım.

Parmaklarımı tam kırbaçın sapına dolamıştım ki, lomboz açıldı.

"Biliyordum!" diye seslendi tanıdık bir ses artık açık olan boşluktan. "Tink yine saf olduğumu söyleyip duruyordu ama gerçekten gitmek istemediğinizi ve sizi onun kaçırdığını biliyordum!" Pan'ın gülümseyen yüzü belirdi ve geldiği gibi hızla kaybolan rahatlamayla neredeyse yere yığılacaktım.

Belli ki bizi öldürmek için burada değildi, Moll'un son zamanlardaki iyimserliğini benimsemeye çalışıyorsam bu bir artıydı.

Ancak olumlu yönler burada sona erdi.

"Peter!" Moll tıslayarak onu karşılamaya koştu. "Çocuklar nasıl?"

"İkinizi özlüyorlar, o kadarını söyleyeyim! Siz gittiğinizde çok üzüldüler." Bakışlarını ben ve Moll arasında gezdirirken gözlerinin arasında bir kırıksıklık oluştu. "Sen iyi misin? Sana zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır, biz iyiyiz. Caleb nasıl? Daha iyi mi?"

Başını salladı, dudakları büküldü. "İyi değil. Ama sen döndüğünde çok daha iyi olacak. Günlerdir ağlıyor, eminim bu da durumuna yardımcı olmuyordur." Sanki uğuldayan rüzgâr havada durmasını zorlaştırıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. "O aptal notu sana Kanca mı yazdırdı? Buna kanacağımı düşündüğüne inanamıyorum. Bunca zaman sonra Varolmayan Ülke'yi nasıl bulduğunu hiç söyledi mi? Tink onu çok iyi korumuş."

"Peter..." Moll başladı. Yaklaştım ve ön koluna gizli bir çimdik attım, o da sustu. Burada dikkatli davranmamız gerekiyordu.

"Tink seninle gelmedi mi?" Dikkatlice sordum.

"Hayır, kızgın," dedi gözlerini devirerek. "Çabuk sinirleniyor ama geri döndüğümüzde bunu atlatacağıdır. Ayrıca, ona ihtiyacım yok. Buraya kavga etmeye gelmedim. Bu tamamen bir kurtarma görevi, o yüzden biri beni fark etmeden önce acele etmeliyiz. Eğer güvertelerden birine gizlice çıkabilirsen, seni yakalarım ve yolumuza devam ederiz."

O açık, masum yüze baktım ve hem Xander'ın hem de Hook'un temelde bir canavar olduğunu iddia ettiği kişinin bu olduğunu hayal etmek inanılmaz derecede zordu. Neredeyse Hook'un onların ve onun iddia ettiği gibi kara kalpli bir cani olduğuna inanmak kadar zordu.

Her iki durumda da zaman dolmuştu.

"Tabii. Birkaç şey alalım..." Moll'un parmaklarını çekiştirdim. "Orada bekle."

Pan, biz elimizdeki azıcık şeyi toplama şovu yaparken lombozda gezindi, ben de zihnimde şahinim için ayrılmış alana uzandım.

Fetch, beni duyabiliyorsan, sana ihtiyacım var. Pan burada. Dikkatini dağıt ama mümkünse ona zarar verme.

Yakınlarda avlanıyor olmalıydı çünkü gökyüzünde bir çığlık duyduğumda daha kelimeleri yeni düşünmüştüm.

"İşte o kuş," dedi Pan. "Ben de tam ona sormak üzereydim. Kanca muhtemelen onu kullanmak istedi-"

Ben Moll'u kapıya doğru iterken Fetch kanatlarını şiddetle çıkararak Pan'ı bombaladı. "Git! Koş ve yardım getir!"

Pan ve Fetch'in boğuştuğu lomboza endişeli bir bakış fırlattı ve bir elini kapının tokmağına koydu. "Onunla gitmememiz gerektiğine emin misin? Çocuklar-"

"Saati aldığımızda, onlar için geri döneceğiz. Şimdi gidin!"

Xander'ın adını haykırarak ve yardım isteyerek kapıdan dışarı uçtu.

Elimde Moll'un etkisiz hale getiricisi, açık lomboza doğru koştum.

Git, Fetch'e söylemeye çalıştım. Gerisini ben hallederim.

Ama omzuma öyle büyük bir acı saplandı ki dizlerimin üzerine çöktüm.

Pan'ın Fetch'i parçalanmış bir kanadından tuttuğunu görmek için başımı kaldırdığımda nefesimi tutmaya çalışarak soluklandım. Arsız yüzü saf bir öfke maskesine dönüşmüştü ve içimdeki safrayı yuttum.

Gözlerine saldır, diye emrettim, öfkemin sıcaklığı altında merhamet düşüncelerim kuruyup gitmişti. "Bırak şu lanet kuşumu!"

Pan dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yoksa ne, seni yalancı amcık?" diye alay etti, tanıdığımı sandığım kişiye dair tüm izler silinmişti.

Fetch, ona verdiğim boşluğu kullanarak toparlandı ve jilet gibi keskin gagasıyla Pan'ın yüzüne saldırdı. Pan bir uluma sesi çıkardı ve Fetch'i tuttuğu elini bırakıp yanağına bir tokat attı.

"Hâlâ yapabiliyorken gitsen iyi olur," dedim, omzumdaki gıcırdayan ağrı konuşmamı zorlaştırıyordu. "Hook ve ekibinin koridordan geldiğini duyuyorum ve ikimiz de Tink'in gücü olmadan bir hiç olduğunu biliyoruz."

Blöf yapıyordum. Sadece koridor sessiz değildi, aynı zamanda Pan'ın dövüş yetenekleri hakkında da hiçbir bilgi yoktu. Görünüşe göre, sözlerim hedefine ulaşmıştı, çünkü alçak bir hırıltı çıkardı ve birkaç metre geriye doğru kaçtı.

"Sana ya da o aptal kuşa ihtiyacımız yok," diye tısladı, parmaklarını kaplayan kan akıyordu. göz. "Sen olsan da olmasan da saati alacağız. Buna emin ol. Ve bunu yaptığımızda, seni tekrar bulacağım ve bana ihanet etmediğine pişman edeceğim."

Uzaktan ayak sesleri geliyordu ve Pan da onları duymuş olmalıydı çünkü bir an sonra gitmişti. Fetch'le yeniden bağlantı kurmaya çalışırken kısık bir sesle hıçkırdım, ama denediğimde hissettiğim tek şey onun acısıydı.

"Yardım edin, lütfen!" Ayağa fırlarken bağırdım. Kapıya doğru koşarken adımlarım dengesizdi.

"İyi misin, genç kız?" Xander cevap olarak seslendi. Ama beni karşılamak için kapıya gelen Hook'tu. Bakışları sıvı mürekkep gibiydi, beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve alçak bir hırıltı çıkardı. "Sana zarar verdi mi?"

Başımı çılginca salladım. "Ama Fetch'e zarar verdi. Biri onu yakalamalı. Peter kanadını kırdı ve onu suya attı. Lütfen!"

"Tamamdır." Konuşan Üçkağıtçı Tom'du ama koridorda diğer yöne doğru koşarken sadece arkasını görebildim.

Hook yanımdan geçip lomboza doğru yürüdü ve hırlayarak elini duvara vurdu. "O ve o succubus kaltağı seni benden alabileceklerini düşündüler, değil mi?"

Ona göz kırptım ve başımı salladım, omzumdaki zonklama doğru düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Tink'i mi kastediyorsun? Hayır... Onunla birlikte değildi. Onlara yalan söylediğimizi biliyor gibiydi. Peter'a arkadaşı olduğumuzu düşündüğü için saf dedi. Sanırım Noru konusunda yardıma ihtiyaç duymaları halinde ben ve Fetch'in yanlarında olmasını umuyordu."

"Ne demek istiyorsun, succubus kaltağı?" Moll, Hook hemen cevap vermeyince Xander'la yüzleşmek için dönerek sordu. "Ne demek istiyor?"

Hook parmağını lombozdaki kan lekelerinin üzerinde gezdirdi ve sonra dönüp sert bir bakışla beni olduğum yerde sabitledi. "Xander, Molly'yi mutfağa götür ve ona sert bir bardak viski doldur. Harmony ve benim özel olarak konuşmamız gerekiyor."

Molly'nin tartışmak istediğini biliyordum ama Xander'ın hafifçe başını sallamasıyla ağzını sessizce kapattı. Hook ikisini de geçerek açık kapıya doğru yürüdü.

"Sen ve ben. Kütüphaneye. Şimdi," diye homurdandı, takip edip etmediğime bakma zahmetine bile girmeden.

"Fetch'in iyi olup olmadığına bakmadıkça hiçbir yere gitmiyorum," diye bağırdım geri çekilen sırtına. "Ölmediği sürece, yağmur gibi iyileşecektir. Tom'dan daha iyi bir Mend yok."

Şeytan'ın Eldiveni'nden sonra o büyüün diğer tarafındaydım, bu yüzden doğru olduğunu biliyordum, ama omzumdaki ağrı azalana ve sonra aniden tamamen yok olana kadar uzun bir nefes aldım.

Tom'un sihirli çoktan işe yaramaya başlamıştı.

Hook omzumun üzerinden, "Uyarıyorum, kadın," diye seslendi. "Önümüzdeki beş saniye içinde arkamdan adım at t t 1 ğ 1 n 1 duymazsam, buna pişman olacaksın."

Lanet olsun.

"Benim de gelmemi ister misin?" Molly fısıldadı, ayaklarımı hareket ettirmeye zorlarken kolumu yakaladı, tüm vücudum sinir ve beklentinin garip bir karışımıyla cızırdıyordu.

"Hayır. Beni korkutmuyor."

Ya da en azından umduğu sebeplerden dolayı değil. Bir süre sonra onun kötü olmadığını, belki de bir çocuğu öldürdüğüne dair hikâyenin gerçek olmadığını ya da en azından hikâyenin tamamının bu olmadığını kabul etmeye başlamıştım. Bu gece Peter'ı görmek, nasıl konuştuğunu duymak, Hook hakkındaki hikayelerinden şüphe duymama neden oldu. Ve Hook'un adamları ona çok fazla saygı duyuyordu. Garth'ın adama olan açık sevgisinden bahsetmiyorum bile. Bunu içimde hissettim... O bana zarar vermezdi. Başkalarına da zarar verdiğinden hiç şüphem yoktu ama kendine göre sebepleri vardı. Pan beni çağırdığında sonunda atımı seçmiştim. Ama bedelini ödeme vakti gelmişti. Kanca'nın bana güvenmesini istiyorsam gerçeğin en azından bir kısmını açıklamam gerekecekti. Ve gerçek, sertifikalı bir delinin saçmalıkları gibi geliyordu.

Ben gerçeğim... ama sizin gerçek olduğunuzdan tam olarak emin değilim. Bakın...

hepiniz aslında birer karaktersiniz. Bir kitaptaki.

Tamam, belki ben olsam o kısma girmezdim.

Bir dakika sonra Hook kütüphanenin kapısını arkamızdan kapatıp masasına doğru ilerlediğinde, nasıl davranacağımı çoktan planlamıştım. Onu ufak tefek şeylerle besleyecek ve bunun onu tatmin etmeye yeteceğini umacaktım.

Eğer rüyalarımıza benziyorsa, asla tatmin olmaz, diye ekledi kafamın içindeki yardımsever küçük ses.

Kapa çeneni, ben de karşılık verdim.

"Daha önce olanlarla başlayalım, olur mu? Gökyüzündeki yangın."

"Doğru. Gayelette'in bahsettiği cadı buydu. Almira," diye başladım, onun oturma işaretini görmezden gelip huzursuz bir daire çizerek volta atmaya başladım. "Düşünüyorum da, acaba kırbacımla pratik yaparken çok fazla büyü kullandığım için mi beni buldu?"

Hepsi doğru.

"Ca'an Saas adında uzak bir ülkeden gelen cadı." Başparmağını arkasındaki binlerce kitaba doğru salladı. "Üç denize de yelken açtım. Yüzden fazla dünya haritam var. Ve geçen gece bunu söylediğinde, her birini incelemek için saatlerimi harcadım. Böyle bir yer yok. Peki bana söylemediğin şey ne Harmony?"

Lanet olası dede saati odanın köşesinde bir kalp atışı gibi tik tak ediyor, sessizliği noktıyor, sinirlerimi geriyordu.

Tidbits işe yaramayacaktı. Karanlıkta bırakılacak biri değildi ve ben kendimi gösterene kadar durmayacaktı.

Ruh.

Rüyalarımızdaki gibi.

Kapa çeneni!

Bir an daha tereddüt ettim ve sonra omuz silktim. "Peki. Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm." Burada çıplak kıcı dışarıda olan tek kişi ben olmayacaktım.

Quid pro quo, orospu çocuğu.

Birkaç gergin saniye bana baktıktan sonra başını geriye attı ve bir kahkaha attı. "Taşaklıymışsın, Hakkını vereyim. Can düşmanım seni kurtarmak için gemime geliyor ve ben de senin bana ihanet etmeyeceğine mi güveneceğim? Sana tam bir aptal gibi mi görünüyorum?"

"Hayır ama güven iki yönlü bir yoldur," diye karşılık verdim, omurgam sertleşmişti. "Pan ve Tink'ten en az senin kadar nefret etmemi istiyorsun ama nedenini söylemiyorsun. Ve yine de bizi almasına izin vermedim. Sadakatimi göstermek için kemerimi aptal bayrağınıza iştiririrken neredeyse aptal boynumu kıracaktım ve karşılığında hiçbir şey alamadım. Elbette, sizi Gayelette'e kadar takip ettiğim için bazı bilgiler edinebildim, ama siz bir taş kadar açık sözlüsünüz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi kaldırdım. "Eğer kartlarımı göstermemi istiyorsan, bu adil bir değiş tokuş olmalı. Eğer bana Pan ve Tink'ten bahsedersen, ben de sana senin ve benim dünyam hakkında bildiklerimi anlatırım."

Eğer bakışlar bıçak olsaydı, delik deşik olurdum, ama güçlü durdum, eliyle masaüstüne vurana kadar gözümü kırpmadım.

Yumruk.

"Lanet olsun sana, kadın."

Arkasında duran ve yüzlerce ince, deri kaplı kitap gibi görünen raflardan birine doğru ilerledi. ciltli günlükler. Elini özellikle bu dergiye atarken gösterdiği rahatlık, bunu ilk ya da onuncu kez yapmadığını anlamamı sağladı. Bu belli ki sık sık okuduğu bir şeydi.

Kendini masanın arkasındaki devasa sandalyeye bıraktı ve bana ters ters baktı. "Otur lan yerine. Beni seğirtiyorsun."

"Ha! Çok sinirlisin. Bu tavrın herkesi her zaman geriyo. Rom yerine biraz ılık süt içmeyi ya da arada bir kestirmeyi düşündün mü?"

İkimiz de birbirimize baktık ve ben sadece gözleri göğsüme kayınca durakladım.

Orospu çocuğu-

"Tamam. Patron otur diyorsa otururum." Sandalyeye çöktüm, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve beklemeye başladım.

Parmaklarını kitabın kapağında gezdirdi ve uzun bir nefes verdi. "Pan ve Tink sana benim hakkımda ne söyledi?"

"Arkadaş olduğunuzu. Annesinin sihirli saatini çaldığınızı ve Kayıp Çocuklar'dan bazılarını kaçırmaya çalıştığınızı." *Bir çocuğu öldürdüğünü.* Ama bu son suçlamayı çok sıkı olan boğazımdan geçiremedim.

Acı bir kakhaha attı ve ağır göz kapaklarının ardından beni inceledi.

"Hikayeleri bu mu yani? Benim alçak doğam onlara ihanet etmeme ve sevgili annesinin saatini çalmama mı neden oldu?" Yavaşça başını salladı ve masasının üzerindeki dev timsah dişine baktı. "Sanırım bu mantıklı. Sana gerçeği nasıl söyleyebildiler?" Gözleri benimkilere kilitlendi, araştırıyordu. "Asıl soru, onlara inanıyor musun?"

Sesimi bulmam bir dakika sürdü.

"Neye inanacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Ama bunu söyler söylemez yalan olduğunu anladım. Tink'in yanında her zaman beni rahatsız eden bir şeyler hissetmiştim. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama sanki dış görünüşü içinde kaynayan şeyle uyuşmuyordu. Biraz fazla kırılgan bir gülümseme. Çocuklardan birine içtenlikten biraz uzak bir söz. Cissy ile babası ve Tink'in onun hakkında konuşmasına nasıl izin vermediği hakkında y a p t ı ğ ı o üzücü küçük konuşma.

Pan da biraz tuhaf görünüyordu. Bu geceden önce bile, erkek bedenine hapsolmuş on iki yaşında bir çocuk gibi, neredeyse gülünç derecede çocuksu olduğu zamanlar vardı. Diğer zamanlarda ise bir şekilde kopuk görünüyordu. Yine de Fetch'e nasıl baktığını gördüğümde, şüphelerim ortadan kalkmıştı.

İçinde, yüzeyin altında derinlere işleyen bir kötülük damarı vardı.

"Son zamanlarda hayatımda başımı döndüren o kadar çok şey var ki. Açıkça tamamlanmamış bir kehanet, ölmemi isteyen hiç tanımadığım acımasız bir düşman... ve boşlukları doldurmama yardım etmeye çalışan tek kişi sadece bilmecelerle konuşabiliyor. Attığım her adımın bedeli başkaları tarafından ödeniyor. Ve attığım her adım çılgınca bir tahmin gibi geliyor. Tahmin etmekten yoruldum. Pan ve Tink hakkındaki gerçeği bilmem g e r e k i y o r ç ü n k ü *bir şeyden emin olmam* gerekiyor. Lütfen James."

Bir an için geri çekildi ve sonra başını sallayarak iç geçirdi.

"O zaman en baştan başlayacağım, çünkü önemli. Bir zamanlar Peter Pan adında bir çocuk varmış..."

BÖLÜM 27

Asi Gençler için Nazik El Timarhanesi, elli yıl önce...

PETER yemekhaneye adımını attı ve devasa yulaf ezmesi tenceresine doğru ilerleyerek rahat bir nefes aldı.

İş günü bitmişti. Elleri kül suyundan yanıyor ve sırtı ağrıyordu ama bu gece Tink'i görme şansı vardı ve bu her şeyi, her şeyi katlanılabilir kılıyordu.

Kasesine bir kaşık yulaf ezmesi koydu, sonra da arkadaşlarının yemek yediği masaya yöneldi. "İyi bir şey var mı?"

Jack hevesle başını salladı, "Bugün biraz tuz var."

"Müdür Bey bu sabah çok iyi bir temizlik yaptığımız için mutlu oldu," dedi Peter, yapışkan bulamaçtan ağzına bir lokma atarken. Bokun üzerine biraz tuz serpmek ona göre onu daha iyi yapmıyordu ama Jack'in yelkenlerini suya indirmeye de niyeti yoktu.

"Eddie hariç," diye ekledi Jack, dudakları kısa süreli bir hüznle büzülerek. "Ama bu konuda yapılacak bir şey yok."

"Cezası ne kadardı?" "Üç gün."

Peter omzunun üzerinden baktı, bakışları müdürü bulduğunda boş midesinde öfke kabarıyordu. Yaşlı adam genç kızlardan birinin üzerine eğilmiş, iskelet gibi bir eli kızın çizmekte olduğu kâğıdı kapmak için öne doğru fırlamıştı. Kâğıdı havaya kaldırdı ve "okul kaynaklarını bu saçmalık için harcadığı" için onu azarlarken yüzü öfkeyle buruştu.

Peter'in kulaklarına hücum eden kan, yaşlı piçin onu pişman edeceği bir şey söylemeden önce arkasını dönmesini hatırlattı.

Buna değmez. Sadece birkaç yıl daha ve sen çoktan gitmiş olacaksın.

Byron Archibald'ın müdür olarak görevi hem ebeveyn hem de öğretmen olarak hizmet etmekte, ama bir şekilde her ikisinde de başarısız olmayı başarıyordu. Akıl hocasından çok *işkenceci* olan boncuk gözlü dangalak, buradaki her yetim için hayatı cehenneme çevirmeye kararlı görünüyordu ve zavallı, basit Eddie son zamanlarda bunun en ağır yükünü çekiyordu.

Jack elini Peter'in omzuna koyarak onu kendine getirdi. "İyi misin?"

"Evet," diye yanıtladı Peter, sandalyesini geriye itip ayağa kalkmadan önce yulaf lapasından son bir ısırık daha aldı. "Sizi birazdan yakalarım çocuklar."

Diğer çocuğun sesi gergin bir fısıltıya dönüştü. "Kasen ne olacak?"

Peter endişesini bir kenara bırakıp müdürün hâlâ meşgul olup olmadığından emin olmak için arkasına baktı ve kâse hâlâ elinde, yolun geri kalanını koşarak odadan çıktı. Gıcırdayan alt basamağın üzerinden çevik bir sıçrayışla atladı, sonra yolun geri kalanını merdivenlerden sürünerek çıktı.

Koridordan aşağı döndü, sağdaki hantal, ahşap kapıya doğru parmak uçlarında ilerlerken ayak seslerini dinledi. Midesinden hafif bir homurtu yükseldi ama kapıya hafifçe vururken bu hissi bir kenara itti.

İçeriden bir hışırtı geldi ve alçak bir ses "Neredeyse bitirdim efendim! Sadece birkaç satır daha ve-"

"Sadece ben varım." Peter yemek kapağını kaydırarak açtı ve kaseyi yuvaya itti. "Çok ürkek."

Genç çocuk karalamakta olduğu sayfadan başını kaldırdı, ki bu sayfa hiç şüphesiz Müdür'ün en sevdiği cezalardan biri olan yüzlerce boşboğaz özürle doluydu. Gözleri yiyeceğe kilitlenince parladı. "Tanrım, teşekkür ederim," dedi ve kalemini bırakıp hevesle yanına koştu.

"Çabuk yemelisin," dedi Peter, diğer çocuk kaşığı görmezden gelip kâseyi dudaklarına götürürken ve yulaf lapasından kalanları dökmek için geri yatırırken sözlerinin ne kadar gereksiz olduğunu gördü. "Müdür seni aç bırakıyor, ha?" diye mırıldandı, kötü niyetli Müdür'e taktıkları lakabı kullanarak.

Çocuk boş kâseyi bağlantı noktasından geri itti ve bir iniltiyle üst dudağındaki yulaf ezmesini sildi. "Beni buraya koyduğundan beri bir lokma bile yemedim. Bu arada burada ne kadar kalacağımı söyledi mi?"

Peter iç dudağını çiğnedi ve cevap vermeden önce bir an durakladı. "İki gün daha." Eddie'nin elleri yukarı doğru fırladı ve sarı saçlarına yapıştı. "*Kahretsin.*"

Siktir, gerçekten. Çocuğun kemeri zaten ilk delikteydi ve bol pantolonunu zar zor tutuyordu. Burada daha fazla kalırsa, bir çuval kemikten başka bir şey olmayacaktı.

Peter yükselen öfkesini bastırdı ve arkadaşına gülümsemeyi başardı. "Mümkün olduğunca gizlice yemek yemek için elimden geleni yapacağım. Gitmeliyim, yoksa kendimi senin yanında otururken bulacağım."

Peter kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladı. *Muhtemelen en iyisi kaseyi saklamak ve geri getirmek-*

Gürültülü bir gıcırta düşüncesini yarıda kesti ve koşmaya başlarken göğsüne bir korku saplandı. Ama nereye gidilebilirdi ki? Müdür önce ortak odayı kontrol edecekti, yani...

Peter depo odasının kapısını iterek açtı ve pencereye doğru sürünürken kapıyı arkasından kapattı. Nefesini içine çekerek aşağıya bakmaktan kaçındı.

Kaybedecek zaman yok.

Eli yukarı doğru fırladı ve çıkıntılı bir tuğlaya tutundu. Tüm gücüyle tuğlayı çekip bir sonraki tuğlaya tutunduğunda korku rahatlamaya dönüştü.

Parmak uçları bir sonraki tutamağın tepesine değdi ve kalbi kulaklarında gümür gümür atarken kendini tekrar yukarı çekti. Bir hata yaparsa ölebilirdi ama kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

İşte özgürlük budur.

Çatıya tutundu ve kafa derisinde saf bir neşe karıncalanırken son bir kez dönerek yukarı doğru sıçradı. Bu tam olarak uçmak değildi.

Hafif bir gümbürtüyle çatıya inerken *henüz değil*, diye hatırlattı kendine. Bir gün olacaktı ve gerçek özgürlüğü tadacaktı.

Soğuk bir rüzgâr omurgasına bir ürperti gönderdi ve sırtarak döndü. "Tink?"

Işık kısa bir süreliğine yıldızları sildi ve hayatının aşkı karşısında belirirken elini selamlamak için kaldırdı. Kızardı ve kelebek kanatları durarak adamın yüzünü okşamak için uzandı.

"Seni özledim. Nasılsın?"

"Harika." Ve her nasılsa, bu bir yalan gibi gelmedi. Son karşılaşmalarından bu yana geçen haftalarda yaşadığı tüm mücadele ve acı, her zaman olduğu gibi rüzgârın etkisiyle kaybolup gitmiş gibiydi. "Peki ya sen?"

Onu çatının kenarındaki bacaya doğru çekerken soruyu duymazdan gelerek omuz silkti. "Bu gece yıldızlar çok güzel."

Peter başıyla onayladı ama bakışları Tink'in üzerinden hiç ayrılmadı. "Senin kadar güzel değil."

O parlak, menekşe rengi gözlerindeki ışık soldu ve kıkırdamaya b a ş l a m a d a n önce gülümsemesi kısa bir süre için titredi.

"Doğru yıldızları görmüyor olmalısın."

"Göster o zaman."

O da öyle yaptı. Sonraki bir saat boyunca yan yana uzandılar, ellerini kavuşturdular, takımyıldızları adlandırırken ve bundan çok daha ilginç uzak yerlerin hikayelerini anlatırken yukarı baktılar. Ve o süre boyunca yetimhane, Müdür ve diğer her şey Peter'in aklından en uzak şeydi.

Bir gün, *bu* onun hayatı olacaktı.

"Ooh, bu neredeyse bir-," diye başladı, omzunda yumuşak bir horlama duyunca kesti.

Sırıttı, burnunu onun saçlarına bastırdı ve kendi gözleri kapanırken hanımeli kokusunu içine çekti. Yarın mutlaka bunun sonuçları olacaktı ama bunun yanında önemsiz görünüyorlardı. Sabah ilk iş onu uyandıracak, sonra da kahvaltı zilinden önce karyolasına gizlice girecekti.

Yanındaki yumuşak bir hışırtı ve bir inilti gözlerini yeniden açmasına neden oldu.

"Tink?" diye fısıldadı, onun hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu görünce sustu. Ve yine de...

Vücudu kaymaya ve kıvranmaya başladı, kenarları bulanıklaştı. Porselen teninde küçük kraterler oluşmaya başladı ve yüz hatları yavaş yavaş birbirine yaklaşmaya başladı.

Peter geri sıçradı, sesi boğazında düğümlendi. "T-Tink?! İyi misin?"

Sersemlemiş gözleri mor bir parıltıyla açıldı ve yüzü bir kez daha bulanıklaşmaya başlayınca panik içinde geri çekildi. "Lütfen bana görmediğini söyle. Sen-"

Onu geri çekti, eli yanağına gitti. Çoğu kişi onun gerçek halini iğrenç bulurdu; o kadarını söyleyebilirdi. Ama her nasılsa, o aynı şeyi hissetmek için kendini zorlayamadı. Düşündüğü gibi bir peri olmasa bile, o hâlâ onun Tink'iydi.

"Şşşt. Sorun yok, Tink. Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi yüzü düzelip normal haline dönmeye başlarken. Sonra öne doğru eğildi ve öpmek istedi.

Ve yarım saniyeliğine karşılık verecekmiş gibi hareket etti, sonra geri çekilerek onu itti. "Hayır! Nasıl olur? Anlamıyor musun? Bu... ben böyle görünüyorum. Ben *iğrencim*, Peter. Seni kandırdığım için kızgın değil misin?"

Yumuşak bir şekilde güldü, içini derin bir huzur kapladı. "Bana bak."

Kadın da baktı, hem dehşete düşmüş hem de hayretler içinde görünüyordu.

"Seni sen olduğun için seviyorum Tink," dedi eli göğsüne yerleşirken. "Burada olan şey için. Ve ne olursa olsun, benim için her zaman güzel olacaksın."

Uzun bir süre ona baktı, göğsü sıcak, turuncu bir ışıkla parlamaya başlarken gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. "Gerçekten ciddisin, değil mi?"

"Elbette ciddiym," dedi ve bir öpücük daha almak için ona doğru eğildi. "Sen hâlâ benim Tink'imsin ve ben de hâlâ senin Peter'ımın."

Titreyen eli göğsüne gitti, boğumlu parmakları sanki et ve kemikten değil de sudan yapılmış gibi göğsüne doğru bastırdı. Parmakları dışarı çıktığında elinde saf enerjiden parlayan bir kor tutuyordu.

"Alacak mısın?"

Konuşamıyordu, hatta nefes bile alamıyordu, bu yüzden başını sallamakla yetindi ve kadın sanki ruhunun küçük bir parçasını onunkiyile kaynaştırırcasına başını ona doğru bastırdı.

Uzun bir süre sonra "Ben seninim," demeyi başardı. O bunu söylerken bile kadın eski haline dönüyordu ve bu sefer adam onu durdurmadı. Adamın umursamadığını zaten görmüştü ama utancının geçmesi zaman alacaktı ve bu da sorun değildi.

"Ve ben de seninim." Yüzü onun bildiği kalp şeklindeki mükemmelliğe dönerken uzun bir an durakladı ve sonra dışarıya, şehrin çevresine doğru bir işaret yaptı. "Öyleyse buradan gidelim. Sen de benimle gelmelisin Peter. Birlikte uzak bir yerlere kaçabiliriz."

Arkasını döndü, suçluluk duygusu midesini düğüm düğüm ediyordu. "Henüz hazır değilim, Tink. Bizimle ilgilenmek için sadece sihrini kullanmana izin veremeyiz. İnsanlar fark etmeye başlar ve bu da seni tehlikeye atabilir. İnsanların ne kadar acımasız olduğunu biliyorsun. Senin türünü anlamıyorlar ve sonunun onlar gibi olmasına izin veremeyiz. Sana bakabilmem gerek ve henüz bunu yapabilecek kadar güçlü olduğumdan emin değilim. Sadece birkaç ay içinde, zanaatkârlardan birinin yanında çırak olarak çalışabilecek yaşa geleceğim. Bir meslek öğreneceğim. O zamana kadar size sadece y ü k olurum."

Yetimhanede olup bitenlerin yarısını bilseydi, uzun zaman önce ayrılmaları için ısrar ederdi. Ama artık sona çok yaklaşmıştı. Her ne kadar çekip gitmeyi ve bir daha arkasına bakmamayı istese de, sonuna kadar gitmesi gerekiyordu.

"Sen bir yük olmazdın, Peter. Sen-"

Bir elini kaldırdı. "Yapamam, bizim için iyi bir hayat kurabileceğimden emin olana kadar olmaz. Zaten diğer çocukların bana ihtiyacı var. Bensiz kaybolurlar..."

"Arkanda bir ev dolusu kayıp çocuk bırakmana izin veremeyiz, değil mi?" Yüzünü onun göğsüne bastırmadan önce hüznünlü bir gülümseme yaydı. Geri çekildiğinde ifadesi biraz sertleşmişti. "Bir şey daha var Peter, önemli bir şey..."

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

Büyük bir gürültü onları o andan kopardı ve Peter ayağa fırladı, Müdür'ün cılız formu görüldüğünde büyüsi yüze çıktı.

"Lanet çocuk. Bir yerlerde saklandığını biliyordum. *Bu ne cüret?*" diye kükredi adam ve pantolonunun kemerini yumuşak bir hareketle yırttı.

Peter panik içinde Tink'e doğru döndü, ona seslenmek için ağzını açtı ama ortadan kaybolduğunu görünce kapattı. Tanrı'ya şükür. Tink orada olmadığı sürece başına gelecek her şeye katlanabilirdi.

Müdür'e doğru döndü ve yüzünü örtmek için kollarını kaldırdı. "Özür dilerim efendim. Bir daha olmayacak, ben sadece-"

Kemer bir anda ileri fırladı ve ateş yalamış gibi çenesine saplandı.

"Seni aramak için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? *İşe yaramaz herif!*"

Peter'ın yüzü acıyla çığlık attı ama kemer bir kez daha inip boynunu keserken dövüşme isteğini bastırdı. *Bunun bedelini ödeyecek*, diye kendine yüzüncü kez hatırlattı. *Bir gün, Müdür ona ne verdiğinin tadına bakacaktı.*

Peter, içinde kabaran öfke, dehşet ve utançla savaşıırken bu düşüncüyü yakıt olarak kullandı.

Acı dolu bir çığlığı ısırarak bastırdı, kemer tekrar tekrar inerken bile piçin tatmin olmasına izin vermemeye kararlıydı. Acı vücudunun her santimetresinden yayılıyordu ama sonunda kendisi için daha kötü olacağını bilmesine rağmen yine de sessiz kaldı.

"Seni nankör, annesiz piç kurusu," diye kükredi Müdür, Peter'ı bacanın içine fırlattı. "Açıkçası şimdiye kadar sana karşı çok yumuşak davrandım, ama burada her şey değişiyor ve-"

Arkadan gelen kör edici bir ışık parıltısı bacayı aydınlattı, ardından sağır edici bir gümürtü geldi ve Peter ona doğru döndü, ellerini yüzüne doğru kaldırarak geri çekildi. Ama gördüğü şey karşısında çenesi düştü.

Parıldayan mavi bir alev kulesi Müdür'ü durduğu yerde tüketmişti. Yüzü çılgık atacakmış gibi buruştu ama çılgık atamadan derisi fokurdadı ve eridi. Saniyeler içinde onu çekirdeğine kadar kavurarak korkunç, hareketsiz bir heykele dönüştürdü.

Peter, işkencecisinin bedeni yere düşerken şaşkın bir sessizlik içinde bakakaldı.

"Seni *piç* kurusu," diye kükredi Tink onlara doğru hücum ederken, vahşi bir çılgık attı ve büyüsü daha da yükseldi. Parıldayan mavi alevler parmak uçlarından dalga dalga fırlayarak Müdür'ün zaten çoktan ölmüş olan bedenini küle çevirdi. Alev dalları binanın ahşap çatısını yalayarak onu da tutuşturdu.

Peter'in görüşünün kenarları kararırken, ona doğru hamle yaptı ve kendisini bütünüyle yutmakla tehdit eden şoku engellemeye çalıştı.

"Tink, dur!" diye yalvardı, ciğerleri çoktan havayı doldurmaya başlamış olan yağlı, keskin dumandan yanıyordu.

Döndü, vahşi, menekşe rengi gözleri onun bakışlarıyla buluştuğunda yumuşadı.

"Artık durmalısın," diye fısıldadı, uzanıp buz gibi bir elle omzunu sıktı.

Sanki etraflarındaki ateşi ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakarken yüzünü korku kapladı. "Kahretsin, Peter, buradan çıkmamız gerek! Her yer alev alev yanıyor!"

"Diğerleri!" Kapı ile aralarında uzanan ateş okyanusunu gördüğünde panik boğazını tırmaladı.

"Peter. Bunun için artık çok geç." Tink'in parmakları bileğinin üzerine kapandı ve titrek bir nefes

verdi. "Onları öylece bırakamayız," dedi, artık daha az emin bir şekilde.

Parmakları kolundan yukarı doğru kıvrıldı ve çenesine kadar gitti. Onu kavradı ve öpmek için parmak uçlarında durdu. "Gidelim Peter. Tüm bunları geride bırakabilir, buranın varlığını bile unutabiliriz."

Son bir kez itiraz etmek için ağzını açtı, sonra da kapattı. *Hayır. Tink'ine sahipsin ve önemli olan tek şey bu.* "Hadi gidelim."

"Ruhlarımız birbirine dokunduğunda sihrimi seninle paylaştım," dedi işaret parmağını göğsüne bastırarak. "Sadece ona güven ve zıpla."

En ufak bir korku duymadan binanın kenarına doğru adım attı ve yeni keşfettiği enerjinin yüzeye çıktığını hissetti.

Uçurumun kenarından indiler ve geride bıraktığı yıkıma göz ucuyla bile bakmadan uzaktaki yıldızlara doğru uçarlarlarken saf, dizginlenemez bir sevinç dalgası onu kapladı.

BÖLÜM 28

Hook günlüğün ön kapağını kapattı ve hikâyesine başladığından beri ilk kez başını kaldırıp baktı. "Onlar hakkındaki gerçeği bilmek istiyordun. Her şey burada başladı."

"Korkunç," diye mırıldandım, elimi akan burnumun üzerinde gezdirdim. "Çok fazla acı. Yaptıkları şey korkunçtu ama onlar çocuktı ve-"

"O bir çocuktı," diye düzeltti Hook yüzünü buruşturarak. "O ölümsüzdü ve hâlâ da ölümsüz ve tanıştıklarında çocuk değildi, hobgoblin standartları dışında. Pan'dan en az elli yaş daha büyük. Onunla tanıştığında ne yaptığını çok iyi biliyordu. İstediklerini elde etmek için onun kendisine olan sevgisini kullandı. Ona aklıktan ölmek üzere olduğu ilgi ve alakayı gösterdi. Ama o da açlık çekiyordu."

"Nasıl yani?" Ve neden ona sürekli bu isimleri takıyordu... hobgoblin... succubus? Gördüğüm tüm çocuk kitaplarındaki perilerin özeti gibiydi.

Ama ben daha sormadan Kanca tekrar konuşmaya başladı.

"Tink'in türü büyülerini korumak için sürekli bir dış enerji akışına ihtiyaç duyuyor, bu yüzden onlarca yıl önce topluca öldürüldüler. O hariç hepsi. Kendini öyle göstermek için kullandığı cazibe büyüsü bile, eğer bu enerjiyi yenilemezse onu haftalar içinde tüketir. Kimsenin özlemeyeceği bir grup enerjik, Tideblessed küçük çocuktan daha iyi nereden bulabilirdi ki..."

Sanki odadaki her hava molekülü emilmiş gibiydi ve bir an için görüşüm bulanıklaştı. Aklımdan Caleb, Tristan ve Cissy ile ilgili düşünceler geçti.

"Ne demek istiyorsun? Kayıp Çocuklar... onları büyülerini boşaltmak için mi alıyorlar?" "Sadece büyülerini değil. Hayatlarını da emiyor."

Gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım. "Caleb... bu yüzden bu kadar hasta."

"Bunu anlamam neredeyse bir yılımı aldı ve bizi oradan nasıl çıkaracağımı planlamam da bir yılımı aldı. Ne kadar boktan bir durum?" Dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü henüz beni tüketmiyordu, hamlemi yapmak için tam bir yıl bekledim."

Ne demek istediği nihayet kafama dank ettiğinde, ondan önceki her şey sönük kaldı. "Sen de onlardan biriydin. Onun arkadaşı değildin, Kayıp Çocuklar'dan biriydin," diye uyuşmuş dudaklarımın arasından söyleyebildim.

"Öyleydin. James Tyler."

J.T.

"Pencere pervazına baş harflerini kazımışsın!"

"Ben yaptım. Yaklaşık on iki yaşındayken Varolmayan Ülke'ye getirildim. Beni beslediler. Bana baktılar. Orada arkadaşlarım oldu ve görüldüğü kadar mükemmel olmasını çok istedim. Ama hiçbir şey mükemmel değildir, değil mi? Miguel'in Tideblessing işareti solmaya başladığında ve hastalandığında, sonunda emin oldum. Kaçışımızı planlamak ve bir daha kimseye böyle zarar veremeyeceklerinden nasıl emin olacağımızı bulmak aylar sürdü. İşte saat burada devreye girdi."

Gözleri görmüyordu, sanki artık burada benimle değildi, ama devam ederken yine orada, geçmişteydi. "Çok garipti.

Tık tak sesi çıkarıyordu ama ibreler hiç hareket etmiyordu. Ona tamir etmeyi teklif ettim.

ve Pan onu kaybetti. O zaman anladım ki, ihtiyaçları olan sihir ondaydı. Ancak daha sonra, ben, Tommy ve Miguel kaçmaya çalıştıktan sonra tüm gerçeği öğrendim. Tink ona kalbinin bir parçasını verdiğinde, sihrinin bir kısmını kullanabildi ama ölümsüzlüğünü onunla paylaşamadı. Adam yaşlanmaya devam ediyordu ve bu durmadıkça sonsuza kadar birlikte olmanın imkansız olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden, yıllarını toplayabildiği kadar enerji toplayarak geçirdi - eminim ardında bir sürü ceset bırakarak - ve her bir parçasını Pan'ı gölgesinden ayırmak için kullandı."

Gölgesi mi? Şaşkınlıkla ona baktım. Bu neyi başarabilirdi ki?

Ben daha sormadan Hook soruma cevap veriyordu. "Gölgelerimiz ruhlarımız için birer kaptır. Pan'ı kendi ruhundan ayırdığında, onu saatin içine hapsetti. O saat ilerlemediği sürece, Pan'ın ruhu sonsuza dek onun ruhunu ilk kopardığı yaşta takılı kalacak. Bu da onu, tıpkı onun gibi, zamanın onları öldürememesi ve *benim* onları öldürebilmemin tek yolunun da saatin yeniden çalışmaya başlaması olması nedeniyle fiilen ölümsüz kılıyor."

"Onu çalıştırmanın bir yolunu bulmak için çaldınız, ama bunu yapamadan Noru işlere bir çomak soktu.

Mantıklı."

"O zamandan beri saati geri almaya ve yeniden başlatmaya çalışıyorum, bunu yaptığımda Pan ve Tink'in sonunda benimle yüzleşeceğini biliyorum. O zaman bunu sonsuza dek bitirebilirim."

Tüm bu yeni bilgiler kafama dank ederken uzun bir süre sessiz kaldım.

Pan'ın gölgesi olmadığını nasıl fark etmemiştim? O kadar çok ipucu aramış ve bilgi edinmeye çalışmışım ki, çok büyük bir şeyi kaçırmışım ve bu şey tam önümde duruyordu.

Sertçe yutkundum ve Miguel'in ölümünü duyduğumdan beri aklımı kurcalayan soruyu sordum.

Nefes alarak, hemen içine daldım.

"Pan ayrıca Miguel'i öldürenin sen olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Yüzü karardı ve uzaklara baktı. "Hayır, bu konuda doğruyu söylüyordu. Tink Miguel'in kanını boşaltmayı bitirmemişti, bu yüzden büyüm gelişmeye devam etti. Elimden geldiğince sakladım ve o yılın büyük bir kısmını kendi yeteneklerimi geliştirerek geçirdim ve usta bir kılıç ustası oldum. Pan beni eğitmeye yardım etti. Gençliğime rağmen, dövüşte ondan daha iyiydim ve Miguel'i canlı bir kalkan gibi önüne çektiğinde ona öldürücü bir darbe indirmek üzereydim. Miguel'i ezip geçmekten kaçınacak yeteneğim yoktu."

"O zaman onu Pan öldürdü. Sen değil," diye tükürdüm ve o an için üzüntünün yerini alan öfke patlamasına minnettar oldum.

"Evren bu şekilde bakmıyor." "Bunu nasıl

bilebilirsin ki?"

Abanoz gözlerini bana dikti ve oradaki ağırlık bakmaya dayanamayacağım kadar fazlaydı.

"Sadece biliyorum," dedi açıkça. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Ayrıca yetimhanedeki geçmişlerini de biliyorsun... Tink'in Pan'a kalbinden bir parça verdiğini de... Nasıl? Saati çaldığında Varolmayan Ülke'den günlükleri de çaldın mı?"

"Tam olarak değil ama onun gibi bir şey." Durakladı ve sonra gözlerini kaçırdı. "Şimdilik yapacağım tüm konuşmayı yaptım. Ya benim söylediklerime inanırsınız ya da o ikisine. Sıra sizde. Sen gerçekte kimsin Harmony Fallowell ve Ca'an Saas nerede?"

Bir an için yanağımın içini çiğnedim. İşin zor kısmı burasıydı. Hâlâ tüm bunları ona deli olduğumu düşündürmeyecek ya da bu adamın kendi hayatı ve varoluşu hakkında bildiği her şeyi altüst etmeyecek bir şekilde nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyordum. Zaman zaman ondan nefret ediyor olabilirdim ama onu incitme düşüncesi beni çok yakından bakmak istemediğim bir şekilde tedirgin ediyordu. Özellikle de şimdi onun neler yaşadığını bildiğim için. Ve içimden bir ses bu konuda sadece yüzeyi çizdiğimizi söylüyordu.

Saray Jübilesi gecesinden başlamayı düşündüm. Ona Moll, Heinrich, Relyk ve Konuşmacı'dan bahsetmeyi. Ama bir yanım, zor kısmı şimdi söylemezsem, bunu söyleyecek cesareti asla bulamayacağımı biliyordu.

O gece ikinci kez derinlere daldım ve tükürdüm.

"Ca'an Saas'ın haritalarınızda bulunamamasının nedeni şu anda bir masal kitabının içinde yaşıyor olmamız," diye pat diye söyledim. "Beni kötü cadı Almira'dan korumak için gerçek ailem tarafından bu kitaba gönderildim, bir gün kitaptan ayrılıp halkımı kurtarmak için eve dönecek kadar bilge ve güçlü olacağım umuduyla. Beni evlat edinen adam beni Alabaster adlı bir yerin ormanında, bana rehberlik etmesi için battaniyemin içine sıkıştırılmış bir masal kitabı ve yanımda beni izlediğini düşündüğüm bir şahinle buldu. Büyüdüğümde, o hikâyede almam gereken dersleri aldığımda ve başarılı olmama yardımcı olacak eşyayı geri aldığımda, sayfayı çevirebildim ve bu hikâye için onu geride bırakabildim. Ca'an Saas'a, evime dönmeden önce gideceğim bir yer daha olduğuna inanıyorum. Oraya ulaşmak için sihirli saate ihtiyacım var."

Ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum ama başını geriye atıp gülmeye başladığında bunun kesinlikle o olmadığını anladım. Ve ilk defa o alaycı, mizahtan yoksun kahkaha değildi. Gözlerini silmek için duraklamak zorunda kaldığı noktaya kadar tam bir göbek kıkırdamasıydı. O kadar uzun sürdü ki akıl sağlığını bozduğumdan korktum.

Sonra tek bir hareketle ayağa kalktı ve günlüğü aldığı kitap rafına doğru ilerledi. Bu kez, sıranın en sonuna sıkıştırılmış kalın bir kitap seçti.

"Tanıdık geliyor mu?" diye homurdanarak kitabı aramızdaki masaya fırlattı.

Ağır bir *gümbürtüyle* yere düştü ve ben şaşkın bir sessizlik içinde kapağa baktım.

Çağların Peri Masalları.

Babam beni bulduğunda yanımda olan kitabın aynısıydı ama sayfa kenarları altın yaldız yerine siyahla kaplanmıştı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım, parmağımla başlığın tanıdık, dikenli yazısını izlemek için uzandım. "Nasıl?"

"Bu inanılmaz bir soru. Gayelette'in bildiğini tahmin ediyorum ama anlaşılan ikimize de söylemenin önemli olduğunu düşünmemiş. Tek bildiğim bu." Tekrar ağır bir şekilde sandalyesine çöktü ve gözlerini kapattı. "Yaklaşık beş yaşındayken bu kitabı da yanımda sürükleyerek sokaklarda dolaşırken bulundum. İster sihrin bir oyunu olsun, ister geride bırakıldıktan sonra kendi zihnimin kendini korumaya çalışması, önceki hayatıma dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

Sonra," Kancasını şakağına vurdu ve gözlerini açtı. "Boş bir sayfaydı. Beni her kim bulduysa yetimhanenin merdivenlerine bıraktı ve eminim kitabı da satmak için yanında götürdü. Yine de onu hiç unutmadım ve bir daha asla göremeyeceğimden korktum. Birkaç ay önce bir sahaf dükkânına girdiğimde onu tezgâhın üzerinde gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Hatırladığımdan daha yırtık pırtık ve yıpranmıştı ama hala sağlamdı. Bunun için yüklü bir ödeme yaptım ve satıcının ciltçisine tamir ettirmek için miktarı iki katına çıkardım. İki hafta önce ondan aldım ve neredeyse paramı geri istiyordum."

"Neden?" Kapağı kaldırıp sayfaları yavaşça çevirerek başardım.

Pamuk Prenses, tıpkı hatırladığım gibi. Küçük Denizkızı. Çirkin Ördek Yavrusu. Ve sonra, Sindirella. Sadece o... farklı görünüyordu.

"Çünkü," diye devam etti James usulca, "kitabı açtığımda kelimeleri okuyamadığımı fark ettim. Mürekkep canlı gibiydi. Kıvrıyor, hareket ediyor ve sürekli değişiyordu. Bunun dışında, sayfayı daha önceki bir hikâyeye çevirdiğimde, her şey yolundaydı."

Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Kanca da benim gibi Ca'an Saas'tan mı bu kitaba gönderilmişti? Kendimi bildim bileli rüyalarımın girmesinin nedeni bu muydu... Birbirimizi geçmiş yaşamlarımızda tanıdığımız için mi?

Konuşmaya devam etti ama kulaklarımda kan uğuldarken sesi arka plan gürültüsüne dönüştü ve ben Oku;

Bir zamanlar Harmony Marie Fallowell adında bir kız varmış.

"Değil," diye fısıldadım. "Benim göbek adım Marie değil. Benim göbek adım yok-"

Molly. Ne zaman bana kızsı ya da bir şey anlatmak istese bana böyle seslenirdi. Bütün annelerin bildiğini söylerdi. Çocuklarınızın dikkatini çekmek istiyorsanız, üç ismi de kullanmanız gerekir, bu yüzden bana bunu vermişti.

Bu, kendi masal kitabım yok edilmeden önce çocukluğumdan hayal meyal hatırladığım Külkedisi hikâyesi değildi.

Bu *benim* hikayemdi.

Titreyen parmaklarımla son sayfaya kadar ilerledim ve yutkundum.

Ve bir günlüğüne Alabaster Kralı olan Duncan Westerly, Adil Duncan olarak tanındı. İnsanlara gücü geri verdi ve-

Gerisi aynen James'in söylediği gibiydi. Hiçbir anlam ifade etmeyen ve her geçen saniye değişen bir yığın harf ve mürekkep.

Tüm bunları sindirmeye çalışırken başım davul gibi gümbürdüyordu. O kadar çok sorum vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilemiyordum.

"Beni tanıyor musun?" Sonunda talep ettim, sesim içimdeki hisler kadar çığ çıkıyordu. "Benimle tanışmadan çok önce beni hayal ettin mi?"

Yüzü taş kesildi ve dudaklarını sert bir çizgi halinde büzdü ama bunun bir önemi yoktu. Zaten biliyordum. Bir parçam hep biliyordu.

Cevapları orada bulmayı umarak bir sonraki sayfaya geçtim ama başlığın ve beni son dünyadan bu dünyaya kadar takip eden korsan gemisinin görüntüsünün ötesinde, aynı karmakarışık karmaşadan daha fazlasını buldum. Elini bir anlığına benimkinin üzerine koyana kadar neredeyse çıldırmış bir halde sayfaları karıştırdım.

"Zahmet etmeyin. Tahminimce kaderimiz henüz belirlenmedi ve oraya ait olan her şey hala yazılıyor."

Başımı kaldırıp bakışlarıyla karşılaştım ve yeniden gülümsediğini fark ettim.

"Deli misin sen? Nereden geldiğini merak etmiyor musun? Neden buraya getirildiğini?" İnanamayarak sordum. "Lanet olsun, yüzünde bir kez bile gerçek bir gülümseme görmedim ve bu... Seni gıcıklayan şey *bu* mu? Lanet olası bir kitabın içinde, sonu olmayan bir hikâyenin içinde hapsoldüğünü öğrenmek mi?"

"Hayır. Beni gıcıklayan kısım bu değil Prenses." Eğildi ve kancasını aramızdaki masanın üzerine koydu. "Beni gıcıklayan şey, eğer bir hikâyenin içinde sıkışıp kaldıysam, bu cehennemin geçici olması. Bu masalı yazmayı bitirip sayfayı bir sonrakine çevirdiğinde ben de yok olacağım." Sandalyeye yaslandı ve parmaklarının içine üfledi. "Gitti."

Bir yumruk gibiydi.

Çünkü o zaman anladım ki, çocukluk travmasıyla dolu bunca yıl boyunca sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı burada kalmıştı. İntikamını almak için. Bunu yaptıktan sonra mı? Sadece kaybolmakla kalmayacaktı... karanlık bir yerde amaçsızca.

Yer üstünde kalmak gibi bir planı yoktu. Lanet olsun.

Kaptan James Tyler Hook'un ölümle bir randevusu

vardı. Ve o bekleyemezdi.

BİR SAAT SONRA, odamdaki masada oturmuş sayfadaki sözcüklere bakıyordum, sözcükler yine bulanıklaşıp bir yığın saçmalığa dönüşmüştü. Kuyumcu büyütecimin başka bir merceğine geçtim ve tekrar denedim.

Mümkünse, bu durumu daha da kötüleştirdi.

Bir inilti çıkarıp büyütecini kitabın yanına fırlattım ve bir elimi ağrıyan sırtıma bastırdım.

"Gözlerim kayıyor, çok yorgunum."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bence zamanınızı boşa harcıyorsunuz. İşler daha da netleştğinde okuyabileceksiniz. Belli ki burada henüz gereken dersi almamışsınız ya da gereken bilgiyi edinmemişsiniz." Moll omuz silerek arkamdan yaklaştı.

"Şimdi kimsin sen, Gayelette?" Ben de karşılık verdim. "Kilitli bir kapı ya da tıkanmış bir yolla her karşılaştığımızda denemeyi bıraksaydık, asla bu kadar ilerleyemezdik. Zaman kaybına dönüşse bile kendi işimi yapmalıyım."

Ona kitabın şifresini çözmenin, James'in kütüphanesinde daha önce Pan ve Tink hakkında ve genç Caleb'in "hastalığı" hakkında öğrendiğim diğer şeyleri anlatmayı ertelemek için harika bir yol olduğunu söylemeyecektim.

"Bence zamanınızı biraz dinlenerek geçirsek daha iyi olur. Çok yakında ana kampa varacağız ve sonra her şey yoluna girecek. Ben olsaydım - ve anlıyorum - öyle değil," dedi, iki elini teslimiyetle kaldırarak, "ama öyle *olsaydı*, tüm enerjimi elimdeki en yakın görevlere odaklardım." Onları tek tek saydı. "Ölmeden Noru'dan saati al, Varolmayan Ülke'ye geri dön ve çocukların iyi olduğundan emin ol, sonra da kitabı tekrar kontrol edip bize bundan sonra ne olacağına dair ipucu verip veremeyeceğine bakarız. Bir hiç uğruna tekerleklerinizi döndürüyorsunuz. Özellikle de..."

O zamana kadar ölmüş olabiliriz zaten.

Haksız değildi. İçimi çektim ve kitabı kapattım, ellerimi tereyağı yumuşaklığındaki deri kapağın üzerinde gezdirdim. Ama şu anda çözülecek bir şey yoksa ve diğer seçenek James ve onun ölüm arzusu hakkında düşünmekse? Bu da Moll'u hızlandırmanın zamanının geldiği anlamına geliyordu.

"Jame-uh, Hook ve ben başka bir şey hakkında da konuştuk. Bu rahatsız edici, Moll." Yüzümü tamamen ona döndüm ve yatağına okşamak için eğildim. "Otursan iyi olur."

"Bu gecenin ilk bölümünü sihirli bir uçan adam ve onun tuhaf peri kız arkadaşını ölümcül bir düşman haline getirerek geçirdik ve şu anda Canavarlar Diyarı'nda mavna büyüklüğünde bir timsahla savaşmaya gidiyoruz. Daha ne kadar sıkıntılı olabilir ki?"

Sessizce ona baktım ve o da yavaşça kendini yatağa bıraktı, yüzündeki sırtış kayboldu. "Söyle bana.

Çocuklar yüzünden mi?"

Kendimi çelikleştirdim ve zorla başımı salladım. "Evet, öyle. Bildiğim kadarıyla şimdilik iyiler ama Hook, Pan ve Tink hakkında bazı şeyler paylaştı."

Kendim de karanlıkta kalmaktan bıkmıştım, lafı dolandırmadım. Trajik geçmişlerini ve yetimhanede kaybedilen hayatları açıklayarak, her şeyi ortaya döktüm. Saat ve Hook'la aralarında geçenlerin gerçekliği hakkında. Ve ikilinin genç çocukları Varolmayan Ülke'ye nasıl çıktıklarını, Tink'in ikisini de güçlü ve ahlaksız tutabilmesi için onların enerjisini nasıl kullandıklarını. Bitirdiğimde uzandım ve buz gibi elini elime aldım.

"Hiçbir şey değişmedi." Bakışlarımla buluşana kadar sıktım. "Beni anlıyor musun? Her şey tam olarak plana uygun gidiyor. Saati alacağız ve sonra o çocukları kurtaracağız. Şu anla iki saat öncesi arasındaki tek fark, kötü adamların kim olduğunu biliyor olmamız."

Bir an için onu kaybettiğimi sandım. Duygusal bir çöküş yaşamasına ramak kalmıştı. Ama sonra bir şey oldu.

Duruşu düzeldi, bir an önce umutsuzlukla dolu olan mavi gözleri, kararlılıkla soğudu.

"Bunun ne anlama geldiğini

biliyorsun, değil mi?" "Söyle bana,"

diye başımı sallayarak teşvik ettim.

"Bu, hataya yer olmadığı anlamına geliyor. Noru'yu öldüreceğiz ve o lanet saati alacağız. Bu sefer denerken ölmek gibi bir seçeneğimiz yok Harm. Bana söz ver. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum..."

Sözlerini yarıda kesti ve yumruğunu ağzına bastırdı.

Bizi Varolmayan Ülke'nin genel alanına geri götürebilsem bile, Tink'in kalkanının arkasında onu nasıl bulacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Moll zaten çok acı çektiği için... çünkü onu her şeyden çok seviyordum, bu hikayede ya da başka bir şeyde, düşünülemez olanı yaptım.

Tutabileceğimden emin olmadığım bir

yemin ettim. "Söz veriyorum."

BÖLÜM 29

Getch omzumdan atladı ve ben günlerdir ilk kez sağlam bir zemine basarken ağaçların arasına doğru zıpladı. "*Buraya kasaba mı dedin?*" Moll kaşlarını kaldırarak Paddy'ye döndü ve sordu.

Ve haklı olduğu bir nokta vardı. Bir düzine kadar derme çatma kulübe -tabii bunlara kulübe denebilirse- insanların yaşamayı tercih ettiği bir yerden çok, avlanırken geceyi geçireceğiniz bir yere benziyordu.

Paddy burnunu kaşıyarak, "Görünüşe göre şu anda etrafta kimse yok," diye cevap verdi. "Burayı bir de ilkbaharda görmelisin. Düzinelerce genç etrafta dolaşıyor."

"İşte banyom gidiyor," diye inledi Moll.

Paddy okyanusu işaret etti. "Su hemen şurada."

"En azından iyi bir gece uykusu çekeceğiz," dedim ve Moll ona karşılık vermeden araya girdim.

"Bu konuda..." Xander hızını biraz yavaşlattı. "Kaptan bu gece yola çıkacağımızı söyledi. Burada iyi zaman geçirdik ve gün ışığını boşa harcamak istemiyoruz. Fen'de uyuyacağız."

"Bana uyar. Birinci katta kalmamız şartıyla, ben ve çocuklar size dinlenmeniz için yeterince güvenli bir yer bulacağız." Paddy gözlerini güneşten koruyarak solumuza döndü ve uzaklara bakmaya başladı.

Fen, bataklıkla kaplı büyük bir ada gibiydi, ancak O'Donnelly'ler bunun tam olarak doğru olmadığını söylediler. Binlerce ağacın tepesinden oluşan devasa gölgelik, okyanusun kendisinden dışarı fırlamış gibi görünüyordu ve üzerine yapışan kırmızıya çalan sis örtüsünün arasından zar zor görülebiliyordu. Gözlerime bir miktar büyü bastırdım ve kırmızının neredeyse kör edici parlaltısı karşısında gözlerimi kapattım. Her yer büyülü enerjiyle doluydu, Relyk'i bile utandıran bir güç merkezi.

Korkutucu olduğu kadar güzel bir yanı da vardı. Yüzleşmek ve umarım fethetmek için burada olduğumuz evcilleşmemiş bir vahşilik. Bizden önce kaç kişi benzer amaçlarla buraya gelmişti?

Kaç kişi kaldı? Bildiğimiz kadarıyla bir tane, Garth.

Moll gece vakti oraya yelken açacağı için gergin görünüyordu ama Xander yanına gelip kolunu omzuna atınca bu gerginliği azaldı.

"Benim zamanımda kamp yapmak için süslü bir kasabaya ihtiyacımız yoktu," dedi Garth. "Sadece biz ve gemimiz. Olması gerektiği gibi."

Hook yaşlı adama gözlerini kısarak baktı. "Mürettebatın büyük çoğunluğuyla birlikte gemiyi burada bırakıyoruz."

Garth cevap vermeden önce hırıltılı bir nefes çekti. "Bunun neresi mantıklı?"

"Bir ordu gibi yürüyüp geçemeyiz, değil mi? Küçük bir grup Fen'deki canavarların daha az dikkatini çekecektir," dedi Hook. "Ayrıca, bizi takip etmeye çalışmadığınızdan emin olmak için size göz kulak olacak insanlara ihtiyacımız olacak."

Bunun üzerine yaşlı adam her adımında oflayıp puflayarak kafiitemizin önüne doğru ilerledi. "Beni geride bırakma şansın yok James," diye ilan etti.

Hook onu görmezden geldi ve kulübelerin ilkine ulaştığımızda mürettebatının geri kalanına doğru döndü.

"Pekâlâ beyler, hazırlanma zamanı. Yola çıktığımızda tekneyi daha güvenli bir yere taşımanız gerekecek, bu yüzden birkaç gün yetecek kadar erzak getirdiğinizden emin olun. O'Donnellys, onları kurabileceğimiz yere yönlendir lütfen. Biz hâlâ The Fen'deyken kampa başka Arayıcılar gelirse kimsenin ayağına basmak istemeyiz."

Bunu bir evet ve evet efendim kakofonisi izledi ve yüceltilmiş kamp alanı her yerde uğuldamaya başladı, Hook, Xander, Garth, Moll ve beni küçük bir hareketsizlik cebinde bıraktı.

"Seninle geliyorum," dedi Garth, bize doğru dönerken Hook'a ters ters bakarak. "Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Hook, "Gerekirse ben gidene kadar seni bağlayıp tutmalarını söylerim," diye tersledi. "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz."

Garth birkaç derin nefes çekti, yüzü parlak kırmızıdan daha az endişe verici bir sıcak pembeye dönüştü. Sıkıntıyla başını salladı. "Ben yaşlı bir adamım ve daha da gençleşmeyeceğim. Bunu yapmam *gerekiyor*. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum."

"Muhtemelen artrit," diye homurdandı Hook.

Garth kaşlarını çatarak iki elini yüzünün ön kısmına götürdü. İfadesi karardı, daha da kasvetli bir hal aldı ve gözlerini uzaktaki kırmızı sise dikti. "Sana bu dünya için fazla uzun olmadığımı söylediğimde, sadece yaşlandığım için söylemiyorum, delikanlı."

Yüzümü buruşturdum, üzerime bir utanç dalgası çöktü ve Moll ve Xander hemen arkamdan g e l i r k e n uzaklaşmak için döndüm. *Kesinlikle* duymam gereken bir konuşma değildi.

"Ölüyorum James," diye devam etti Garth, kulağımın dibinden ayrılmamı bekleme zahmetine katlanmadan.

"Kahretsin," dedi Moll, Hook ve Garth'ın sesleri duyulamayacak kadar sessizleşirken Xander'a yaklaşıarak. "Çok üzücü. O iyi bir adamdı," diye katıldım. "Acaba Hook pes edip gelmesine izin verecek mi?"

"Yapacak," diye yanıtladı Xander, ses tonu kesinlikten yanaydı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Hayatım boyunca, onun bir adamın son arzusunu reddettiğini hiç görmedim. Bu da aynı şeyi hissettiriyor."

İkna olmaktan uzak olsam da başımı salladım. James'in yaşlı adamı önemseydiği açıktı ve onu yanında götürmek onu ciddi bir tehlikeye atabilirdi. Bu düşünce karşısında parmaklarım avucumun içine gömüldü. Yaşlı ya da değil, ölürse Hook'a ne olacağı düşünüldüğünde bu bencilce bir istekti.

Eğer gelirse, oradan sağ salım çıkması için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz verdim.

Asıl soru şuydu: James'i incitecek bir şeyi neden bu kadar önemsiyordum?

Kalp meseleleriyle dikkatinizi dağıtmayın. Şimdi olmaz.

Kırmızı sise bir kez daha baktım. Seksen metrelik timsah Noru, sayısız diğer canavarla birlikte orada bir yerdeydi. Ve içimden bir ses bizi oradan çıkarmak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerektiğini söylüyordu.

"Henüz fark etmedin mi?" Xander, Moll'la birlikte yanıma yaklaşırken sordu. "Bu çok saçma bir büyü miktarı," dedim onlara bakarak.

Moll'un yüzü şaşı bir şekilde buruştu ve bir an sonra sıkıntıyla başını salladı.

"Sizin gördüklerinizi görememek, her ne kadar muhteşem bir manzara *olsa* da, rahatsız edici. Sizce bu enerji canavarlardan mı geliyor?"

Xander omuz silkti. "Söylemesi zor. Ama tam tersi olup olmadığını merak ediyorum."

"Noru'nun bir noktada normal bir timsah olabileceğini mi düşünüyorsun?" İlk defa aklıma gelen bir düşünceyle sordum.

"Ya da Noru'nun atası," dedi omuz silkerek. "Yine de sana şu kadarını söyleyeyim; Kanca'nın elini tuttuğunda o kadar da iri değildi."

"Böyle bir şeye karşı nasıl savaşabiliriz ki?" Moll sordu.

"*Biz mi?*" Xander ona doğru dönerek sordu. "Garth'la geride kalacağını biliyorsun, değil mi?" "Harm ve ben birbirimizden ayrılmayız," dedi, sadece bilgi verdiğini belli eden bir ses tonuyla. "Bu sefer değilsin. Sen-"

Elini kaldırıp alnının tam ortasına bir fiske vurdu. "Eğer bir şey olursa ve yardım etmek için orada olmazsam kendimi asla affetmem. Ben gidiyorum."

Şaşkınlıkla ona baktı ve ben de aynı şekilde hissetmekten kendimi alamadım.

"Sana fiske atmayı nasıl başardı?" diye sordum. "Senin çılgın reflekslerin falan olması gerekmiyor mu?"

"Onunla bu konuda tartışmayacak mısın?" diye sordu. "Bunun saçma olduğunu bilmelisin."

"Bunun için zaten tartışmıştık." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ve onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapacağımı bildiğim için tartışmak benim için zor."

Hemen arkamdan alçak bir çırpınma sesi geldi ve Fetch omzuma dokunduğunda Moll bir çığlık attı.

Yüzüne kıpkırmızı bir ifade yerleşti ve Xander'a doğru döndü. "Bak, kolay korkabilirim ama kaçmayacağım. Harm'ın etkisiz hale getiricisine sahibim ve yeri geldiğinde sapan kullanmakta da oldukça iyiyimdir."

Kaşlarını çattı. "Savaş gemisi büyüklüğünde bir timsaha karşı bir sapanın yapacağı çok şey var."

"Ve sen, kırıbaç ve o küçük paralarınla çok daha iyisin öyle mi?" Ondan uzaklaştı, sonra da tepindi. "Geliyorum. Bu konuda tek kelime daha duymayayım."

"Bu, senden hoşlandığı anlamına geliyor," dedim onu duymazdan gelirken. "Vay be. *Hoşlanmadığı* erkeklere nasıl davranıyor?"

Kıkırdadım, "Ona biraz zaman ver. Anlıyor ve eminim endişenizi takdir ediyordur. Ama hafife alındığını hissetmekten nefret eder. Bu konuda ben de suçluyum. Düşündüğünüzden çok daha yetenekli."

"Oldukça yetenekli olduğuna eminim ama önümüzde bundan daha fazlası var. İhtiyacımız olan şey *büyük*."

Hem de çok."

"Bunlar onun savaştığı ilk canavarlar olmayacak." Yeniden canlanan Heinrich'i bıçaklayışının görüntüsü zihnimde belirdi. "Tideblessing'i olmayabilir ama hata yapmayın. Moll sihirlidir. Sadece bizim olduğumuz gibi değil. O kırılmaz. Durdurulamaz. Bu noktaya gelmek için çok şey yaşadı ve her şeyin üstesinden geldi."

dünyanın ona attığı. Kararına katıldığını söylemiyorum ama daha önce de ondan şüphe etmiştim ve aynı hatayı tekrar yapmayacağım. Bu onun yapması gereken bir şey."

Xander usulca küfrederek benden uzaklaştı. "Birazdan görüşürüz."

"Bir şey yakalayamadın mı dostum?" Sinirli görünen Fetch'e dönerek sordum.

Hemen arkamdan ayak sesleri geldi ve bir çift kol beni omuzlarımdan yakaladığında henüz yarı yolda dönmüştüm.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Moll, yüzü boynuma yaslanmış olmasına rağmen Fetch'in öfkeli

ciyaklamalarından zar zor duyulabiliyordu.

"Duydun mu?"

Sözsüzce başını sallarken alını bana değdi ve beni daha da sıktı. "Farkına varmanı bekliyordum," diye fısıldadı uzun bir süre sonra.

Kolunu nazikçe sıktım. "Xander sadece sana göz kulak olmaya çalışıyor."

Yumuşak bir şekilde iç çekerek geri çekildi. "Biliyorum."

Mürettebatın boşaltma işlemini nasıl yaptığını görmek için döndüğümde, arkamızdan hızla yaklaşan Şaka Gözlü Tom'u gördüm.

"Yola çıkmaya hazırlanıyoruz," diye seslenerek bize el salladı. "Kaptan çocuklara birkaç şey söyleyecek." Cevap beklemeden to p a l l a y a r a k uzaklaştı ve aynı şeyi gemiden inmekte olan bir grup adama da söyledi.

Birkaç dakika sonra hepimiz en büyük kulübenin önünde toplanmıştık ve Kanca grubumuzun merkezinde duruyordu. "Pekâlâ çocuklar. Xander, Tom ve ben birkaç günlüğüne gideceğiz, bu yüzden biz dönene kadar Cooky sorumlu olacak. Bizim planlarımızı bilmedikleri ve kendilerinin de bazı planları olduğu için herhangi bir sorun beklemiyorum ama düşmanlarımızdan herhangi bir işaret için hem denizi hem de gökyüzünü kontrol eden sürekli gözcüler istiyorum. Eğer bir hafta geçer ve bizden haber alamazsanız, soru sormadan yelken açacaksınız, duyunuz mu?"

Mürettebatın bir düzine kadar üyesinden toplu bir onaylamama homurtusu yükseldi. "Seni bırakıp gitmemizin imkanı yok Kaptan," diye seslendi biri.

Hook kaşlarını her zamankinden daha da derin çattı, sonra içini çekti. "Eğer bir hafta sonra döndüğümde hâlâ burada olursanız, hepinizi itaatsizlikten asarım." Uzun bir süre sessiz kaldı, ciddi görünüyordu. "Bilirsiniz, bunca yıl sizinle denize açılmak... bunu birlikte yapmayı tercih edeceğim bir grup kokuşmuş serseri yoktur."

"Neden sanki bu bizi son görüşünmüş gibi tatlı tatlı konuşuyorsun?" diye seslendi başka bir ses, mürettebatın geri kalanı tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Hook'un kasvetli ifadesi yerini saf bir kararlılığa bıraktı. "Birbirimizi tekrar göreceğiz, tamam mı? Gerekirse bu timsahı çıplak ellerimle öldüreğim. Ve bunu yaptığımda, sizler beni Varolmayan Ülke'ye götüreceksiniz ki ben de aynısını uzun zamandır ortalığı kasıp kavuran o ruhsuz uçan piçlere yapabileyim. Kim benimle?"

"Huzzah!" diye bağırıp tezahürat yapan adamlar yumruklarını gökyüzüne kaldırdı.

Kaptan James T. Hook kötü adamı oynamaya çalıştı ama ne ona inananları ne de beni kandırabildi.

Adamda bir aslanın kalbi ve bir kahramanın ruhu vardı. Dünyanın ona ihtiyacı vardı.

Ve bunu atlattıktan sonra, bunu görmesini sağlamanın bir yolunu bulacaktım...

BÖLÜM 30

Kayık garip, uhrevi bataklığın kenarına çarparken altımızdaki su şırıl şırıldı. Bir elimi terli alnımda gezdirdim, Fetch'i ürkütmemeye dikkat ederek feneri yukarı kaldırdım ve çevremizi inceledim. Budaklı ağaçlar gökyüzüne doğru uzanıyordu ve burayı dışarıdan gizleyen yoğun kırmızı sis tamamen kaybolmuştu.

Derin bir nefes aldım ve çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. Bataklığın kendisinden yayılan karanlık bir enerji, onu dışarıda bırakmak için elimden geleni yapsam bile farkındalığının sınırlarına sürtünüyordu. Ve bu his sadece yerin kalbine, yani gerçek canavarların gizlendiği ikinci katmana odaklandığımda daha da güçlendi.

"Pekâlâ çocuklar," dedi Paddy, kayığın kenarından atlayıp bir gümbürtüyle bataklığa inerken. "Sesinizi fısıltıyla çıkarmayın ve benden ve çocuklardan uzaklaşmayın. Burası hepinizin aklını başından alacak bir yer."

Ses tonunda hâlâ biraz kibir ve özgüven vardı, ama başka bir şeyle renklenmişti.

Terör mü?

"Buraya gerçekten gece gelmek zorunda mıydık?" Diğerleri dışarı çıkmaya başlarken Moll teknenin kenarına doğru sürünerek sordu.

"Öğle vakti olsa bile o kadar parlak olmazdı zaten," diye cevap verdi Scotty, garip bir şekilde yana doğru adım atarken kayık sallanıyordu.

Üzerimizde uzanan aşırı kalın gölgeliklere iyice bakabilmek için çok yüksekti ama bunu düşününce tüylerim diken diken oldu. Ağaç örtüsü böyle bir şeyin var olabilmesi için yeterince yoğun değildi. Garth'a göre, sarmaşıklar ve dallar yukarıda birbirine dolanıyor, ay ışığının en zayıf noktalarından başka her şeyi engelleyen katı bir kubbe oluşturuyordu.

Hook atlamak için hareket eden Garth'a elini uzattı ve çamurlu zemine inen yaşlı adamı sabit tuttu. Ama Garth'ın teşekkür sözlerini duymazdan geldi ve geri kalanımızın çıkmasını beklerken onu ileriye doğru salladı. Özel konuşmaları sırasında her ne konuşulduysa, tam da Xander'ın tahmin ettiği gibi olmuştu. Garth kaptana, onun da gelmesine izin verme fikrini değiştirecek kadar bilgi vermişti ama belli ki bundan memnun değildi.

Sonra tekneden çıktım, inerken Hook'un koluna girdim ve göz göze geldiğimizde birden karanlıktan memnun olduğumu hissettim, yanaklarımda bir sıcaklık parlaması oldu.

"Risk yok," diye homurdandı.

Başımı onaylarcasına eğdim ve Xander Molly'nin yanımda yere yatmasına yardım ederken bakışlarından uzaklaştım.

Paddy başka bir konuşma yapmadan bizi ileriye doğru salladı, kardeşleri her iki tarafta pozisyon alırken yürüyüşümüze liderlik etti. Andrew arka taraftaydı ve Moll ve benim hemen arkamda yürüdü, herhangi bir tehlike işareti ararken başı sürekli dönüyordu.

Çamurlu zemin her adımda ayakkabılarımı kavradı ve büyümü bastırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, şakaklarıma sıkıcı bir ağrı girmeye başladı.

"Peki Noru tüm bunlara erişebiliyorsa neden hiç gitmiyor?" Moll sordu. "Onun buranın kralı olduğunu söylüyorlar, yani diğer canavarları yiyemez mi?"

"Diğer canavarlarla besleniyor," diye yanıtladı Andrew. "Dış dünyadayken neredeyse hiç yemek yemediğini söylüyorlar. Mesele yemek değil."

"Peki ne hakkında?" Her adımda ayakkabımı içine çeken çamurlu zeminden ayağımı çekerek sordum.

"Kimse bilmiyor. Gerçi diğer canavarlardan farklı. Sanki sadece öldürmek için aktif olarak insanları arıyor gibi."

"Peki onunla tam olarak ne zaman karşılaşmayı planlıyoruz?" Moll, sol tarafımızdaki göle yumuşak bir kütük düşerken omzunun üzerinden gergin bir bakış atarak sordu.

"Merak etmeyin. Bu katmana sadece Ebonfall'a giderken geliyor," diye yanıtladı çocuk ve bir an durakladıktan sonra ekledi, "herkesin bildiği kadarıyla."

Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Çok cesaret verici." Bir gümbürtü daha.

Bir parmağını kaldırdı ve alçak bir ötüş havayı böldüğünde sustum. Bunu gözlerimin önünde yaptığını görmeseydim, sadece bir baykuş olduğunu düşünebilirdim, ama diğer O'Donnelly'ler grubu aniden durdurdu ve çocuk Paddy ile buluşmak için yanımızdan hızla geçti, kalın çamura rağmen ayak sesleri zahmetsiz ve sessizdi.

"İkinci katmana yaklaşıyor muyuz?" Tom sordu.

"Sessiz olun," diye homurdandı Scotty, sesi kısık.

Kardeşler kısa bir süre için bir araya geldikten sonra Andrew'un bir kez daha arkaya geçmesiyle ilerlemeye devam ettiler. "Canavarlara karşı gözlerinizi dört açın. Solumuzda bir şey var."

Yavaşça başımı salladım, el fenerimi biraz daha o yöne doğru tutarken tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kısarak mürekkep gibi karanlıkta bir şeyler seçmeye çalıştım ama hiçbir şey göremedim.

Moll yanıma yaklaştı ve serbest eliyle etkisiz hale getiriciyi kavradı. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Eğer şanslıysak büyük bir balıktır. Eğer değilse..." Andrew ayrımı vermedi. "Ya değilse?" Ben araya girerek onu acele ettirdim.

"Eğer değilse o zaman belki de-"

Hareket gözlerimin önünde parladı, yüzümün birkaç santim önünde havada kırbaç gibi şakladı ve ortalık kaosa dönüştü. "Çekil!" Andrew hançerini kınından çıkararak tükürdü.

Fetch omzumda kıpırdandı ve kafatasımdaki acıyı görmezden gelerek koşarken bir düşünceyle yerinde kalmasını diledim. Moll yanımdayken hızla ilerledim.

O'Donnelly'ler ise hemen harekete geçtiler ve meşalelerini çılgınca sallayarak bizi ilerlemeye teşvik ettiler. "İlerlemeye devam edin," diye bağırdı Scotty, sesi etrafımızda patlak veren su sıçrama seslerinden zar zor duyuluyordu.

Hook ve Xander komutu duymazdan gelerek grubun arkasına doğru koşmaya başladılar. "Siktir," diye tükürdü Hook, kılıcını kınından çıkarırken.

Omzumun üzerinden bir bakış attığımda fil büyüklüğünde üç kurbağanın peşimizden zıpladığını gördüm. Başlarının üstünden sivri uçlar çıkıyordu ve biri ağzını açıp jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkarınca irkildim.

Birlikte böğürdüklerinde elim içgüdüsel olarak Moll'un bileğine gitti ve tam bir koşuya çıkarken onu yanıma çektim. Garth hemen önümüzde nefes nefese kalmıştı, ama hakkını yemeyelim, hızını kesmedi ve Tom'la neredeyse eşit kaldı.

"Keskin dönüş!" Paddy bağırdı, devasa bir söğüt ağacının yanından geçerken sert bir sola döndük.

Ve biz de aynı şeyi yaptık, kafatasımdaki çarpıntı, ilerlediğimiz her metreyle birlikte daha da yoğunlaşan ormanda ilerledikçe daha da güçlendi. *Kurbağalar için çok mu sıkı?*

İleride bir ağaç gümbürdedi ve çatladı, devasa canavarlardan biri tam yolumuza atlarken bu düşünceyi durdurdu. Canavardan kana susamışlık sızıyor gibiydi, dalgalar halinde üzerime çöküyordu. Ve bu herhangi bir görsel işarete dayanmıyordu. Bir şekilde onu hissedebiliyordum, normal duyularımın hepsinden daha derin bir seviyede.

Kurbağanın özü, görmem için çıplak bırakılmıştı. Ona odaklandığımda şakaklarım çılgın attı ama onları görmezden geldim ve gemilerde yaptığım gibi daha da derine indim. Eğer onun özünü hissedebiliyorsam, o zaman ben de-

Kan donduran bir kükreme havayı ikiye böldü; aslan, boğa kurbağası ve insan çılgınlığının karışımı gibiydi. Şimdi, şimdi olmalıydı. Zihinsel olarak ileri atıldım, zihnine daha da girdim. Umutsuzca geri çekildi, beni dışarıda tutmaya hevesliydi ama ben her şeyimle ona saldırdım, savunmasını yerle bir ettim. İçine uzandım, tek bir düşünceyi doğrudan beynine soktum.

KOŞ!

Kurbağanın gözleri dehşet içinde parladı ve dönerek geldiği yere doğru sıçradı. Yer onun ağırlığıyla gürlledi ve bir saniye sonra bir gümbürtüyle suya indi.

Bacaklarımın çalkalanmaya devam etmesi için sahip olduğum iradenin her zerresini kullanarak düzensiz bir nefes aldım.

"Tanrım, Harm," dedi Xander, sesi hemen arkamdan geliyordu. "Tideblessing'lerin burada daha güçlü olduğunu duymuştum ama az önce hissettiğim şey bunun da ötesinde."

Cevap vermekte zorlanarak başımı salladım.

Sadece koşmaya devam etmelisin. Sadece koşmaya devam etmelisin.

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak mantrayı defalarca tekrarladım.

Koşarken zaman neredeyse hiç geçmiyor gibiydi ve mantra bitkin beynimde gürleyen boş kelimelere dönüştü. Her adımda dişlerim takırdıyor ve bilinçli kana susamışlığın binlerce küçük düğümü dört bir yandan bana yaklaşıyor gibiydi. Canavarların zihinleri mi? Ama bana en yakın düğümler farklıydı, kör öfke fırtınasında küçük bir güvenlik çemberi.

O'Donnelly'lerde olduğu gibi bana karşı ilgisizlikten, Moll ve Fetch'te olduğu gibi ilgili ve sevgi dolu olmaya kadar değişiyordu. Ya Hook'un ki? Onları karıştırdım, onun küçük farkındalık düğümüne odaklandım.

Beni karşılayan acı ve suçluluk tsunamisi diğer her şeyi silip süpürdü ve beni içine çekmekle tehdit etti. Yine de daha derinlere daldım, umutsuzca aradım. Başka ne vardı? Bana karşı hisleri neydi? Ne-

Zihni bir kapan gibi kapandı ve beni geldiğim gibi hızla dışarı fırlattı. Dizlerimin bağı çözülünce çılgınca çırpındım ve omzumu arkadan kavrayan sağlam kol olmasaydı yere yığılacaktım.

Hook bana bakarken kalbim küt küt atmaya başladı, yüzü okunmuyordu. "Yukarı. Devam etmeliyim."

Ben de öyle yaptım, sihrimi tüm gücümle bastırdım. Ama ne kadar denediysem de tamamen durduramadım. Bu garip, korkunç yerle ilgili bir şey, açık bir yara gibi içimden kan akıtıyordu. Ve kanamayı durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Paddy'nin feneri bir süre sonra yavaşlayarak durdu ve ben de soluk soluğa nefes alarak durduğumda kendimi rahatlamış hissedecek enerjim yoktu. Karanlığı incelerken kollarımda tüylerim diken diken olurken büyüün bir damlasını dışarı bıraktım. "Hâlâ... geliyorlar," diye başardım. "Kaçmam gerek."

Paddy meşalesini salladı ve kardeşleriyle tekrar buluşmak için küçük grubumuzun ortasına doğru ilerledi. "Piçler bu katmandaki canavarların yarısını alarma geçirdi. Peşimizde olan sadece onlar değil."

"Peki ne yapacağız?" Moll neredeyse benim kadar zor nefes alarak başardı.

"Grubumuz uzun süre saklanamayacak kadar büyük," dedi Jacob tırnaklarını kemirerek.

Hook grubun ortasına doğru yürüdü. "O zaman doğruca bir sonraki katmana geçiyoruz."

Jacob yüzünü buruşturdu. "Bu kadar aceleci olma. Uygun bir giriş bulmak zaman alır."

Biz-

Scotty onu sırtından alkışlarken ağır bir gümbürtü duyuldu. "Bu sahip olmadığımız zamanı alır. Kaptan haklı. Bulabildiğimiz ilk girişi bulup gidiyoruz ve sonuçlarını daha sonra düşünüyoruz."

Alnıma bir acı saplandı, o korkunç kana susamışlık hissi bir kez daha farkındalığımın sınırlarını zorladı. "Çok yakındalar."

Jacob daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama Paddy eliyle onu susturdu. "Başka seçeneğimiz yok. Şimdi bir giriş bulalım çocuklar. Ve çabuk."

Andrew tek kelime etmeden yanından geçip gitti, feneri az ilerideki devasa duvarı aydınlattı ve duvara bakarken içime korkunç bir önsezi duygusu yerleşti. Dikenli sarmaşıklar, göz alabildiğine uzanan tek ve aşılabilir bir kütleye dönüşmüştü ve likenler, serin esintide akan küçük flamalar halinde sarkıyordu.

Scotty sola doğru hareket ederken o duvarın kenarı boyunca hızla ilerledi ve seslenmesi uzun sürmedi. "Bir tane buldum!"

Sese doğru topallayarak ilerlerken Fetch gagasını omzuma vurdu, gerginliği bana kurbağaların öfkesi ve saldırganlığı kadar net bir şekilde yansıdı. "Çok uzak değil," diye fısıldadım.

"İyi misin?" Moll kolumu tutarak sordu.

"Burada çok fazla sihir var," dedim. "Hepsini dışarıda bırakmak çok zor. Buradaki her hayvanı hissedebiliyorum."

Başka bir şey söylemeden daha da eğildi ve yolun geri kalanını kol kola Andrew'a doğru yürüdük. Çocuğun duvarda bulunduğu deliğin etrafındaki sarmaşıkların ve çalılarının küçük yılanlar gibi kıvrılıp bükülmesini izlerken tüylerim diken diken oldu. Doğanın bu çarpık, şeytani sapkınlığına bakarken içimi saf, katıksız bir korku kapladı. Olmaması gereken ama yine de olan bir şey.

Solucan delikleri gibi değildi ama beni sersemletecek kadar yakındı.

"Peki ilk kim kalkıyor?" Paddy endişeyle ona bakarak sordu.

Moll'u kendime rağmen ileri doğru çektim ve girişe doğru yürüdüm. Kurbağalar yaklaşıyordu ve tüm bunlardan başka bir çıkış yolu yoktu. Değişken sarmaşıklardan oluşan eğimli tünele baktım, bilinmeyen dehşetler diyarına iniyordum ama Kanca çok yaklaşmadan uzanmış bir kolla yolumu kesti.

"Öbür tarafta görüşürüz," dedi Hook, tünele doğru ilerledi ve adımını atarken sağlam eliyle kıvrılan sarmaşıklardan birini kavradı, sonra da göz açıp kapayıncaya kadar fener ışığının kaybolduğu parlak tünelden aşağı kaydı.

Arkadan gelen bir feryat havayı yırttı ve Paddy elindeki feneri sese doğru sallayarak geri kalanımızın içeri girmesi için çılgınca işaret etti.

Beklemenin faydası yok. Son birkaç adımı ileriye doğru attım, bilinmeyene doğru hücum etmeden önce güçlendirici bir nefes emdim, Moll topuklarımda sıkı durdu. Tünelden aşağı kayarken meşalem bir mum gibi şişti ve duvarlar sırtımda kıvrılıp gerilirken, bizi daha derine taşıırken dehşeti bastırmak için dişlerimi sıktım. Fetch gakladı, onu göğsümde sıkıca tutarken endişesi hissediliyordu.

Birkaç saniye sonra yere çakıldım, dizlerim çarpmanın etkisiyle sızlıyordu ve Moll'un arkama düşmesi için tam zamanında öne sıçradım, dengesini yeniden kazanmaya çalışırken elleri omuzlarıma gitti.

Gözlerimi kırptırıp karanlığa alışmaya çalışırken elimi uzattım ve onu öne doğru çektim.

"Kanca?" "Tam burada," diye seslendi bir ses.

Sesi takip ettim, gözlerim bir yan geçitten gelen loş ışık huzmelerine sabitlenmişti. Bir sarmaşık koluma sürtündüğünde içimi bir ürperti kapladı ve hemen arkamızdan bir gümbürtü daha gelince irkildim.

Paddy titreyerek, "Tanrım, bu çok tuhaftı," dedi.

Köşeyi döndüğümde başıma bir ağrı saplandı, görüşüm beyazlaşırken ışık sel gibi akmaya başladı. Bir düzine renk aynı anda, kör edici bir beyaza dönüşüyor. Tıpkı-

"Maelstrom Opal," diye fısıldadı Moll.

Başımı salladım, mağaraya adım atarken acıdan dişlerimi sıkıyordum. Hook çoktan oradaydı ve gözlerini siper ederek tavana bakıyordu. "Garth çok fazla şey olduğunu söylemişti ama *bu* kadarını beklemiyordum."

Sihrimi bastırdım ve daha önce elde ettiğimden daha fazla başarı elde ettim. Daha da kolaylaşacak, dedim kendi kendime bir güvence çabasıyla. Zemin hâlâ çamurlu ve nemliydi ama parlak tavan tamamen Opallerle kaplanmıştı ve bir prizmadan geçen ışık gibi her renkle aynı anda parılıyordu.

Arkamızdan bir gümbürtü duyuldu ama önümüzdeki mağarayı ikiye bölen gümbürtü tarafından neredeyse tamamen bastırıldı. "Bu da ne-?"

Yakındaki bir ağaç kümesinden tüylü bir kütle çıktı ve ben de tünele doğru geri döndüm. Bir ayı mı? Hayır, daha da kötüsü.

Büyük ayının kılıç dişleri mücevher ışığında parlayarak bize doğru yaklaştı.

"Tünele geri dönün!" Paddy bağırdı, küçük bir kafa devasa canavarın tüylü boynunun yanından çıkarken kendi tavsiyesine uymak için harekete geçti.

"Lanet olası Paddy O'Donnelly, sen misin?"

BÖLÜM 31

Başımı kaldırdım, yorgunluğum ve baş ağrım şaşkınlıktan geri plana düşmüştü. "Billy?"

O'Donnelly klanının en yaşlı ve tek dişisi yana doğru döndü ve dev canavarın kaslı omuzlarından ustalıkla kayarak ayağa kalktı. Yanaklarında savaş boyası gibi kullandığı bir tür çamur izi vardı ve alaca saçları karmakarışık ve dağınıktı. Yine de, bir şekilde, 'belalı savaşçı kaltak' tarzında bir görünüm elde etti.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu, gözleri Kanca, Moll ve benim aramda gidip geliyordu. "Kardeşlerim beni yakalamanıza yardım etmeniz için size para mı ödüyor?"

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Paddy, çekingen bir şekilde yaklaşarak. "Ama... nasılsın?"

Aralarındaki mesafeyi bir adımda kapattı ve adamın kafasına vurdu. "Peşimden gelmen yeterince uzun sürdü." Sırıtarak onu kucakladı ve her ne hakkında konuşuyorsa affedildiğini söyledi.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve Tom, Garth, Xander ve kalan üç O'Donnelly'nin mağaradan çıktığını görmek için döndüm.

"Vay canına," diye hayret etti Jacob.

"Sana iyi olacağını söylemiştim," diye cevap verdi Andrew, kollarını ona dolamak için öne atıldı, hemen arkasında duran bin kiloluk kılıç dişli ayı için endişelenmemiş görünüyor.

"Tabii ki iyiyim," diye cevap verdi, neden aksini düşündükleri konusunda kafası karışmış görünüyor. "Burada neler olduğu hakkında bizi bilgilendirmek ister misin?" Xander küçük buluşmayı yarıda keserek sordu.

Paddy yüzünü buruşturdu, Billy açıklarken gözleri Hook'a doğru kaydı, "Birkaç ay önce opal aramak için ilk katmandaydık ve *birinin*," Scotty'ye sivri bir bakış attı, "geldiğini görmesi gereken özellikle kötü bir çakal tarafından buraya inmeye zorlandım. O zamandan beri hayatta kalmak için avlanıyor ve toplayıcılık yapıyorum."

Xander eliyle Paddy'yi işaret etti. "Ve o zamandan beri buraya gelip onu bulmanın bir yolunu mu planlıyordunuz? Bizi buraya getirmeniz için size 10.000 altın ödemeyi kabul etmeden *önce* mi? Siz sanki sadece altın için buradaymışsınız gibi davranırken?"

Paddy ellerini teslimiyetle havaya kaldırırken yüzümü buruşturdum. "Bak, ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız."

Kaptan bir adım öne çıktı ve Xander daha fazla konuşmadan onu susturmak için demir kancasını kaldırdı. "Köprünün altından çok sular aktı. Şimdi harekete geçelim. Burada gereğinden fazla sıkışık kalmak istemeyiz."

Elbette O'Donnelly'lerin *neden* burada olduklarını ya da bizimle gelip gelmediklerini umursamazdı. Zaten bundan sonrası için hiçbir planı yoktu. Amacına ulaştığı sürece para onun için anlamsızdı.

Pan ve Tink'in sonu.

Üzerime çöken umutsuzluk dalgasını bastırmak için elimden geleni yaparak arkamı döndüm.

O bir intikam ruhuydu, gözleri sürekli bu hedefe sabitlenmişti. Şu anda bile, dikkatle koruduğu dış görünüşünün yüzeyinin hemen altındaki öfkeyi hissedebiliyordum. Saati almak ve ona haksızlık eden ve diğer pek çok kişiyi öldüren ikiliyi öldürmek için tek başına duyduğu arzuyu.

Xander tartışmak için ağzını açtı ama Hook'un bakışlarıyla karşılaşp başını eğince sustu. "Pekâlâ. Yakalamamız gereken bir timsah var."

"Bir timsah mı?" Billy kaşlarını kaldırarak sordu. "Buralarda öyle tek bir hayvan var ve ondan bahsediyor olamayacağını biliyorum. Tabii aptal değilsen."

"Noru," diye yanıtladı Hook. "Noru'yu arıyoruz."

"Allah belasını versin," diye mırıldandı Billy nefesinin altından. "Bizler rehberiz ve sizi Noru'ya götürmekte hiçbir sorunum yok. Ama savaşmayı kendi başınıza yapmak zorunda kalacaksınız."

"Planımız buydu."

"Ve hastalıklı olmak istemem ama sen ve kardeşlerim bu iş bittikten sonra ödeme yapamama ihtimaline karşı onlara ödeme yapmak için gerekli düzenlemeleri yaptınız mı?" Bir kez bile irkilmedi ama gözlerini Kanca'dan ayırmadı.

Kuru bir kahkaha atarak ceketinden küçük, oldukça ıslak görümlü bir zarf çıkardı. "Bunu ekibime göster, ödemeni alacaksın. Yine de daha fazla oyalanmak yok. Gitmemiz gerekiyor."

Alınmdaki keskin bir acı dikkatimi yukarı çekti ve şaşkınlıkla Fetch'e baktım. "Az önce beni... ısırdın mı?"

Gagasını şaklattı, başını acı çekiyormuş gibi ileri geri salladı.

"Kanadın mı?" Yürümeye başladığımızda sordum. Büyümden bir damlanın dışarı akmasına izin verdim ve onunla onu yokladım. Acı vardı ama kanadından değildi.

"Bir göz atmamı ister misin?" Tom bize yetişmek için yavaşlamayı teklif etti.

"Sorun o değil," dedim, büyümü tekrar mühürlerken iç dudağımı çiğneyerek. "Sorun burası. Buradaki büyüü o da hissedebiliyor, tıpkı benim gibi."

"Çok tuhaf," dedi Xander. "Opal'den gelen bir şey hissediyorum ama sende olduğu kadar belirgin değil. Senin büyüün çok garip... buna başka hiçbir şeye benzemeyen bir tepki veriyor."

Tamamen farklı bir dünyadan gelen bir büyü olduğu düşünülürse mantıklı. Ama bu konuşmayı başka bir güne saklayacaktım. "Alışmaya başlıyorum ve burada kendimi çok daha güçlü hissediyorum."

Xander, "Noru'yla yüzleşme zamanı geldiğinde bu işimize yarayacaktır," dedi.

Billy keskin bir nefes verdi. "O herif için bir öğleden sonra atıştırmalığından fazlası olabilecek bir Tideblessed ile henüz tanışmadım. Sizin için en iyisini diliyorum, gerçekten ama bizim bile tam olarak anlayamadığımız güçlerle karşı karşıyasınız. Fen'in tamamı onun iradesine boyun eğiyor."

"Ve o da benimkine boyun eğecek," diye araya girdi Hook.

Billy omuz silkti. "Yanıldığımın kanıtlanmasını çok isterim. Yanımızda yürüten ayı Billy'nin yüzüne doğru sokulunca Billy'nin kolu bir anda havaya kalktı ve ayının burnuna bir fiske vurdu. "Çık buradan. Kışt!"

Ve her ne sebeple olursa olsun, kuyruğunu kıstırıp kaçtı. Canavarın bu tür bir saygısını kazanmak için ne yaptığını sadece Tanrılar biliyordu. "Eğer o bile onu yenemeyeceğimizi söylüyorsa, belki de sıctık demektir," diye mırıldandı Moll, gözleri yere sabitlenmiş bir halde.

Omzumla ona hafifçe vurdum. "Onu biz hallederiz. Endişelenme."

"Çok tehlikeli olacak kadar yaklaşmayacaksınız," dedi Xander, sesi kararlıydı. "İşler bizim için kötü giderse O'Donnelly'ler çıkmanıza yardım edebilir." Moll itiraz etmek için ağzını açtı ama Xander başını sallayarak onun sözünü kesti. "Bu konuda geri adım atmayacağım. Gerekirse seni buradan sürükleyerek çıkarmalarını sağlarım. Söz vermeni istiyorum."

Kaşlarını çattı ama yine de başını salladı. "Peki."

"Yine de sapanınla ya da başka bir şeyle ateş edebilirsin," diye önerdim. "Öyle koşup bıçaklayarak öldürebileceğin türden bir şey değil."

"Akıllıca bir seçim, genç kız," diye homurdandı Scotty, grubun önüne doğru ilerlerken yanımızdan geçip gitti.

"Bunca zamandır burada nasıl hayatta kaldın?" Ormanın özellikle sık bir bölümünden geçerken konuyu değiştirerek Billy'ye sordum.

İşaret parmağını şakağına bastırdı. "Akıl. Fen'deki canavarların gücü ve cüssesi var ama benim zekâm var. Kenarda kaldım, sadece etim bittiğinde avlanmak için ormana gidiyorum."

"Ve bunca zamandır bir çıkış yolu bulamadınız mı?" Moll endişeyle geldiğimiz yöne bakarak sordu.

"Sanki burası gitmemi istemiyor. Tünellerin çoğu tırmanmak için çok dik ve ne zaman iyi bir tane bulabileceğimi düşünsem, kullanamadan kapanıyor. Belki artık çok kalabalık olduğumuz için şansımız daha yaver gider."

Tırnaklarım avuç içime batıyor, mekanın büyüklüğüne rağmen ani bir klostrofobi dalgası hissediyordum. Tek başına uzun süre hayatta kalmayı başarmıştı ama bizim boyutumuzdaki bir grup daha fazla dikkat çekerd. Noru'yu öldürmeyi başarsak bile mücadelemiz sona ermeyecekti. Yine de çıkış yolunu bulmamız gerekecekti.

Kırmızımsı bir parıltı gözüme çarparak dikkatimi endişelerimden uzaklaştırdı ve o na doğru sıçrayarak eğilip aldım. "Maelstrom Opal," diye hayret ettim, sürekli değişen mücevhere bakarken büyümü uzak tutarken dişlerimi sıktım. Acı Garth'ın odasındaki gibi değildi ama yine de bakması rahatsız ediciydi.

"Bazen tavandan düşüyorlar," dedi Billy, bana dönüp bakarak.

"Çıkarken biraz almalıyız," diye önerdi Tom. "Muhtemelen bir servet değerindedir."

Garth bana baktı, kesik kesik bir nefes alırken yüzünde karanlık bir ifade vardı. "O hidra bizim için gelmeden önce onlardan bir sürü vardı."

Billy ona doğru döndü. "Buraya mı geldin?"

"Uzun yıllar önce. Yine de hiçbir şey değişmedi." "En

azından umut var o zaman. Sen nasıl çıktın?"

"Şanslıydım. Ben ve hayatta kalan diğer iki kişi kendi çıkışımızdan kaçtık. Dışarı çıkmayı başaran tek kişi bendim."

Başını salladı. "Umalım da iş o noktaya gelmesin."

"Her seferinde bir adım," dedi Garth. "Ama canavar nerede? Hatırlayabildiğim kadarıyla çok uzakta olamaz."

"Tanrılara şükür onu şahsen görmedim," diye cevap verdi Billy, "ama bölgeden bir mil kadar uzaktayız.

En büyük canavarların olduğu yerde-" Aniden kesti, yavaşlayarak dururken bir kolunu uzattı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı ve büyüün bir kez daha dışarı akmasına izin vererek yakınlardaki yaşamı hissetmeye başladım. Zihnimin gözünde bir düzine küçük enerji düğümü belirdi, partimizin üyelerini saymıyorum. Ama bu sefer kana susamışlık yoktu. Bir tanesini inceledim ve küçük, ormanlık bir yaratığın belirgin bir görüntüsünü elde ettim. Bir sincap mı? Ya da belki bir sincap?

Rahat bir nefes aldım. "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedim. "Sanırım iyiyiz." Her nedense burası ilk katmandakinden daha güvenli görünüyordu. Belki de daha az canavar vardı?

Araştırmamı biraz daha genişlettim, kenara yakın bir varlık hissettiğimde hafifçe irkildim - bir tür garip kurt yaratığı. Ondan uzak durarak, onun yerine içimi araştırdım. Belki Noru'yu hissedebilirdim eğer-

Bu büyüü âlemde bir çift kan kırmızısı göz bana sabitlenmiş, sanki içime, ruhuma kadar bakıyordu. Büyüyü tekrar içime çekmeye çalışarak sendeledim ama o beni geri çekti, kıpkırmızı bakışları hiç değişmedi.

Geb

er.

Geb

er.

Geb

er.

Bir kelimedenden ziyade bir his olarak geldi ama sanki o söylemiş gibi net bir şekilde anladım. Bir an sonra, kemikleri titreten bir gümbürtü devasa mağarayı ikiye böldü.

Yavaş, titrek bir nefes verdim.

"O burada."

BÖLÜM 32

Tavandan yağmur gibi küçük fırtına opal parçaları düşüyordu ama dikkatimi o delici, yırtıcı gözlerden ayıramıyordum. Seksen metrelik bir timsah olması yetmezmiş gibi bir de garip bir büyü vardı, ya da en azından büyüye dair bir farkındalığı.

Fetch çılgık atarak omzumdan gökyüzüne fırladı ve Noru'nun varlığı azalırken dikkatimi şahine verdim. O da Noru'yu en az benim kadar net hissetmişti. Ve aynı şekilde, onun canavarı çılgınca arayışını yerden bile hissedebiliyordum. Ve bu uzun sürmedi.

Pullardan ve ham, somut nefretten oluşan kütle, Fen'in ortasındaki gölden kendini kurtararak adım adım bize doğru sürüklendi. Fetch'in gözlerinden savaşta yara bere içinde kalmış sırtını ve kuyruğunu seçebiliyordum ama beni en çok etkileyen şey onun devasa boyutuydu. O geçerken ağaçlar titriyor, bir tanesi kuyruğunun tembel bir hareketiyle vurduğunda ikiye ayrılıyordu. Ona timsah demek doğru olmazdı. Daha çok öykü kitabımdaki bir ejderhaya benziyordu, sadece daha bodur bacakları ve daha uzun bir burnu vardı.

Omuzlarımdaki hafif bir baskı beni bedenime geri döndürdü ve gözümü kırıştırmakla tam karşımda Hook'un yüzünü gördüm. Gözlerinde kararlı ve neredeyse heyecanlı bir bakışla, "Git," dedi. Moll, Billy'ye doğru işaret ederken elimi çekti. "Seni biraz daha güvenli bir yere götürecek ve sen de-"

"Ben gitmiyorum," dedim. "Bunu birlikte yapacağız." Ve bu sözleri söylerken korku bir şekilde yerini soğuk, duygusuz bir sükunete bıraktı. Noru'yu gördükten ve zihnini hissettikten sonra, kazanma şansımız olduğuna inanmak her zamankinden daha zordu. Ama bu bir seçenek değildi.

Çok şey buna bağlıydı. Çocukların hayatı, Ca'an Saas halkı ve benim tüm kozmik kaderim, hepsi dengede duruyordu. Moll elimi sıkı ve Billy, Garth ve O'Donnellys'i takip etmek için uzaklaşırken bana bir baş selamı verdi.

"Yakala onu, Harm."

"Elbette," dedim, Fetch'in pençeleri tekrar omzuma çarptı. Üzerimdeki garip değişim ona da sirayet etmiş gibiydi. Gaga tıktırısı ve gerginlik kaybolmuştu ve buraya geldiğimizden beri ilk kez ona iyice baktığımda bir şekilde daha güçlü görünüyordu.

Daha büyük, hatta?

İlerlemiş yaşında, bu imkansız olmalıydı. Ama bu doğru olmasına engel değildi. Pençeleri omzuma doğru bastırды ve gagası daha uzun görünüyordu, ucunda kırmızımsı bir renk vardı.

Ama Noru'nun gürleyen ayak sesleri kulağıma geldiğinde bunu düşünecek zamanım olmadı. "Artık çok uzak değil," dedim. "Oyun planımız nedir?"

Hook kaşlarını çatı, tartışmak için ağzını açtı ama onun yerine arkasını döndü. "Belli ki sihrinle yeni bir şeyin kilidini açmışsın, o yüzden geride dur ve Xander'la bana arkadan destek ol. Tom, sen de öyle."

Başımı sallayarak onaylayan Tom'a baktım, gözleri Hook'unkilerde gördüğüm o hevesli ateşle parlıyordu. "Anladım, Kaptan."

Hook Xander'la sözsüz bir bakış alışverişinde bulundu, biz kaçınılmaz olanı beklerken onun büyüü yüzeye çıkıyordu. Yeteneklerini henüz tam olarak görememiştim ama her neyse, inanılmaz derecede güçlü hissediyordu. Eğer Xander'ın büyüü şık, iyi dövülmüş bir hançer ise, Hook'unki tam bir geniş kılıçtı.

Tek umudum Xander'ın yapabildiği gibi onun da bundan en iyi şekilde nasıl yararlanacağını biliyor olmasıydı. Başından beri yetenekleri konusunda garip bir şekilde ketum davranmıştı ve onu yakından dövüşürken göreceğim için küçük bir beklenti hissettim. Belki o da benim gibiydi ve her şeyden biraz yapabiliyordu? Ama hayır, Xander benim yeteneklerim karşısında çok şaşırılmış görünüyordu.

Yakındaki bir ağaç çatırdayıp kırıldı ve canavarın burnu öfkeyle oflayarak görüş alanıma girdiğinde kendi büyüme odaklandım. Mesafemizi koruyabilirsek, onu zamanla yıpratabilirdik. Ne de olsa timsahlar hızlarıyla tanınmazlardı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Çeneleri çılgınca birbirine çarparak tam gaz hücumla geçti ve doğa kanunlarına meydan okuyormuş gibi görünen bir hızla bize doğru koşmaya başladı. Bu kadar kısa bacaklar onu nasıl bu kadar hızlı taşıyabilirdi?

Canavar tamamen ortaya çıktığında düşünecek zamanım olmadı, çeneleri Kanca'ya doğru vahşi bir hamleyle açıldı. Kaptanın sağlam eli, kılıcıyla bir hamle yapıp canavarı yanağından keserken bir bulanıklık içinde kayboldu.

Canavarın içinden yükselen acı, fiziksel bir güç gibi bana çarptı. Bacaklarım tutmazken umutsuzca ayağa kalkmaya çalıştım ve geri kalanı boyunca dişlerimi sıktım. Her yer Noru'nun her duygusuyla şarkı söylüyor gibiydi ve beni yönetebildiğim kadar öfke, nefret ve acıyla sarsıyordu. Ama neyse ki diğerleri aynı şeyi yaşıyor gibi görünmüyordu.

Xander'ın kırbacı bir önceki saldırının etkisinden kurtulamadan canavarın kafatasına saplandı ve gök gürültüsünü andıran çatırtı duyulur duyulmaz refleksiyle ben de aynısını yapmak üzere harekete geçtim. "Al bakalım, seni çirkin piç," diye bağırdı Tom yanımda, arbaletin nişangâhına doğru nişan alarak.

Kendi saldırımla karşılık verdim, kırbacımı yüzünün diğer tarafına doğru çılgık atarak göndermeden önce cesaret edebildiğim kadar ileri atıldım.

Ona asla iyileşme şansı verme.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Yukarıdaki opallerin ışığı sararmış dişlerini parlatırken ağzı açıldı ve yaydan fırlayan bir ok gibi bana doğru fırladı. Öfke ve nefret beni sıkıştırdı ve kendimi yana atmak için her şeyimi harcadım, Fetch omzumdan fırlayıp harekete geçerken ıskalaması için dua ettim.

Geri çekil, diye tembihledim ama dinlemedi, deli bir kuş gibi canavara doğru saldırdı.

Ta ki Hook ortaya çıkana kadar.

Noru ile benim aramda sıçradı, kolunu yana atarken gırtlaktan bir kükreme çıkardı ve Noru'nun açık ağzının içine bir fırtına değerinde rüzgâr ve şimşek fırlattı. Ve her nasılsa, seksen metrelik piç bunu hissetti, durmak için kayarken acı içinde başını geriye attı.

Düşen kırbacımı kaptdığım gibi ayağa fırladım ve büyümü bir kez daha hazırlarken dehşetimi bastırmaya çalıştım. Enerjim kırbacın içinden geçip onu ucuna kadar doldururken çatırdadı.

Timsah toparlanırken kırbacı ileri doğru savurdum ve canavarın açıkta kalan boynundan sekerken lanet ettim. Görüş alanımın yan tarafında bir bulanıklık belirdi ve Xander ortaya çıktı, kendi kırbacıyla saldırarak canavarın dikkatini çekti. Noru ona doğru hamle yaptı ama jilet gibi keskin ucu canavarın suratına çarptı. Xander bileğinin bir hareketiyle kırbacı Noru'nun göz çıkıntısına doladı, sonra da akıcı bir hareketle aşağı doğru çekti. Göz de dahil olmak üzere etin büyük bir parçasını koparıırken korkunç, ıslak bir çatırtı duyuldu.

Noru akıllara durgunluk veren bir acıyla böğürürken irkildim, duygular dalgalar halinde içime doldu ama direndim ve bu kez gözlerimi açık tutarak kendimi başka bir saldırıya hazırladım.

Ama canavar yuvarlanıp dönerken, kuyruğu savrulurken ve dişleri saf, dizginlenemez bir öfkeyle her yöne gıcırdayarak hiçbir açıklık yoktu. Xander yarım saniye kadar geç geriye sıçradığında zaman yavaşlamış gibiydi, canavarın kuyruğunun ucu onu tam kaburgalarından yakaladı. Büyük bir gürültüyle geriye doğru uçarak bir ağaca çarptı. Orada hareketsiz yataarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

O anda, Garth ve Molly yakındaki bir söğüdün arkasında saklandıkları yerden fırlayıp ortaya çıktılar. Billy ve O'Donnelly'ler de bağıarak ve silahlarını kayalara vurarak Noru'nun dikkatini Xander'dan uzaklaştırmaya çalıştılar. Öfkesine rağmen timsah devasa kafasını çevirerek yeni hedeflere hırladı.

"Haydi, seni sümüklü orospu çocuğu!" Molly kükreyerek etkisiz hale getiriciyi salladı ve bir ışık parlaması ve bir dizi *patlama* yaratarak *patlattı*. Garth Noru'nun böğrüne bir taş parçası fırlatırken, kardeşler de bağırap çağırarak taş aramaya koyuldular.

Bu canavara hiçbir zarar vermedi ama Hook'a bir rüzgâr girdabı çağırarak kendi saldırısını başlatması için zaman kazandırdı. Demir kancasının etrafında şimşekler çaktı ve rüzgârla birlikte Noru'nun yan tarafına çarptı. Canavar kükreyerek saldırının altında sendeledi ama Hook'un nefes alış verişini düzensizleştirdi, büyüsü hafifçe durakladı. Belli ki fırtına büyüsü rezervlerinin sonuncusunu da tüketiyordu.

"Lanet olsun," diye hırladı Hook, fırtına sönerken gözlerine ter damlıyordu ama henüz işi bitmemişti. Hızla ileri atıldı, Noru'nun dişlerinin önünden sıçradı ve kılıcını canavarın boynuna sapladı. Bu dizi yarım düzine kez tekrarlandı ve canavarın her saldırısından sıyrıldı, ısırtıkların ve kuyruk darbelerinin etrafından dolanarak onu tekrar tekrar bıçakladı.

Bir düzine kesikten kan sızıyordu ve öfkesinin ve acısının sıcaklığı zihnimde gittikçe daha sıcak bir şekilde zonkliyordu, ama Noru savaşmaya devam etti, yaralıydı ama yıkılmamıştı, büyük cüssesi görünüşe göre durdurulamazdı.

Eğer bir şey yapmazsam, bu sadece bir şekilde bitebilirdi. Hook şimdiye kadar gördüğüm herkes kadar yetenekliydi ama bu bir yetenek savaşı değildi. Tek bir hata kesin ölüm demekti ve ne kadar kararlı olursa olsun, vücudu bunu ancak bir yere kadar sürdürebilirdi.

O korkunç, kırmızı gözlerin görüntüsünü hatırlayarak toplayabildiğim her büyü parçasını çağırırken kan kulaklarıma hücum etti. Buna karşı bir zihin savaşını kazanmayı nasıl umabilirdim ki? Onunla daha önce bağlantı kurduğumu hatırlamak -o çiğ, dizginlenemez nefreti hissetmek- içime soğuk bir ürperti gönderdi. Ama başka seçeneğimiz yoktu.

Ayaklarımı diktim, enerji damarlarıma dolup taşarken derin nefes aldım, ışık titreşimleri cildimin üzerinde dans etti. Baş ağrısı anıydı ve neredeyse dayanılmazdı, ama buna karşı dişlerimi sıktım. Sadece biraz daha büyü ve belki-

Noru güçlü kalçaları üzerinde dönerek Hook'un onu bıçaklamasına izin verirken o korkunç, tek gözlü bakışlarını bana dikti. Çenesi ardına kadar açıldı ve kalbim sıkışmaya başladı. Yeterli zaman değil-

Tom avazı çıktığı kadar bağırarak yanımdan ileri atıldı. "Haydi, seni aşırı büyümüş kertenkele!" diye hırladı ve kılıcını havaya kaldırarak kendini canavara doğru fırlattı. Ve Noru mide bulandırıcı bir çıtırtıyla onu sıkıştırıp tek bir ısırtıkta ikiye böldüğünde çığlık atacak zamanım bile olmadı.

"Hayır!" Çığlık attım, dehşet damarlarımda dolaşıyordu. Ama timsah alçalıp bir kez daha saldırmaya hazırlanırken, ben hazırdım. Tom'un fedakârlığı bana ihtiyacım olan birkaç saniyeyi kazandırmıştı.

Sahip olduğum tüm büyüü ortaya çıkardım ve zihinsel bir saldırıyla ona çarptım. Kafatasımı bir tuğla duvara çarpıyormuşum gibi hissettim ama yine de itmeye devam ettim. Zihnimin gözünde o korkunç, kırmızı gözler belirdi ve tam onlara bakarak tek bir umutsuz komutla onu patlattım.

Dur.

Dur.

DUR!

Bana ulaşmasına saniyeler kala Noru dondu kaldı. Tüm vücudu titredi, büyüm zihninde yer edindiğinde uzuvları tutuldu. Bir tıslama sesi çıkarırken kokuşmuş nefesi yüzümü yıkadı, ama orada durdu, kasları tepki vermeyi bıraktığında öfke yerini çığ dehşete bıraktı.

"James!" Çığlık attım, sesim yırtılıyordu. "Bitir şu işi!"

Tereddüt etmedi, elinde bıçakla saldırdı. Noru'nun boğazına ve kalın atardamarına son bir kesik atarak canavarın gözlerini devirdi. Öfkesinin ve kana susamışlığının yaşam gücüyle birlikte yok olduğunu hissedebiliyordum çünkü her yerden bir kan nehri fışkırıyor ve Hook'un botlarını kıpkırmızı yapıyordu.

Timsah büyük bir gürültüyle yere yığıldı, çeneleri gevşeyerek açıldı. Tom'un üst yarısı parçalanmış ve dağılmış bir halde dışarı yuvarlanırken boğuk bir nefes kaçtı, ama en ufak bir yaşam titreşimi hissedebiliyordum. Başım çarpmaya başladı ve ileri atılırken soluk soluğa kaldım ama Hook çoktan oradaydı, mürettebat arkadaşımızın yanında dizlerinin üzerine çökmüştü.

Dudaklarından ince bir kan damlası süzülürken Tom tıktırlı bir nefes verdi. Kanca'ya baktı, gözleri acıyla bulutlanmıştı.

"Xander," diye mırıldandı, elini yana doğru atarken parmak uçları enerjiyle parlıyordu.

Son sihrini de kullanarak havada bir enerji akımı oluşturdu ve doğrudan Xander'ın düşmüş haline doğru aktı. İkinci kaptan öksürerek bilincini geri kazandı ama Tom'un elinde hiçbir şey kalmamıştı.

"Tom!" Hook ölmek üzere olan adamı kucaklarken ben boğuldum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Tom'un gözleri Hook'un kılere kaydı.

"Çok geç olmadan öldür beni," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Bunu yapacak kişi sen olmalısın."

"Hayır," diye homurdandı Hook. "Bunu yapamam, Tom."

"Kaptan... bunun mürettebatım için yaptığım son şey olmasına izin ver. Lütfen." Tom'un eli zayıf bir şekilde Hook'un ceketinin üzerine düştü. "Bitir şunu."

Hook'un yüz hatları acıyla burkuldu ve bir an için reddedeceğini düşündüm. Ama Tom'un yalvaran bakışları tereddütsüzdü. Hook yutkundu, sonra onu kendine çekti ve bıçağını Tom'un boğazına dayadı. Tek ve merhametli bir darbeye her şey bitti.

Kanca durdu, kılıcını kınına sokarken yüzü taştan oyulmuştu, sonra demir kancasıyla Noru'nun devasa karnını deşti. Korkunç birkaç saniyenin ardından, kanla kaplı saati yerinden söktü, tik tak sesi ani sessizlikte yankılandı.

Bir elimi ağzıma bastırarak yükselen safrayı yuttum.

Yakınlarda bir yerden bir hırıltı yankılandı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Canavarların kükremeleri mağaranın içinde gür lüy o r d u , sanki Noru'nun ölümü kaosu en saf haliyle serbest bırakmıştı. Duyularımın ateşlendiğini hissettim: düzinelerce korkunç varlık, dökülen kan ve güç tarafından çekilerek yaklaşıyordu.

Ama dehşetin ortasında, farklı, yabancı bir büyüün tek bir titreşimini hissettim - yoğun ama tanınabilir bir şey. Noru'nun hâlâ seğiren bedenine doğru döndüm. *Orada bir şey var.*

Billy, Paddy ve diğerleri kükreme sesleri üzerine geri döndüler. "Gitmeliyiz!" Billy bağırdı, gözleri çılgına dönmüştü.

"Bir saniye!" Noru'nun boynuna doğru tökezleyerek bağırdım. Büyüm parladı ve beni pullara saplanmış sivri bir parçaya yönlendirdi. Bir okun yarısıydı ve pulların üzerinden zar zor dışarı çıkıyordu. Ucu soluk, altın bir ışıltı titreşti ve tınadık bir dalga halinde içimden geçti. Tink. Onu kopardım, jilet gibi keskin kenarları neredeyse elimi kesiyordu.

"Kaçın!" Kanca bağırdı.

Döndüğümde, zihinleri öfke ve nefretten başka bir şeyle dolu olmayan çarpık şekillerden oluşan bir sürünün her yönden bana doğru yaklaştığını gördüm.

"Şimdi!"

"Onlardan asla kaçamayız!" Garth hırıltıların ve hırıltıların kakofonisi arasında bağırdı.

Xander Hook'un elini tuttu ve Molly ona doğru hücum ederken ayağa fırladı. "Başka seçeneğimiz yok," diye homurdandı Hook, bakışları bana kayarken. "Kaçmak için iyi misin?"

Kolunu omzumun altına atmaya çalışınca geri çekildim. "Sen benden daha kötü durumdasın. Hadi gidelim." Fen etrafımızda sarsılmaya başladığında tartışacak zamanı yoktu, sarsıntılar zemine yayılıyordu.

Tavandan parlayan opal parçaları yağdı ve çarpma anında kırıldı. Buhar delikleri patladı, zehirli sis bulutları püskürdü. Sanki tüm âlem kendi üzerine çöküyor gibiydi.

Çalılıkların arasından geçtik, canavarlar peşimizdeydi, canavarların kükremeleri arkamızda yankılanıyor, giderek yaklaşıyordu. Kalbim çarpıyor, korku yorgun bacaklarıma güç veriyordu ama içime acımasız bir kararlılık yerleşmişti. Bu Noru'nun saltanatının sonuydu.

-Ve belki de buradaki diğer her şeyin de sonu.

Tam ormanın son bölümünü de aşmıştık ki, yer ayaklarımızın altında titredi.

"Bu taraftan!" Billy bizi sivri bir kaya çıkıntısının etrafından dolaştırdı. Bir açıklıktan içeri daldık, arkamızdaki uğultu artık kulakları sağır ediyordu; sonra dünya toz ve molozla beyaza büründü.

Yılanlardan kurtlara ve daha dev kurbağalara kadar bir düzine canavarın zihni aynı anda zihnime girdi. Ve hepsi de Noru artık aramızda olmadığına göre besin zincirinin tepesindeki yerlerini almak gibi aynı, tek bir amaç uğruna hareket ediyorlardı. En iç katmanlarda savaş çoktan başlamıştı ve sanki onları alfa olma arayışından alıkoyan tek şey devasa timsahın korkusuymuş gibi çok daha fazlası onlara katılmak için acele ediyordu.

Zihnimi daha da dışarı çıkarıp katmanlar arasındaki neredeyse aşılmaz çalı ve sarmaşık duvarını araştırdım. Canavarlar düzinelerce akın ediyor, merkeze ulaşmak için çılgınca koştururken delikler açıyorlardı.

Fen onları tekrar kapatmadan önce içinden geçebileceğimiz delikler. Sonunda şansımız yaver gitti. Yine de bir yol vardı, onu hissedebiliyordum ve bizi dışarı çıkaracağını biliyordum.

"Beni takip edin!"

BÖLÜM 33

Ana kampa dönüş yolculuğu, O'Donnelly kardeşlerin Billy ile sessizce konuşmaları dışında neredeyse sessizdi. Geri kalanımız hâlâ yaralarımızı sarıyor, nefes almaya çalışıyor ve Tom'u kaybetmenin acısıyla başa çıkmaya çalışıyorduk.

Moll sanki yolculuk yeterince hızlı geçemeyecekmiş gibi bir sinir yumağıydı ve onu suçlayamazdım. Artık Tink'in Caleb'e zarar verdiğini - kelimenin tam anlamıyla hayatını emdiğini - bildiğimize göre, onun gözetiminde olması gereken her dakika bize de işkence gibi geliyordu.

"Garth'ı da eve geri götürebilir misin?" Hook sordu.

Jolly Roger mürettebatının çoğunu bir haftalık izin için Blackbriar'a götürmek üzere O'Donnelly'lerle bir anlaşma yapmıştı bile. Bunu hak etmişlerdi ama daha da önemlisi, Pan ve Tink'le kazanma garantisi olmadan karşı karşıya gelmek üzereydik.

Noru ne kadar tehlikeliyse, Pan ve Tink de kendi yöntemleriyle o kadar büyük bir meydan okumaydı. Belki de daha büyük.

Noru bir katildi ama onu harekete geçiren içgüdüden başka bir şey değildi.

Pan ve Tink çok zeki ve kurnazdı.

Hook, Moll, Xander ve ben tamamen aynı fikirdeydik. Hiçbirimiz elimizi daha fazla kana bulamak istemiyorduk. Sadece dördümüz girecektik.

Yollarımızı ayırmaya hazırlanırken Paddy, "Yaşlı adamı da alacağız," diye kabul etti. "Yine de itiraf etmeliyim ki, fırsatımız varken durup ceplerimizi ve çantalarımızı opallerle doldurmadığımız için çok üzgünüz. Oradan çok zengin bir şekilde ayrılabilirdik."

"Bir adamı zengin yapan şey para değildir, Paddy," diye mırıldandı James. Fen'den kaçtığımızdan beri ilk kez konuşuyordu. "Kız kardeşini geri aldığına ve ailenin bir bütün olduğuna şükret."

Çünkü Jolly Roger ailesi değildi.

Paddy utanç içinde, ayaklarını sürüyerek başka tarafa baktı. "Evet, bu konuda haklısın. Tom iyi bir adama benziyordu."

"En iyilerden biri." Xander banklardan birine oturdu, başı öne eğikti. "Yutması zor bir hap. Onun yüzünü bir daha göremeyeceğime inanamıyorum. Kötü bir rüya gibi."

Andrew O'Donnelly öne çıktı. "Bunu Tom'un ailesine ulaştırabilir misin? Artık onlara destek olamayacağı için buna ihtiyaçları olacak. Belki biraz yardımı olur ve ben gencim, her zaman daha fazla para kazanabilirim." Bir elini pantolonunun ön kısmına soktu, yumruğunu çekerek kurtardı ve açarak elma büyüklüğünde bir Maelstrom Opal'i ortaya çıkardı.

Paddy bir nefes verdi. "Lanet olsun, seni zeki küçük delikanlı! Onu yakaladığın için aferin sana. Ama belki de bütün taşı vermek biraz acelecilik olur, değil mi?"

Xander başını onaylarcasına eğen Hook'a hızlı bir bakış atarak, "Sizde kalabilir," diye araya girdi. "Biz Tom'un ailesiydik ve buna ihtiyacımız yok."

En küçük O'Donnelly kardeş başıyla onayladı ve taşı Billy'ye uzattı.

"Aferin oğlum, seninle gurur duyuyorum." Hook'a döndü. "Kardeşlerimi ikinci kata çıkarmanıza yardım ettiğiniz için size ve ekibinize teşekkür ederim. Siz gelmeseydiniz sonsuza dek orada sıkışıp kalacaktım."

Hook ayağa kalktı, ayaklarının üzerinde sallanmamak için parmaklıklara uzandı. Dövüş onu tamamen yormuştu ve son enerjisini karşılık vermek için harcamadı.

Bir süre sonra kayık iskeleye yanaştığında Scotty, "Burası sizin durağınız," dedi ve Moll ile ben Garth'a doğru ilerledik.

Molly ciddiyetle, "Bugün çok cesurdunuz efendim," dedi.

"Gizlice gelip bize katıldığın için çok mutluyum," diye ekledim. "Bunu sensiz yapamazdık."

Burnunu çekti ve küçümseyici bir el salladı. "Ah, siz ikiniz devam edin."

Diğerleri vedalaştıktan ve Xander verilen hizmetler için borçlu olunan ödemeyi yaptıktan sonra Jolly Roger'a yeniden bindik.

Planımızın bir sonraki bölümünü harekete geçirmenin zamanı gelmişti. Elimi cebime attım ve oraya sakladığım ok ucunu çıkardım. Kurumuş kanla lekelenmiş olsa bile, peri tozu üzerine yapışmış ve sanki altınla yıkanmış gibi görünmesini sağlamıştı. Yüzebilmesi için küçük bir odun parçasına tutturmuştum.

Bunu alıp bir süre batıya uçurmalı ve sonra suya bırakmalısın. Anladın mı?

Gagasını açtı ve tahta parçasını parmaklarımdan nazikçe kopardı.

Bunu yaptıktan sonra, Varolmayan Ülke'ye doğru geri dönün. Orada seni bekliyor olacağız. Ve lütfen... dikkatli olun.

Zaten bir kayıp yaşamıştık ve bu bile bize çok fazlaymış gibi geliyordu.

Fetch kanatlarını çırpı ve bir an sonra gökyüzüne yükseldi. Her şey onun başarısına bağlıydı ve gözden kaybolana kadar onu izledim.

"Ve Tink yerini korusa bile Varolmayan Ülke'yi bulabileceğinden emin misin?" Xander, Moll yanında durup vücuduna yaslanıyormuş gibi görünürken sordu.

"Büyüsünü kesinlikle hissedebiliyorum ve yaklaşık yerini biliyorum." Fetch ok ucunu taşıırken uzandım ve büyüğü şimdi bile hissediyordum. "Eğer yeterince yaklaşabilirsem, sanırım adayı korumak için kullandığı güç bir işaret gibi beni oraya götürecektir."

Xander başını kaşdı ve Fetch'in uçuğu yöne baktı. "Çok garip... büyüü benim için tamamen takip edilemez. Ama ok kadar küçük bir şeyde hissedebiliyorsan, aynı fikirdeyim. Bu iyi bir plan."

"Bu süre zarfında ne yapacağız?" Moll kaybolmuş ve korkmuş bir sesle sordu.

Hook birkaç metre ötede geminin pruvasında durmuş, omuzları kamburlaşmış ve sessiz bir şekilde aya bakıyordu. Gömleği lime lime olmuş, kan içindeydi.

Noru'nun

yeri.

Kendisini

n.

Tom'un...

Onu neredeyse katatonik hale getiren sadece harcadığı büyü ve fiziksel enerji miydi yoksa arkadaşını merhametle öldürmek zorunda kaldıktan sonra şokta mıydı merak ettim.

Ben onun yerinde, Molly de Tom'un yerinde olsaydı, bu beni mahvederdi.

Tom neden son ölüm darbesini Hook'un vurması konusunda bu kadar kararlıydı? Bu bir tür korsan ayini ya da batıl inanç mıydı? Bu onun öbür dünyaya gitmesine yardımcı olacak mıydı?

Durum ne olursa olsun, sormanın zamanı değildi. Hepimizin süreçten geçmesi, yeniden toparlanması ve ardından hazırlanması gerekiyordu.

Hâlâ yapılması gereken işler vardı. Sihirli kuyumcu büyüteçimle saate bakmış ve onu tekrar nasıl çalıştıracağımı anlamıştım. Yine de Fetch, Pan ve Tink'i Varolmayan Ülke'den uzaklaştırıp Noru'nun Fen'den erken çıktığını düşünecekleri şeyin izini sürene kadar ona dokunmaya korkuyordum. Eğer yanlış bir hareket yaparsam ve ibreler o zamandan önce hareket etmeye başlarsa, saatin elimizde olduğu gerçeğini fark edeceklerdi.

Bununla birlikte, çocukların hala o adada ve gerçek bir tehlike altında olduğunu bildiğimiz halde sabırlı olmak zordu.

Özellikle Caleb.

"Hadi hepimiz temizlenelim ve timsah bağırsaklarıyla kaplı olmayan giysilerimizi giyelim," dedim gergin bir şekilde volta atan Molly ve diğerlerine. "Sonra da karnımızı doyuracak bir şeyler ısıtıp ısıtamayacağıma bakacağım."

Hook önerimi duyduğunu kabul etmedi, ama bir an sonra dönüp yanımdan geçerek özel kamerasına inen merdivenlere doğru yürüdü.

Bir saatten fazla zaman geçmişti ve elimde bir tepsıyla güvertenin altına yöneldiğimde güneş ufku öpüyordu. Bir parça domuz pastırması, biraz patates çorbası ve bir fincan bira.

Banyo yapıp terimi ve kanımı attıktan ve birkaç lokma çorba içtikten sonra kendimi daha az bok çuvalı gibi hissediyordum. Aynı şeyin James'e de biraz yardımcı olmasını umabilirdim. James. Kanca. Onu gerçekten hangi kişiliğiyle gördüğüme karar vermekte zorlanıyordum. Rüyalarımdaki adam mı? Yoksa karşımdaki korsan mı?

Kapısına ulaşp hafifçe vurduğumda sakinleştirici bir nefes aldım. Cevap gelmedi ve tepsiyi yere bırakıp gitmek üzereydim ki bir hırıltı duydum.

"Siktir!"

"James?" Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı birkaç santim açtım. "Orada iyi misin?" Bir inilti ve homurtu. "Seni incitmek istemiyorum dostum."

Kapıyı iterek sonuna kadar açtığımda onu yatağına uzanmış, alnı ter içinde, başı öne arkaya savrulurken buldum. *Kabus.*

Çok iyi anlıyorum.

Bir an tereddüt ettim ve sonra sürünerek ilerledim. Onu uyandırmam daha iyi oldu, çünkü cehennem gibi bir şeyi yeniden yaşıyordu ve şu anda ihtiyacı olan son şey buydu.

Tepsiyi yatağın yanındaki masanın üzerinde hafifçe parlayan fenerin yanına koydum, o da yüzüstü yuvarlandı ve battaniyeyi tekmeleyerek hafif bir inilti çıkardı.

Üstü çıplaktı ve sırtı mürekkeple kaplıydı. Tideblessings. Düzinelerce. Cissy'ninkiler gibi tamamen gelişmiş, ayrıntılı resimlerin aksine küçük, basit ve neredeyse sembolik. Renk yoktu. Hepsisi siyahtı ya da grinin değişik tonlarına dönüşmüştü.

Dışa doğru yayılan üç çizgiyle çevrili bir kulak.

Sivri bir kesik. Bunun bir şimşek olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Üç dalgali çizgi, soluk ve zor okunur.

Nefesimi tuttum, daha da yakına eğildim, parmak ucumla özellikle bir tanesinin izini sürme isteğime zorlukla karşı koydum. Bu bir kasırgaydı, diğerlerinden daha koyu ve daha doygundu, adeta enerjiyle titreyordu. Ama tehditkâr ya da korkutucu hissettirmiyordu, sadece... *canlı hissettiriyordu*.

Başımı eğdim ve bir başkasını aradım, bu seferki bir çift çapraz hançerdi ve çok daha tehditkârdı. Her bir tasarımın basitliğine rağmen, birinden diğerine bakmaya devam ettiğimde, hepsinin farklı derecelerde farklı bir enerjiye sahip olduğunu fark ettim.

"Ön tarafta bir düzine daha var."

Nefesimi tuttum ve Hook'un sert sesi odanın içinde gürlerken geri çekildim. "Bana... bana onlardan bahsedebilir misin?" Nazikçe sordum.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki neredeyse uykuya geri mi döndü diye düşünecektim ama vücudundaki taze gerginlik bana aksini söyledi.

"Sorun değil, gerek yok. Zaten uzun ve korkunç bir gün oldu. Dinlen ve-"

"Dinlenmeye ihtiyacım yok. İntikama ihtiyacım var." Pan ve Tink'ten intikam almaktan bahsederken her zaman el ele gelen öfke gitmişti. Şimdi sesi içimi üşüten bir şekilde kasvetli ve ciddiye.

Tom'u kaybetmek bardağı taşıran son damla mı olmuştu?

Birdenbire, saati kullanma düşüncesi içimi dehşete benzer bir şeyle doldurdu. İş tamamlandığında bana verecekti ve ben de hedeflediğim şeyi başaracaktım. Ama ne amaçla?

"Xander direksiyonda mı?"

"Öyle. Biraz yemek yedi ve bizi Varolmayan Ülke'ye doğru yola çıkardı." Dudaklarımı büzdüm ve geri çekildim.

"Ben diğerlerini kontrol etmeye gidiyorum. Biraz dinlen, yakında dönerim."

Neredeyse kapıya varmıştım ki sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Kulak sonik bir patlama gibidir. Çapraz hançerler kullanıcının bıçak fırlatmada hatasız olmasını sağlar." "Üç dalgali çizgi mi?" Yatağa doğru ilerlerken sordum.

Yüzü asık bir şekilde sırt üstü yuvarlandı. "Su. Onu

çağırabilirim... kontrol edebilirim."

Solucan deliğinin neden olduğu girdabı düşündüm ve başımı salladım. Rüzgâr ve su. Jolly Roger'ı böyle kurtarmıştı.

"Ve sen," elimi gövdesine doğru salladım, "*tüm* bunları istediğin zaman yapabiliyor musun?"

"Yapabilirim."

"Xander birden fazla Tideblessing'in mümkün ama nadir olduğunu söyledi, ama bu... çok fazla. Nasıl yani?"

Sırtını duvara yaslamak için kendini yukarı çekti ve çenesini yatağın kenarına doğru salladı. "Otur."

Parmaklarım uzanma, kolunu güven verici bir şekilde sıkma ihtiyacıyla karıncalandı, çünkü üzerindeki gerginliği ve acıyı hissedebiliyordum. Bunun yerine oturdum ve ellerimi kucağımda birleştirdim.

"Ben de Pan gibi bir yetimhanede büyüdüm," diye söze başladı, kelimeleri dudaklarından dökülüyormuş gibi önce durakladı. "İstenmeyen Kız ve Erkek Çocuklar için Safehaven Akademisi. Ailemle hiç tanışmadım. Ama sonradan öğrendiğime göre, bu muhtemelen en iyisiymiş. İyi insanlar değillerdi. Yetimhane fena değildi. En azından çocukluğumun çoğu için. Bir öğretmen gelene kadar işler kötüye gitmedi. Hutchins sadece şiddet yanlısı değildi. Acı çektmekten zevk alıyordu. O geldikten sonra orada geçirdiğim zaman neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı. Bir keresinde birkaç arkadaşım kaçmaya çalıştım. O arkadaşlardan biri Tommy'ydi. Senin "Üçkağıtçı Tom" olarak tanıdığın adam."

Ona baktım. "Şaka Gözlü Tom, Tommy miydi? Neverland'de birlikte olduğun çocuk mu?"

Başımı salladı. "Pan ve Tink bizi yetimhaneden aynı anda aldılar. Miguel'le adada tanıştık ve o çoktan hastalanmaya başlamıştı."

Bu kadar sadık olmasına şaşmamalı. Birlikte o kadar çok şey yaşamışlardı

ki... "Peki diğer arkadaş kimdi? Xander miydi?"

"Hayır. Tom ve ben kaçtıktan sonra, yarımı iyileştirmeyi başardı ve en yakın adaya gittik. Garth ve Xander'la orada tanıştık. Garth bir balıkçıydı. Xander'ın oda ve yemek karşılığında çalışmasına zaten izin vermişti ve fazladan ellere ihtiyacı varmış gibi davranmaya çalıştı, ama gerçek şu ki, dışı huysuz olduğu kadar içi de yumuşaktı. Bize karşı iyiydi. Kendimizi bir plan yapacak kadar güçlü hissedene kadar birkaç yıl kaldık. Sonra Noru'yu aramak için denizlere açıldık." Yüz ifadesi karardı. "Tom ve ben yetimhaneden kaçtığımızda, yanımızda Sally adında küçük bir kız vardı," dedi. "O daha küçüktü. Dokuz, belki on yaşındaydı. Bana tapardı ama çoğu gün onunla uğraşamayacak kadar yaşlıydım. Yine de... Hutchins'in ona bakmaya başlamasıyla ilgili bir şey... İşlerin kötüden daha kötüye gitmek üzere olduğunu biliyordum. Tanrım, ne kadar da kibirliymişim. İkisini de koruyacak kadar güçlü olduğumu sanıyordum." Sesi düştü. "Yanılmışım."

Başını kaldırıp yüzüme baktı ve kendimi -ilk kez değil- bir tamirci ya da kuşlara fısıldayan biri olmak yerine gerçek bir şifacı olmayı dilerken buldum. Acısını dindirmek için her şeyi yapardım.

"Kampın dış mahallelerine kadar ulaşmayı başardık," diye devam etti. "Ama yavaş ilerliyorduk. Sally'nin bacakları yorulmuştu, ben de onu sırtımda taşıdım. Birkaç kilometre sonra bacaklarıma kramp girmeye başladı. İlerlemeye çalıştım ama bizi yakaladılar." Başparmağı ve işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkı. Devam ederken sesi duygudan yoksundu. "Tom ve ben bir hafta kadar sonra nihayet hastaneden çıktığımızda Sally'yi hiçbir yerde bulamadık. Yıllar sonra, Neverland'den kaçıp bazı işlerle ilgilenmek için geri döndüğümde, hala orada çalışan bir hizmetçiden neler olduğunu öğrendim. Biz hastanedeyken Sally'yi kanlar içinde bir elbiseyle bir dolaba tıklmış halde bulmuşlar." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Hizmetçiler... uygun bir cenaze töreni için her biri bir bozuk para vermiş."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Çok, çok özür dilerim." Bu sefer karşı koymadım. Elimi omzuna koydum, bedenimi onunkine yaklaştırdım ve elimden geldiğince teselli etmeye çalıştım. Kalbim göğsümde buz gibi hissediyordum ve gömleğimin gözyaşlarıyla ıslandığını fark ettim.

"Bu... bu sadece-" diye burnumu çektim ve kolumu yüzümde gezdirdim. "Dünya neden bu kadar acımasız olmak zorunda anlamıyorum. Özellikle de çocuklara karşı."

Hollow çirkin bir yerdi ve acı çektiğimi görmüştüm. Ama o anda Hook'un gözlerine baktığımda, gördüklerimin yanında soluk kaldığını biliyordum. Bir parçam bu konuşmanın bitmesini diledi ama daha da kötüleşmek üzere olduğunu biliyordu...

"Tüm bunlar dövmeleri açıklamak içindi. Hayatım boyunca 48 tane yaptırdım. Bunlardan 24 tanesi bugün hala benimle. Her biri aldığım bir hayatı temsil ediyor."

Çok fazla hayat.

Bulmacanın parçaları yerine oturdukça aklım karıştı. "Birini öldürdüğünde, onun büyüünü emersin," diye fısıldadım.

"Neredeyse Tink gibi, değil mi?" dedi acımasız bir gülümsemeyle. "İğrenç."

"Hiç de Tink gibi değil," diye karşılık verdim, başımı öfkeyle sallayarak. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Hayır. O çocuklardan çalmayı seçti. Bu kutsamayı sen istemedin."

"Bir lütuf değil," diye araya girdi. "Bu bir lanet, sana söz veriyorum."

"İşte bu yüzden Tom son darbeyi senin vurmanı istedi." Bunun farkına varmak beni derinden sarstı. "Senin ya da mürettebattan herhangi birinin iyileşmeye ihtiyacı olması durumunda bir Mend olabilmen için onun gücünü alabilmeni istedi."

"Aynen öyle."

Düşük bir nefes verdim. "Şeytanın Eldiveni sırasında beni havadan vurduğunda... o Davy'nin sihriydi." "Kutusundan yeni çıkmıştı," dedi başını sallayarak.

"Neden bazı işaretler bu kadar koyu ve diğerleri bu kadar açık?"

Battaniyeyi aşağı çekerek kaslı göğsünü ortaya çıkardı. Orada, kalbinin üzerinde, sırtındaki kasırğa kadar siyah ve doygun bir sembol vardı, sadece bu bir haç şeklinde bir çift kemikti. "Tom. Büyüsü yepyeni. Eğer onu kullanırsam, sonunda yok olana kadar gittikçe hafifleyecek."

"Kutsamayı sonsuza dek saklayamaz mısın?"

"Kullandıkça zayıflıyor."

"Peki ya kasırğa?"

"Miguel. Hiç kullanmadım ve asla da kullanmayacağım."

Bu yüzden her zaman yanında arkadaşından bir parça taşırdı.

"Ama bu lanetin başka bir kısmı daha var," diye devam etti. "Beni diğerlerinden daha çok rahatsız eden kısmı. Sadece onların büyüünü almıyorum. Anılarını da alıyorum."

Günler önce, Pan onu canlı kalkan olarak kullandığında Miguel'in nasıl öldüğünü anlatırken söylediği sözleri düşündüm. Ona bunun onun hatası olmadığını söylemiştim.

"Evren bu şekilde bakmıyor."

Bunu nasıl bildiğini anlayamıyordum ama şimdi her şey anlam kazandı. Miguel'in ölümünden kendini sorumlu hissediyordu, çünkü ona göre öyle olmasaydı, gücünü kazanamayacak ya da çocuğun anılarını özümseyemeyecekti.

"Bunların hiçbirini seni suçlu yapmaz. Ne Miguel'in ne de Tom'un ölümü için."

Bira bardağına uzandı ve yatağın yanındaki masaya koymadan önce bardağını boşalttı. "Seninle tartışmayacağım Harmony. Bütün bunları sana sadece ve sadece tek bir nedenden ötürü anlatıyorum. Pan'ın onu korumaya yeminli yetişkinlerin ellerinde çektiği acıya sempati duyuyorum çünkü bunu onun gözlerinden gördüm. Bu acının empati yaratacağını düşünürsünüz, ama bunun yerine onu aynı derecede kötü bir şeye dönüştürdü. İşte bu yüzden onun ölüp gömüldüğünü görmek için tüm bunlara ve daha fazlasına katlanabilirim. Ama bu iş bittikten sonra? Ben de öyle."

Ona bakarken dilim kalınlaştı ve kurudu, korku göğsümü bir yumruk gibi kapladı. "Bu ne demek oluyor James? Nasıl bitti?"

"Bu dünya ile işim bitti." Bakışlarımı tuttu, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ve ben gittiğimde, lanet de benimle gelecek."

Bunu daha önce hissetmiştim... kendi hayatını hiçe saydığını. İçindeki amansız karanlığı. Ama her nasılsa, görevini tamamlayıp Pan ve Tink'i durdurmayı başardığında fikrini değiştireceğini düşünmüştüm.

Onun vahşice güzel yüzüne bakarken, bunu yapmayacağını anladım. Ve daha da kötüsü? Onu suçlayamazdım bile. Bildiği tek dünya acı dolu bir dünyaydı. Kendisinininki ve bedenine kazınmış diğer 48 ruhunki.

"Lanet" çok yumuşak bir kelimeydi.

Ömür boyu işkence çekmiş olmalısın.

Fikrini değiştirmeye çalışmazdım ama belki bu gece ona küçük bir teselli sunabilirdim.

Nefesimi tuttum ve parmak uçlarına ulaşana kadar elimi çarşafın üzerinde yavaşça kaydırdım.

onu

n. Kavrayışını sıkılaştırdı, oniks gözleri gizli bir ateşle parlıyordu.

"Seninle... yatabilir miyim?" diye fısıldarken sesimi zorlukla bulabildim.

BÖLÜM 34

"Bunu istemezsin Harmony." Çenesi büküldü ve sözlerim ona fiziksel acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. "Akıllı ol ve hâlâ yapabiliyorken git. Sahip olduğum şey düzeltilemez."

Onun yanındaki yatağa tırmanırken titremesini engellemek için alt dudagımı ısırđım. Bu çılgınlıktı. Kesinlikle delilik. Eğer beni reddederse, kendime gelebileceğimden emin değildim.

Ya yapmadıysa?

Asla yapamayacağımı biliyordum.

"Çarklarının döndüğünü görebiliyorum," diye mırıldandı, gözleri ağzıma kayarken bile nefesim boğazımda düğümle ndi. "Bunun sonunun iyi bitmeyeceğini zaten biliyorsun. Sorun değil. Hâlâ gidebilirsin..."

Ama o çoktan bana doğru eğilmişti, sabun ve denizin o misk kokusu, ipeksi, hipnotik sesi kadar kesin bir şekilde duyularımı dolduruyordu. Kolunu kaldırıp jilet gibi keskin kancayı gömleğimin en üstteki iki düğmesinin arasından geçirdiğinde, dönmekte olan tüm tekerlekler çığlık atarak durdu.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Bileğine bir fiske vurdu ve üst düğmem uçarak duvara çarptı. Sonunda ağzı benimkiyle buluştuğunda, öpücüğü ilk başta yumuşaktı - son derece nazık, sanki görünmez bir ip tarafından tutuluyormuş gibi. Ama dilim onunkiyle buluşmak için dışarı fırladığı anda o ip koptu ve öpücük vahşi bir şeye dönüştü... umutsuz bir şeye. Geri çekilmedim. Geri çekilemezdim. Kalbim göğsümde bir gök gürültüsü gibiydi, kafamın içinde fısıldayan uyarı sesinden çok daha yüksekti.

O yüzümü kavrarken ben sıcaklığın, özlemin ve aramızdaki söylenmemiş her şeyin içine daldım Eliyle, başparmağıyla çenemin kenarını beni paramparça eden bir şefkatle okşadı.

Bu hikâyeden hiç ayrılmadan ölsem de, bin yıl daha yaşasam da bu hissi asla unutmayacağım.

Asla.

Ayrıldığımızda, bu sadece nefes almak içindi. Alnını benimkine yasladı, sesi sertti. "Bu yanlış. Biliyorum ve bunu durduracak kadar güçlü değilim..."

"Tanıdığım herkesten daha güçlüsün ve durmanı istemiyorum."

Alçak sesle homurdanması yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı ve ben de gömleğimin düğmelerini hızla çözerek kendimi onun aç bakışlarına sundum.

Meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına aldı, dilinin altında çakıldanırken tısladı. Elimi saçlarına daldırarak onu daha da yakınlıştırdım.

"Mmm, evet!"

Çevik parmakları pantolonumu çözdü ve dizlerime kadar indirdi. Sonra kalçamı kavrayıp elini aşağıya doğru kıvrırken ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Isınmış, çok ıslak merkezimi bulduğunda sırtımı dikleştirdim. Çok hazırdım.

"Ah!"

İki parmağını içime sokarken gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım, o kadar emin, o kadar derindi ki göz kapaklarımda yıldızlar patladı.

Sert göğsü benimkine bastırıyor, beni acımasız bir ritimle çalıştırırken sıcaklığıyla dağlıyordu. Kalbim hızla çarpıyor, nefeslerim düzensizleşiyordu. Vücudumdaki her sinir bir davul gibi atıyor, dayanılmaz bir kreşendoya doğru çarpıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi ağzıma karşı. "Tıpkı rüyalarındaki gibi..."

Bir solukta dudaklarımı onun kilerden ayırdım. "James, lütfen-" Kelimelerim takıldı, zihnim düşünceyi zar zor oluşturalıyordu.

Beni tamamen çözmeye yetecek kadar sıkı sinir demetine sürtünmek için avucunun topuğunu kullanmadan önce kaba bir hırıltı çıkardı. Dünyam eğildi, sadece onun var olduğu bir iğne ucu kadar küçüldü. Vücudunun sıcaklığı, teninin kokusu, o işkenceci parmakların baskısı beni kırılma noktasına daha da yaklaştırıyordu.

Bakışları benimkileri yaktı, karanlık ve her şeyi tüketen. "Benim için gel, Prenses."

İşte buydu, beni uçurumun kenarına gönderen kıvılcım. Görüşüm bulanıklaştı ve teslimiyet içinde onun adını sayıkladığımı duydum.

"James!"

Boşalırken vücudum parmaklarının etrafında kenetlendi, zevk dalgaları beni sadece rüyalarımda gördüğüm nefessiz, ağırlıksız bir yere kaldırmadan önce sürükledi.

Hayallerimiz.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken bulduğumda hâlâ artçı şokun etkisiyle titriyordum, oniks gözleri keskin bir ihtiyaçla parlıyordu.

"Çok güzelsin."

Ben de karşılık vermek istedim, çünkü bu doğruydı. Bunun yerine ona uzandım... elimi ensesinde gezdirdim, eğildim ve dudağını ısırdım.

"Şimdi de sen." Kelimeleri ağzına doğru fısıldadım, vücudum hâlâ uğulduyordu. "Kaptan!"

Bağırış sanki başka bir dünyadan geliyormuş gibi hissettirdi ve meme uçlarım göğsünü sıyrarak ona yaklaşırken öyleymiş gibi davranmaktan memnundum.

"Kaptan! Onları tespit ettik!"

James bir inilti çıkardı ve geri çekildi, nefesi sert soluklarla geliyordu. "Bu

Xander..."

Donmuş bir an boyunca birbirimize baktık, her şeyin değişmek üzere olduğunu biliyorduk. Bu çılgınlığın ortasındaki çalıntı animız sona ermişti.

Kaybının yasını şimdiden tutmaya başlamıştım. "Harmony, ben-"

"Bir şey söyleme."

Sahte vaatler ya da özürler istemiyordum ve şu anda sunabileceği tek şey bunlardı. Yapmamız gereken bir iş vardı ve bunu yapmamak için çok yol kat etmiştik.

Kanca gardırobundan bir gömlek almak için ayağa kalkarken titreyen ellerimle giysilerimi tekrar yerine yerleştirdim. Xander'ın elinde bir teleskopla bize doğru geldiğini görmek için tam zamanında ana güverteye çıktık.

"Pan ve Tink. Onları az önce karga yuvasından gördüm. Yaklaşık bir kilometre uzaktalar ve batıya doğru gidiyorlar, tıpkı planladığımız gibi!"

Kalçamdaki keseye uzandım ve parmaklıkların üzerinden eğilirken büyüteçimi çıkardım. Gökyüzünü taradıktan birkaç saniye sonra uzakta, tepemde zıplayan iki bulanık figürü fark ettim.

"Gösteri zamanı," dedim, i ç i m d e k i sinirler aniden kabarmıştı. Saati çoktan incelemiştim ve kendime oldukça güveniyordum ama ya yanılıyorsam? Ya akrep ve yelkovanı hareket ettiremezsem?

Bütün bunlar bir hiç uğruna olacaktı.

"Sana inanıyorum." Döndüğümde Molly'nin birkaç metre arkamda durduğunu ve ellerini ovuşturduğunu gördüm. Eğer o bana inanıyorsa, en azından ben kendime inanabilirdim.

Ellerimi saatin üzerinde gezdirdim. Küçük çukurlar, minik perçinler, saatin akrep ve yelkovanı Noru'nun içinde uzun süre kaldığı için paslanmıştı.

Kendimi sihrime açtım, onu içime çektim ve saatin içinde ördüm, bir şey aradım. Saat benim yarattıklarımın biri değildi ve bir saatten çok daha fazlasıydı. İçinde kıvrılmış bir büyü vardı, Tink'in büyü. Onun büyü benimkine her değiştiğinde, karanlık bir sokakta karşılaşan bir çift kızgın kedi gibi enerji kıvılcımlanıyor ve tıslıyordu.

Gözlerimi kapattım ve etrafımdaki dünyayı bir kenara bırakmaya çalıştım. Noru çok fazla ustalık göstermeden büyük miktarda güç kullanmıştı.

Bu tam tersiydi. Tüm incelikler ve çok az güç.

Dikkatle, büyümü daha derine bastırdım ve Tink'in saate yaptığı büyüde çatlaklar aradım. Dişliler sıkışmış gibi görünüyordu, sanki büyüyle kalındı... içine mi doldurulmuştu?

Sihrimi Tink'inin etrafına dikkatlice sararak onu kırmaya çalışmadım, bunun yerine dişlileri temizleyerek saatten parça parça çıkardım.

Dişliler serbest kalana ve saat artık onun sihirli dolgusuyla dolu olmayana kadar yavaş ve metodik bir şekilde çalışırken yüzümden ter damlıyor ve avuçlarım terliyordu.

Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve acı bir hayal kırıklığı göğsümde kabardı. Sonra, en ufak bir klik sesi duyuldu ve saniye ibresi neredeyse belli belirsiz hareket etti.

"Vay anasını! Bu-"

Saat ellerimden uçtu ve güverteye indi, sanki ele geçirilmiş gibi çılgınca daireler çizerek sıçradı. Molly ona doğru atladı ama daha elini uzatmadan karanlık bir leke fırladı. Moll kısa bir çığlık attı ve Kanca ilerlerken Xander onu arkasına çekti.

"Hayır!" Siyah leke gözlerimin önünde şekil değiştirmeye başlarken kolunu tuttum. Bir saniye önce şekilsiz bir kütleydi, bir saniye sonra ise gösterişli bir şapkası olan zayıf bir genç adamın silüetine dönüştü.

Pan'ın gölgesi.

Şaşkınlık içinde başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Sonra yüzünü gökyüzüne kaldırdı. Bir an sonra havalandı... ve batıya yöneldi.

"Başardın! Başardın, seni güzel, büyü, muhteşem prenses!" Moll kollarından tutup beni güvertenin etrafında dans ettirerek haykırdı.

İnkâr edemezdim, ben de enerji ve heyecanla ama en çok da rahatlamayla dolup taşıyordum.

"Bu benim işaretim," diye mırıldandı Hook başını sertçe sallayarak, artık tamamen iş başındaydı.

Büyü ruhundan fışkırıyor, dümene doğru ilerlerken aynı anda her yöne yayılıyor gibiydi. Rüzgârlar başının üzerinde dalgalanıyor ve aşağıdaki dalgaların şiddetli kükremesi diğer her şeyi bastırıyordu.

İki Tideblessing'i de aynı anda kullanarak kükredi, enerjisi girdaptan kaçtığımız zamankinden bile daha fazla alevlendi. İzlemesi her ne kadar inanılmaz olsa da, kalbimi sızlatan hüzünden kurtulamıyordum.

İntikamını alma zamanı gelmişti ve sabırsızlıkla bekliyordu.

Dişlerimi sıktım, keşke bütün bunların onun başına gelmesini en başta engelleyebilseydim. İntikam tatlı olabilirdi. Moll Heinrich'i öldürdüğünde bunu ilk elden görmüştüm ama ona yapılan korkunç şeyleri asla geri alamazdı. James de tıpkı Moll gibi hayatının sonuna kadar bu yaraları taşıyacaktı.

O anda parmakları elimi buldu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Onları kurtaracağız, Harm. Ne olursa olsun."

Başımı eğerek onayladım ve kendi korkularımı bir kenara ittim. "Elbette. Ve kimsenin bunu bir daha yaşamak zorunda kalmayacağından emin olacağız."

Elini bıraktım ve dikkatlice saate doğru ilerledim, gemi sürekli artan hızdan dolayı gümbürderken ve sallanırken ayağımı kaybetmemek için ekstra özen gösterdim. Pürüzsüz pirince dokunduğumda içindeki sihir kolumda bir ürperti yarattı ve hasar görmemiş gibi görüldüğünü görmek beni mutlu etti.

"Neler yapabileceğini söyleyebilir misin?" Korkuluklara tekrar tutunurken Xander'a dönerek sordum.

"Pan'ın gölgesinin yaşlanmasını engellemek için bir yuva görevi görmesi dışında bir şey söylemek zor. Keşke içindeki büyüü ben de senin gibi hissedebilseydim. Belki sana daha fazlasını anlatabilirdim."

Molly, "Belki zamanı yavaşlatabilirsin," diye önerdi. "Bu iyi bir numara olabilir."

Başımı salladım ve ona baktım. Her ne ise, henüz devreye girmeyeceğine dair derin bir his vardı içimde. Büyüteçten çok daha farklı, karmaşık bir şey vardı. Sırlarını çözecek kadar güçlü olmadığım büyüü bir labirent gibi.

Saati çantama tıktırdım ve dönüp parmaklıkların üzerinden baktım. Sihrimi Kanca'nın bizi Varolmayan Ülke'ye götürmesine yardımcı olacak şekilde kullanamamam da, buradaki rolüm henüz bitmemişti. Sessiz bir komutla sihirli enerji görüşümü doldurdu ve biraz gururlanmaktan kendimi alamadım. Şakaklarımda donuk bir zonklama bile olmadı ve beklediğimden çok daha az odaklanmam gerekti.

"İnanılmaz. Çok hızlı geliştin," diye hayret etti Xander.

"Sanırım Fen'e yaptığım yolculuk içinde bir şeylerin kilidini açtı," diye itiraf ettim, Tink'in büyüünden herhangi bir iz bulmak için ufkı tararken.

"Opaller kesinlikle orada yaşayan canavarlar için bir katalizör. Ve Tideblessing ile bir gelişme her zaman kademeli değildir. Bana da bir anda oldu. Bir keresinde sirkteki orta ringde aslan bana saldırmaya çalışmıştı. Daha ne olduğunu anlamadan çitlerin yarısına kadar tırmandım. Kutsamamın ne olduğunu böyle öğrendim."

"Neden en başta bir aslanla ringe çıktın ki?" Moll onaylamayan bir kaş çatmayla sordu.

"Çünkü bir kuzuyla ringde olmak faturaları ödemezdi, genç kız," dedi, omuz silkmesi çevresel görüşümde görülebiliyordu.

Araya girmek için ağzımı açtım ama ben daha sesimi çıkaramadan uzakta bir ışık pırıltısı belirdi. "Orada! Sancak tarafında!"

Hook nereye işaret ettiğimi görmek için döndüğünde rüzgârın uğultusu yavaşladı, sonra tüm gücüyle geri döndü, dümeni gösterdiğim yöne doğru çekerken gemi hafifçe yana yattı. "Emin misin?" "Kesinlikle," dedim, gözlerime daha da fazla büyü bastırırken pırıltı tam bir parıltıya dönüştü. İşte hiç şüphe yoktu. Görünürde parlak ve ışıltılıydı, ama şimdi, gelişmiş büyüümle, bu yüzey parıltısının hemen altında yatan uğursuz karanlığı hissedebiliyordum.

Geri çekilerek nefesimi içime çektim. "Ve şimdi, bekleyeceğiz." Hook'a bir kez daha baktım, keşke onun mücadelesine kendi sihrimi katmanın bir yolu olsaydı diye düşündüm ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Tinkering ve Fetch'le bağlantı kurmak kolay gelmişti ama geri kalan her şey bambaşka bir canavar gibiydi. Bunalmıştım ve hazırlıksızdım.

Parmaklarım avuçlarımın içine g ö m ü l ü r k e n , kader önüme başka bir engel çıkarmadan önce nefes almam için bana sıcak bir saniye verirse, tüm bunların üstesinden gelmek için bir köpek gibi çalışacağıma dair sessiz bir yemin ettim.

Gözlerime biraz büyü yaptım, Tink'in kalkan büyüünün kör edici, morumsu ışığı geminin sadece birkaç yüz metre önünde görüldüğünde bu kararımdan hemen pişman oldum.

"Yaklaşıyoruz!" Korkuluklara tutunarak bağırdım.

Hızla yaklaşıyorduk ve yanaşma zamanı geldiğinde Jolly Roger'ı yavaşlatacak vaktimiz yoktu. Bu tam anlamıyla bir yarıştı ve geride bıraktığımız üç Kayıp Çocuk'un hayatı pamuk ipliğine bağlıydı.

Görünmez bariyeri aştığımızda, ada sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi titreyerek göründü.

"Başardınız! Şimdi herkes sert bir inişe hazır olsun!" Hook bağırdı, bizi Pan'ın kalan gemilerinin demirlediği adanın kenarına doğru döndürürken gemi yana doğru kayıyordu.

Başımı kaldırdım, aniden ortaya çıkan yeni bir varlık farkındalığının en uç noktasını gıdıklarken nefesimi içime çektim.

Pan ve Tink, Hook'un çabalarına rağmen gerçekten bu kadar geride miydi?

Fetch tekrar görüş alanıma girip kanatlarını geriye doğru kıvrarak doğrudan bize doğru dalışa geçtiğinde rahat bir nefes aldım.

İyi iş, dostum.

Tanıdık ağırlığı omzuma yerleşirken üzerime bir sakinlik çöktü. Ekip sonunda buradaydı ve gürlemeye hazırdı. Yapılacak tek şey kalmıştı?

Beni ve değer verdiğim insanları öldürmeden önce ölümsüz, ruh emici bir hobgoblin ve onun hayalperest erkek-çocuk sevgilisini öldürün.

Çok basit.

BÖLÜM 35

Varolmayan Ülke'nin kıyılarına adım attığımızda, her yer olağanüstü karanlıktı ve ensemdeki tüyleri diken diken edecek şekilde durgundu. Akşam olmuştu ama çocukların yatma vakti henüz gelmemişti. Caleb'in gevezelik ettiğini ya da Cissy'nin ona patronluk tasladığını duymayı beklerdim. Bunun yerine, sahile vuran dalgaların sesinden başka bir şey yoktu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Xander, bir elinde tuttuğu feneri daha yüksekte tutarak adayı tararken bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bakışları uzaktaki ışısız eve kilitlendi.

Molly başını sertçe sallayarak, "Hayır," dedi. "Bir şey olsaydı bilirdim. Buralarda bir yerdeler. Belki de adanın diğer tarafında muz toplarken zamanın nasıl geçtiğini anlamamışlardır." Bir görev için ileri atıldı. "Cissy! Caleb! Tristan!" diye seslendi, baş ve işaret parmaklarını dudaklarına bastırıp keskin bir ısıklık çılmadan önce. "Beni duyabiliyor musun?"

Sessizlikten başka bir şey yankılanmayınca titrek bir nefes verdim.

"Ayrılaçagız," dedi Hook. "Xander, sen ve Molly adanın kuzey tarafını alın. Ben ve Harmony evi kontrol edeceğiz ve içeride değillerse güneye yöneleceğiz."

Xander, Molly'nin dirseğine dokunarak, "Emredersiniz Kaptan," dedi ve onu uzaklaştırdı.

Daha üç adım atmıştık ki Hook elini yüzünün yan tarafına vurdu ve bir hırıltı çıkardı. "Bu da neydi böyle?"

Ağaçlarda bir hışırtı duyuldu ve elim hemen yanıma gidip kırbacımı kavradı. Bir çırpıda çözdüm, sırtımı Hook'a yasladım ki kimse üzerimize gelemesin.

"Moll?" Arkamda olduğunu göremediğim için seslendim.

"Biz iyiyiz! Siz çocuklar?" Molly'nin sesi arkamdan geldi.

"Evet, Kanca'nın yüzüne bir şey çarptı." Gözlerimi kısarak gölgeleri taradım. Sanki o-

Vahşi bir çığlık gecenin içinde yankılandı, ardından bir hırlama ve tiz bir çığlık geldi. Dallar kırıldı ve yapraklar çatırdadı ve bir an sonra, iki küçük figür ağaç hattından fırlayarak bize doğru savruldu. İlk başta ne olduklarını anlamak zordu - bir tür küçük yaratık, belki de ergen ayılar? Varolmayan Ülke'de ayılarla ilgili bir şey duyduğumu hatırlamıyordum ama kim bilebilirdi ki?

Ancak fenerlerimizin ışığına ulaştıklarında Caleb ve Cissy olduklarını fark ettim, burunlarını ve gözlerini kapatan özensizce boyanmış bir çift maske takmışlardı ve tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Caleb'in bir elinde küçük bir balta, diğerinde bir hançer vardı; Cissy ise sapanını doğrudan Hook'a doğrultmuştu.

"Uzak dur ondan, seni baş belası serseri!" diye bağırarak Hook'un kafasına bir taş daha fırlattı. Bu sefer Hook füzeden kurtuldu ve füze yanından uçarak zararsız bir şekilde kumun üzerine düştü.

"Sakin ol küçük kız," dedi Hook kılıcını kınına geri sokarken. "Sana zarar vermek için burada değiliz."

"Sakinleşmeyeceğim!" diye uludu, alçaktan eğildi ve minyatür bir boğa gibi ona saldırdı. "Arkadaşlarımızdan uzaklaşana kadar!"

"Evet, arkadaşlarımızdan uzak durun!" Caleb taklit ederek Hook ve beni hızla geçip doğruca Molly ve şaşkın bakışlı Xander'a yöneldi. Onlara ulaştığında geri çekildi ve Xander'ın kaval kemiğine tüm gücüyle tekme attı. İkinci kaptan keskin bir çığlık attı ve elini çocuğun alınına basturarak Caleb baltasını amaçsızca savururken onu bir metre uzakta tuttu.

"Wun, Molly! Bu adamın icabına bakabilirim!"

"Oh, Caleb..." Molly kumun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "İyi olmana çok sevindim." Göğsü kırık bir hıçkırıkla inledi ve yeniden bir araya gelişlerinin geri kalanını görmeyi çok isterdim ama Cissy ve Hook'un şu anda tokat kavgasına benzeyen bir kavgaya tutuştuklarını fark ettim.

"Kesin şunu!" Hook hırladı. "Kes şunu dedim!" Kadının başının yan tarafına hafifçe kelepçe vurdu ama kadın durmadı, çılgınca savruldu, tekmeledi, yumrukladı, hatta dişlerini bile kırdı.

"Tink'in yanlış anladığını biliyordum! Bizi bırakmak istemediler," diye bağırды Cissy, darbelerine ara vermeden. "Onları sen çaldın!"

"Yeter!" Bağırды. "Lütfen tatlım, durmalısın. Sana zarar vermek için burada değil. Hiçbirimiz değiliz. Seni kurtarmak için buradayız, ama dinlemelisin-"

Derin bir nefes alıp Hook'un çizmeli ayağına basarak iki katına çıkarken sözlerim sağır kulaklara çarpmış gibiydi. Kanca elini gömleğinin arkasına sokup onu havaya kaldırarak sallanmaya bırakana kadar nihayet çırpınmayı bıraktı. Yüzü buruşmuş, pancar gibi kızarmış ve gözyaşlarıyla dolmuştu.

"İndir beni, seni koca kabadayı!"

Caleb tam o sırada Molly'nin kucağından ayrıldı ve onun sözlerini papağan gibi tekrarladı. "Evet, onu yere bırak, seni koca kabadayı!"

"Bir saniye durun ve Harmony'nin söyleyeceklerini dinleyin." Ses ağaçların arasından geliyordu. Döndüğümde Tristan'ı omzuna tünemiş Fetch ile orada dururken buldum. Şahinin geldiğini görmemiştım ama belli ki biz buraya gelmeden önce en sevdiği yeri bulmuştu.

"Neden seni dinleyelim ki?" Cissy havladı. "En büyükleri sen olabilirsin ama her zaman söylediğin gibi benim kardeşim değilsin. Bu da bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğin anlamına geliyor."

"Sahip olabileceğin kardeşe en yakın şey benim, o yüzden çeneni kapa ve dinle. Eğer bize zarar vermek isteselerdi, sadece gömleğin değil, kafan da o kancaya takılırdı."

Cissy ağzını kapattı ve Hook'un avuçlarında ölü bir ağırlığa dönüşerek yere yığıldı.

Onu yüzüne yaklaştırdı ve kaşlarını çatı. "Seni yere bırakırsam, bana bir daha vurmayacağına söz verir misin?"

Cissy alt dudağını uzattı. "Hayır."

"Eh, iyi o zaman. Zaten kız gibi vuruyorsun." Onu beklediğimden daha nazikçe yere bıraktı, sonra üç adım geri çekildi - durumun ciddiyetine rağmen bu neredeyse sırtıma neden oluyordu.

Tristan sürünerek yanıma geldi ve önümde durup benimle Kanca'nın arasına baktı.

"Onu hasta ediyor, değil mi?" diye sordu alçak bir sesle.

"Öyle," diye yanıtladı Hook.

"Ya bizden önceki diğerleri?" Kurnaz gözleri Hook'a kaydı, boğazı düğümlendi. Hook başını salladı. "Evet. Düzinelerce. Belki yüzlerce."

Tristan yüzünü buruşturdu, omuzları sanki fiziksel bir darbe almış gibi kamburlaştı. "Kıyafetlerini gördüm, hem de sadece küçük çocuk bedenleri değil. İlk başta bir şey düşünmedim ama sonra fark ettim ki, büyüüp gittiklerinde neden onları geride bırakmışlar? Gittikleri her yere onları da götürmezler miydi? Onlar hakkında sorular sordum ama bana hiçbir zaman doğru dürüst bir cevap vermedi. Molly ve Harm geçen hafta kaybolunca aramaya başladım, gerçekten aramaya. Daha dün adanın diğer tarafında, Tink'in bize hep gitmememizi söylediği yerde küçük bir mağara buldum. Kemiklerle doluydu... Bazıları eski ve zamanla ağarmış, bazıları ise ağarmamıştı. Hâlâ siz geri döndüğünüzde ne yapacağımı düşünüyordum ama... gitmelerine hiç izin vermiyorlar, değil mi?"

Lanet olsun. Orada kötülük hissettiğimi biliyordum. Etobur yarasalar, gerçekten.

"Sen neden bahsediyorsun? Hiç mantıklı konuşmuyorsun," dedi Cissy, yüzündeki maskeyi çıkarıp kuma fırlatarak. Onlar ve Xander yaklaşırken Molly bir kolunu Caleb'in omuzlarına doladı.

"Neden evin içine girmiyoruz?" diye nazikçe önerdi Molly. "Birbirimizi görebileceğimiz ve konuşabileceğimiz bir masanın etrafına oturalım."

"Onun evimize girmesine izin vermeyeceğim. O bizim baş düşmanımız," diye tersledi Cissy, kirli parmağını Hook'un düz karnına soktu ve sonra yere tükürdü.

"Haydi, Cissy. Fetch'i sevmene izin vereceğim," diye teklif etti Tristan. "Eğer terbiyeni takınırsan omzuna bile oturabilir." Kuşa hızlı bir bakış attı. Aralarında bir şey geçti ve Fetch neredeyse başını sallayarak başını eğdi.

İçimden bir farkındalık cızırtısı geçti. Demek çocukta da vardı, benim hayvanlarla kurduğum bağın aynısı ya da bir versiyonu. Bu, Fetch'in ondan neden bu kadar etkilendiğini açıklıyordu.

Cissy şahine özlem dolu bir bakış gönderdikten sonra omuz silkti. "Zaten beni sevmiyor bile; daha önce onu sevmeme hiç izin vermemişti."

"Bu sefer yapacağına dair içimde bir his var. Hadi, içeri girip deneyelim."

Küçük kız yanaklarını şişirip bir nefes verdi ve koyun üzerindeki gökyüzüne bir bakış attı. "Belki bir dakikalığına sorun olmaz..."

Caleb başını sallayarak, "Evet, belki bir dakikalığına," diye yineledi.

Pan bir konuda doğruyu söylüyordu. Şimdi çocuğun yüzünü yakından görebildiğim için, onu son gördüğümden daha kötü görünüyordu; daha zayıf, daha çelimsizdi ve göğsünde bir hırıltı duyabiliyordum.

Buraya tam zamanında gelmiştik. Şimdi de dışarı çıktığımızdan emin olmalıydık.

Grubumuzla birlikte eve doğru ilerledik ve içeri girdik. Orada olmak çok garipti. Bazı açılardan, sanki hiç ayrılmamışız gibi hissettik; güzel anılar akın etti. Diğer açılardan ise sanki buraya daha önce hiç gelmemişiz gibiydi. Artık gerçekte ne olduğunu bildiğim için -bir korku oteli- her şey... farklı hissettiriyordu.

Tristan birkaç lamba ve fener yaktı, sonra da herkesin büyük masaya oturmasını işaret etti. "Bir buçuk gün önce ayrıldılar ve onlar dönene kadar ortalıkta görünmememizi söylediler," diye açıkladı. "Cumartesi gününe kadar gelmezlerse küçük tekneyi kullanıp çocukları Blackbriar'a götürmemi ve üçümüzü de kabul edecek bir yetimhane bulmamı söylediler. İçimde Noru ile karşı karşıya geleceklerine dair bir his var."

"Bunların hepsini sana söylediler mi?" Cissy ona en yakın koltuğa çöküp çenesini asık suratla ellerinin üzerine koyarak sordu. "Bana hiçbirini anlatmadılar."

"Neler olduğunu anlamıyorum," diye peltek peltek konuştu Caleb, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Hook bizim düşmanımız, Molly. Üye mi?"

Masanın etrafındaki yetişkinler bir bakış attı ve Molly dudaklarını büzdü. Sonra öne doğru eğildi ve sırayla çocukların her birine baktı.

"Her birinize boktan bir el dağıtıldı," dedi. Molly'nin küfürlü bir kelime kullanması üzerine Cissy'nin dudakları onaylarcasına seğirdi. "Bu adil değil. Doğru değil. Her biriniz bu hayatta şimdiye kadar elde ettiklerinizden daha iyisini hak ediyorsunuz. Ve size önümüzdeki birkaç dakika içinde işlerin daha iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğini söylemek beni cesaretlendiriyor. Ama bilmenizi isterim ki tüm bunları size sadece sizi, üçünüzü de sevdiğim için söylüyorum. Tamam mı?"

İki küçük çocuk başlarını salladı. Tristan ona şüpheli bir bakış fırlattı, sonra neredeyse belli belirsiz başını eğdi.

"Peter Pan ve Tinkerbelle iyi değiller," dedi Molly dikkatle. "Kafalarında bir sorun var."

Bu da onların çoğu zaman iyi görünmelerini ama bazen de kötü şeyler yapmalarını sağlıyor. Ve üzülerek söylüyorum ki üçünüze de kötü şeyler yapıyorlar - en çok da sana, Caleb." Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve başparmağını nazikçe elinin üzerinde gezdirdi. "Varolmayan Ülke'ye gelmeden önce hasta mıydın?"

Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı, sonra başını salladı. "Hayır. Üzgündüm ama hasta değildim."

"Çünkü Tinkerbelle sihrini güçlendirmek için başkalarının sağlığını alıyor ve kendisi için çalışıyor. Ve sana yaptığı da bu."

Sözleri kafama dank edince bir sessizlik oldu. Ama sadece bir anlığına.

"Geri al onu!" Cissy kırık bir hıçkırıyla ağladı. Yumruklarını masaya vurarak Molly'ye ters ters baktı. "Onu geri al! Tink bunu asla yapmaz!"

"Yapardı ve yaptı da kızım. Bunu benim arkadaşlarıma da yaptı," diye araya girdi Hook sessizce. "Ben de sizden biriydim. Aslında şimdi gidip bakabilirsin, koridorun sonunda soldaki ikinci yatak odasında, pencere pervazının altında. Adımın baş harfleri orada kazılı: J.T."

"Adımın baş harfleri C.H., Kaptan Hook'un kısaltması," diye düzeltti Cissy.

"Artık bana öyle diyorlar. Noru elimi tuttuğundan beri. Ama çocukken -senden biraz daha büyükken- adım James Tyler'di. Pan ve Tink beni bir yetimhaneden alıp buraya getirdiler. İzin verseydim beni de Caleb gibi hasta edeceklerdi. Ama ben arkadaşlarımla birlikte kaçmaya çalıştım, böylece bize daha fazla zarar veremezlerdi."

"Hayır! Sen bir yalancısın. Pan'ın saatini çalmaya geldin!"

"Git bak. Bana inanmıyorsan, git kendin gör."

Cissy sandalyeyi masadan uzaklaştırdı, ayakları yere sürtündü ve bir dakika sonra dönene kadar oda sessiz kaldı.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ama öfke gitmiş, yerini mideme bir tekme gibi inen umutsuzluk almıştı. Onu kucığıma alıp bir bebek gibi sevmek istedim; Molly'nin de aynısını yapmak istediğini söyleyebilirdim. Ama Cissy bu teselliye istese bile, zaman yoktu.

Tristan ona doğru eğildi ve Fetch başını bir adak gibi uzattı. Cissy burnunu çekti ve bir kahkaha attı. "Hey, dostum. Seni son gördüğümünden daha farklı görüyorsun," diye fısıldayarak tüylerini hafifçe kaşıdı.

Fetch cevap olarak kıkırdadı ve bu anı bozmaktan ne kadar nefret etsem de saat işliyordu. Bu sefer gerçekten.

"Hâlâ konuşacak çok şey var ama burada daha fazla böyle oturamayız. Biz gelmeden kısa bir süre önce saati çalıştırdım - yakında burada olacaklar ve hazır olmamız gerekiyor."

Caleb'in bir süredir konuşmadığını fark etmem bir anımı aldı. Konuştuğunda sesi kısıktı.

"Bunu hissedebiliyordum," dedi. "Geceleri bana masal okuduğunda her zaman çok mutlu görünüyor, ben de yine de okumasına izin verdim. Ama yanımda yatıp bana masal okurken kendimi hep daha kötü hissedirdim."

Cissy masanın etrafında koşuşturdu ve kollarını ona doladı. "Özür dilerim. Bilmiyordum!" Yüzünü buruşturarak geri çekildi. "Neden sadece Caleb'e zarar verdi?"

"Burada birkaç çocuk olmasını seviyor, böylece mutlu ve sağlıklı kalıyorlar ve ayrılmaya çalışmıyorlar," diye açıkladı Hook. "Senin de zamanın gelmiş olabilir Cissy, ama kesin bir şey söyleyemem. Daha önce hiç kız olan bir Kayıp Çocuk duymadım."

"Beni almaya çalışmadılar. Ben mutlu bir kazaydım. Ama umurumda değil," dedi Cissy şiddetle. "Caleb'i incittiyse beni de incitti, o benim kardeşim gibi. Şimdi ne yapacağız?" Gözlerindeki yaşların sonuncusu da kuruyunca, alışkın olduğum o küçük hırçınlık parlamaya başladı. "Onu yakalamana yardım edebilirim. Tink bana silahımı nasıl kullanacağımı gösteriyor."

Tideblessing. Bir şeylerin büyümesini sağlayabilirim." Burnunu kırıstırdı. "Gerçi bu noktada oldukça yavaş. Bunun nasıl yardımcı olacağından emin değilim. Teknelerden birini alıp gidecek miyiz?"

"Molly ve Xander seni şimdi götürecekler," dedi Hook, "böylece teknelerden birine binmiş ve gitmeye hazır olacaksın. Ama henüz ayırlamayız. Eğer Pan ya da Tink dönüş yolunda sizi açık denizde görürlerse, kaçmadan önce peşinize düşebilirler. Biz onların icabına bakarken senin gözlerden uzak kalman gerekiyor."

"Onları öldürmeye çalışacaksın," dedi Caleb, sorudan çok bir ifadeydi bu.

Hook başını eğdi. "Üzgünüm evlat, ama gerçekten başka seçeneğimiz yok. Eğer yapmazsak bunu diğer çocuklara da yapmaya devam edecekler."

Bir çocuk için duyması zor bir gerçektir ama şimdi onlara yalan söylemek zaten zayıf olan güvenlerini sarsmaktan başka bir işe yaramazdı.

Biz.

"Şimdi gidelim, hepiniz. Eşyalarınızı alın, ama çabuk olun," diye ısrar etti Molly, ayağa kalktı ve onları takip etmek için. Ama daha yatak odalarına varmadan, evin dışındaki gökyüzünü bir ışık parıltısı aydınlattı.

"Buradalar," dedi James kılıcını çekerek.

Kapıya doğru hücumla geçti ve ben de onu takip ederken elimi kırbacımın kabzasına koydum.

"Seni zambak ciğerli serseri!" Pan, biz dışarıda yarışırken uludu.

Titrek bir ışık, birkaç metre ötede havanın ortasına yerleşmeden önce bir döngü-de-döngü yaparak yanından geçti.

Peter, kırmızı çerçeveli gözlerinden öfke kıvılcımları saçarak Tink'in yanında durdu. "Bizi neredeyse kandırıyordun. Ama ben saatim için geldim."

Tinkerbelle'in dişlerini göstererek gülümsemesi içimi dondurdu. "Ve ben de kelleleriniz için geldim."

BÖLÜM 36

Cesur sözlerine rağmen Pan zor nefes alıyordu ve saç telleri nemli alnına yapışmıştı. Ay ışığında bile gözlerinin etrafına oyulmuş yeni çizgileri görebiliyordum. Zaten yorgundu ve onu son gördüğümünden daha yaşlı görünüyordu - saat işini yapıyordu.

Tink hatırladığım gibi görünüyordu ama yüz hatlarında yüzeyin hemen altında bir şeylerin kaynadığını ima eden bir gerginlik vardı.

Belimdeki kesenin içindeki saatin hareketini hissedebiliyordum. Saat çalışmaya devam ettiği sürece, zayıflamaya devam edeceklerdi.

"Etrafınız sarıldı," dedi Hook sakince, sağ elinde kılıcı, sol elinde demir kancası parlıyordu. Pan acı bir kahkaha attı. "Seni daha önce de yenmiştim."

"Ben bir çocuktum. Ama yine de onlar senin en sevdiğin kurbanlar." Kılıcını kaldırırken Hook'un gülümsemesi buz gibiydi. "Hatırladığım kadarıyla seni ben öldürdüm. Seni kurtaran sadece hobgoblin kız arkadaşının büyüsü ve Noru'nun kötü zamanlamasıydı. Seni ikinci kez öldürmek çocuk oyuncacı olacak."

Pan gırtlaktan bir çılgılık attı ve James'e doğru hamle yaptı, bıçağı ay ışığında parlıyordu.

Çelik çelikle çarpıştı ve Hook sahip olunan bir adam gibi savruldu, küçük Pan'ı dengesiz bir şekilde geriye doğru sıçratan kaba bir güç kullandı. Dönüp etrafında dans etti ama James her darbeyi tam zamanında savuşturdu ve hiç duraksamadan ona doğru ilerledi.

Hook bir hamlenin etrafından dolanarak kılıcıyla bir karşı saldırıya geçti, sonra da yumruğunu Pan'ın göğsüne içi boş bir gümbürtüyle indirdi.

Pan soluk soluğa kenara yuvarlandı ama Tinkerbelle bir anda önüne fırlayınca dikkatimi başka yöne çevirmek zorunda kaldım. "Ver onu bana!" diye bağırdı.

Kırbacımı şaklattım, uzunluğu boyunca büyü kıvılcımları çaktı. Kırbacımı ileri doğru savurarak onu rotasından sapmaya ve Xander'a çarpmaya zorladım. Havada bir bulanıklık içinde döndü ve Xander'ın kırbacının ucunun tam altında dans ederken parıldayan bir toz bulutu gönderdi. Öksürdü, gözlerini temizlemek için çırpındı, ama kamçısını tam zamanında geri getirdi, bir şekilde ikinci kez kırmayı başardı ve Tink'in peri benzeri kanatlarından birine çarptı.

Çılgılık attı ve hafif bir dalgalanma güzel yüz hatlarını bozdu, ağzı vahşi bir şeye dönüştü. Peri görüntüsünün tekrar yerine oturması sadece bir saniye sürdü.

"Kayıyorsun Tink," dedim ayaklarımı yere basarak. "Bir sorun mu var?"

Tısladı. "Seni öldürmek için güzel olmama gerek yok, sürtük." Pençe gibi tırnaklarını uzatarak tekrar bana doğru atıldı.

Yanımdan sıyrıldım ve parlayan kırbacımla omzuna bir tokat attım, fiziksel hareketten çok büyüyle yönünü belirledim. Birbirine değdiğinde kıvılcımlar uçuştı ve kumun üzerine yuvarlandı, tekrar ayağa kalkmadan önce iki kez yuvarlandı. Kanatları bir kez daha titreyerek bir çift yırtık pırtık, yarasa benzeri zarı ortaya çıkardı ve sonra tekrar parıldayarak ipek gibi oldu.

Kıyı şeridinin yakınlarında, Pan ve Hook çelik danslarına devam ettiler. Pan hâlâ çevikti ama gerginliği belli olmaya başlamıştı. Hook bundan faydalanarak Pan'ı suya yaklaştırdı. Karşılıklı darbeler savuruyorlardı - Pan temkinli, cerrahi hamlelerle içeri girip çıkıyor, Hook ise dünyadaki tüm zamanına sahipmiş gibi savuşturuyor ve kesiyordu.

Xander'ın kırbacı Tink'i bir kez daha, bu kez yüzüne isabet edip illüzyonun altındaki iğrenç, uzun yüz hatlarını ortaya çıkarınca yeşilimsi bir kan sıçraması kumu lekeledi.

"Ne cüretle-?" diye tükürdü, daha yükseğe süzülerek. "Sana ve diğerlerine her şeyi verdim... yemek, oyun ve macera dolu bir çocukluk. Ve karşılığında aldığım şey *bu* mu?"

Üzerime bir peri tozu akıttı ama pırıltılı ve altın rengi yerine ay ışığında zehirli yeşil renkte parlıyordu. Derim karıncalandı ama kırbacımı geniş bir kavis çizerek savurmaya devam ettim. Ucu enerjiyle parlayarak Tink'in kolunda yakıcı bir çizgi oluşturdu. Havada yuvarlandı ve sert bir şekilde ayaklarının üzerine düştü. Kanatları sarktı, artık yarı yırtık pırtıktı ve parıltıyordu. Eskisinden daha uzun boyluydu, uzuvları ince ve köşeliydi. Çukur yanakları, iri gözleri ve canavar dişleri vardı.

Öfkeli bir bağırış duydum, Hook. Pan onu geçip bana doğru hamle yapmaya çalışıyordu ama Hook kılıcının sert darbeleriyle onu geri püskürttü. Ayaklarının altında kumlar uçuşuyordu. Kılıçları bir, iki kez kilitlendi, sonra Pan kayarak kurtuldu ve Hook'un kolunu kenara savurdu. Hook acıyla homurdandı ve kendini dengelemek için geri çekildi.

"Onlar ölmedi. Neden böyle söylüyorsun? Miguel bir kazaydı..."

James yeni bir öfkeyle kükredi ve Pan'ı sahile doğru daha da geri çekerek yarım düzine darbe indirdi. "Kaza mı? Onu kendi postunu kurtarmak için kullandın. Ve geri kalanlar da, hepimizin gitmesini yasakladığı o mağarada kocaman bir kemik yığınının başına bir şey değiller."

Pan'ın ifadesi değişti. "Dedi ki-" Tink'e bir bakış fırlattı. "Onları serbest bıraktığımızı söyledi. Sadece devam etmemize yetecek kadar enerji aldığımızı söyledi. O-"

Hook alay etti. "Bunca yıl geçti ve sen *hâlâ* anlayamadın mı? Ya lanet bir aptalsın ya da görmek istemediğin için kafanı gömdün."

Tinkerbell hırladı. "Bunu sadece bizi ayırmak için söylüyor. İşini bitir ve zamanımız dolmadan lanet saati al. Tüm enerjimi senin yaşlanmanı yavaşlatmak için harcıyorum, lanet olsun!"

Ama Pan'ın kararlılığı azalıyordu. Ve her zamanki gibi acımasız olan Hook bu fırsatı değerlendirdi, yarım yamalak bir hamleyi savuşturduktan sonra kılıcını Pan'ın boğruğine sapladı ve onu tek dizinin üstüne düşürdü. Pan haykırdı, kılıcı elinde titrerken bir elini kanlı, açık yaranın üzerine vurdu.

Tink uluyarak dikkatini benden başka yöne çevirdi.

"Piç kurusu!" Artık canavarlaşmış yüz hatları öfkeyle buruşarak Kanca'ya doğru fırladı. Yarasaya benzeyen şeytani kanatları onu, pençelerini çıkararak Hook'un üzerine atlayacak kadar yükseğe taşıdı. Hook son anda yana doğru kıvrıldı ama kadın omzunu tırmıkladı ve sivri pençeleri etini keserken kan fışkırdı.

Müdahale etmeye çalıştım ama illüzyonlar tekrar ortaya çıktı - bu sefer dönen tozdan oluşan yarı biçimlendirilmiş şekiller. Tink Pan'ın yanına inip son saniyede büyümlü bir bariyer oluşturarak saldırımı savuştururken, kırbacımla onları parçalayarak değerli saniyelerimi harcadım.

Pan dizlerinin üzerinde debelenerek ona baktı. "Tink?" diye homurdandı. "Bu doğru mu? Onlara izin verdiğin konusunda yalan mı söyledin?"

Gitm

ek "Onu dinlemeyin!" Tink çığlık attı. "Ben seni seviyorum. Seni kandırmaya çalışıyor."

mi?" Pan tereddüt etti, kılıcı Kanca'ya doğrultmuştu ama elleri titriyordu. Ben izlerken bile cildinde kıvrışıklıklar vardı. yanakları çukurlaşmaya başlamıştı.

Saatler artık gerçekten çok ilerlemişti.

"Bir düşün Peter. Bütün parçalar orada... Gerçeği zaten biliyorsun," dedi Hook, önce kılıcıyla ona doğru ilerleyerek. İlk adımı kullanmak, onu kendine çekmek çok zekiceydi.

Pan'ın ifadesi değişti ve kılıcının yere düşmesine izin verdi, gözleri Tink'e doğru kaydı. "Onlara yardım ediyor olmamız gerekiyordu. Yapamazdınız..."

Elini çenesine götürdüğünde irkildim ama bu bir saldırı değildi. Bunun yerine onu kendine çekti ve öpmek için eğildi. Dudakları ayrılırken gözünden bir damla yaş siliverdi.

"Şimdiye kadar yaptığım her şey bizim içindi. Sen ve ben dünyaya karşı, her zaman olduğu gibi. Bunu elimizden almalarına izin verme."

Bize döndü, elleri göğsünde gezinirken dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç böyle olmaması gerekiyordu..." Gömleğini yırtarak açtı ve göğsünün ortasındaki soluk kehribar rengi ışığı, yani Tink'in yıllar önce onunla paylaştığı kalbinin parçasını ortaya çıkardı. "Ama ne yapmış olursa olsun, onu almana izin vermeyeceğim." Avucunu göğsüne daldırdı, yüzü acıyla buruşuyordu.

Tink'in nefesi kesildi ve Pan'dan kendisine doğru bir enerji dalgası akarken sırtını kamburlaştırdı. "Pan, yapamazsın, yapacaksın-"

Bir gümbürtüyle yere düştü, saçları ağardı, yüzü saniyeler içinde onlarca yıl yaşlanırken kendi içine çöktü.

Tink, hobgoblin bedeni daha katı hale gelip kanatları kendini onarıırken vahşi bir hırıltı çıkardı. Etrafında yine bir illüzyon girdabı dans etti ve enerjiyle çatırdayan jilet gibi keskin şekiller oluşturdu.

"Gördün mü?" Tink sesi titreyerek konuştu. "Her şeyini verdi... bana her şeyini verdi. İşte aşk *bu*." Bize döndü, yanılsamalar içine kapanıyordu. "Ve beni kurtaracak olan da onun aşkı olacak!"

Kendimi destekledim. Kırbacım parlıyordu ama şu anda ona karşı durabileceğimizden emin değildim.

Birden arkamızda bir kargaşa duydum. Evin kapısı çarparak açıldı ve kumda ayak sesleri duyulmaya başladı. Cissy'nin sesi duyuldu.

"Durun! Lütfen!"

Molly'nin elinden kurtuldu ve Tink'e doğru sendeleyerek koşmaya başladı. "Cissy, geri çekil!" diye bağırdım.

Beni görmezden geldi, gözyaşlarıyla dolu gözleri Tink'e kilitlenmişti. Illüzyonlar parıldadı, bazıları Cissy'ye doğru hamle yaptı ama Tink onları bir tıslamayla kenara itti. "Bu değil! Onu rahat bırakın."

Cissy küçük ellerini birbirine bastırarak, "Lütfen," dedi. "Artık kavga etmek yok. Onlara zarar vermek zorunda değilsin, Tink."

İstemediğini biliyorum."

Tink'in ifadesi dalgalandı ve sivri kanatları seğirdi. "Beni kabul etmezdin," diye fısıldadı, sesi sertti. "Hiçbiri kabul etmedi."

Cissy başını salladı. "Yapardım. Ben yaparım! Nasıl görüldüğün benim için önemli değil." Tink'in yüzü bir kez daha bir peri ile gerçek hali arasında gidip geldi, ifadesi öfkeden umutsuzluğa dönüştü. "Sadece bilmek istiyorum... Caleb'a yaptığın gibi bana da zarar verecek miydin?"

"Asla!" Tink gözleri alev alev yanarak hiddetle konuştu. "Küçük kızlar bu dünyada yeterince acı çekiyor. Seni seviyorum, Cissy." Küçük kız elini Tink'in yanağına koymak için uzandı ve etraflarındaki illüzyonlar sarsıldı.

"Kanca!" Xander bağırdı, kamçısını uzatmış bir halde hızla ileri atıldı. İnce deri şerit küçük kızın beline dolandı ve sertçe çekerek, Hook kılıcıyla hamle yaparken bile onu kumun üzerinde sıçrattı.

Göğsündeki kehribar ışıltısını delip geçmesini dehşet içinde izledim. Uluyarak öne doğru eğildi, gözleri şokla irileşmişti. Tink çırpınırken yanılasmalar anında çöktü, kanatları işe yaramaz bir şekilde çırpılıyordu. Hastalıklı yeşil bir enerji vücudundan Kanca'ya doğru aktı ve Kanca yere yığıldı, kılıcını göğsünün derinliklerine gömdü.

Tink dizlerinin üzerine çöktü. Yarasından koyu yeşil kan akıyordu ve hobgoblin yüzü acıyla buruşmuştu. Tink kanlı bir öksürük daha çıkarırken Cissy feryat figan bir hıçkırığa boğuldu ve bakışları neredeyse hareketsiz olan Pan'a kaydı. Ona doğru uzandı, elini göğsüne koydu ve sonra yığıldı, kararmadan önce kehribarın son ışıltısı yanıp söndü.

Bitmişti.

Cissy, Tink'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Molly ve çocuklar koşarak onun etrafında toplandılar. Ben titreyen bacaklarımla onlara doğru koşarken Xander Hook'un yanına çöktü ve nabzını yokladı.

Onun kötülüğünü içine almak ona fazla mı gelmişti? "Yaşıyor,"

dedi Xander, sesi gergin çıkmıştı. "Ama baygın."

Tanrılara şükürler olsun.

Ancak etrafımdaki manzarayı gördüğümde yaşadığım ilk rahatlama kısa sürdü.

Tinkerbelle'in bedeni ay ışığında acınası görünüyordu, canavar yüz hatları ölümle gevşemişti. Pan'ın gri saçları esintide dalgalanıyordu; çocuksu yüz hatları kırıksıklıklarla bozulmuştu. Ve ay sessiz kumsalda parlarken, içimdeki boşluk hissinden kurtulamıyordum.

Kanca'nın elini elime aldım ve yüzümü göğsüne bastırdım. Yavaş ve sabit kalp atışlarının sesi cebimdeki saatin tik taklarıyla aynı zamanı tutuyordu.

Başardık. Kazanmıştık... Peki neden bu kadar kaybolmuş hissediyordum?

Belki de bir parçam burada gerçek kazananların olmadığını bildiği içindi. Belki de zirveye çıkmamıza rağmen, hepimiz buradan yara izlerine dönüşecek yaralarla ayrılıyorduk.

Ya da belki de kalbimin derinliklerinde Kaptan James Tyler Hook'un ölümle randevusu olduğunu bildiğim içindi... Ve artık iş bittiğine göre, onu bunu saklamaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

37. BÖLÜM

Pan ve Tink için yaptığımız derme çatma mezarların üzerine son taşları da yığarken, "Bu kadar yeter," diye mırıldandım. Ellerimi pantolonuma silerek bir adım geri attım ve göğsümdeki ağırlığın biraz bile kalkmamış olmasına şaşırdım.

Etrafıma hızlıca bir göz attığımda bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı gördüm.

Cissy'nin kirli yüzünde gözyaşlarının izleri vardı ve Tristan'ın gözleri bile kızarmıştı. Caleb yüzünü Cissy'nin koltuk altına bastırırken Molly başlarında durmuş, kollarıyla üçünü de bir ana tavuk gibi sarmıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı nazikçe. "Şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama düzelecek. Bu korkunç şeyi yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

"Onu yine de severdim," dedi Cissy, kırık bir hıçkırıyla burnunu koluna silerek. "Benden isteseydi, enerjimi ona da verirdim. Kimse bana onun kadar iyi davranmadı... Yetimhanedeki Bayan Crandall bile... O da bazı günler bana iki puding verirdi. Tink'in Caleb'i incittiğini biliyorum ama bence o bunu yapmak istemedi. Ya sen?"

Sesi bir hıçkırıyla kesildi ve Molly onu kendine doğru çekerek saçlarını hafifçe okşadı.

"Bence Tink ve Peter küçükken başlarına çok kötü şeyler geldi. Tıpkı sizin gibi, onların suçu olmayan şeyler," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bir süre bunları geride bırakmaya çalıştılar ama bunu başaramadılar. Sorunuza cevap vermek gerekirse, ikisinin de gerçekten herhangi birinizi incitmek istediğini düşünüyor muyum? Sanmıyorum. Ama farklı bir yol seçme şansları vardı ve bunu yine de yaptılar. Bu onlar için adil değildi."

"Biliyorum! Çok kötüydü. Caleb'i gerçekten hasta etti, ama..."

Cissy yüzünü dirseğine gömdü ve ben onu bir bebek gibi kucağıma almak istedim. Onun yerine geri çekildim. Moll onları rahatlatmak için benim yapabileceğimden çok daha iyi bir iş çıkarıyordu.

"Gittikleri için hala üzülebilirsiniz. Onu hala özleyebilir ve çok kötü şeyler yaptığını anladığınız halde onunla ilgili sevdiğiniz şeyleri hatırlayabilirsiniz."

"Büyüdüğümüzde kötü şeyler yapıp insanları incitecek miyiz?" Caleb fısıldadı.

"Hayır." Moll başını salladı ve onunla göz hizasında buluşmak için eğildi. "Çünkü siz genç bayım, kalplerin en tatlısına sahipsiniz. Üçünüzün de," diye ekledi doğrulurken ve her birinin bakışlarıyla buluşurken. "Yaşadığınız onca şeyden sonra bile çok şaşırtıcı ve naziksınız. Akıllısınız, komiksınız, birbirinizi önemsiyor ve birbirinizin arkasını kolluyorsunuz. Görmek için sabırsızlanıyorum..." diye devam etti ve boğazını temizleyerek gülümsemeyi başardı. "Harika yetişkinler olacağınızı biliyorum."

Fetch o anı omzuma ışık tutmak için seçti ve dikkatimi çekti, bu bir lütuftu. Artık onu dinlemeye dayanamıyordum.

Plan, çocukları Garth'ın yanına geri götürmekti; o da onlara iyi bir yuva bulacaktı. Bu süre zarfında günde üç öğün yemek yiyecekler ve onlara iyi bir insan bakacaktı. Bu, onlarla her gün oynayabilecek ve onları maceralara götürebilecek genç bir anne ve babaya sahip olmakla aynı şey değildi ama Hollow'daki çoğu çocuğun sahip olduğundan daha iyiydi ve bu yeterli olmalıydı.

İçimi çektim ve arkamı döndüğümde Kanca'nın bana arkası dönük bir şekilde uzakta durduğunu gördüm. Kumun üzerinde yolumu seçerek ona katılmaya yöneldim.

"Sen iyi misin?" Elimi omzuna koyarak sordum ve geri çekilirken irkilmemeye çalıştım.

"Tinks anıları," diye homurdandı. "Çok çarpık, üzücü ve korkunçlar. O deli bir kadındı, ama bu yolda çektikleri..." diye devam etti ve gözlerini kıstı, "Sonrasında yaptıkları? Aklım başımdayken bunun ağırlığını taşıyabilir miyim emin değilim. O artık benim bir parçam. Bunu kabullenmek zor."

Elimle ağzımı kapatarak hasta olmamayı diledim.

Gözleri açılıp gömüldüğü yere bakarken acı bir kahkaha attı. "Ve şimdi ikisi de deniz kenarında güzel bir cenaze törenine sahipler, her şeye rağmen onları hala önemseyen bu zavallı lanet çocuklar tarafından yas tutulurken, öldürdükleri sayısız çocuk karanlık bir mağarada bir kemik yığınının başına başka bir şey değil, kimse tarafından yas tutulmuyor. Hayatımın yarısını uğruna savaşarak geçirdiğim adalet bu mu?"

Acısı dalga dalga yayılıyordu ve beni tüketmelerine izin vermemeye çalışarak sakinleştirici bir nefes aldım.

"Onların yasını tutuyoruz."

"Onları tanımıyorsun bile," diye karşılık verdi, sesi bir kırbaç şaklaması kadar keskindi. "Ama ben tanıyorum. Tink'in gözlerinden. Ona nasıl taptıklarını ve onun sevgisini kazanmak için ellerinden geleni yaptıklarını izledim, sadece yalvarırlarken acı sonda onları emip kurutmasını... Her birine bir şans verdi, biliyorsun, ya da en azından o böyle gördü. O mağaranın mezarlığında onlara gerçek formunu gösterdi. Ve çılgık attıkları ya da kaçtıkları anda, yaşam güçlerinin geri kalanını emdi ve bu sırada onları koşulsuz sevginin ne olduğunu bilmedikleri için utandırdı. Kafaları karışmış, korkmuş ve yalnız öldüler."

"Hayır." Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Yalnız *değillerdi*. Birbirlerine sahiptiler. Tıpkı Miguel ve Sally'nin sana sahip olduğu gibi."

"Bu onlara çok iyi geldi." Bir elini çenesine götürdü ve kan çanağına dönmüş gözleriyle bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Son on beş yıldır tek düşündüğüm buydu; ölümlerinin intikamını almanın bir yolunu bulmak. Eğer Pan ve Tink'e yaptıklarının bedelini ödeyebilirim, belki de kaçan taraf olduğum için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletebileceğimi düşündüm. Şimdi her şey bitti ve hiçbir şey değişmedi. Onlar hala yoklar ve içimdeki bu boşluk hala orada, ama her zamankinden daha kara, çünkü şimdi görüyorum... Her şeyi görüyorum."

"Yanılıyorsun." Boğazımda zonklayan ağrıyı bastırmak için yutkundum ve onun acısını bir nebze olsun dindirebilmeyi dileyerek daha da yaklaştım. "Yaptığın şey pek çok şeyi değiştirdi. O çocukların hayatını kurtardın - Caleb'in hayatını kurtardığın kesin. Ona bir bakın." Çenemi Molly ve çocuklara doğru eğdim.

James isteksizce bakışlarımı takip etti.

"O kadar zayıf ki ayakta zor duruyor. Gözlerinin altında mor torbalar var ve cildi neredeyse transparan. Yaptığın şeyi yapmamış olsaydın, birkaç gün içinde ölmüş olacaktı ve bunu sen de biliyorsun. Sonra sıra Tristan'a gelirdi." Çocuğun adını duyunca Fetch canlandı ve başını çevirdi. "Arkadaşımı görmek ister misin?" Tüylü göğsünü okşayarak şahine sordum. "İşte orada."

Fetch'in daha fazla yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Tristan'a doğru havalandı, Tristan şahinin geldiğini görür görmez sıkıntılı yüzü aydınlandı.

"James, gelecekteki Kayıp Çocukları sonsuza kadar kurtardın ve o mağaradakiler sonunda bulundu. Bunu *sen* yaptın," diye devam ettim, onu çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çektim. "Bu gece, çocukları yatırdıktan sonra, kaybedilen genç hayatları onurlandırmak için bir tören düzenleyelim. Belki bu yardımcı olur."

"Hayır." Başını sertçe sallayarak geri çekildi, gözlerindeki hüznü soldu ve geride sadece acımasız bir kabulleniş bıraktı. "Şu anda bana yardımcı olacak tek şey bir şişe rom. Sizinle gemide buluşuruz."

Geri çekildi ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Onu takip etmek istedim ama zamana ve boşluğa ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bunun yerine, Molly'ye ve Çocuklar.

"Muhtemelen hemen gitmeliyiz. Uzun bir gün oldu ve çocuklar yemek yemeli ve iyi bir gece geçirmek için yerleşmeli. Uyu."

Rihtıma doğru yola çıktık, ama Cissy aniden ayrıldı ve Pan ile Tink'in gömülü olduğu yere geri döndü. Kalçasındaki keseden bir fırlatma hançeri çıkararak yavaşça taşların üzerine koydu. Sonra parmaklarını dudaklarına götürdü ve bize doğru koşmadan önce derme çatma mezar taşına dokundu.

"Onu silahsız bırakamayız," dedi. "Biri onunla uğraşmaya kalkarsa diye." Bu, Molly ve benim sırtımıza neden oldu.

"Ooh," diye nefes nefese kaldı Caleb, gözleri kocaman açılmıştı. "Bu kelimeyi söylememen gerekiyordu!"

"Kime söyleyeceksin? Benim bir annem yok, bu yüzden senin için bir kabadayı," diye karşılık verdi Cissy, onu kaburgalarından dürterek.

Darağacı mizahı tanıdıktı ve Tristan şahinin başını ve boynunu kaşıyarak Fetch'e usulca mırıldanırken çocuklar kolay bir ritme kapıldılar, ileri geri şakalaştılar.

Çocuklar çok dirençliydi ve bu üçü çoğundan daha dayanıklıydı. İyi olacaktı. Ama sırayla çocukları izleyen Molly'ye baktığımda, onun da bu kadar dayanıklı olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Gemiye ulaşip bindiğimizde ise düşüncelerim dağılmıştı. Ben Xander'ı aramaya giderken Molly çocukları çorba ve ekmek için mutfaka götürdü.

Şimdiye kadar bunu düşünmemek için elimden geleni yapmışım ama çocukları kasabaya bıraktıktan sonra bir sonraki durağımız Molly ile birlikte bir kez daha uçuruma atlayıp sayfayı çevireceğimiz sınır olacaktı. Vedalardan bıkmaya başlamışım ve bu seferkinin öncekinden daha kötü olacağını biliyordum.

Kart odasının önünden geçerken köşeyi dönen Xander'la neredeyse çarpışıyordum. Tökezlememi engellemek için beni omuzlarımdan yakaladı.

"Hey, merhaba," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Ateş nerede?"

"Seninle konuşmam gerek," diye ağzımdan kaçırıldım, dost yüzünü gördüğüme minnettar olmuştum. Moll ona kehaneti ve hemen hemen her şeyi bir gece önce Hook'un odasına gittiğimde anlatmıştı. Yalan söylemek ya da saklanmak zorunda olmadığımı bilmek

Akıl hocam ve dostumdan gelen gerçekler artık göğsümdeki suçluluk örsünü kaldırmış, şimdi bilemeyecek olsanız da nefes almamı biraz daha kolaylaştırmıştı.

Şimdi, sanki dünyanın yükü tekrar üzerime binmiş gibiydi ve bunun her bir zerresini hissedebiliyordum.

Sesimi zorlukla sabit tutarak devam ettim. "Saat elime geçtiğinde geçen seferki gibi olacağını düşünmüştüm, ne yapacağımı bilirdim. Ama bu sefer emin değilim. Ya tüm bunları atlatırsam, insanlarıma geri dönmenin yolunu bulursam ve yine de içimde bir boşluk hissedersen? Cesur olmak ve bir sonraki engelle yüzleşmek istiyorum. O sayfadan bir sonraki hikâyeye korkusuzca atlamak istiyorum. Sadece... yapabileceğimden emin değilim."

Xander sessizce, "Cesur olmak korkusuz olmakla ilgili değildir, Harmony," dedi. "Bazı şeylerin korkutucu olduğunu kabul etmek ve bunun seni durdurmasına izin vermemektir. Şu anda için karmakarışık. Kim olsa öyle olurdu. Ama işte o zaman yeteneklerine güvenirsin, değil mi? Elinizde o opal ile oturun ve gözlerinizi kapatın - içinizdeki güçle bağlantı kurun - doğru yol kendini açıklığa kavuşturacaktır. Buna gerçekten inanıyorum."

Gözlerim doldu ve yüzü bulanıklaştı. "Seni çok özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim, genç kız." Yeşil gözleri acıyla karardı ve yumuşak bir tıslama çıkardı. "İkinizi de."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bir iniltiyi bastırdım. Ne kadar bencilce. O aşık olduğu kadını kaybetmek üzereyken ben ona sorunlarımdan bahsediyordum.

"Xander, üzgünüm. Keşke size geri döneceğimizi söyleyebilseydim ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Umarım... belki bir gün-"

"Hayır," diye araya girdi. "Sorun değil. Tutamayacağın sözler verme. Ne olursa olsun, onunla tanıştığıma asla pişman olmayacağım. Ya da seninle."

Bu düşünce o gece yatağa girdikten sonra da zihnimde dönüp durdu. Bugünlerde bu şekilde hisseden insanların listesi gerçekten çok kısaydı. Moll ve ben acının habercileri gibiydik.

Devrim de buydu zaten, değil mi? Daha büyük bir iyilik için fedakârlık. Konuşmacı gurur duyardı. Ama eğer katalizör bensem, neden en çok fedakârlık yapan insanlar kesinlikle ben değilmişim gibi geliyordu?

Çocukların yumuşak horultuları beni yanıma döndürdü ve yere baktırdı.

Molly boş mürettebat kamaralarından topladığı kuş tüyü yastıklarla onlara bir yatak yapmıştı. Fazladan battaniyeler ve çamaşır iğneleri kullanarak etraflarına bir kale yapmıştı ki Tristan bile bunun çok güzel olduğunu kabul etmişti.

Ancak başımı ranzamın kenarından sarkıttığımda Moll'un bir noktada yatağını terk ettiğini ve onlarla birlikte çömeldiğini fark ettim. Caleb gece boyunca yer değiştirmiş olmalıydı ve ayağı göğüs kafesine sıkıca gömülmüştü, ama rahatsız olduysa bile belli etmiyordu. Aslında yüzünde çok huzurlu bir gülümseme vardı...

Fedakârlık kelimesi bir kez daha zihnimde ön plana çıkınca midem bulandı. Ve ağladım.

"ÇAPAYI İNDİRİN!" Gemi yavaşlayarak dururken Hook seslendi.

Uzun ve huzursuz bir gece geçirmiştik ve uykusuzluktan gözlerim yanıyordu. En azından bu, yüzümden kontrolsüzce akan gözyaşları için benim bahanemdi.

Hook bir saat önce Tom'un şerefine Şeytan Eldiveni'ni ilk kez koşmuştu. Ölümüne Jolly Roger'ı izleyebilmek için hileli gözünü karga yuvasının hemen üzerinde sabitledikten sonra kancasını yelkene gömmüş ve herkesin haykırıışları ve tezahüratları arasında tam bir korsan gibi aşağı kaymıştı.

Ancak rıhtıma yaklaştığımızda acı tatlı an hızla kayboldu ve yanıma geldiğinde Moll'un yararı için gözlerimdeki yaşları sildim. "Çok yorgunum. Ve bu aptal polenler durumu daha da kötüleştiriyor."

"Evet, burada da aynı." Yüksek sesle burnunu çekti ve sonra arkasını dönerken ıslıl ıslıl gülümsedi. "Hadi gidelim, çocuklar!"

Kaptan seninle Garth'ın evine kadar yürümemin ve yerleşmeni sağlamamın sorun olmayacağını söyledi."

Caleb, Cissy ve Tristan öne doğru yürüdüler ve üçünün de yüzündeki temkinli ifade midemi ağrıttı. "Size bir şey olmayacak. Hook size iyi bakılmasını sağlamak için gereğinden fazlasını gönderdi."

Cissy'nin gözleri kısıldı ve dümeni tutan kaptana doğru bir bakış fırlattı. Artık gerçeği biliyor olsalar da, Pan ve Tink'in çizdiği kötü adamla onları kurtaran kişiyi bağdaştırmaları biraz zaman alacaktı.

Moll onların isteksizliğini hissetmiş olmalı çünkü devam etti.

"Onunla tanışmadığınızı biliyorum ama ben de Garth'a kefil olabilirim. Bir arkadaşına ihtiyacımız olduğunda bana ve Harm'a yardım etti. İyi ve nazik bir adamdır." Cissy'nin elini tuttu, o da Caleb'in elini tuttu ve onları Xander'ın rıhtıma geçmek için hazırladığı tahtaya doğru götürdü. "Onunla da konuştum ve henüz evcil hayvanı olmasa da, eğer hepiniz ona bakmayı kabul ederseniz, siz onunla birlikteyken bir kedi yavrusu almayı düşünebileceğini söyledi. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Xander işini bitirip gülümseyerek ellerini kalçalarına koyarken, "İsterseniz ara sıra uğrayıp sizi kontrol edebilirim," dedi. "Belki size seyahatlerimden bazı hediyeler getiririm, ne dersiniz?"

Cissy ve Caleb birbirlerine bakıp başlarını salladılar ama Tristan ikinci kaptanın sözlerini kabul etmedi. Sabahın erken saatlerinden beri çenesi göğsüne gömülü, bir eli Fetch'in üzerinde, diğer eli de yanında yumak haline getirilmişti.

"Bir saate kadar dönerim," dedi Moll çocukları plankway'den aşağıya doğru yönlendirirken.

Başımı salladım. "Getch sizinle birlikte yürüyüşe çıkabilir." Şahine uzun, sessiz bir an boyunca baktım, paylaştığımız binlerce anı baş döndürücü bir hızla zihnimde uçtu ve gülümsediğine yemin edebilirdim. Ona ne yapması gerektiğini söyleyememe gerek yoktu. O zaten biliyordu. Babamın Fetch'i benim için bıraktığı gibi, en savunmasız olduğum anda, kalbimi korumak için onu burada bırakacaktım.

Bir nefes çektim ve sonra Moll'u hızlı, sert bir şekilde kucakladım ve onu o kadar hızlı ittim ki neredeyse devriliyordu.

"Tamam o zaman..." dedi kısık bir kıkırdamayla. "Birazdan görüşürüz."

Dördü uzun iskelenin yarısına gelene kadar işaretimi bekleyen Hook'a elimi salladım.

"Tahtayı çekmeme yardım et, Xander," diye mırıldandım, eğilirken boğazım yanıyordu.

"Ne yapıyorsun, genç kız?" diye sordu, ancak bir an sonra farkına vardığında karnına yumruk atmışım gibi geri çekildi.

"Cesur davranıyorum, ne yapıyor gibi görünüyorum?" Hıçkırarak ağladım, boşuna çekiştirirken yüzümden sümükler akıyordu. "Bunu benim için olması gerekenden daha zor hale getirme. Şu lanet tahtayı çekmeme yardım et!" Hakkını yemeyelim, hemen işe koyuldu ve birkaç dakika sonra yola koyulduk.

"Harm... ne oluyor? Nereye gidiyorsunuz?" Molly çocukları caddenin kenarında durmaları için çekiştirerek seslendi.

"Beni The Edge'e götürüyorlar." Daha fazlasını söylemek istiyordum ama ancak bu kadarını yapabildim.

"Hayır." Cissy'nin elini bıraktı ve rıhtıma doğru koşmaya başladı. "Peki ya hikâyenin geri kalanı?" "O benim hikâyem. Bu senin. Zengin bir adamın karısı olmamakta sorun yok Moll, ama bunun sebebi olmayı reddediyorum. anne olamazsın."

"Bekle!" Şimdi gemiye ayak uydurmak için rıhtım boyunca koşuyordu, peygamber çiçeği mavisi gözleri o kadar geniş ki, onları uzaktan görebiliyordum. "Lütfen... bunu yapma."

Ama onu geride bıraktığım son seferden farklı olarak, bunu yüzünde şimdiden görebiliyordum. Göğsüme bir fil gibi oturan aynı ağır kederle karışmıştı;

Rahatlı

ama.

Umut.

Neşenin ilk korları gibi hissettiren bir şey.

Ve neredeyse sonuna gelmiş bir hikâyede ilk kez her şey yerli yerine oturdu. Bu sayfa tam da olması gerektiği gibi yazılmıştı.

"Hâlâ yumurta ve pastırma gibiyiz, sen ve ben!" diye hıçkırdı rıhtım bitip rüzgâr yelkenlerimizi yakaladığında.

"Öyleyiz." Onun muhteşem yüzünü bir kez daha net görebilmek için çaresizce gözlerimi kaydırdım. "Birlikte harikayız,

ama yine de oldukça iyi ayrı!"

"Bu beni son görüşün olmayacak, Harmony Marie Fallowell. Buna emin ol!"

Kelimeleri içime çektim ve kalbime yakın bir yere sakladım. Gerçek ya da değil, onlara inanmak zorundaydım.

Bir saat sonra, onu gözden kaybettikten çok sonra bile hâlâ sancak tarafına bakıyordum. Tek bir saniye bile kararımı sorgulamadım ama göğsüm asla iyileşmeyecek açık bir yara gibi hissediyordu.

"Harika olacak."

Xander'ın sesiyle döndüm ve onu birkaç metre ötede elinde bir şişe romla buldum. Yanımdaki parmaklığa yaslanmak için yaklaşırken şişeyi uzattı.

"Ve eğer değilse bunu bileceğime inansan iyi edersin. Soracak bir babası yok, o yüzden şimdiden söyleyebilirim. Eğer beni kabul ederse, onu gelinim yapmayı umuyorum."

Yapardı. Ona nasıl baktığını görmüştüm ama öyle ya da böyle bir şey söylemek bana düşmezdi.

"Umarım kariyerini değiştirmeyi düşünüyorsunuzdur. Hayatını James'in senin rakip bir korsan çetesi tarafından ikiye bölündüğün ya da bir deniz canavarı tarafından yenildiğin haberiyle kapısına gelmesini bekleyerek geçirmesine gerek yok."

Bu muhtemelen benim de haddime değildi ama Moll'du ve sahip olduğum tek aile oydu.

Xander sağlıklı bir yudum aldıktan sonra şişeyi bana uzatırken gözlerimden akan yeni yaşları kırptırdım.

"Kaptan'la sonuna kadar gitmek için elimden geleni yaptım. Artık bittiğine göre emekli olmayı ve kendime birkaç koyun, tavuk ve birkaç mango ağacı olan küçük bir çiftlik almayı planlıyorum. Umarım kızım Lorelei'ye ulaşabilir ve ziyaretime gelip gelmeyeceğini öğrenebilirim."

Bir elimi belime sarılı kırbaçın üzerine koydum, sadece bir an tereddüt ettiğim için gururluydum. Ben silahı çekip kurtaramadan Xander'ın parmakları benimkilerin üzerine kapandı.

"Bunu aklından bile geçirme, genç kız. Üzerindeki harfler ne yazarsa yazsın o senin. Uzakta olduğu zamanlarda ona yakın hissetmek için yaptım. Lorelei kırbaça ihtiyacı olmayan nazik bir kuzu. Çiftliğe gelirse ona daha uygun bir şey yaparım."

İçimi çektim ve şişeden uzun bir yudum aldım. Zaten kendimden pek çok parçayı geride bırakıyormuşum gibi hissediyordum, bunu da bırakmak zorunda olmamak rahatlatıcıydı.

İçki mideme giden yolu yaktı, ama geri vermeden önce bir yudum daha aldım. James'in Varolmayan Ülke'den ayrıldığıımızdan beri kendini kaptan koltuğuna kapatmış olduğunu fark ettim. Bir aşk ilanı ya da başka bir şey beklediğimden değil. Gitmek zorunda kalmadan önce biraz yalnız zaman geçirebilmeyi istedim. Duncan'ı Alabaster'da bırakmak zor olmuştu. Neden bu on kat daha kötü hissettirdi?

Çünkü bu adamı zihninizin hatırlamanıza bile izin vermeyeceği kadar uzun zamandır tanıyorsunuz. Çünkü o bir ömür boyu senin rüyalarında yaşıadı.

Ve şu ana kadar kendime bile itiraf etmediğim son gerçek... beni havaya uçuran ve neredeyse o anda ona gitmeme neden olan gerçek.

Çünkü siz aynı madalyonun iki yüzüsünüz... Ca'an Saas'ta damgalanmış bir madalyon.

Xander sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Yakında Sınır'a ulaşacağız," dedi. Güneş ufukta kaybolurken çenesini alaca, mor gökyüzüne doğru salladı. "Birkaç saat daha ve-"

Ben de onunla aynı anda gördüm. İleride suyun yüzeyini kaplayan kara delikleri. Her geçen saniye daha da büyüyor gibi görünen düzinelercesini. Ve aniden aşk hayatım arka planda kayboldu.

"Solucan delikleri!"

"Kahretsin." Xander merdivenlerden dümene doğru koşmaya başladı. "Kanca!" diye bağırdı. "Önümüzde sorun var!"

"Görüyorum," diye bağırdı Hook, görüş alanına girerek. "Bizi kesinlikle takip ediyor ve sen gidene kadar da durmayacak." Gözlerini bana kilitledi. "Tüm enerjimi gemiyi kontrol etmek ve solucan deliklerinden kaçınmak için kullanmak zorundayım, bu yüzden bizi ancak bu kadar hızlı itmek için rüzgârı kullanabilirim. Saati kullanmayı ve zamanı hızlandırmayı denemelisin yoksa asla başaramayacağız."

Bakışlarımı daralttım ve fikrin aklıma yerleşmesine izin verdim. Almira aslında bizim zaman çizgimizde var olmamıştı, bu da sadece bizim ilerlememizin etkileneceği anlamına geliyordu. Ya da en azından tinker beynimin bana söylediği buydu.

İşe yarayacağını varsayarsak, sağlam bir plandı. Her ne kadar saatin değerli enerjisini kullanmaktan nefret etsem de başka çarem yoktu.

Keseme uzandım ve onu çekip kurtardım, nefesimin altında cesaretlendirici sözler fısıldarken elimde tuttum.

"Yapabilirsin. Sadece gözlerini kapat ve içindeki gücü hisset."

Bir parmağımı akrebin üzerine koydum ve içimde yaşayan sihir kuyusuna ulaşarak tam da bunu yaptım. "İşe yarıyor... İşe yarıyorgggg..."

Etrafımdaki her şey esnemeye ve gerilmeye başladı. Sesler bile bozuldu ve karmakarışık hale geldi. Zaman ve mekân baş döndürücü bir bulanıklık içinde vızıldayarak geçerken odaklanmaya çalıştım. Ne zaman duracağımı nasıl bilecektim?

Ama kendime güvenmeliydim, çünkü içgüdüsel olarak elimi saatin kadrانından çektiğimde, her şey titreyerek durur gibi oldu.

"İşte burası. İşte burası!" James bağırdı. "Xander, gel de gemiyi sabit tutmama yardım et. Harmony, tahtaya doğru git!"

"Kendine iyi bak dostum," diye seslendim Xander'a. James'e son bir kez bakma isteğime karşı koyarak aceleyle uzaklaştı. Bunun için zaman yoktu. Pencere hızla kapanıyordu.

Aceleyle tahtaya doğru ilerledim, tahtanın üzerinde ilerlerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Deniz daha önce bu kadar dalgalı olmuş muydu? Elbette hayır...

"Yapabilirsin Harm," diye fısıldadım, korkudan nefesim kesilmişti. "Bir durak daha, sonra Ca'an Saas'a gidiyoruz. Ve ev gibisi yok."

Ayaklarımın hareket etmesini isteyerek The Edge'e baktım. *Üç, iki, bir...*

"Siktir!" Bir adım geri atarak hırladım. "Tam bir korkaksın. Sadece git!"

Beş...dört...üç...iki...

"Oyalanmayı bırak yoksa solucanlar gemiyi yiyecek ve Xander Molly'ye geri dönemeyecek." James'in tam arkamda durduğunu görmek için döndüğümde midem bir dalış yaptı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sözcüklerimi söylediğim kadar hızlı bir şekilde savurup götüren rüzgârla başardım. "Vedalaşmak için biraz geç oldu."

"Vedalaşmak mı?" Dudakları yarım bir gülümsemeye döndü. "Bensiz gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Kesinlikle biliyordum ama olanları anlamaya çalışırken beynim karmakarışık. "Bu benim kaderim, senin değil. Sen zaten yeterince vazgeçtin."

Simsiyah gözleri hâlâ o kadar derin bir acıyla doluydu ki, anlamakta güçlük çekiyordum. "Günlerimi içerek ve kumar oynayarak geçirerek neyden vazgeçmiş olacağım? Hikâyenin nasıl bittiğini görmeyi tercih ederim."

"Hikâyenin nasıl bittiğini göreceğimi bile bilmiyorum," diye çaresiz bir omuz silkmeye itiraf ettim. "Şimdiye kadar birbiri ardına ölüme yakın deneyimlerden kaçmakla geçti."

Dudakları kıpırdadı ve başını eğdi. "Kulağa mükemmel geliyor."

Zaten titreyen bacaklarım rahatlamaktan neredeyse güçten düşecekti. Sadece tek başıma gitmek zorunda olmadığım için değil -her ne kadar inkar edemesem de, bu da bir parçasıydı. Ama James T. Hook yanımda olacağı için.

Belki de hiç iyileşmeyecekti. Belki bu süreçte ikimiz de ölürdük. Belki de sonuna kadar giderdik ama onun hâlâ hayatta olmaksızın ölmeyi tercih ettiğini görürdük. Şimdilik, ikimizin de hala bir şansı vardı.

Tam eline uzanıp bu kez gerçekten üçten geriye sayacaktım ki, bir saniye sonra öne atılıp bir kolunu belime dolayarak dünyanın kenarından aşağıya atılmasıyla nefesim kesildi.

"Artık oyalanmak yok, Prenses. Saat işliyor!"

Serbest düşüşle havada yuvarlandık ama bu sefer Molly'yle Külkedisi hikâyesinden ayrıldığım son seferden farklıydı. Atmosfer etrafımızda parıldıyordu; önceki gibi karanlık değil, sanki bir prizmanın içine çekilmişiz gibi göz kamaştırıcı, neredeyse kör ediciydi. Rüzgâr uğulduyor, giysilerimizi yırtıyor, kulaklarımızda uğulduyordu, ama hemen altında başka bir ses... kendi kafamın içinden geliyor gibi görünen çınlamaya benzer bir şarkı.

Lalalala, lalala, lalalala

Lalalala la lahhhhhh!

Etrafımızdaki boşluk büküldü ve girdabın neredeyse yaptığından farklı olmayan bir rüzgâr hunisinin içine çekilirken ellerimizi parçaladı.

Bir kasırganın içindeydik, bir korku dalgasıyla fark ettim. Ama dönen bulutlardan oluşan gri bir koleksiyon değil. Bu renklerle titreyordu, şeritleri çekilmiş şeker şeritleri gibiydi. Kırmızı, turuncu, sarı, yeşil... Hepsisi baş döndürücü bir gösteriyle dönüyordu.

Kanca yanımda homurdandı ve sanki hava şurup kıvamına gelmiş gibi ağır çekimde bana doğru uzandı. Onu yakalamak için hamle yaptım ve zar zor paltosunun kenarına tutundum.

"Sıkı tutun!" diye bağırды, elimi tutmayı başarırken sesi kükreyen rüzgâr tarafından anında çalındı.

İyi bir karardı, çünkü bir an sonra dünya önce yanlara, sonra da baş aşağı döndü. Kelimeler titreyerek geçti, karmakarışık ve kopuk, ama bu sefer tamamen okunamaz değillerdi - sadece tamamlanmamışlardı. *W E L ...O Z* her harf çizgiler halinde dönerek geçti.

Basınç kulaklarımda yükseldi, göğsümü sıkıştırdı ve sonra her şey sessizliğe gömüldü. İnanılmaz derecede uzun bir süre havada asılı kaldık ve aşağıya bakma riskini göze alarak altımızda uçsuz bucaksız yeşil tarlaları gördüm, sarı bir şerit bir yara izi gibi dolanıyordu.

Sonra yerçekimi bizi hatırladı ve taş gibi düştük.

Çarpışmadan hemen önce aniden çıkan ılık ve güzel kokulu bir rüzgâr bizi yakaladığında çılgılıma zar zor tuttum - Davy'den Hook'un Tideblessing'i olduğu kesin. Çimen ve kır çiçekleriyle dolu tarlaya çarptığımızda bizi biraz yavaşlatmaya yetti. Sonunda durana kadar yuvarlanıp yuvarlanırken ellerimiz yine birbirinden ayrıldı.

Kendimi toparlamaya çalışırken başım döndü ve midem öğürme isteğiyle doldu. "Vay anasını.

Bu-"

"Yerde kal ve sessiz ol!" Hook tısladı, çoktan kendini alçak bir çömelmeye itmişti. "Biri geliyor."

"Alo?" diye seslendi uzaktan boğuk bir ses. "Merhaba, orada iyi misiniz? Fırtınayı gördüm ve ben-"

Bir an sonra omzuna kar beyazı bir şahin tünemiş uzun boylu, geniş omuzlu bir adamın silüeti tarafından gölgede bırakılan parlak öğleden sonra güneşine öfkeyle g ö z kırptım.

Daha yakına eğildi ve ben şaşkınlık içinde onun tanıdık yüz hatlarına bakarken kalbim dizlerimin üzerine düştü.

"Duncan mı?"

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

BanaShannon@shannonmayer.com adresinden e-posta gönderin veya beni sosyal medyada bulun.

[FACEBOOK OKUYUCU GRUBU](#)

[INSTAGRAM](#)

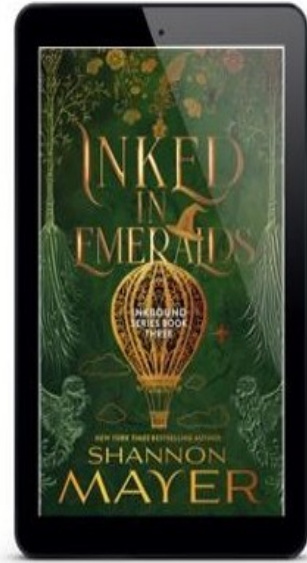
[TIKTOK](#)

Gelecek [kitaplarla ilgili](#) güncellemeler, sahne arkası bilgileri ve özel içerikler için haber [bültenime](#) katılın.

SIRADAKİ

[Neverthorn](#), 'un önizlemesi için [sayfayı çevirin](#)
Temmuz 2025'te çıkacak karanlık bir akademi fantezisi romanı.
Ve Harmony'nin hikayesinin sonunu kaçırmayın.
[Inked In Emeralds](#), çok yakında geliyor.

NEVERTHORN: BÖLÜM 1

Belanın kokusunu aldığım da, değerli taşların en iyisini elime almaya sadece birkaç metre uzaktaydım. Tam anlamıyla. Çürük yumurta kokusu beni küçük dairede saklanmak için çırpınmaya itti. Bu kötü koku, özellikle karanlık bir bağlama büyüsünün işaretiydi. Muhtemelen büyü ile sızdıran bir soba arasındaki farkı anlayamayacak kadar aptal olduğumu düşünen yarım yamalak bir Dwimmer tarafından yapılmıştı.

Aptal.

Kesinlikle bana ait olmayan üçüncü kattaki dairede yavaşça ilerlerken yere yakın durdum, parmaklarımı vücudumda gezdirerek kendimi gölgeler içinde gizledim.

Bu özel büyüyü yapmanın doğru yolu bu muydu? Hayır.

Cehennem kadar

etkili mi?

Emin olabilirsiniz.

Şansım yaver gittiği ve büyü bozulmadığı sürece.

Thaumaturgy Senatosu'nun "kabul edilebilir" büyüler listesinde yer almadığı için oldukça kullanışlıydı.

Karnımın üzerinde sürünerek, yetmişli yıllarda üretilmiş olması gereken çiçekli bir kanepe örtüsünün fırırlı alt kenarının altına kendimi sıkıştırdım. Sonra nefesimi tuttum. Bunun akıllıca bir hareket olduğu ortaya çıktı, çünkü burnumun dibinde, döşeme tahtalarının arasına karışmış, kösele gibi, mumyalanmış bir farenin boş bakışlarıyla karşılaştım. Başımı çevirdim ve yüzümü buruşturarak kanepenin yanından geçen ayakları izledim, kime ait olabileceklerini merak ediyordum.

Şu anda bu dairede yaşayan yaşlı cadı, büyü çevrelerinde tuhaf bir yaşam tarzına sahip bir koleksiyoncu olarak tanınıyordu. Salem, Asheville veya Triora, İtalya gibi bizimkilerle çevrili bölgelere yerleşme eğiliminde olan çoğu cadının aksine, birilerinin çöp yığını "hazinelерinin" peşinde olduğundan emin olduğu için çok sık yer değiştirdi. Gittiği her yere çöp torbaları dolusu ıvır zıvır götürür ve evlerini düzenli olarak yakardı - kendisini takip eden ruhlardan arınmanın tek yolunun bu olduğunda ısrar ederdi.

Agatha Daisy Faganello kısacası tuhafların arasında bir tuhaftı.

Onu Rio de Janeiro'ya kadar takip etmiştim ve son bir aydır dairesini gözetliyordum, içeri sızmak için mükemmel bir zaman bulmayı umuyordum, ne için geldiysem aldım ve çıktım. Tüm hareketlerini ve alışkanlıklarını takip ediyor, her gece daha fazla ıvır zıvır toplamak için ayrılmadan önce hazinelerini korumak için titizlikle yerleştirdiği korumaları not ediyordum.

Onu tanıyormuşum gibi hissettim.

Bu yüzden, sonunda ortaya çıkan ayakkabılar Aggie'nin tercih ettiği tüylü tavşan terlikleri olmadığında pek şaşırmadım. Hayır, on iki numara ya da daha büyük olması gereken aşınmış siyah botlar kanepeye yaklaşıyordu.

Kısa dalga bir telsizden gelen parazit sesi havada patladı, ardından bir düğme tıklandı. "Hayır patron, o burada değil."

Anadili İngilizce olan ve benim gibi Amerikalı olan.

Botlar tekrar yanımdan geçerken göğsümdeki küçük çarpıntıyı görmezden geldim. Belki de Aggie'yi izinsiz büyü yaptığı için tutuklamayı uman bir Runecoast ya da onun gibi bir saçmalık?

"Bağlama büyüsü birine değdi, sonra ... hiçbir şey olmadı. Çoktan gitmiş olmalı," diye devam etti Boots.

Telsizden ikinci bir ses geldi, erkek, biraz hırıltılı, ve hafızamın en ucundaki bir şeyi gıcıkladı. Tanıdık ama ... değil.

"Havaya karışıp kaybolmadı; böyle bir yeteneği yok. Bulun onu."

"Evet, patron." Parazit sustuğunda telsizden *bir tık sesi* daha geldi. "Piç büyücü bokunun kokmadığını sanıyor," diye mırıldandı nefesinin altında.

O odanın içinde ilerlerken ben de kanepenin altına doğru kaydım, fareyi geçtim, buruşturulmuş kâğıt yığınının yanında durdum, üstünde bir tutam çıra ve bir paket kibrit vardı.

Aggie en iyi haliyle yanmaya ve koşmaya hazır. Çıranın yanına yerleştim ve her hareketi duyabilmek için kıpırdamadan durdum.

Zihnim olasılıkları gözden geçirdi. Eğer Boots bir Runecoat ise, o zaman büyücü kimdi? Ya da bu adamlar büyülü kolluk kuvvetleri değil miydi? Belki de benimle aynı sebepten dolayı buradaydılar?

Tek Boynuzlu Elmas küçük, tatlı bir parçaydı. Tek boynuzlu bir at gözü şeklindeydi, mor görünüyordu ama ışığa tutulduğunda gökkuşağının her rengini yayıyordu. Efsaneye göre bu mücevher sahibine şans bahsediyordu. Nadirliği ve karat ağırlığı nedeniyle bir milyon artı değerinde olsa da, beni kiralayan yüksek bahisli poker oyuncusu gibi doğru alıcıdan bunun üç katını alabilirdi.

Büyülü nesneler hakkında birkaç şey biliyordum ama bir büyü vardı, bir de peri masalları. Birini yatmadan önce kıkırdamak için okurdunuz. Diğeri sizi öldürebilirdi.

Kanepenin altındaki toz burnumu gıdıklarken yüzümü buruşturdum.

Nefesim aniden sıkışan göğsümde sıkıştı ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Nabzım hızla atarken, kendimi görebildiğim nesnelere odaklanmaya zorladım ve onları zihinsel olarak katalogladım.

Ölü fare.

Toz tavşanı.

Kalem

kapağı.

Davetsiz misafir kanepeye oturduğunda siyah, aşınmış botlar durdu, yaylar sırtıma saplandı ve beni yüzüstü yere sabitledi. Görüşüm titremeye başlarken ter yüzümün kenarlarından aşağı kayıyordu, ışık lekeleri beni altına çekmekle tehdit ediyordu.

Kendine hakim ol, Harlow. Yapabilirsin. Yavaş nefes al, burnundan -

"Patron, o burada değil. Her yeri kontrol ettim ve bağlama büyüü kimseye yapışmıyor."

"O orada. Beş dakika önce içeri girdiğini gördük Brick," dedi diğer adam derin bir iç çekerek. "Bütün odaları, dolapları, saklanabileceği her yeri kontrol edin."

Yine o ses uzun zamandır gömülü olan bir anıyı çekiştirdi ve bir anlığına dikkatimi dağıttı. Konuşulan kelimelere odaklanabilecek kadar uzun bir süre.

Aggie'nin *ya da* elmasın peşinde değillerdi.

Benim peşimdeydiler.

Harlow Chandramallika Daygon. On altı yaşında büyülü Dwimmer dünyasında Neverthorn Akademisi'ni bıraktım, yirmi dokuz yaşında Aydınlatılmamış insan dünyasında karaborsada değerli eşya satıcısıyım. Elbette, Dimlerin - yani insanların - arasında harika bir hırsızdım. En iyilerden biri idim. Ama yaptığım iş, büyülü tiplerin ilgisine layık olduğumu göstermiyordu, tabii bu ilgi ağır bir küçümseme dozuyla birlikte gelmiyorsa.

O zaman neden benim peşimdeydiler?

Bu soru nefes almamı imkânsız hale getirdi ve üst dudağım boncuk boncuk terlemeye başladı. İnsan-terapist Carol'ın tüm başa çıkma araçları camdan dışarı çıkmadan ve kendimi tamamen kaybetmeden önce bir, en fazla iki dakikam vardı.

"Zaten her yeri dolaştım ..." Brick uğursuz sessizliği bozarak mızımızlandı. "Tekrar bak!"

"Anlaşıldı." Kısa bir duraklama ve ardından mırıldanılan "Pislik."

"Seni hâlâ duyabiliyorum Brick."

"Üzgünüm, patron."

Sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

"Bayan Daygon'u içeri getirin ya da dışarı çıkma zahmetine girmeyin."

Brick ayağa kalktı ve yayları sırtımdan indirdi. Onun ayak sesleri koridorda kaybolana kadar kıkırdamadan durmak için kendimi zorladım ve sonra bir yudum hava çektim. Sonra kanepenin altından çıktım ve bir elimi nemli yüzümde gezdirdim.

Hızlı hareket etmek zorundaydım. Söylediklerine bakılırsa, binayı izleyen daha fazla adam varmış gibi görünüyordu ve onlar çağırılmadan önce kendime biraz zaman kazanmalıydım.

Hırsızlık 101: Dikkat dağıtmak harikalar yaratır.

Çıra yığınının, buruşturulmuş kâğıtların bir kısmını ve kibritleri alarak kadife kaplı kanepenin yanına çömeldim ve ateş başlatıcılarımı minderin üzerine koydum. İzini sürebilirler diye mecbur kalmadıkça büyü yapmaya cesaret edemedim.

Bir kibrit çakarak buruşturulmuş kâğıdı yaktım ve tek bir çıra parçası kullanarak ucunu hızlıca yaktım.

Kulaklarımı Brick'in ayak seslerine ayarlayarak kanepenin arkasına serdiğim yırtık pırtık tığ işi battaniyeyi yanan odun yığınının üzerine attım. Sonra muşamba zemin boyunca geri kaydım. Alevlerin çıtırtısı ilk başta zar zor duyuluyordu ama çıra gibi kuru kanepede alevlerin tutuşması uzun sürmeyecekti.

Son çıra parçasını da elime alarak mutfığa girdim ve sırtımı küçük adaya dayadım.

Artık Tekboynuzlu Elmas'ı çıkarabilmemin hiçbir yolu yoktu. Kaşlarımı çattım ve tavandaki soyulan boyaya baktım.

...
Duman hızla odaya doluyor, dairenin içinden süzülüyordu.

"Ah kahretsin," diye hırladı Brick ateşe doğru, tökezleyerek görüş alanına girerken. Yangını söndürmek için bir büyü kullanırken sırtı bana dönüktü ve tamamen alevlere odaklanmıştı.

Hafif ve sessiz hareket ederek adanın üzerinden sırtına atladım, kolumu boynuna doladım ve olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde sıktım.

"İşıklar sönüyor koca adam," diye fısıldadım kulağına.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce sadece bir homurtu çıkarabildi, kafasına giden kanı kestiğim hızın altında ezildi. Yere yığılana kadar onu tuttum, sonra yere bıraktım.

O gelmeden önce üç dört dakikam vardı. Bu da ya şimdi ya hiç demekti.

"Brick, pencereden neden duman çıkıyor?"

Soru telsizden cızırdadı. Elime aldım ve sesimi olabildiğince alçaltarak yan taraftaki düğmeye bastım ve "Görünüşe göre Agatha bir bubi tuzağı kurmuş" dedim.

"Harlow'u bulun; zamanımız azalıyor. Runecoats yakında burada olacak."

Demek bu adamlar FBI'nın büyüleri versiyonu değilmiş. Kimdi onlar?

İçime yeni ve açıklanamaz bir korku yayıldı. Son çıra parçasını hâlâ bir silahmış gibi kavrarken, Agatha'nın zamanının çoğunu geçirdiği arka yatak odasına doğru koştum.

Görevimi iptal edip oradan kaçmalı mıydım? Muhtemelen. Ama artık bu kadar yaklaşmışken Unicorn Elması'nı almadan gitmeyecektim. Mor mücevherin ödüllü güvenli bir mahallede bir evin parasını ödeyecek ve sonunda genç kaçaklar için geçici barınağını, yaları dışarı çıkmış kullanılmış kanepeler yerine üzerinde uyuyabileceğim gerçek yatakların olduğu düzgün bir barınağa dönüştürmeme izin verecekti. Daha da iyisi, ben ve kız kardeşim Opie için gerçek bir yuva olacaktı.

En son ne zaman ikimizden biri bunu yaşadı?

Aggie'nin yatağındaki şilteyi ters çevirdim, kenarlarını yokladım ... ve işte oradaydı. Agatha'nın başını koyduğu yerin yakınında, yan pencereden görülebilen küçük bir yırtık. Her gece uzanıp içinde saklı olduğunu umduğum şeyi dokunduğunu görüyordum.

Elimi içine soktum ve siyah kadife bir kese çıkardım. Diğer odadan gelen bir inilti bana zamanımın geldiğini söyledi. Yukarı.

İşaret parmağımı ve başparmağımı kullanarak hızlı bir çimdikleme hareketi yaptım - kendi büyüm, çok teşekkür ederim ve

Yine izi sürülemeyecek şekilde kadife keseyi ve içindeki her şeyi bir bilye kadar küçülttükten sonra son çıra parçamla manevrayı tekrarladım. Başka bir ateş yakmaya ne zaman ihtiyaç duyacağımı kim bilebilirdi ki?

İşim bittiğinde, onları ceketimin iç yakasına diktığım cebin içine soktum. Bir inilti daha, telsizden parazit sesi. "Beni atlattı. Gitti."

Kaybedecek zamanım yoktu, doğruca pencereye gittim, kayarak dışarı çıktım ve bir gece önce taş yerleştirdiğim tutamakları kullanarak yukarı tırmandım. Binanın tepesine çıktığımda arka cebimden telefonumu çıkardım ve tekrar aramaya başladım.

"Josh, ben çıktım. Aldım."

"İyi iş!" dedi kaçış şoförüm ve suç ortağım rahatlamış bir kahkaha atarak. "Milkshake benden."

Çilekle harmanlanmış, kalın krem şantiyle kaplanmış dondurma düşüncesi bile kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Çatıya doğru koştum, gecenin ışıltısı ve şehrin uğultusu yukarı doğru yayılıyordu. "Kuyruğum var, benimle destek alanında buluş."

"Tamamdır. Beş dakika sonra görüşürüz." Motosikletinin motorundan bir uğultu geldi ve sonra hat kesildi.

Beş dakika.

Bir enerji çatırtısı beni etrafımda döndürdü ve aniden dört pelerinli figür önümdeki binada durdu, her biri sağ elini klasik eğitimli düello duruşunda uzatmıştı. Hecate'in bildiği kadarıyla aynı anda kaç büyü yapmaya hazırlanıyorlardı.

"Keşke kalabilseydim ama görmem gereken insanlar var..." Sırtarak çatının kenarından atladım, havada dönerek düşerken onlara baktım, iki orta parmağımı da uzatmıştım.

Sonra enayiler.

"Atladı, atladı!"

Yere çarpmadan önce, hızlı bir hava büyüü yaptım, düşüşümü hafiflettim ve beni hayal kırıklığına uğratmaması için dua ettim. Şansım yaver gitti - teşekkürler, Unicorn Diamond.

Ayaklarımın ucuna basarak yere indim ve çatıdaki adamlar bana doğru bir adım bile atmadan harekete geçtim. Tabii ki kaçmanın neden bu kadar kolay olduğunu merak etmeliydim.

Dört figür daha yerde beni bekliyordu ve köşeyi döner dönmez üzerime bağlayıcı büyüler fırlatmaya başladılar. Önce sola, sonra sağa kaçtım ama ayaklarım altımdan fırladı.

ayak bileklerim. Bir saniye sonra yüzüstü kaldırıma düştüm.
Unicorn Diamond şansı için çok fazla.

[Kopyanızı Avırtın](https://books2read.com/neverthorn)
<https://books2read.com/neverthorn>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

